

“ தீவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ” ஸ்ரீஸ். கோ. ௨.

MAHAMAHOPASHYAYA
I. C. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR. MADRAS-54.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

உயர்வற வுயர்வுமுடையனான அயர்வறமமரர்களதிபதியால் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று,
அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள்
அஞ்சுகுடிக்கொரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள் தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்குந்தன்மையனாய்ப்
பிஞ்சாய்ப்பழுத்த, சுரும்பார் குழற்கோதை அருளிச்சேய்த

திருப்பாவை

இது.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதி பயங்கரம் - லுண்ணங்கராசாரியரால்

முன்னோருரைகளே முற்றுச்சுழவி இலக்கணமுறைமைக்கிணங்கும்வகையால்

எல்லார்தமக்கு மின்பம்பயக்குமாறு எளியநடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட

தீவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் உறையுடன்.

வ. தாமோதர முதலியாரால்

தம்முடைய

பிரஸிடென்ஸி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ம த ர ா ஸ் :

1915.

Registered Copy Right.

பேருளானன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத்தனியன்கள்.

அழகியமணவாளன் அருளிச்சேய்தது.

பூட்டுசெய்யுள் டியாபாது மயிலுராழி மண்ணாடவழி.
யதிநீவ்வண்ணவெந்நாடிஜாநாசாரும்குதிழ்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்சேய்தவ.

மகூநாய ஸாரஜாநாநாயயாஜம யெய்யாடி.
கலுஜா ஸாயவெய்தா வநெய்யா வரஜாடி.
யொநிதா யெய்யா வலாஜா யாஜாடி.
யொநிதா வலாஜா யாஜாடி.
கலுஜா ரொ வலவெய்யா யெய்யாடி.
ராஜாநாஜாடி வரணா ஸரணம் வலவெய்யா.

ஆளவந்தார் அருளிச்சேய்தது.

ராஜாவிதா யவதய ஸுநயா விவநிதி.
ஸவநம் யெய்யா நியெய்யா யெய்யாடி.
கூடிவாடி கலவெய்யா வலகூடாவி ராஜா.
கூடிவாடி வலகூடா விவநிதி யெய்யாடி.

பட்டர் அருளிச்சேய்தது.

வெய்யா ஸாரஜா யெய்யா ஸாரஜா.
கூடிவாடி ஸாரகூடிவெய்யா யெய்யாடி.
கூடிவாடி ரெணுவாடி யெய்யா யெய்யாடி.
கூடிவாடி ரெணுவாடி யெய்யா யெய்யாடி.

ஆ ண் ட ா ள் வை ப வ ம்.

முன்பு திரேதாயுகத்திலே விதேஹ தேசத்தில் மித்ரிலைமாரகரில் ஜநக மஹாராஜன் யாகசாலை அமைத்தற்பொருட்டுக் கலப்பைகொண்டு பூமியை உழுகையில், அவ்வுழுபடைச்சாலிலே ஸ்ரீதேவியின் அம்சமான ஒரு மகள் தோன்ற, அவளை அவ்வரசன் தன் புத்திரியாகப் பாவித்துச் சீதையென்று திருநாமஞ் சாத்தி வளர்த்துவந்தான் ; அதுபோலவே பின்பு கலியுகத்திலே பாண்டிய நாட்டில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே பெரியாழ்வார் திருத்தூழாய்ப்பாத்தி யமைத்தற்பொருட்டுக் களைக்கொட்டுக்கொண்டு திருநந்தவந்தைக் கொத்துகையில் அக்கொத்தின நிலத்தில் ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளின் அம்சமான ஒரு மகள் * ஆடிமாசத்துப் பூர்வ பல்புரி நாளிலே தோன்ற, அவளை அவ் வாழ்வார் தமது மகளாகப் பாவித்து, 'கோதை' என்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்க்கலானார். நுகரப்படும் பொருள் ஒரு சிறிதுமில்லாத வறியவனொருவன் பெருநிதியைக் கண்டாற்போல, அப்பெண்ணருங்கலத்தைக் கண்டவளவிலே பெருங்களிப்புக்கொண்டு மிக அருமையாகச் சீராட்டிப் பாராட்டித் தாலாட்டிப் பானூட்டிப் பாவித்துவந்த பட்டர் பிரான், அவளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச்செய்து பரமஞானத்தைப் போதித்தனர்.

தந்தைமுதலியோர்கண்டு வியக்கும்படி இளமைதொடங்கி எம்பெருமான் பக்கவிலே பக்திப் பெருவேட்கைகொண்டு அவனையேதான் மணஞ்செய்துகொள்ளக்கருதி, அப்பிரானது மஹிமைகளையே எப்பொழுதும் சிந்தித்தல் துதித்தல் முதலியனசெய்து நிற்கிற அச்சரிசுமுற்கோதை, நாடோறும் விஷ்ணுசித்தர் வடபெருங் கோயிலுடையானுக்குச் சாத்துதற்காகக் கட்டிவைத்த திருமாலையை அவரில்லாத ஸமயம்பார்த்து எடுத்துத் தன் குழலிலே தரித்துக்கொண்டு, 'அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனே இல்லையோ' என்று சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து உயர்ந்த பட்டாடையை உடுத்துத் தன்னை அலங்கரித்து

அவ்வொப்பீனயழகைக் கண்ணாடியிலேகண்டு தந்தையார் வருதற்குமுன் மலர் மாலைபைக்களைந்து முன்போலவே செண்டாகச்சுற்றிப் பூங்கூடையிலுள்ளே நலங்காமல் வைத்துவந்தான். ரஹ்ஸ்யமாகநடக்கிற அச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார் அம்மாலைபைக் கொண்டுபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்திவர, பெருமானும் ப்ரீதியுடன் ஏற்றருளினன். இங்ஙனம் பலநாள் கழித்தபின் ஒருநாள், வெளியிற்சென்ற ஆழ்வார் விரைவில் மீண்டுவந்தபொழுது, பூமாலைபைக் கோதை குடியிருந்தலைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, ‘பெண்ணே! நீ செய்த இது மிக்க அபசாரமான காரியம்; இனி இவ்வாறு செய்தற்கு நினைப்புங்கொள்ளாதே’ என்று நங்கைக்கு நற்புத்திசொல்லிவிட்டு அன்று வடபத்திரசாயிக்கு மாலைசாத் தாமல், திருப்பணிக்கு முட்டுப்பாடு நேர்ந்ததற்கு மனம்வருந்தி யிருந்தார். அற்றைநாளிரவில் ஆலிலைத்துயில்வோன் ஆழ்வாரது கனவில்தோன்றி, ‘இன்று நீ நமக்கு மாலைகொண்டு வாராதிருந்தது ஏன்?’ என்று வினவியதற்கு, அவர் தம் திருமகனாரது பொருந்தாச்செய்கையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு அப்பெருமான் ‘அவன் குடிக்கொடுத்த மாலையேகான் நறுமணமிக்கு நமது உள்ளத்துக்கு நனி உகப்பாவது; ஆதலின் இனி அத்தன்மைத்தான தொடையலையே நமக்குக் கொண்டுவருவாய்’ என்று அருளிச்செய்தனன். உடனே கண்விழித்த விஷ்ணுசித்தர் அம்மங்கையை மலர்மங்கையென்றே எண்ணி அபாரதிருத்தது அளவற்ற அன்புகொண்டு, அனைத்துலகத்துக்கும் அன்னையாய் அவற்றை ஆண்டு வருகிற இலக்குமியின் அவதார விசேஷமென்றகாரணத்தால், அவளுக்கு ‘ஆண்டாள்’ என்றும், மாதவனுக்கு உரிய மலர்மாலைபைத்தான் குடிக்கொண்டு பார்த்துப் பின்பு கொடுத்தது காரணமாகச் ‘குடிக்கோடுத்த நாச்சியார்’ என்றும் திருப்பெயரிட்டு அழைத்துவந்தார்.

அந்நாச்சியார் தனது பருவம் வளருந்தோறும் ஞான பக்திகளும் உடன் வளர்ந்துவரப் பெற்று, தனக்கு ஏற்றகாதலனைக் கருதிய கடல்வண்ணன் விஷயமான வேட்கை விஞ்சியவனாக, இனி அவனை ஒரு நொடிப்பொழுதும் கூடா திருக்கப் பொருமல், கண்ணனது பிரிவை ஆற்றாத ஆய்மங்கைகள் போலத் தானும் நோன்பு நோற்று உயிர்தரிப்பவளாய், அவ்வபிப்பிராயத்தைத் திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் மூலமாகப் பகவத் ஸந்தியிலே விண்ணப்பஞ் செய்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

இப்படியிருக்கையில், இவட்கு விவாஹத்துக்கு ஏற்ற பருவம் வந்ததைக் கண்டு தந்தையார் இவளுக்கு ஏற்ற கொழுநனைக் காணப் பெறுது கவலைப் பட்டு இவளை யழைத்து ‘நீ யார்க்கு வாழ்க்கைப்பட விரும்புகின்றாய்’ என்று வினவ, ஆண்டாள் “மானிடவர்க் கென்று பேச்சுப்படியல் வாழ்கெல்லேன்” என்று சொல்ல, பட்டர்பிரான் ‘மின்னை எங்ஙனம் நிகழ்வது?’ என்று கேட்க, குடிக்கொடுத்தாள் ‘பெருமானுக்கே உரியவளாக விருக்கின்றேன்’ என்று கட்டுரைத்தாள்.

அதுகேட்டு விஷ்ணுசித்தர் ‘நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிலுள்ள எம்பெருமான்களுள் யார்க்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாகத் துணிகின்றாய்? என்று விசாரித்

தலும், கோதை ‘அவ்வப் பெருமான்களுடைய வைபவத்தை விளங்க எடுத்துக் கூறியருள வேண்டும்’ என வேண்ட, வேயர் குலத் தலைவரும் அவ்வாறே எடுத்து அருளிச் செய்து வருகையில், ஆண்டாள் வடமதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள கண்ணபிரானது வரலாற்றைக் கேட்ட வளவிலே மயிர் சிலிர்ப்பும், திருவேங்கட முடையானது வரன் முறையைச் செனியுற்ற பொழுது முகமலர்ச்சியும், திருமாலிருஞ்சோலையேழகரது வடிவழகை அறிந்த மாத்நிரத்தில் மனமகிழ்ச்சியும் பெற்று ஸ்ரீ ரங்கநாதனது மஹிமை செவிப் பட்டவுடனே அளவற்ற ஆரந்த மடைந்து நிற்க, அப்பொழுது அந்தந்தத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களெல்லாரும் இவளது சுயம்வரத்தை யுத்தேசித்து ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு எழுந்தருளி இவளது ஞானக்கண்ணுக்கு விஷயமாக, இவள் அவர்களுள் ரங்கநாதனிடத்தே மனத்தைச் செலுத்தி அவனுக்கே தண்ணை மணமகளாக நிச்சயித்து அவ்வமலையே ஸர்வகாலமும் சிந்தித்திருந்தாள்.

அதனை யறிந்து ஆழ்வார் ‘நம்பெருமான் இவளைக் கடிமணம்புரிதல் கைகூடுமோ?’ என்று சிந்தித் திருக்கையில், திருவரங்கச் செல்வன் இவருடைய ஸ்வப்நத்திலே யெழுந்தருளி ‘உமது திருமகளைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வாரும்; அவளை யாம் அங்கீகரிப்போம்’ என்று அருளிச் செய்ய, அதனால் விஷ்ணுசித்தர் வியாகுலம் நீங்க மனமகிழ்ந் திருந்தனர். பின்பு ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஸ்தாநிகர் முதலிய கோயிற் பரிஜநங்களுடைய கனவிலே தோன்றி ‘நீங்கள் ஸகல மங்கள் வாத்தியங்களோடும் சத்திர சாமராதிகளோடும் நமது நவரத்தினப் பல்லக்கையும் உடன் கொண்டு வில்லிபுத்தூர்க்குச் சென்று ஆண்டாளைப் பல்லக்கி லேற்றி அழைத்து வாருங்கள்’ என்று கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே எல்லாப் பரிகரத்தாரும் சென்று பெரியாழ்வாரை யடுத்து நம்பெருமானது அருளப்பாட்டை விண்ணப்பஞ் செய்ய, கர்ணமருதமான அவ்வார்த்தையைச் செவியாரக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, கோதைதாதை, வடபெருங் கோயிலுடையானுடைய ஸந்திதிரிலே ஸ்ரீ ரங்கநாதனது நியமந்ததை விண்ணப்பஞ் செய்து அநுமதி பெற்றுப் பிரயாண மாயினர்.

அச் செய்தியைக் கேள்வியுற்று ஸ்ரீ வல்லப தேவன் அக்கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைத் தானும் உடனிருந்து விசேஷமாக நடத்திக் கண்டு களிகூர்ந்து க்ருதார்த்த ஐகக் கருதி, தன் ஏவலாளரைக் கொண்டு ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரையும் ஸ்ரீ ரங்க நகரத்தையும் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள நெடுவழியையும் தண்ணீர் தெளித்தும் பூம் பந்தரிட்டும் தோரணங் கட்டியும் வாழைகமுகு நாட்டியும் நன்றாக அலங்கரிப்பித்துக் கஜதுரங்காதி சதுரங்க பலத்துடனே ஆழ்வார் பக்கல் வந்து சேர்ந்தான்.

அப்பால் பட்டர்பிரான் ஆண்டாளை மணிச்சிவிகையில் எழுந்தருளப் பண்ணி மங்கலவாத்திய கோஷத்துடனே ‘ஆண்டாள் வந்தாள்!’ ‘சூடிக் கொடுத்த கூடர்க் கொடி வந்தாள்!’ ‘சுரும்பார் குழற்கோதை வந்தாள்!’ ‘திருப்பாவை பாடிய செல்வி வந்தாள்!’ ‘பட்டர்பிரான் புதல்வி வந்தாள்!’ ‘வேயர் குலவிளக்கு வந்தாள்’ என்று பலசின்னங்கள் பணிமாற, மெய்காப்பாளர் உடன் சூழ்ந்து

நிற்க, தாமும் அரசனுமாக இருபுறத்தும் இடை விடாதிருந்து அழைத்துவந்து திருவரங்கம் பெரியகோயிலை யடைந்து பெரிய பெருமாளுடைய முன் மண்டபத்திலே அப்பிராட்டியை நிறுத்திப் பெருமானைச் சேவிக்கப் பண்ணுவிக்கையில், அத்திருமாலின் திவ்ய ஸௌந்தர்யம் இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்ற வாறு போல ஆண்டானைக் கவரத் தொடங்கியதனால், சூழிக் கொடுத்த நாச்சியார் சிலம் பார்க்கச் சீரார்வனை யொலிப்பக் கொடியேரிடையாடக் காதளவு மோடிக் கயல் போல் மிளிர்நங் கடைக்கண் பிறழ அன்னமென்னடை கொண்டு அருகிற்சென்று ஆரந்தக் கடலில் ஆழ்ந்து திருவரங்கன் திருவடி வருடக் கருகி நாகபரியங்கத்தை மிதிக்கேறி நம்பெருமானது திருமேனியிலே அந்தர்ப் பளித்து அவனை என்றும் பிரியாதிருப்பவளாயினாள்.

அவ்வண்ணம் அரும்பேறு பெற்றதைத் தரிசித்து ஆழ்வாரும் அவர் சிஷ்யனான வல்லப தேவனுள்ளிட்டாரும் அதிசயித்து நில்லையில், திருவரங்கமுடையான் அர்ச்சக முகமாக ஆழ்வாரை அருகிலழைத்து, ‘கூடரஸமுத்ர ராஜன்போல நீரும் நமக்கு மாமனாராய் விட்டீர்’ என்று முகமன் கூறித் தமது தீர்த்தம் திருப்பரியட்டம் மாலை ஸ்ரீ சடகோபன் முதலியவற்றைப் ப்ராஸாதித்து ‘வில்லிபுத்தூருறையானுக்கே கொண்டுபூண்டிரும்’ என்று திருவாய் மலர்ந்து விடை கொடுத்தருளினான். அநந்தம் ஆழ்வார், “ஒருமகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால், திருமகன்போல வளர்த்தேன் செங்கண் மால்தான் கொண்டு போனான், பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும் பிள்ளை பெற்றவவசோதை, மருமகனைக் கண்கொடுத்து மணட்டுப் புறஞ் செய்புங் கொலோ” [பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௩-அ-ச.] என்று போர உகந்து அரிதிற் பிரிந்து ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்குச் சென்று முன் போலவே கைங்கரிய நிரதராய்ச் சண்பகம் மல்லிகை பாதிரி செங்குழநீர் புள்ளை குருக்கத்தி இருவாட்சி முதலிய பல மலர்களுடன் * ஆர்வமென்பதோர் பூவையும் இட்டுக் கொண்டு எண்பத்தைந்து வருஷகாலம் வாழ்ந்திருந்து பேராந்தப் பெரும்பதமடைந்தனர்.

“பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரம னடிகாட்டீம்
வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகுங்—கோதைதமிழ்
ஐயைந்து மைத்து மறியாத மானிடரை
வையஞ் சுமப்பதும் வம்பு.”

ஆண்டாளர் வைபவம் முற்றிற்று.

திருப்பாவையிலும் நாய்ச்சியார் திருமொழியிலும்
ஆண்டாள் மங்களாசாஸனம் செய்தருளின

திருப்பதிகட்குப் பாசுரக் குறிப்பு.

- க. திருவரங்கம். { “தாமுகக்குந் தங்கையில்” [நா-தி, கக—ஆம்திரு மொழி முழுதும்.]
- உ. திருக்கண்ணபுரம். { “காட்டில் வேங்கடம்” [நா-தி-ச-உ.]
- ங. திருமாலிருந்தோலை. { “சிந்தூர்ச் செம்பொடிப்போல்” [நா-தி-க, முழுதும்; “மழையேமழையே” [ஷ-க-அ.]
- சு. ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர். { “மென்னடையன்னம்” [ஷ-ந-டு.]
- ரு. திருவேங்கடம். { “தையொருதிங்களும்” [ஷ-க-க.]
“மத்த நன்னறுமலர்” [ஷ-க-ந.]
“காட்டில் வேங்கடம்” [ச-உ.]
“வெள்ளை விளிகங்கு” [ந-உ.]
“விண்ணீல மேலாப்பு” [அ. முழுதும்.]
“பாடுங்குயில்காள்” [க-டு.]
“மழையேமழையே” [க-அ.]
- கூ. துவரை. { “ஆவலன்புடையார்” [ச-அ.]
- எ. வட மதுரை. { “மாயினைமன்னு” [திருப்பாவை-டு.]
“மற்றிருந்தீர்கட்கு” [நா-தி-கஉ-க.]
“* பட்டிமேய்ந்தோர்” [ஷ-கச-முழுதும்.]

குறிப்பு.

* திவ்வியகவி பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் அருளிச்செய்த “நூற்றெட்டுத் திருப்பதிபந்தாதி”யிலும், மற்றுஞ்சில பிரபந்தங்களிலும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் விருந்தாவனம் கூட்டிக் கணக்கிடப்படவில்லையாகையால் அத்திவ்விய தேசம் பாடல்பெற்றதன்றென்று கூறுதல் சம்பிரதாய முறைமைக்குச் சேராதாகையால், வடமதுரை என்னுந் திருப்பதியில் அதற்கு அந்தர்ப்பாவம் கூறுவதே பொருத்தமு டைத்தாமென்பது எனது கொள்கை; ஆரியர்களு மிதனை யிசையா தொழியகில்லார் என்க.

இத்திருப்பதிகள் இவ்வாண்டா னொருத்தியால் மாத்திரம் மங்களாசாஸனம் செய்யப் பெற்றவை யல்ல; மற்றுஞ் சில ஆழ்வார்களாலும் பாடப் பட்டவை.

ஆண்டாள் பரவு மணியார் பதியேழும்
ஆண்டா நவனடிசே ரன்பர்தாள்—பூண்டேனான்
முடிமேல் மனமகிழ்ந்தேன் மொய்வினையாம் மூடறுத்தேன்
அடியேனுக் காரினிநே ராவார் ?

ஸ்ரீ
சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் அருளிச்செய்த

திருப்பாவையின்

தனியன்கள்.

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீ ॥ நீனாகுஹவநமிரிதடிஸஹ்வஹொஹயுகூஹ
வாராயஹ்வஹொஹசுசரிவஹ்வஹொஹவநீ
வொஹ்வஹொஹவநீநிமலிதயாவஹொஹவநீ
மொஹொஹவநீநிமலிதயாவஹொஹவநீ

பதவுரை.

நீனாகுஹவநமிரிதடிஸஹ்வஹொஹயுகூஹ	} நப்பின்னைப் பிராட்டியினது உயர்ந்த திருமுலைத் தடங்களாகிற மலைச்சாரலில் கண்வளர்ந்தருளமவனும்,
வாராயஹ்வஹொஹசுசரிவஹ்வஹொஹவநீ	
வொஹ்வஹொஹவநீநிமலிதயாவஹொஹவநீ	—தன்னால் சூடிக் கோயப்பட்ட
வநீ	—மாலையிலே
நிமலிதய	—வினங்கிடப்பட்ட வனுமான
கூஹ	—கண்ணபிராணை
ஹொஹயுகூஹ	—திருப்பள்ளி யுணர்த்தி
ஹொஹவநீ	} பற்பல வேதங்களின் தலையான பாகங் களாலே தேறின [-வேதாந்த வித்தமான]
ஹொஹவநீ	
வநீ	—தன்னுடையதான
வாராயஹ்வஹொஹசுசரிவஹ்வஹொஹவநீ	—பாரதந்திரியத்தை
வநீ	—அறிவியா நின்றவளாய்
வநீ	—பலாக்காரம் செய்து
வநீ	—யாவனொரு ஆண்டார்
வநீ	—(அக்கண்ணபிராணை) அநுபவிக்கிறாரோ
வநீ	—அப்படிப்பட்ட பெருமையை யுடைய
வநீ	ளான ஆண்டாளின் பொருட்டு
வநீ	—காலத்ததுவ முள்ளதனையும்
வநீ	—இந்த இந்த நமஸ்காரமானது
வநீ	—ஆயிடுக.

கருத்து:—நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமுலைத் தடங்களில் தலைசாய்த்துக் கண்வளர்ந்தருளாநின்ற கண்ணபிராணைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தி, அடிமைசெய்யும்

விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஆவலை அறிவித்துத் தன்குழலிற் சூட்டிய பூமாலையாலே அப்பிராணை விலங்கிட்டு அதுபவித்த ஆண்டானைத் திருவடி தொழுகின்றேன் என்றவாறு.

நீளா—நப்பின்னை ; ‘பின்னை’ என்றும் பெயர் ; ந என்பது சிறப்புக் குறிப்பு ; ‘நக்கீரன்’ என்ற விடத்திற்போல. இவன் கண்ணபிரானது மனைவியரில் தலைமையுடையவன் ; கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகன். இவனை மணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக, இவன் தந்தை கற்பாசல்கமாகக் குறித்த படியாவார்க்கும் அடங்காத அஸுரா வேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவருக் கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினென்று புராணங் கூறும். இவன் திருமாலின் தேவியருள் நீளா தேவியின் அம்ச மெனப்படுதலால், இங்கு இவனை ‘நீளா’ என்ற சொல்லாற் குறித்தனர். “குத்துவிளக் கெரியக் கோட்டுக்காற் கட்டில்மேல், மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின்மேலேறிக், கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல், வைத்துக்கிடந்தமலர் மார்பா!” என்றருளிச் செய்ததற்கு இயைய “நீளாதுங்கல்தநகிரிதடையுப் பதம்” எனப்பட்டது. பஹுகுடும்பிகளா யிருப்பவர்கள் ஒரு மலையடியைப் பற்றி ஜீவிப்பதுபோல் ஸர்வலோக குடும்பியான ஸர்வேசுவரன் நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமுலைத் தடத்தைப் பற்றிக் கிடக்கற்படி. “நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பனைத்தோள் மடப்பின்னை, பொறைபிறால் முலையனைவான் பொருவிடை யேழடர்த்துகந்த” என்றதனால், இவன் முலையோடு அனைவதற் கென்றே கண்ணபிரான் ஏழ்விடை யடங்கச் செற்றன நென்க.

“உம்பர் கோமானே ! உறங்காதெழுந்திராய்” “செற்றார்க்கு வெப்பங் கொடுக்கும் விமலா துயிலெழாய்” என்றிலை முதலான பாசுரங்களாலே ஆண்டான் கண்ணபிரானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தினமையால், ‘உலோயு’ எனப் பட்டது. இப்படி திருப்பள்ளி யுணர்த்தியதற்குப் பிரயோஜனம் இன்னதென் பதைக் கூறுவது, இரண்டாம் பாதம். “உன் பொற்றாமரையடியேபோற்றும் பொருள் கேளாய்” என்று எம்பெருமானை அபிமுகுனக்கி, “உன்றன்னைடுற் றேமே யாவோம் உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்றருளிச் செய்ததைக் கூறியவாறு. வாராயு—பரம புருஷனுக்கே உரிமைப்பட்டிருக்குந் தன்மை. “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு மீதே” இத்தியாதி அருளிச் செயல்களை அநுஸந்திக்க. ஸ்வம் என்று தந்திற்கும் பெயராதலால், ‘ஆத்துமாவுக்கு யநு மான பாரதந்திரியத்தை’ என்று உரைப்பதும் சிறக்கும். “பலபூவியநு தரிஹொயி” “வகிவிஸூயு” என்றிலை போன்ற பல்லாயிரம் வேதவாக்கியங் களில் ஆத்துமாவினது பாரதந்திரியம் முறையிடப் பட்டுள்ளதனால், “புரூபகிஸு தபிராஸூயு” எனப்பட்டது. ஸர்வேசுவரன், ‘தனது சேஷிதவத்தையும் ஆத்துமாக்களின் சேஷிதவத்தையும் பலமுக்கூற இவ்வுலகில் எடுத்து உபதேசித் தாலும் “அஹம்மே—நான் எனக்கே உரியன்” என்று இறுமாந்து மார்வைத் தட்டும்படியான இவ்விபூதியில் அருமையாக அவதரித்த இவ்வாண்டான் தனது சேஷிதவத்தைத் தானே சென்று எம்பெருமான் ஸநிதியில் ஓதினதின் சீர்மை

தோன்ற, ஸ்யூபயநீ என்கிறது. எம்பெருமானை நோக்கி, ‘பிரானே! நீ எனக்கு ஸ்வாமி, நான் உனக்கு ஸ்வம், என்பதை நன்றாக உணர்ந்து கொள்’ என்று உணர்ந்துவளென்க.

இப்படி ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமானையும் உணர்ந்துகைக் கீடாக ஆண்டாளுக் குள்ளதொரு மேன்மையைக் கூறுகின்றது, மூன்றும்பாதம். கனிமபோலச் செருக்கித் திரியுமவனான கண்ணபிரானே, தான் சூழிக் களைந்த மாலையாகிற விலங்கிற் படுத்தி, வேறிடந்தேடி ஓடவொண்ணாதபடி வளைத்து அணைத்து அது பவித்தவாறு கூறுகின்றது. “நியதிக்கூலவலென விஷாஜா” [கோதாஸ்துதி-டு.] என்ற தேசிகஸூக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத் தக்கது. (சூழிக்கொடுத்த வரலாற்றின் விவரம் இவளது வைபவத்திற் கூறப்பட்டது.) “ஸ்யூபயநீ” என்று * பாமாலை பாடிக்கொடுத்தபடியும், “ஸூஜிநிமலிகமயாஸௌக்யகூலமொழி” என்று * பூமாலை சூழிக்கொடுத்த படியுஞ் சொல்லிற்றுகிறதென்று ரஸோக்தி காண்க.

“மொடா” என்று ஆண்டாளுடைய திருநாமம். தென்மொழியில் “கோதை” என வழங்கும். கோதை-மாலை; மாலைபோலே மிகவும் இனியளாயிருப்பவள் என்றபடி. வடமொழியில், ‘மொடா’ என்றசொல்-ஸ்ரீஸூக்தி களைத் தந்தருளியவள் என்று பொருள்படும். அச்சொல்லே தமிழில் கோதை யெனத் திரிந்த தென்றலுங் கொள்ளற்பாலதே.

ஆண்டான் “எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னேடுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்று எம்பெருமான் விஷயத்தில் ப்ரார்த்தித்த பேறு இந்தச்லோகத்தில் ஆண்டான் விஷயத்தில் ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது, ‘தவெஸுநி உடிகிஃ ஊ-ஓயவனவாஸூ-ஊ-ஓய’ என்று.

இப்படி “ஊ-ஓயொஊ-ஓயொநவொஸூ” என்று கூறியுள்ளதனால் ஒரு முறை நமஸ்காரஞ் செய்வது ப்ரமாணசூக்திக்குச் சேராதென்று சில மதஸ்தர்களின் கொள்கை. அதைப்பற்றி இங்குச் சில கூறுவேன்; பலமுறை நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டுமென்பார்க்கு ஆதாரமான பிரமாண யுக்திகளை முன்னர் வரைந்து, வித்தார்த்தத்தைப் பின்னர் வரைவேன்:—

(பூர்வபகஷம்.)

வேதத்திலும் வேதாந்தத்திலும் வேதாங்கங்களிலும் ஆழ்வா ரருளிச் செயல்களிலும், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், பட்டர், வேதாந்ததேசிகன் முதலிய பூருவாசாரியர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் ஆராய்ச்சியெய்தால் பலமுறை நமஸ்காரம் செய்வதே வித்தார்த்தமாகத் தேறும், எங்ஙனே யெனில்;

“ஊ-ஓயிஷாஓ தெ நடிஉகூலியெ” என்று வேதத்திலும், வேதாந்த பாகமாகிய சசுவாஸ்யோபரிஷத்து முதலியவற்றிலும் ஒதப்பட்டிருக்கின்றது.

அங்கு, “ஹ்ருயிஷோ” என்பதற்கு, “சுமந்ருமிதிதாழிமஹெணெ: ஸ்ருஷுதி க்ருஹ்ருயஸீம் நஜிஜி” என்று வேதாந்ததேசிகன், கரநாராயணஜீயர் முதலானோர் வியாக்கியானம் செய்தருளினர்.

முன்னராவது அஷ்டகத்தின் பத்தாவது ப்ரச்நத்தில் [காஹஸாஹெ-முதல் ப்ரச்நம், ஒன்பதாவது அதுவாகம்.] “வனதாவகிஹ மௌகஜி: பஜ்ஜாவ லீகம் க்ருதூயொநிவவாக: நஜொ நஜிஜி.” என்று ஒதப்பட்டுள்ள விடத்து, “நஜொநஜிஜி க்ருதூயொநிவவாக” எனப்பட்டமையும் உணரத்

“புஜிக்ஷிணபுணா ஜாஹ்ருயாந்ருவதகாரயெசு” ஸ் என்று ஸ்ம்ருதியிலும், “நஜொநஜெஷ்டஸு வஹஸுக்ருதூ: வஹ்ருயொயி நஜொநஜெஷ்ட: நஜெயாஸூபயவ்ருஷகஜெஷ்ட நஜொஷ்ட தெவவக்தவவ வவ-!” என்று பகவத்கீதை [கசு-அ, ௩௬.] யிலும் சொல்லப்பட்டது.

“கைகளாலாரத் தோமுது தோமுது” என்றும், “தொண்டர்! எல்லீரும் வாரீர் தோமுது தோமுது நின்றார்த்தம்” என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தார்.

“ஜெஹ் ஸபுணவம் புணாஜிஸவ்ஹிகம் பூவதய்யபூம் ஜெஹம்” என்று முகுந்தமாலையிலே குலசேகரப் பெருமான் அருளிச்செய்தார்.

“நஜொ நஜொ வாஜநஸாகிஹ்ருயெ.....நஜொ நஜொ நஜொ டெயெகவியூவெ” என்று ஸ்தோத்ரரத்தத்தில் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்.

“உதூயொதூய வஹ்ருயெய்” என்று ஸ்ரீவைகுண்டகதயத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

(“தஜெஷ்ட நஜிஜிஜிஹ்ருயெய்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார்.)

“ஸஜெயிஷீரஹ்வவாடிவஜெ ஸங்கஜ் ஜிஜாஜிணய: புணாஜி:” என்று ஹயகீர்வஸ்தோத்ரத்தில் வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்தார்; இதில் “புணாஜி:” என்ற பன்மை நோக்கத்தக்கது.

இப்படி பல பிரமாணங்களினால் அஸக்ருத் ப்ரணமபக்ஷத்திற்கு ப்ரமாணி கத்வம் விளங்காநின்றமையால் ஸக்ருத் ப்ரணமபக்ஷம் அஸங்கதமென்பது அறிவரிதன்று; “வனகவியூவெ க்ருய-பாசு” என்பது விதியாதலால் தேவதாத்ர விஷயத்தில் ஒருகால் தொழுகை உரியதாகும். பகவதவிஷயத்தில் அங்ஙன் செய்கை மஹாபசாரமாகும்.....

ஈ இந்த வசனம் இன்ன ஸ்ம்ருதியிலுள்ளதென்பது விளங்கவில்லை. ஸ்ரீஸாத்வதத்தி லிருப்பதாகச் சிலர் எழுதுகின்றனர். வந்தவிடத்திற் கண்டுபொள்ள.

இனி, இப்பூர்வபக்ஷத்தை யுத்திப் ப்ரமாணசரங்களாற் கண்டித்து, ஸக்ருத் ப்ரணமம் ப்ரமாணிகமென்கிற பூர்வாசார்ய வித்தாந்தம் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. எங்ஙனே? எனில்;

(வலித்தாந்தம்.)

“ஊ-ருயிஷ்டாஹெ நஃஉத்தி வியெபி” என்கிற சுருதியை அஸக்ருத் ப்ரணமபக்ஷத்திற்குப் பிரமாணமாகப் பகர்வது பாமரோக்தியாம்; அவ்விடத்திற்கு உரைசெய்த வேதாந்த தேசிகனும் கூரநாராயணஜீயரும், “ஃரநஸகாயிகபொஃ நஃஸொராஹாவெவி நஃஸுஷ்டிராதெண லுலதூ உஹ-ஃத்தி உத்திஸஷ்டா லிபூரயஃ” என உரைத்தருளினராதலால். இதனும் கூறிற்றாயிற்று - அங்கு வாசகமான அநுஸந்தாந்ததின் ஆவ்ருத்தியேயன்றி காரிகமான அனுஷ்டாந்ததின் ஆவ்ருத்தியன் மென்பதாம்.

அன்றியும், “செய்யதமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்று (அதிகார ஸங்கரஹத்தில்) தேசிகன் அருளிச்செய்தபடி ஆழ்வாரருளிச் செயல்களைக்கொண்டு வேதவாக்கியங்களின் பொருளை நிர்ணயிப்பது நியாயமாதலால், “தொழுது மாமலர் நீர்சுடர் தூபங் கொண்டு, எழுது மென்னுமிது மிகை” என்ற அருளிச்செயற்கு இணங்க ‘ஊ-ருயிஷ்டாஹெ’ இத்தியாதி வேதவாக்கியத்தை ஒருங்கவிட்டால் ‘நமஃ’ என்ற இரண்டெழுத்தைச்சொல்லி உனக்குப் பொறுக்கொணச் சுமையாகச் செய்யக் கடவோம்’ என்பது பொருளாகத் தேறமென்று ரஸோக்தியாகச் சில ஆசிரியர் நிர்வஹிப்பார்கள்; அது நிற்க: தேசிகன் அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தின்படி ஸக்ருத் ப்ரணமாநுஷ்டாந பக்ஷத்திற்கு விரோத மொன்றுமில்லை யென்றுணர்க.

“யஜ்ஞாவலீகம் க்ருதூயொ நிவவாத । நஃரோ நஃஉத்தி” என்ற காடகச்சுருதியின் பாஷ்யத்திலும், “ஃஹதூர ஹதூர நஃரோ நஃ உத்தி-ஃஹார யநு ஊ-ருபிள ஃஹவநிவவாத” என்று வித்யாரண்யர் உரைத்தனராதலால் அந்த ப்ரமாணமும் ஸ்வபக்ஷஸாதக மாகாது; ‘நமஃ நமஃ’ என்ற ஆவ்ருத்தி-வாசி கோச்சாரண மாத்ரமாகவன்றோ அவ்வுரையினால் விளங்குகின்றது. அன்றியும், “ஃஹவநீ நிவவாத” என்ற ஸ்வாரஸ்யமும் நோக்கத்தக்கது; தண்டம் கீழ் விழுந்தால் அதைப் பிறர் எடுத்தால் எடுக்கக்கூடுமெயொழிய அது தானாகவே எழுந்திருக்கமாட்டாதவாறு போலக் கீழ்விழ்ந்து தொழுவவன் தனது முயற்சியினால் எழவல்லனல்லனாய்ப் பரமபக்தனைனத் தோற்றுமாறு விழ்ந்தான் என்ற கருத்து வெளிவருமாற்றை நுண்ணிதினுணர்க. இதுபற்றியே “தண்டன் ஸமர்ப்பித்து” எனப் பரிபுரணையாய் வழங்கப்படுகின்றதென்று மறிக.

“ல ஃகிண லுணாரிஃஷ்டா யஃஷ்டா நெவதஃ காரபெதீ” என்கிற வசநம் எங்குற்றதோ அறியோம். அது கல்பித ப்ரமாணமெனக் கூறவும் யாம் துணிகின்றிலோம்; அதனை உண்மையான வசநமென்றே ஏற்றுக்கொள்ளுதாம்; அதற்குப் பெரியோர்பணிக்கும் பொருள் கேளீர்; “பிரதக்ஷிணத்தையும் ப்ரண

அன்புதான்டச் செய்கையன்றியே ஒருபயனைவிரும்பி அதற்குச் சாதனைமாகச் செய்யுமவனாகுதலால், ஒற்றைப்பட்டப் பரணம் ப்ரதக்ஷிணங்கள் அவனுக்கு வர்ஜ நியங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அந்நியப் பரணங்களை அதிகாரி ஒரு பலத்தில் விருப்பமுடையவனல்லனாகுதலால் தான் அந்நியப் பரணங்களை என்னுமாகாரத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே செய்யும் நமஸ்காரம் ஒருமுறையே யாகக்கடவது.

“ துடிவி லெழிசுகடாவி கெதலிடியாதயாவாவி ஸக்யத்வமொ
ஜலி : கடுபெவி ஁ஷாநஸூஹா நடுஸெஷக ஸூஹா நிவ஁ஷாதி தஜா
துஹீயதெ ” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸக்திக்கு வியக்கியானமிட் டருளா
நின்ற தேசிகன் “ அஞ்ஜலிவைபவம் ” என்னும் ரஹஸ்யத்தில், “ அஞ்ஜலிக்கு
ஹாந்யாவவுஜகலேஃ, ஈராநுபத்வம் சொன்னது விருத்தமன்று ” என்றருளிச்
செய்தார் ; ஹாந்யாவம் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாகையாலே கஜ்ஜக லேஃ
யும் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமென்று நிஷ்கர்ஷிப்பதினே இதன் கருத்து. இங்ஙனமே
நமஸ்காரமும் புவதீவ்யுஜகவ்யாவா விஸெஷமாகையாலே இதுவும் ஸக்ருத்
கர்த்தவ்யமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாகக் குறையிலலை. இன்னமும், அவ்வி
டத்தில்தானே “ ஸக்யத்வ கஸ்டாஸ்தா-ஃ ” என்கிற ஸாமான்யத்துக்கு அபவாத
மில்லாமையாலே சுவதீவ்யெவெகெஷியிலலை யென்னுமிடத்தை ‘ ஸக்யத்வக ’
என்றருளிச்செய்கிறார் ” என்றும் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த நியாயம் இங்கு
மொக்கும். நமஸ்காரவிஷயத்திலும் “ ஸக்யத்வ கஸ்டாஸ்தா-ஃ ” என்கிற
ஸாமான்யத்துக்கு சுவதீவியாயகமான கூவாடிஸாஸ்தமொன்றும் காணப்படா

திருப்பாவை - தனியன் உரை.

ஸூரெயாவஹுயெநதகூரீ: டுஸாஸூரெயீவாநரொகிஜந் க்ருஷ்ணபுணாரீ
(ஓரீ) நவாநகல்வாயு:” “ வனகொஸைஹகுநிஃரூநிகாநிஸூடாஹுரானி
ஹதூரபுயாஹ் ஹவஹுயபொபுணாரீ” என்றிவை முதலான ஸக்யூதூனாரீ
பு.கிவாடிசுவஹங்களை உதாஹரித்தருளினவளவே யன்றி, “சுதநரீஸூஷபு
வீஷா வஹ: வஹநாஸூதூஸு” நிக்ராஜலிவாடாஹுஷாநரீ ஹதெவ
வாஹிந:” ஹதிவத்வாஹ் லெளஸுஷாநாஸூதி விஹகுநிமாணாநஹோநா
ஹஜநிக்ஹதிபுஷுஷுடாவ்ருநதி. ஸூக்யாஹிஷாஹெவவ வீஷாஹிகம் டு
ஸூதெ. ஸூஹஸூ— ஸூஸாஸாயா ஸூகிஜாயா ஸூவாஹெஹகஹெ
லிவ. ஹயெஹலிஜயெ ஹெவஹளந: வஹு லஹ க்ருகி:” ஹதி.”
என்று மருளிச்செய்துள்ளார். இங்ஙனருளிச் செய்தவர்க்குத் திருவுள்ளம்
யாதெனில்; ஸகலப்ரமாணங்களிலும் ஸக்ருத்தப்ரணமம் விஹிதமாயிருக்க ஸூவஹ
ஸிவாரீணியான இவ்வாள்வந்தார் ‘நஹொ நஹொ நஹொ ந:’ என்றிப்படி
பலகால் அருளிச்செய்வானென் என்று சங்கித்து, “சுதந் ஹதிபுஹாநா
ஹெவஹஸூஹ் நஹுரீ” என்ற கணக்கிலே, பக்தியின் மிகுதியாலே ச்வேத
தவீபவாஹிகளைப்போல மெய்மறந்து நமச் சப்தாவ்ருத்தி பண்ணுகிறார் என்று
ஸமாதாநம் கூறியவாறு. “வளந: வஹுலஹ க்ருகி:” என்பதை இங்கு
எடுத்துக்காட்டிய திறமை என்னே!. அஸ்தாநத்தில் பாம்பைக் கண்டவன்
அச்சத்தினால் ‘பாம்பு பாம்பு பாம்பு’ என்றால் அவ்விடத்தில் ஒரு பாம்புக்கே
பொருளாய் மற்ற இரண்டு பாம்புகட்குப் பொருளினிற் அவை அச்சத்தின்
மிகுதியைக் காட்டுகிறவளவேயா யொழிவதுபோல, இங்கும் நமச்சப்தமொன்
றுக்கே பொருளுள்ளதாய், மற்ற நமஸ்ஸுக்கன் பக்திப்ரகர்ஷஸூசந மாத்நிரத்தில்
பரீயவஹிதங்கள் என்ற கருத்தை உட்கொண்டாயிற்று “வளந:வஹுலஹ
க்ருகி:” என்பதை இங்கு இவர் காட்டியது.

இன்னமும், “நரீஷாஸுபுசுரணெஹநரீஸூஷவஹவ நிராஹுதெ”
என்று தொடங்கி, “யா: காஸூநகூதயொரீ ஹவதி, நரீரீரீதாஹி.காஸூ,
ஹவதவஹவதா: ஸரீரீஹம் ஹவதி, ஸஹரீலி நரீரீ, ஹவதவஹவாஹரீஷீ
தெஹவரீரீதா: யொஜயத்யுகொ ந:” என்ற நிர்வசநத்தையுமெடுத்துரைத்
தருளினார். இதனால் மமகார நிவ்ருத்திஸூசகம் நமஸ்காரமென்றதாகிறது, ஸக்
ருந் நமஸ்காரமாத்நிரத்தினால் அந்த அம்சம் ஸூசிதமாகாநிற்க, பலகால் தொழ
வேணுமென்று நியமிக்க விரகில்லை.

“ரீஷூஸூபுணவ ஸூணாரீஸஹிதம் ஸூவதத்யபூஸூஹம்”
என்ற குலசேகர ஸூக்திலும் விராட்யமன்று; “ஸூவாதத்யபூ”
என்றது ப்ரணமத்திலும் அர்வயிக்கவேணு மென்றொரு விதியில்லையே.
“ஸிஷூஸஹிதம் ஹாஸூபுஹஸய” என்றால் சிஷ்யனுக்கும், குருவுக்கும்
ஸூஹஸூஹம் வ்யக்தமாவதுபோலே இங்கும் மந்த்ரத்தோடே ப்ரணமத்துக்
கும் ஸூவாதத்யபூதம் ப்ராப்தமாகக் குறையென்? எனில்; இது விருபத்ருஷ்

யற்றிராசின்றோம். அன்றி, ‘ஒன்றாயிற்று, இரண்டாயின, மூன்றாயின’ என்று கணக்கிட்டு விழுந்தெழுமுவர்கள் தலைமேலே, “ஸிரஸூ-நிஹிதம் ரியாஉடி 2டி க்ஷிணம் உக்ஷு-காபு” என்றகணக்கிலே யாம் அடியிடக்கடவோ மத்தனை.

எம்பெருமானார் “உதூ பொதூப வு-நஃ வு-நஃ லு-ணடி” என்றருளிச்செய்தது வைகுண்டசுத்யத்திலே. வைகுண்டமாகிறது நலமந்த மில்லதோர் நாடாகையாலே அங்குச்சென்றால் பக்தியின் முதிர்ச்சியாலே ஓரடைவின்றியே செய்யுமதை இவ்விருள்தருமாளுலத்திற் செய்யுமதுக்கு எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமற்றதேயாம். அங்குச் செய்யுமதெல்லாம் இங்குச்செய்யவடுக்குமோ? “விரஜாஸ்நாநமும் அமாநவகரஸ்பர்சமும் * சூழ்விசும்பிற் படியும் பர்யங்காரோ ஹணமும் இங்கு வாய்க்குமன்று உதூயொதூபவும் வாய்க்கக் குறையிலலை” என்று குன்றத்துச்சீயர் வார்த்தை.

இக்கணக்கில்தானே “கைகளாலரத் தொழுது தொழுது” “தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்” என்ற அருளிச்செயல்களும் பொருந்தத்தட்டில்லை. அவ்விடங்களில் ஈடு லேவிக்க.

உடிவெய்யபு|| ஸ்தோத்ர ரத்னத்திற்குப் போலவே சுத்யத்ரயத்திற்கும் பாஷ்யமிட்டருளின தேசிகன், ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் மாத்திரம் (“நவொநடி” என்றவிடத்து) “வளநஃ வு-நடிஜு-கூ” இத்தியாதி பரமரஸோக்திகளாலே ஸக்ருத்ப்ரணம வித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்து, உடித்தில் “உதூயொதூப” என்றவிடத்து ஒன்றுமுரையாதொழிந்தமை ஆராயத்தக்கதன்றோ?

யஜுர்வேதாரண்யகத்தில் ஏழாவது ப்ரச்நத்தில் “ஸக்யுதே சுஜெ நடி, ஹ்ருஷ நடி, த்ரிஷ்ட நடி, வசுஷ்ட நடி, வஜ்ஸுஷ்ட நடி, டிக்ஷுஷ்ட நடி, ஸக்யுஷ்ட நடி, சூலஹஸ க்யுஷ்ட நடி, சுவரிஷ்ட நடி” என்றவிடத்து, முதலில் ‘ஸக்யுதே நடி’ என்று சொல்லிப் பின்பு ‘ஹ்ருஷ நடி’ என்றமையால் ஸக்ருதநம்பகம் தள்ளுண்ட தாயிற் றென்று சிலர் சொன்னார்கள்; இப்படி கீழ்வாக்கியத்திற்கு மேல்வாக்கியம் அபவாதமெனக்கொள்ளில் “சுவரிஷ்ட நடி” என்ற சரமவாக்கியத்திற்குக் கீழுள்ள வாக்கியங்களாடங்கலும் வாயிதங்களா யொழியுமென்பதை அவர் அறிந்திலர் போலும்.

இனி, “ஸடுபியிஷீரஃஸீவபாடிவடுஸு-கலு விஹாணையஃ லு-ணாஜாஃ” [ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம்.] என்றவிடத்திற் பன்மைக்கும் கீழ்விரித்த கட்டினாயிற் றுனே நிர்வாஹமாகக்கடவது. அன்றிக்கே, மாடமாளிகையாச்சான் பணித்துப் போருவதொரு நிர்வாஹமுண்டு; எங்ஙனெயென்னில்; ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரமாகு மது—“விஸெஷவி தூரிஷ்டெஷு-காபு! விடிமொலீஸரிரா-மணெஷு-!

ஜீயீஷ்டொ ரெகவிதாசி-கெநூந் ஜீஹாழலிம்ஹாவதஜீஷ்டொவெயா? ”

என்றொரு பயனைவிரும்பி உபாவிப்பதற் குறுப்பான ஸ்தோத்ரமாகையாலே ஸாதநாதுஷ்டாந ரூபமாயிருக்கும்; ப்ரக்ருதஸ்லோகத்திலும் “ ஸங்கஜ்ஜிஹா ரிணயம் ” என்ற ப்ரணாமவிசேஷண மிட்டபடியாலும் இங்குற்ற நமஸ்காரம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகையன்றியே ஒரு பலப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் செய்யப்படு வதாக விளங்குகையாலே அப்பேறு பெறுமளவும் மாறுதே தொழவேண்டுகை யாலே அத்தொழுகைகளைக்கூறும் இப்பன்மை, என்று. இஃது ஒக்கும்; ப்ரயோ ஜநாத்ரபரதையை யொழித்து லோகாசார்ய பாதபத்ம் ஸமாச்ச்ரயணம்பெற்று அருளிச்செய்த யதிராஜஸப்ததியில் “ ஸ்ரணாரீம் உக்ஷணரீம் ஸ்ரதிமு ஹாத- ராரிகாந் ” என்று அநாயாஸமாக ச்லோகம் சொல்லலாமாயிருக்க, அங்ஙன சொல்லாது “ ஸ்ரணாரீம் உக்ஷணரீம் ஸ்ரதிமுஹாத- ராரிகு ” என்று அருளிச்செய்தவரிதே தேசிகன் இனி, அங்கு “ ஸ்ரணாரீ ” என் றது ஜாத்யேகவசநமானாலோ வென்னில்; ஆகாது; “ ஸ்ராயதே ஸஜ்ஜ யொவம நாட்வாஹகவடிஸ்ரயொகூவு ” என்ற தாண்டிகநூய மறியாதவ ரன்றே தேசிகன்; “ ஸ்ரணாரீ ” என்றருளிச்செய்தால் என்ன கேடு விளையும்?

“ ஸங்கஜ்ஜிஹாரிணயம் ஸ்ரணாரீ ” என்றவிடத்திற் பன்மையை அநுஸரித்து இங்கு “ ஸ்ரணாரீ ” என்பதைச் சாதியொருமையாகக் கொள் ளத்தகுமென்று பற்றினது விடாதொழியில், பூர்வமீமாம்ஸையிற் சொன்ன வாஸாயிகரண நூயத்தாலே “ ஸ்ரணாரீ ” என்றவிடத்திற் பன்மைக்கு ஒருமையே பொருளாகக்கடவதென்று உபபாதிக்கக் குறையில்லையாம். “ ஸுதி வாஸாந் ஸ்ரரீஸ்ரீகூ ” என்றவிடத்தில், ‘ வாஸாந் ’ என்றபன்மையை அவிவகிதமாகக்கொண்டு ஒருமைப் பொருளுரைத்தார்களிறே மீமாம்ஸைக்கள்.

பண்டொரு ஸம்வத்ஸரத்திலே ஸ்ரீபெரும்பூதாரினின்றும் எம்பார் ஜீயர் கச்சிக்கெழுந்தருளித் திருவைகாசித் திருநாளிலே கங்கைகொண்டான் மண்டபத் தில் எழுந்தருளியிராநிற்க, மஹாமஹோபாத்யாய் விருதுபெற்று ப்ரவித்தராயிருந்த திருப்புக்குழி அப்பா என்பாரொரு வடகலைஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக பண் டிதர் விநீதராய்வந்து ஜீயரை ஒருகால் தண்டனிட்டிக் கைகப்பிநிற்க; ஜீயரும் ‘ ஏன்காணும்! தேசிகன் திருவுள்ளத்தை இன்றுதான் அறியப்பெற்றீரோ? ’ என்று கேட்க; அப்பா, ‘ கேள்விக்குக் கருத்தறிந்திலேன் ’ என்ன; ‘ ஒருகால் தொழுது நின்றீரே, அத்தைப்பற்றச் சொன்னேன் ’ என்று ஜீயர்பணிக்க, ‘ இங்ஙனே திருவுள்ளமாவது என்கொண்டு? ’ என்று அப்பா கேட்க, ‘ ஸப்ததி ஒதின தில்லையோ? மதிராசன் எதிராசற்குப் பிச்சன்கொடுத்த ச்லோகம் பார்த்தீரோ? ’ “ ஸ்ரணாரீம் உக்ஷணரீம் ஸ்ரதிமுஹாத- ராரிகு ” என்றபடி கண்டீரே! ” என்று ஜீயர்பணிக்க, அப்பா சாஸ்த்ரஜ்ஞராகையாலே உண்மையுணர்ந்துவைத் தும் “ க்யுஸாந் தூடாஹுதிக் கெவிடிக்யுஸாஹுதிக் கூவ-தெ ” என்ற

படிக்குச் சில குசோத்யங்கள் பண்ணிப்பார்த்து இறுதியில் நிலைதளும்பி விதிபுள வையுநது உகடுபுளவையு' மென்று முடித்துப்போனாரென்று பலகாலு மரு ளிச்செய்யக் கேட்டதுண்டு.

தேரமுந்நூர்ஜீயர் யாத்திரையடைவிலே கச்சியெறப்போந்து சித்திரைத் தோட்டத்திற் குடிலமைத்துக் குடிவாழ்ந்து ஐந்தாண்டுகாலம் பண்ணிக்கொண்டு போராதிற்க, ஒருநாள் அடியேனுக்கு அவரோடே ஸமாகமவாய்க்க, வார்த்தை யடைவிலே இந்த நமஸ்காரவிஷயம் ப்ரஸக்தமாக, ஸக்ருத்ப்ரணாமவித்தாந்தத்தை நம் தூப்புற்பிள்ளைபோல் கல்வெட்டாக்கினார் மற்றருமில்லை என்ற பிழிகையுடன் அடியென் உபந்யஸித்தவற்றையடையத் திருச்செவிசாத்தி, “ பிள்ளாய்! உபந்ய ஸித்தபடி சாலவும் அழகிதாயிருந்தது; இப்போது காலக்ஷேபாவஸரமாகை யாலே வேண்டிற்றுச்சொல்ல அவகாசம் பெற்றிலேன்; மற்றைப்போது வந்தால் தோற்றிற்றுச் சொல்லிக்கொள்வேன் ” என்று ஜீயர்பணிக்க, ‘யடுவோவா’ என்று விடைகொண்டேன். நிற்க.

ஸடாஸாரஸவல்லு மென்னும் ஓவநூத்திலே இவ்விசாரத்தை விரிய வரைந்தோமாயையால் இங்கு இவ்வளவிலே நிற்கின்றோம். இவ்வளவாகச் சொல் லிற்றாயிற்றது என்னென்னில்; நமஸ்காரத்தின் ஸவருபத்தை ஆராய்ந்தால் அது ஸக்ருத்கார்யமென்றே தேருகின்றது; அஸக்ருத்கரண முண்டாகில், “ மொவி தெதி யடாகுநுந் க்ருஷாராஃ டுரவாலிநு. பிண்பு வுஷிவடு மிடி பாநாவலவதி. ” என்று-தன்னுடைச் சோதிக்கெழுந்தருளும்போது வயி றுபிடித்துப்போன எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே அது தீராத்நிசாய்விடும். ஒற்றைப்பட்ட நமஸ்காரம் கூடாதென்னும் நினைவாலே மண்ணெருகத்தூர்த் தளாய் விழுந்தெழுமவர்களோடு பஸ்மத்தில் அஹுதிபண்ணுமவர்களோடு ஒரு வாசியில்லை. பரமபக்தி தலையெடுத்து இந்நிலத்தில் நினைவின்றியே பலகால் தொழும் பரமபாகவதர்களின் அனுஷ்டாந்தத்திற்கு தூல்வரம்பில்லை. இனி, நமக்கு மெய்யானபக்தி இல்லையாயினும் “ பொய்யே கைம்மமசொல்லி - மெய்யேபெற் றெழிந்தேன் ” என்ற கணக்கிலே பலகால்தொழுதால் பாவமொன்றுமில்லையே யென்னில்; குனிந்துகேளீர்; சாஸ்த்ரீயமான ஸக்ருத்ப்ரணாமத்தை அதுஷ்டிக்கு மவர்களை விருடிகாரிகளென்று நிந்தித்துக்கொண்டு அஸக்ருத்ப்ரணாமம் பண்ணு மவர்கள் எவ்வகையினாலாவது தங்கப்பகூத்தை உபபந்ந மாக்கிக்கொண்டால் போதுமென்று நினைத்து இங்ஙனே ஒருவழிபிடித்தால் அதற்கும் யாம் முள் அடைக்கமுயல்கின்றிலோம்; இங்கு ஆராய்ந்துணரத்தக்க தொன்றுண்டு; அதா வது-‘ ஸக்ருத்ப்ரணாமம் ஸர்வாத்மநா சாஸ்த்ர விருத்தம்; அஸக்ருத்ப்ரணாமமே சாஸ்த்ரீயம் ’ என்று ஆக்ரஷிப்பது வடகலையார் கருமம்; தென்னுசார்யர்களின் ஸித்தாந்தமோ வென்னில்; ஸக்ருத்ப்ரணாமந்தான் ஸர்வாத்மநா உபபந்நம்; அஸக்ருத்ப்ரணாமம் செய்யவேணுமென்று சிலர் சொல்லில் அவர்கள் அங்ஙனமே செய்க; அதில் நமக்கொரு பகையில்லையென்பதாம்.

இனி, நமஸ்காரத்வயதிரஸ்காராதி ப்ரபந்தங்களில் விரிவு காண்க.....

(உய்யக்கொண்டார் அருளிச்செய்தது.)

இருவிசை நேரிசை வேண்டா.

அன்ன வயற்புதுவை யாண்டா ளரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்—இன்னிசையாற்
பாடிக் கோதேந்தாணற் பாமாலை பூமாலை
சூடிக் கோதேந்தானைச் சொல்.

பதவுரை.

அன்னம் வயல்—ஹம்ஸங்கள் (உலாவுகின்ற) வயல்களையுடைய
புதுவை—ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் (திருவாவதரித்த)
ஆண்டாள்—‘ஆண்டாள்’ என்னுந் திருநாமத்தை யுடையனும்,
பன்னு—ஆராய்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்ட
திருப்பாவை பல் பதியம்—திருப்பாவையென்னும் பல்பாசுரங்களை
இன் இசையால்—இனிய இசையுடன்
பாடி—பாடி (அவற்றை)
அரங்கற்கு—ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு
நல் பா மாலை—விலகலுமான பாமாலையாக
கொடுத்தாள்—ஸமர்ப்பித்தவனும்,
பூ மாலை—(செண்பகம் முதலிய) பூக்களினாலாகிய மாலையை
சூடி—(தான் முந்தாமக் குழலிற்) சூடி
கொடுத்தானை—(பிறகு ரங்கநாதனுக்கு) ஸமர்ப்பித்தவளுமான கோதையை
சொல்—அநுஸந்திக்கக் கடவை.

குறிப்புரை :—ஆண்டாள் அருளிச்செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களை ஒதுவ
நிற்காட்டிலும் அவ்வாண்டாள்தன்னுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே முக்கிய
மென்பது இப்பாட்டின் கருத்தாம்.

ஆண்டாளுடைய நடையழகைக் கற்றுக்கொள்வதற்காகப் பல அன்னப்பற
வங்கள் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரைச்சேர்ந்த வயல்களிற் குடியிருந்தனவாதலால், அன்ன
வயற்புதுவை என்றார். புதுவை—பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டி
னுள் ஒன்று; இத்திருப்பதிக்கு வடமொழியில் “யஜ்நிமவ்யுபாரம்” எனப்
பெயர்வழங்கும். “ஆண்டாள்” என்னுந் திருநாமம்—அனைத்துலகத்துக்கும்
அன்னையாய் அவற்றை ஆண்டுவருகின்ற இலக்குமியின் அவதார விசேஷமென்ற
ாரணத்தினால் போந்ததென்ப. அன்றி, ஆழ்ந்தாள் என்னுஞ்சொல் ஆண்டா
ளான மருவிறற்றென்பர் சிலர். (எம்பெருமானது குணங்கள் முதலியவற்றில்
ஆழ்ந்தாள் என்றபடி.)

ஆண்டாள் திருப்பாவை பாடித்தந்தது கண்ணிராணுக்காயிருக்க, ‘அரங்கற்குக் கொடுத்தா’ளென்று பொருந்துமாறு என்? எனின்; “கண்ணுலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான், திண்ணார்த்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து, அண்ணாந்திருக்கவே யாங்கவளைக் கைப்பிடித்த, பெண்ணுள்ள பேணுமூர் பேருமரங்கமே” [நாச்சியார் திருமொழி, கக-கூ.] என்பது முதலிய பாசரங்களினால் தர்மியின் ஒற்றுமை கூறப்பட்டமையால் விரோத மில்லையென உணர்க. “கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்.....அண்டர்கோணணியரங்கன்” என்றார் திருப்பாணுழ்வாரும். பன்னு திருப்பாவை—சொற் செறிவு, பொருட்பொலிவு முதலியவற்றால் அனைவராலும் ஆராய்ந்து அறுஸந்திக்கப்படுந் திருப்பாவை பென்றலுமொன்று. பல் பதியம்—பல பாசரங்கள்; “உடி” என்ற வடசொல் பதியமெனத் திரிந்தது. “பல்பதிகம்” என்ற பாடம் பொருத்தமற்றதேயாம்.

ஆண்டாள் எம்பெருமானுக்கு இரண்டு மாலிகளை ஈந்தனள்; ஒன்று பாக்களினாலாகியது; (பா-பாசரம்.) மற்றொன்று பூக்களினாலாகியது. ஒன்றைப் பாடித்தந்தாள்; ஒன்றைச் சூடித்தந்தாள். பாமாலையிற் சந்தம் பொலியும்; பூமாலையிற் கந்தம் பொலியும் என்று ரஸோக்தி விரிக்க.

சோல் என்று—தமது வாக்கரணத்தை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியவாறு. திருவடிபணிந்தோனைக் குறித்துக் கூறியவாறுமாம். “சூடிக் கொடுத்தானே” என்றவிடத்துள்ள இரண்டனுருபை “ஆண்டாள்,” “பாடிக் கொடுத்தாள்” என்பவற்றோடுங் கூட்டுக. “பாடிக் கொடுத்தானேந் பாமாலை” என்ற அத்தியாபக பாடத்தில் தளைபிறமுமாறு காண்க.....(*)

(இதுவும் அங்ஙனமே.)

சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கோடியே தோல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பல்வளையாய்—நாடிநீ
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற விம்மாற்றம்
நாங்கடவா வண்ணமே நல்கு.

பதவுரை.

சூடி. கொடுத்த—(பூமாலையைத் திருக்குழலிற்) சூடி, (அதனை எம்பெருமானுக்கு) ஸமர்ப்பித்த

சுடர் கொடியே—தேஜோமயமான கொடிபோன்றவளே!

தோல் பாவை—அநாதி ஆசாரவித்தமான நோன்பை

பாடி—(திருப்பாவை முகமாகக்) கூறி

அருள வல்ல—(அடியார்திறத்துக்) கருணைபுரிய வல்லவளும்

பல் வளையாய்—பல வளைகளை அணிந்துள்ளவளுமான கோதாய்!

நீ—நீ

நாடி—(மனம்தனை) நாடி

என்னை வேங்கடவற்கு விதி { “காமதேவா! நீ” என்னைத் திருவேங்கட
என்ற இ மாற்றம் { முடையானுக்கு வாழ்க்கைப்படுத்தவேணும்”
என்று (காமனைக்குறித்துக்) கூறிய கூற்றை
நாம் கடவா வண்ணம்—யாம் மீறுதொழியுமாறு
நல்கு—அருள்புரிவாயாக.

குறிப்புரை :—இப்பாட்டால், நாச்சியார்திருமொழியில் மிக்க அன்பு
எமக்குப் பிறக்கவேணுமென்ப பிரார்த்தித்தவாறு. அதில் முதற்றிருப்பதிகத்
தில், “அனங்கதேவா!”, உய்யவுமாங்கொலோ வென்று சொல்லியுள்ளையு மும்பி
யையுந் தொழுதேன், வெய்யதோர் தழுவமிழ் சக்கரக்கை வேங்கடவற் கென்னை
விதிக்கிறியே” இத்தியாதி பாசுரங்களினால், ஆண்டாள் காமனை வணங்கி,
“வேங்கடவாணனுக்கு நான் வாழ்க்கைப்படுமாறு நீ விதிக்கவேணும்” என
வேண்டினமை அறிக.

“மறத்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்றபடி தேவதாந்தரஸமாச்சரணத்தை
விலக்கவேண்டுங் குடியிற்பிறந்த ஆண்டாள் ஸ்வரூபவிறுத்தமாகக் காமன்காலில்
விழுகின்றனாதலால் ப்ரபந்ருல மரியாதை வழுவாது ஒழுகுபவர்கட்கு இவளு
டைய வாய்மொழிகள் பேணிக்கற்கைக்கு உரியனவல்லவென ஆபாதவுணர்ச்சி
யாக விபரீதஞானம்பிறந்து, அதனால் இவ்வாண்டாளது அருளிச்செயல்களை
இழக்கும்படியான கெடுதிவிளைவது இவ்விறுந்தருமாளுவியற்கைக்கு இணங்
கியதொன்றாகையால், அவ்வகைக்கெடுதி நேராதொழிய வேணுமென்று பிரார்த்
திக்கின்றாரென்பது உய்த்துணரற்பாலது.

“குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி” என்று ஆண்டாளுக்கு நிரூபகம்போலும்.
கொடியானது ஒரு கொள்கொம்புடனணைந்தன்றித் தரித்து நிற்கமாட்டாதவாறு
போல, இவ்வாண்டாளும் * வாஸுதேவதருவை அணைந்தன்றித் தரிக்கிலாளாத
லால் கொடியாகக் கூறப்பட்டனர். **கொடி**—முற்றுவமை. **சுடர்க் கொடி**—
“ஊவூரெண லுஊயயா” என்றற்போல, ஆண்டாள் * அப்புதபாருவை
அகலாத அஞ்சுடராதல் அறிக.

தோல் பாவை—‘வடமொழி வேதம்போல் அநாதியான திருப்பாவை’
என்றும் பொருள்கூறத்தகும்; “வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுங் கோதை தமிழ்
ஐயைந்து மைந்தும்” என்றதை நினைக்க. “வேங்கடவற் கென்னைவிதி யென்ற
விம்மாற்றம்”—“வேங்கடவற் கென்னை விதிக்கிறியே” என்ற நாச்சியார் திரு
மொழியில் நோக்கு. **மாற்றம்**—வாய்மொழி; அதனைக் கடவாதொழிதலாவது—
விரும்பி அதுஸந்திக்கையேயாம். **நல்குதல்**—கொடுத்தல்; இங்கு அருள்கொடுத்
தலைக் குறித்தவாரும்.

ஆண்டாளுக்குத் திருவேங்கடமுடையான் திறத்து எவ்வாறான காதல்
கொளர்த்ததோ, அவ்வாறான காதல் தமக்குப் பிறக்கவேணுமென்பது இதனால்
பிரார்த்திக்கப் படுகின்றதெனக் கருத்துரைப்பாருமுனர்.....

தனியன் உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

சு

திருப்பாவை.

இது—ஆண்டாள் அருளிச்செய்த இரண்டு திவ்வியப் பிரபந்தங்களுள் முதலாவது ; மற்றொன்று நாயச்சியார் திருமொழி.

வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தில் நாதமுனிகளென்னும் பூர்வாசாரியரால் வகுக்கப்பட்டதான தமிழ்வேதமாதிய நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்துள் முதலாயிரத்தில் இரண்டாவது திவ்வியப் பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டது. இத்திருப்பாவை.

திரு என்னும் பலபொருளொருசொல்-வடமொழியிலே ‘சு’ என்பது போல், தமிழில் தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானதூல்கள், மந்திரங்கள், புண்ணியக்ஷேத்ரங்கள், புண்ணிய தீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப்பொருள் கட்டும் விசேஷணபதமாக, அவற்றிற்குமுன்னே மஹிமைப்பொருளைக் காட்டி வரும் : சு மஹாவிஷ்ணு. சு பக்திஸாரர், சு ராமாயணம், சு அஷ்டாக்ஷரம், சு ரங்கம், சு கைரவிணி, சு பாதம் எனவும், திருமால், திருமழிசைப்பிரான், திருவாய்மொழி, திருவெட்டெழுத்து, திருவரங்கம், திருவல்லிக்கேணி, திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக. இனி, இதனை ‘சு’ என்பதன் சிதைவு என்பாருமுளர். இங்கே, இது-நூலுக்கு அடைமொழி. மேன்மையாகிய பாவை எனப்பண்புத் தொகையாகவாவது, மேன்மையையுடைய பாவை என இரண்டனுருபும் பயனுந்தொக்க தொகையாகவாவது விரிக.

பாவை என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உள்ளனவாயினும், இங்கே நோன்பு என்று பொருள். இந்நூலில் ஆண்டாள், முன் கண்ணிராணைநோக்கி நோன்பு நோற்ற ஆயர்மங்கைகளின் தன்மையை அடைந்து “ நம் பாவைக்குச் செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ ” என்று தான் நோன்பு நோற்பதாகக்கொண்டு அதற்கு இயைந்த அம்சங்களை அருளிச்செய்தன ளாதலால் இதற்குத் திருப்பாவை என்று திருநாமமாயிற்று என்பது பூர்வாசாரியர்களின் கொள்கை. நோன்பு என்னுங்காரியத்தைக் கூறும்பெயர் அக்காரியத்தைக்கூறும் நூலை உணர்த்துதல், காரியவாகு பெயரின்பாற்பபிம். எனவே, ‘திருப்பாவை’ என்ற தொடர்-அடையடித்த ஆகுபெயராம் ; அன்மொழித்தொகையாகக் கொள்ளவும் இடமுண்டு.

இந்நூலிற் பாட்டுக்கள், முப்பது. இறுதிப்பாட்டொன்று நீங்கலாக மற்ற இருபத்தொன்பது பாட்டுக்களும் “ஏலோரெம்பாவாய்” எனவும், இறுதிப்பாட்டு “ எம்பாவாய் ” எனவும் முற்றுப்பெறும் ; இதுகாரணமாகத் திருப்பாவை யென்று இதற்குத் திருநாமமாயிற்று என்றலும் தகும். சைவசமய குரவர் நால்வருள் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகத்தில், “ ஏலோரெம்பாவாய் ” என்ற முடிபைக்கொண்ட பாட்டுக்கள் இருபது காணப்படுகின்றன ;

அவற்றிற்குத் “ திருவேம்பாவை ” என்று பெயர்வழங்கி வருதலும் இங்கு உணரற்பாற்று. (இத்திருப்பாவையில் முதற்பாட்டில் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்ட மார் கழி ரீராட்டம், அத்திருவேம்பாவையில் இறுதிப்பாட்டில் பிரஸ்தாவிக்கப் பட்டது; “ போற்றியா முய்வாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள், போற்றியா மார்கழி ரீ ராடேலோ ரெம்பாவாய் ” என்றாயிற்று அதன் முடிவு. அன்றியும், இத்திருப்பாவையில் “ எல்லையிளங்கிரியே ” என்ற பதினேந்தாம் பாட்டின் பொருள்நடையை ஒத்திருக்கும், அத்திருவேம்பாவையில் நான்காம் பாட்டு ;

“ ஒண்ணித் திலநகையாய் ! இன்னம் புலர்ந்தின்றே ?
வண்ணக் கிளிமொழியா ரெல்லாரும் வந்தாரோ ?
எண்ணிக்கொ டெள்ளவா சொல்லுகோ மவ்வளவுங்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக்கசிந்துள்ளம்
உண்ணெக்கு நின்றுருக யாமாட்டோ நீயேவந்
தெண்ணிக் குறையிற் துயிலேலோ ரெம்பாவாய்.”

என்பது, அப்பாட்டு. இது நிற்க.

திருமகள் கொழுநனா ஸர்வேசுவரன், அசித்தோடே கலசி மங்கிக்கிடக்கிற லோகத்தைத் தனது இயற்கையின்னருளால் கரணகளைபராதிபுத்தமாகப் படைத் துக் குருடர்க்குக் கண்கொடுப்பதுபோல் அகவிருளரிங்க அநேக சாஸ்திரங்களை யுங் காட்டிக்கொடுத்து உய்யும்வழியை உணர்த்தினவளவிலும், ஸம்ஸாரிகள் அவற்றைக் காற்கடைக்கொண்டு விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றி உருமாய்ந்தொழியப் புக, ‘ இனி நாமே மனிசரோடொக்கப்பிற்று இவ்வலகைத் திருத்தி ஆட்படுத்திக்கொள்ளவேணும் ’ என்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, அதற்காகத் திருவாய்ப் பாடியிற் கண்ணபிரானாய்த் திருவவதரித்துத் தனது மாசிர்குணங்களினாலும் ஒப் புயர்வற்ற ரூபஸௌந்தரியத்தினாலும் அத்திருவாய்ப் பாடியில் ஐந்துலக்ஷங்குடியிற் பெண்களையும் தோற்பித்துத் தன்பால் ஈடுபடுத்தித் தன்னோடொத்த பரு வத்தினரான அப்பெண்களுந் தானுமாய் வளர்ந்தருளுகிற காலத்தில், அவ்வாய்ப் பாடியிலுள்ள இடைத்தலைவர்கள் ‘ ஓ ! கண்ணன் யௌவனபருவ மடையலாயி னன், பெண்களுக்கும் யௌவனம்வந்து தலைகாட்டா நின்றது ; கண்ணனோ கோயின்மை குறும்புகள் செய்து அல்லல் விளைக்கைக்கு உரிய உள்ளத்தினனாகக் காணப்படுதலால் இனி இப்பெண்களைக் கண்ணன் காணவொண்ணாதபடி ஒளித் துச் சேமித்துவைப்பதே உரியதாகும் ’ என்று அறுதியிட்டு, அப்பெண்களை யடங்கலும் நிலவறைகளிற் கொணர்ந்து அடைத்திட, பிறகு கண்ணனும் பெண் களும் பண்ணின பாக்கியவசமாக நாட்டில் மழையின்றியேயொழிய, அப்போது நிலவறையிற் பெண்கள், “ கோவலர்க்குத் தோநிரையே சீரிய செல்வமாதலால் அச்செல்வம் குறைவின்றி வாழ்வதற்கு நீ மழையே ஏதுவாதலால், மழையின்றி

“ துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத், துப்பாய் துடமழை ” என்ற திருக்குறளை இங்கு நினைக்க.

யொழிந்த இக்காலத்தில் அக்கோவலர் வெறுமனிருக்க வல்லரல்லர் ; ‘மழை பெய்யுமாறு நோன்பு நோற்கக் கடவு’தென்று நமக்குக் கட்டளையிட்டுக் கண்ண பிராணை அந்நோன்புக்கு ஸஹகாரி நிர்வாஹகனாக நியமிக்கப் போகிறார்கள் ; நமக்குப் பழம் நமஸிப் பாலில்விழுந்தவாறாயிற்று, அச்சோ ! அச்சோ !!” என்று நெஞ்சில் நினைத்து மிக மகிழ்வுற்றிருக்குமளவில் ; ஆயர்களைவரும் திரண்டு. “ஆ ! இஃது என்கொல் ? இனிப் பசுக்களும் மனிசரும் பிழைக்கும் விரகு யாத கொல் ?” எனச் சிந்தித்து, “நோன்பு நோற்றக்கால் மழை பெய்யும்” என்ற நின்று, “இவ்வூர்த் பெண்கள் யாவரும் கூடி நோன்பு நோற்கக்கடவர்கள் ; அந்நோன்புக்கு இச் சேரித்தலைவனான கண்ணபிரான் துணைநின்று நிர்வஹிக்கக்கடவன்” என்று அறுதியிட்டு, பெண்களையழைத்து நோற்கக் கட்டளையிட்டு, கண்ணபிராணையழைத்து ‘இந் நோன்புக்கு நீ துணைநிற்க வேணும்’ என்று கூற, அதற்குக் கண்ணபிரான் “அங்ஙனமே ஆயிடுக என்று முதலடியிற்றானே இசைந்தால் இவர்கள் நெஞ்சில் ஏதேனும் தோற்றக்கூடுமாதலால் சற்று மறுத்துப் பார்ப்போம்” என நினைத்து அவ்விடையர்களைநோக்கி, “ஓ ! அது நம்மாலாவதொன்றன்று” என்று இசையாதான்போல் மறுத்துக்கூற, அவர்களும் “அப்பனே ! அருள்முசிலே ! நீ இங்ஙனம் மறுக்கலாகாது, வருத்தம் பொறுத்தாயினும் இந்நோன்புக்குத் துணைநிற்பதே உனக்குக் கடமை ; இவ்வளவு அருள் செய்யவேணும் நாயனே !” என்று-இனி மறுக்கவொண்ணாதபடி நிர்ப்பந்தித்து வேண்ட ; கண்ணபிரானும் அங்ஙனமே இசைந்துநிற்க, பின்பு எல்லாரும் திரள விருந்து, “பெண்கள் நோற்பார், அதற்கு வேண்டியவற்றைக் கண்ணன் ஈட்டுவன்” என்று வெளிப்பட விளம்பிப் பெண்களைக் கண்ணன்கையினிற் காட்டித் தந்து கோவலக் கிழவரனைவரும் சென்றபின்பு, பெண்களும் கிருஷ்ணனுங் கூட இருந்து “ஆ ! இப்படியும் ஓர் நிலவெரி இரவு நமக்கு நேர்படுவதே ! நமது பாக் கியத்தின் பரிசு என்னே !” என்றாற்போல மனங்கனிந்து கொண்டாடி இரவிற்கு சிறிதுபோழ்து விளையாடி, “இனி ஆயர்கட்கு அகிசங்கை பிறக்குமாறு இங்கு நாம் வைந் இருக்கக்கடவோ மல்லோம் ; இப்போது எல்லாரும் மீண்டு சென்று, நோன்புக்குக் குளிக்கலாம்படி பின்னிரவில் வந்து உணர்த்துங்கள்” எனக்கூறிக் கண்ணபிரான் பெண்களைப்பிரிந்து சென்று அப்பிரிவாற்றமமாட்டாமல் நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமாளிகையினுட்புக ; பெண்களும் ஒருவர்க்கொருவர் கலவியாலே கால்நடைதந்து போய்த் தத்தம் மாளிகைகளிற்சென்று சேர்ந்து உறங்கப்புக, “கண்ணாரக்கண்ணி கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே” என்றபடி-கண் துஞ்சப்பெறுமையாலே முந்துற உணர்ந்தவர்கள், கண்ணபிரானது குணசேஷ்டி தாதுகளை நினைந்து நைந்துள் கரைந்துநுகி எழுந்திருக்க மாட்டாதே கிடக்கிறவர்களைத் துணித்தனியே சென்றுணர்த்திப் பின்பு எல்லாருமாய்த் திரண்டு சென்று கண்ணபிராணை எழுப்பி அவன்பக்கல் தங்களபேகூழித் ததை அறிவித்து, அவனதருளால் அவ்வபேகூழித்ததைக் குறையறப் பெற்ற படியை வெளியிடுவது, இத்திவ்வியப் பிரபந்தம். எனவே, அவ்வாயர்மங்கைகளின் அதுகாரங்கொண்டு கூறிய பாசுரமென்றதாயிற்று. (இதன் விரிவை மேல் அவதாரிகையிற் காணலாம்.)

இனி, ஆண்டாளுக்கு எம்பெருமானோடு ஸம்ச்சேஷம் விவகரித்தமாகில் நம்மாழ்வாரும் திருமங்கை யாழ்வாரும்போல் மடலெடுக்கப்புகாது ஆய்ச்சிகளின் நோன்பை அறுகரிப்பானென்? எனில்; சொல்லுகிறோம்; மடலெடுக்கையாவது பர்த்தாவின் போகத்தை ஸ்வார்த்தமாக இரப்பதுபோலும்; நோன்பாவது-காத் யாயநீவ்ரதமென்று கூறப்படுதலால் வ்யபிசாரம் போலும். ஆகவே, மடலிற் காட்டிலும் நோன்பு எதிர்த்தலைக்கு அளவற்ற அவத்யத்தை விளைக்கைக்கு உறுப் பாதலால் 'அத்யந்தம் அவத்யாவஹமான காரியத்தில் முயன்றால்தான் அதுபொ ருமல் நாயகன் கடுகவந்து காத்தருள்வன்' என்று நோன்புநோற்கப் புக்காள் எனக்கொள்க. அன்றியும், கண்ணபிரான் இராமபிராணப்போல் சுணையுடைய னல்லனாதலால் ஆண்டாளோடொக்கத் தானும் மடலெடுக்கத் துணிவனாதலால் அவன்திறத்து மடல் பயன்படா தென்பதுபற்றியும் அதனைவிட்டு நோன்பிற் கைவைத்தாளெனவுங் கொள்க. நிற்க.

இத் திவ்வியப் பிரபந்தத்திற்குப் பூருவர்களால் மணிப்ரவாளநடையில் அரு ளிச்செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்கள் ஆறு அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. சுரா யிரப்படி, மூவாயிரப்படி, நாலாயிரப்படி, அறுபிரப்படி என்று வழங்குவருகின்ற நான்கு வியாக்கியானங்களும் தென்கலை ஸம்பந்தாய நெறிக்குச் சேர்ந்தவை. இவற்றுள், சுராயிரப்படியும் 5 நாலாயிரப்படியும் - திருநாராயணபுரத்து ஆய் என்கிற ஜந்யாசாரியராலும், மூவாயிரப்படி பெரியவாச்சான்பிள்ளையாலும், அறுபிரப்படி - பிள்ளை யுலகாசிரியர் திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெரு மாள் நாயனராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டவை. இன்னும் அச்சிடப்படாத ஆயிரப்படி, ஐயாயிரப்படி என்ற இரண்டு வியாக்கியானங்கள் உள்ளனவென்றும் பெரியோர் பகரக் கேட்டுளோம். இனி, வடகலை ஸம்பந்தாயத்தில், உபநிஷத் பாஷ்யகாரராகிய ரங்கராமாதுஜ ஜீயரால் இயற்றப்பட்ட ஸம்ஸ்கிருத வியாக்கி யானமொன்றும், பெரிய பரகாலஜீயர், அந்தகஸ்வாமியென்கிற ரங்கநாதஸ்வாமி, என்னுமிவர்கள் இயற்றிய மணிப்ரவாள வியாக்கியானங்க ளிரண்டும் உள்ளன. இவை மேற்குறித்த தென்னாசாரிய வியாக்கியானங்களை யே ஆதாரமாகக்கொண்டு (பங்கதி செளர்யத்துடன்) எழுதப்பட்டவையாயினும், பரகாலஜீயர் வியாக்கியா னம் பெரும்பாலும் தென்னாசாரிய தூஷணத்தில் மிக்க விருப்புடைத்தாகக் காணப் படும். 4-குஷணமென்பது அவர்க்கு உபயோகிய ந மாகையால் அதனைத் தன் கருத்தின்படி விதியோக்கிக் அவர் கடமைப்பட்டவரேயாவர். “யஸ்ய ஹவொ ஹியஸ்ய ஸுபா தஸ்யு > லௌ 4-௮ அகூ 8” என்றதுங்காண்க.

இவ்வாறாக இத்திருப்பாவைக்குப் பூருவர்களால் இயற்றப்பட்ட உரைகள் பல உள்ளனவாயினும், அவற்றில் ஸம்ஸ்கிருத வாக்கியப் பிரயோகங்கள் பெரும் பாண்மையா யிருப்பதுடன் பொருளுரைக்கும் வகையும் அதி கம்பிரமாயிருத்த லால் அவற்றின் கருத்துகள் நெடுநாள் ஆசிரியர்களை அடிபணிந்து அரிதில் அறி

5 நாலாயிரப்படி-ஜந்யாசாரிய ருளிச்செய்ததல்ல என்பாருமூள்; நஞ்சீயர் அரு ளிச்செய்ததென்று சிலர் சொல்லுவர்; ஒருவகையாக நிஷ்கர்ஷமில்லை.

யத்தக்கவையா யுள்ளமைபற்றி, அவ்வுரைகளைத்தழுவி அடியேனது சிற்றறிவிற்கு எட்டிய இன்னுஞ்சில விசேஷார்த்தங்களையும் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களையும் ரஸோத்திகளையும் இலக்கணக் குறிப்புகளையுஞ் சேர்த்து ஒழுங்குபடுத்தி ஒருவாறாக இவ்வுரை எழுதப்படுகின்றது.

கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராகிய ஸ்ரீ பராசர பட்டர்க்குத் திருநெடுந்தாண்டகத்திற்போல, எம்பெருமானார்க்கு இத்திருப்பாவையில் அளவற்ற அன்புடைமை பிரசித்தம். ஆனதுபற்றியே “கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்து மறியாத மானிடரை வையஞ் சும்பபதம் வம்பு” என்றார் ஆன்றோரும்.

‘எம்பெருமானுக்கு ஆட்செய்கையே பரமபுருஷார்த்தம்’ என அறுதியிடுதல், இப்பிரபந்தத்தின் உள்ளுறை.

உபதேச ரத்தினமாலை.

“இன்றோ திருவாழிப் பூர மெமக்காக
அன்றோவிங் காண்டா ளவதரித்தாள்—குன்றாத
வாழ்வான வைகுந்த வான்போகத் தன்னையிகழ்ந்
தாழ்வார் திருமகளா ராய்.

பேரியாழ்வார் பெண்பிளையா யாண்டாள் பிறந்த
திருவாழிப் பூரத்தின் சீர்மை—ஒருநாளாக்
குண்டோ மனமே யுணர்ந்துபா ராண்டாளுக்கு
குண்டாசி லொப்பிதற்கு முண்டு.

அஞ்ச குடிக்கோரு சந்ததியா யாழ்வார்கள்
தஞ்சையலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய்ப்—பிஞ்சாய்ப்
பழுத்தாளை யாண்டாளைப் பத்தியுட னாளும்
வழுத்தாய் மனமே மகிழ்ந்து.”

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

பிரபந்தசாரம்.

“வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூ ராழிப்பூர
மேனமேலு மிகவிளங்க விட்டுசித்தன
துயநிரு மகளாய்வந் தரங்கனார்க்குத்
துழாய்மாலை முடிசூழிக் கொடுத்தமாதே!
நேயமுடன் திருப்பாவை பாட்டாறைந்து
நீயுரைத்த தையொருகிங்கட் பாமாலை
ஆயபுகழ் நூற்று நாற்பத்து மூன்று
மன்புடனே யடியேனுக் கருள்செய்நீயே.”

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

குடிக் கோத்தேநாயச்சியார் அருளிச்செய்த

திருப்பாவையின்

உரை அவதாரிகை.

ஸம்ஸாரிகளின் காட்டில் நெடுவாசி பெற்றுள்ள முனிவர்களிலுள் சீரிய ரெனப் புதம்பெற்றிருக்கும் ஆழ்வார்கள் பதினமூன்று மிக விலகணராகிய பெரியாழ்வாரினும் அவர் திருமகனாராகிய ஆண்டாள் மிக்க வீறுபாடுடையாள் ; ஆழ்வார்கள் தாங்கள் ஸம்ஸாரத்திற் கிடந்துறங்கா நிற்க எம்பெருமான் தானாக வந்து அவர்களை உணர்த்த, பிறகு உணர்ந்தனர் அவர்கள் ; ஆண்டாள் அங்ஙனன்றி மணத்துடன் முனைக்கும் திருத்துழாப்போன்று எம்பெருமான்திறத்து ஆராதகதலுடன் அவதரித்து இவந்தானே அவ்வெம்பெருமான் ஸந்தியிற் சென்று “ உம்பர்கோமானே ! உறங்காதெழுந்திராய் ” என்று அவனை உணர்த்தினாரதலால் ஆழ்வார்களினும் ஆண்டாளுக்குள்ள விலகணியம் சொல்லாற் கூறும்பரமன்றே. அன்றியும், ஆடவரை ஆடவர்கண்டு காழுறுவதிற்காட்டிலும் பெண்டிர்கண்டு காழுறுதல் பள்ளமடையாயிருக்கு மென்பது உலகத்து எளிதிலுணர்ந்த விஷயமாதலால், பகவத்விஷயத்தில் ஆழ்வார்களின் காமம் போல் மேட்டுமடையா யிருக்கையன்றியே இவ்வாண்டாளுடைய காமம் பள்ளமடையாயிருக்கையாகிற மற்றொரு விலகணியமும் உற்று நோக்கத்தக்கது. ஆழ்வார்கள், காமத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்காகப் பெண்ணுடை உடுத்துப் பேசினார்கள் ; இவட்கு அங்ஙனன் ஆரோபித்துக் கொள்ளவேண்டிய ஆகார மொன்று மில்லையே.

இங்ஙன அமைந்த அதிசய விசேஷங்களுடன் வளர்ந்தருளாரின்ற குடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடி, ஒரு கொள்கொம்புடன் கூடவேண்டும் பருவமாய், அதற்குரிய ஞானபக்திகள் மீதூர்ந்து செல்லப்பெற்று, “ மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்லேன் ” என்று மாதுஷநாற்றத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே * அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டானவன் முகத்தன்றி விழியாதாளாய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் எழுந்தருளி யிராரின்ற வடபெருங்கோயிலுடையானுடனே தழுவி முழுசிப்பரிமாற்பெற வேணுமென்று விரும்பிச்செல்ல, அவ் விருப்பத்திற்கிடாக வடதளசாரி முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் மனம்நொந்து, “ இவ்வெம்பெருமானோடு கலவிபெற்றுக் களித்தார் ஆரேனுமுண்டோ ? ” என்று ஆராய்ந்தவிடத்து, “ திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள அஞ்சலக்ஷங்குடி ஆயர்மங்கைகள் இவனுடன் கலந்து களிக்கப்பெற்றார்கள் ” என்றுணர்ந்து, “ அக்கலவி காலாந்தரத்தில் நடந்ததொன்றாகையாலே அதில் நமக்கு அந்வயமின்றி யொழிந்தது ; இனி, அவன் உலாவிப்போன அடிச்சுவடும் அவனும் பெண்களுமாகத்திளைத்த யமுநாநதியும், அவன் கோநிரைகாக்க எடுத்த கோவர்த்தனகிரியும் கிடந்தனவா

கில் அவற்றைக்கொண்டாகிலும் தரிப்போம்” என்று அங்குச்செல்ல நினைக்க, பகவதஸ்மச்சிலேஷ விரஹத்தாலே உடல் மெலிவுற்ற இவ்வாண்டாள் அவ்வளவு செல்லமாட்டாதாளாய், “ஐகராஜன் தன் மகளான சீதைக்கு வில்முழி என்று ஒரு அவதிவைத்தாப்போலவும், சும்பர் தன்மகளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஏறுதழுவுதல் என்று ஒரு அவதிவைத்தாப்போலவும் நம் தந்தை நமக்கு ஓர் அவதியும் கற்பிக்கவில்லையே! இனி நாம் வாழ்வது எங்ஙனையோ?” என்று சிந்தித்துத் தளர்ந்திருக்க; அவ்வளவில் சில தார்மிகர்கள்—“திருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணபிரான் ஆயர்மங்கைகளுடன் ஐ குரவை கோத்து விளையாடும்போது ஆநந்தரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டுசெல்ல, ‘இனிநற்கேடு கெடலாகாது’ என்று அந்த ரஸம் மாறுகைக்காகக் கண்ணபிரான் பெண்களைப்பிரிந்து மறைந்திருக்க, அப்போது அப்பெண்பிள்ளைகள் தங்கள் ஆற்றுமைபாலே, ‘இனி எவ்வகையாலாயினும் நாம் தரிக்கவேணும்’ என்று—‘மொவ்யுழை வுடிசு; க்ருஷ்ணவெஷ்டாஸாயதூ-ருத-பய; சுந்யுபெஸம்மதெ க்ருஷ்ண வெஸம்வ-புத லாவநாஹாஸ; க்ருஷ்ண நிபுஷ்ணபயா உபுதி-ருவ-வாஸஸ; க்ருஷ்ண ஹபெஷ உலிதம் வ்ருஜாஸ்யொஹாகுதாம் மதி; சுந்யா ஸவீதி க்ருஷ்ணஸ்யு 28 தீதிநிபுஸ்யுதா; உ-ஷுக்லாய! திஷ்டாத் க்ருஷ்ணாஹிதிவாபரா! வாம-பிஷ்ணோடா க்ருஷ்ணஸ்ய வீதயா ஸவ-பிஷ்டபெ; சுந்யாஸவீதி ஹெ மொவா; நிஸூகெகெ ஸ்ரீபதாஹ; சுயாஸவ்யஷ்டிலயெநாத் யுதொ மொவய-மொ வயா; சுந்யாஸவீதி உஸவீ; பஸ்யுபு-பாபுஷ்ண; நாநா பூகாஸயா க்ருஷ்ணம் சொலிதம் வநாஸயா; யெந-கொயம் பிபாக்ஷிஷ்ண விஸம்ஸ்யயெஷ்யா; வஸவம்நாநாபூகாரெஷ- க்ருஷ்ணவெஷ்டாந-மா ஸ்யா; மொவெஷா விஷ்யு-பிஷ்ண வெஸம்வ-புதலாவநாஹாஸ;” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ஐந்தாவது அம்சத்தில் பதின் மூன்றாவது அத்தியாயத் திற் கூறியபடி, ஓர் ஆய்ச்சி ‘நான் காளியநாகத்தின் வலியை அடக்குகிறேன் காண்’ என்பது, மற்றொருத்தி ‘நான் தேநுகாஸுரனைத் துலைத்தொழித்தின்றுேன் காண்’ என்பது, வேறொருத்தி ‘நான் பூதனைமுலையைச் சுவைத்துண்கிறேன் காண்’ என்பதாய் இப்படி அனைவரும் தாங்கள் கண்ணபிரான்போல் அநுகாரஞ் செய்து ஒருவாறு துயர்தீர்ந்து தரித்தார்கள்” என்று சொல்லக்கேட்ட ஆண்டாள் தானும் அவ்வாய்ச்சிக்களைப்போல் அநுகரித்துத் தரிக்கும்படியைக்கூறுவது, திருப்பாவை என்கிற இத்திவ்வியப் பிரபந்தம்.

இனி, இவ்வாண்டாள் அந்தணர்தலைவரான பெரியாழ்வார்தம் பெண்பிள்ளையாயிருந்து ஆய்ச்சிகளோடொக்க அநுகரிக்கிற இதுபொருந்துமாறு என்? எனின்; ஒரு யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினவர்கள் தமது நிற நாமதேயங்களை விட்டிட்டு யாகம் முடியுமளவும், ‘பிஜ்மாநன்’ என்றும், ‘அத்வர்யு’ என்றும், ‘ஹோதா’ என்று மிவைபோன்ற சில நாமங்களை ஏறிட்டுக்கொள்ளுமாறுபோல, இவ்வாண்

ஐ இக்குரவைக்கூத்து வடமொழியில் ராலகீரிடை எனவழங்கும்; அஃதாவது கண்ணபிரான் பலதிருவுருக்கொண்டு ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணுகொண்டு ஆடுவதொருகூத்து.

டானும் ஸ்ரீவில்லி புத்தூரைத் திருவாய்ப்பாடியாகவும், அங்குள்ள பெண்களை ஆய்ப்பெண்டிராகவும், தன்னையும் அவர்களுள் ஒருத்தியாகவும், \$ வடபெருங் கோயிலை ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகவும், அதில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம் பெருமானைக் கண்ணபிரானாகவும் அநுஸந்தித்துத் தனது திருவுள்ளத்தைத் திருவாய்ப்பாடியிற் செலுத்தி, பாவுணையின் முதிர்ச்சியாலே அநுகாரம்முற்றி, இடைநடையும் இடைமுடியும் இடைப்பேச்சும் முடைநாற்றமுமாய்த் தம்மயமாயின னென்றால் இதிற்பொருந்தாத தொன்றுமில்லை யென்றுணர்க.

அவதாரிகை முற்றுப்பெற்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவை.

மார்கழித் திங்கள் மதிறிறைந்த நன்னாளால்
நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்
சீர்மல்கு மாய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்
கூர்வேற் கோந்தோழிலன் நந்தகோ பன்குமரன்
ஏராந்த கண்ணி யேசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போன்முகத்தான்
நாரா யணனே நமக்கே பறைதருவான்
பாரோர் புகழப் படிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(க)

சீர் மல்கும்-செல்வம் நிறைந்துள்ள
ஆய்ப்பாடி-திருவாய்ப் பாடியில்

செல்வம் சிறுமீர்காள் { கைங்கர்ய ஸம்பத்
தையும் இளம்பருவ
த்தையுடையபெ
ண்காள் !

நேர் இழையீர்-விலகூணமான பூவுணங்க

[னோ அணிந்துள்ளவர்களே !

மார்கழி திங்கள்-(மாதங்களிற் சிறந்த) மார்

[கழிமாஸமும்

மதி நிறைந்த நல் நாள் { பூர்ணசந்திரோத
யத்தையுடைய (ச
க்ஷில பகூத்திய)
நல்ல நாளும் (நமக்
கு வாழ்த்தினா நின்
றன.)

கூர் வேல்-கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்

[தை யுடையவனும்

கொடுந் தொழிலன் { (கண்ணபிரானுக்குத்
தீங்கு செய்யவரும்
கூடாத்தாஜந்துக்கன்பக்
கலிலுஞ்சீர்க்) கொ
டுமைத் தொழிலைப்
புரியுமவனுமான

நந்தகோபன்-நந்தகோபனுக்கு

குமான்-பிள்ளையாய்ப் பிறந்தவனும்,

வர் ஆந்த கண்ணி-அழகு நிறைந்த கண்க

[ளையுடையளான

எசோதையசோதைப் பிராட்டிக்கு

இள சிங்கம்-சிங்கக்குட்டிபோலிருப்பவனும்,

கார் மேனி - காளமேகத்தோடொத்த திரு

[மேனியையும்

\$ வடபெருங்கோயில்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வடபத்ரசாயி யெம்பெருமானுடைய ஸந்தி.

செம் கண்-செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திரு

[க்கண்களையும்

கதிர் மதியம் போல் } ஸூர்யனையும் சந்தி
ரணையும் போன்ற
[முகத்தான் } திருமுகத் தையுமு
டையனுமான

நாராயணனே-ஸ்ரீமந்நாராயணன்றானே

நமக்கே-('அவனல் பேறு' என்றிருக்கிற)

[நமக்கே

பறை-பறையை

தருவான்-கொடுக்குமவனா யிராநின்றான் ;

ஆல்-ஆதலால்,

பாரோர்-இவ்வுலகத்தவர்கள்

புகழ்-கொண்டாடும்படி

படிந்து-(இந்நோன்பிலே) ஊன்றி

நீர் ஆட போதுவீர்-நீராட வர விருப்பமு

[டையீர்களே !

போதுமின்-வாருங்கள் ;

எல் ஓர் எம் பாவாய்!-..

குறிப்புரை:—ஆயர் சிறுமிகள் “நாம் நோன்பு நோற்பதற்கீடாக நமக்கு இங்ஙனே விலக்ஷணமானதொரு காலம் நேரப்பட்டபடி என்!” என்று காலத்தைக் கொண்டாடி, மார்கழி நிராட்டத்தில் விருப்பமுடைய பெண்களை விளக்குமாறு கூறுவது, இப்பாட்டு.

நெநொள் சிறையிற்சிடந்தவன், அதனின்றும் விடுபட்டுச் சுற்றத்தாருடனே கூடப்பெற்றநாளில் “கீழ்க்கழிந்த நாள்களைப்போலன்றியே இற்றைநாளின் வைலக்ஷணயமிருந்தவாறு என்கொல்!” என்று அந்நாளை முந்துறக் கொண்டாடுவதுபோல், நெநொளாக நிலவறைகளில் அடைபட்டுக் கண்ணபிரானோடே டைக் கலவியை இழந்துசிடந்த இவ்வாயர் சிறுபிரியரும் தாங்கள் க்ருஷ்ணனோடு ஸம்ச் லேஷிக்குமாறு வாய்த்தநாளென்று அந்நாளை முதலடியிற் கொண்டாடுகின்றனர், பகவத்கீதையிற் கண்ணபிரான் “மாஸங்களனைத்தினுள்ளும் மார்கழிமாதமாகிறேன் நான்” என்று இம்மாதத்திற்குள்ள விறுபாடுதோற்ற அருளிச்செய்தமையால் அம்மாதம் வாய்க்கப்பெற்றவர்கள் அதனைக் கொண்டாடாதிருக்க வல்லரல்லரே. இராமபிரானே முடிசூட்டப் பாரித்து முயன்றபோத்து வஸந்தருதுவில் முதன்மையானமாதம் தன்னடையே நேர்பட, அதனை அங்குக் கொண்டாடினாற் போல், இவர்களும் நோன்பு நோற்கமுயலத் தன்னடையே வாய்த்த மார்கழி மாதத்தை நினைந்து நெஞ்சுகனிகின்றனர். இடைத்தலைவர்கள் குளிர்க்கு அஞ்சிப் புறப்படமாட்டாத மாதமுமாதலால் கொண்டாட்டத்திற்குக் குறையில்லையே.

நற்காரியங்கள்செய்ய விரும்பினார்க்குச் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட சுக்லபக்ஷமும் இவர்கட்கு நினைவின்றி வாய்த்தபடியால், அதனையுங்கொண்டாடுகின்றனர் மதிநிறைந்த நன்னாள் என்று. ஒருவரை ஒருவர் முகங்கண்டு அதுபவித்தற்கும், எல்லாருங்கடிச் சென்று கண்ணபிரானே உணர்த்துவதற்கும் பாங்காக நிலா நேர்பட்டமையால் மகிழ்ச்சி மிக்கது. இவர்கள் கண்ணபிரானோடு ஸம்ச்லேஷிப்பதற்கு ஊரார் விரோதிகளாயிருக்குங்காலத்தில் “நந்த கோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கண் என்னை யுய்த்திடுமின்” [நாச்சியார் திருமொழி, கஉ-௩] என்று நள்ளிருளவேண்டுவர்கள் ; இப்போது அங்ஙனன்றி க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்திற்கு ஊராரே இசைந்து நின்றமையால் இருளைவெறுத்து நிலவைக் கொண்டாடுகின்றனரென்க. கீழ்க்கழிந்த நாட்களெல்லாம் தீயவை பென்று தோன்றும், இப்போது நன்னாள் என்றமையால்.

நெடுநாளாகக் கண்ணபிரானைப் பிரிந்திருந்தமையாற் பிறந்த தாபமடங்கலுந் திருமாறு நீராட விருப்பமுடையீர் ! வாருங்கள் என்று அழைப்பது, இரண்டா மடி. இங்கு, நீராட எனக்கூறியது, “கண்ணபிரானேடு கலவிசெய்ய” எனக் கூறியவாறு ; தமிழர், கலவியைச் “சுனையாடல்” “புனலாடல்” என்னு மாற்றும் கூறுவர் ;

“சூதார் குறுந்தொடிச் சூரமை துடக்கத்து
நின்வெங் காதலி தழீஇ நெருரை
யாடினை யென்ப புனலே யலரே
மறைத்த லொல்லுமோ மகிழ்ந
புதைத்த லொல்லுமோ ஞாயிற்ற தொளியே.”

“அம்ம வாழியோ மகிழ்ந நின்மொழிவல்
பேரு ரலரெழு நீரலைக் கலங்கி
நின்னொடு தண்புன லானே
மெம்மொடு சென்மோ செல்லநின் மனையே.”

“புலக்குவே மல்லேம் பொய்யா துரைமோ
நலத்தகு மகளிர்க்குத் தோட்டினை யாகித்
தலைப்பெயற் செம்புனலாடித்
தவநனி சிவந்தன மகிழ்ந நின்கண்ணே.” (ஐங்குறு நூறு.)
என்பனகாண்க. பிறவும் பல உள.

“பெற்றேன் வாய்ச்சொல் இறையும் பேசக்கோள் பேர்பாடித் தண் குடந்தை நகரும்பாடிப், பொற்றாமரைக் கயம் நீராடப்போனான் பொருவற்ற னென்மகள் உம்பொன்னுமல்தே” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமுங்காண்க.

ஒருவர்க்கொருவர் தோழிகளாயிராநின்ற இவர்கள் “குளிக்கவாருங்கள்” என்று அழைக்கலாமாயிருக்க, “நீராடப்போதுவீர்” என்று கௌரவத் தோற் றக் கூவினமையால், பகவத் ஸம்பந்த முன்னவர்கள் எவராயிருப்பினும் கௌர விக்கப்படவேண்டியவரே யென்கூறப்பட்டதாயிற்று. “கள்ளவிறு சோலைக் கண்புரம் கைதொழும், பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே.” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

அற்பபலமாகிய சுவர்க்காறுபவத்திற்கு உறுப்பாகக் கூச்மாண்ட கணஹோ மம் முதலிய அரிய கருமங்கள் செய்யவேண்டும் ; மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் புகுவதற்கிடான பகவதஸங்கத்திற்கு இச்சாமாத்திரமே போதும் ; வேறு ஒரு வகையதிகாரமும் வேண்டா என்பது, “போதுவீர் ! போதுமினே” என்ற சொற்போக்காற் போதரும். பெறுகிற பேற்றிற்கு ஸத்ருசமான ஸாதநமில்லா மையால் ‘இச்சாமாத்திரமேபோரும்’ என்கிறதென்க. எலுமிச்சம் பழங் கொண்டு மன்னனைக்கண்டு ராஜ்யம் பெற்றார்க்கு அந்தப்பழம் ஸாதநகோடியிற் புகமாட்டாதவாறுபோல, இவ்விச்சையும் ஸாதநமாகவகையில்லை என்பதுமிங்கு

உணரத்தக்கது. போதுவீர் போதுமீனே—‘வருகிறவர்களுள்ளாரும் வரலாம்’ என்பதுபோல.

‘கண்ணபிரான் நம்மை எப்போது அணைத்துக்கொள்ளவருவனோ’ என்று ஆய்ச்சிகளனைவரும் என்றுமொக்க ஆபரணம் பூண்டிருத்தலால், ‘‘நேரிழையீர்’’ என விளிக்கப்பட்டனர். ‘எம்பெருமானோடு ஸம்சலேஷிக்கவாருங்கள்’ என்று இவர்கள் விளித்தவுடனே உவப்பினால் அவர்களது மேனி ஆபரணம் பூண்டாற் போலாபிற்மென்பது, உள்ளுறை.

ஏற்கனவே பால் நெய் முதலியவற்றாற் சீர்மை பொருந்திய திருவாய்ப்பாடியில் திருநாட்டுத்தலைவனான கண்ணபிரான்வந்து பிறந்தமையால், ‘‘சீர்மல்கு மாய்ப்பாடி’’ எனப்பட்டது. பரத்துவம் மாத்திரம் பொலியநிற்கும் பரமபதம் போலன்றி, ஸௌசீல்ய ஸௌலப்பாதி ஸகலகுணங்களும் சாலவிளங்குமிட மிதுவாதலால் சீர்மல்கச் சொல்லவேண்டாவே.

இனி, ‘‘சீர்மல்குமாய்ப்பாடி’’ என்பதனால், ஆய்ப்பாடிக்கு அயோத்திமா நகரிற்காட்டில் மேன்மையாலுள்ளவாசி கூறியவாறுமாம்; எங்ஙனையெனின்; பரதன்பேச்சுக்கு இராமன் உடன்படாதானாய், இராமன்பேச்சுக்குப் பரதன் உடன்படாதானாய் இப்படி ஓராதாக்களுக்கு ஐகமத்திய மின்றி யொழிந்தது அங்கு; இங்கு அங்ஙனன்றி, நன்மை தீமைகளிற் கண்ணன்வழியைப் பலராமன் தொடர்வது, பலராமன்வழியைக்கண்ணன் தொடர்வதாய் ஐகமத்திய முடைமை காண்க. இந்திரனுக்கு இடுஞ் சோற்றைவிவிக்கி மலைக்கிடச்சொன்ன கண்ண பிரான்சொற்படி நிறைவேற்றிய ஆயர்கட்கு இடமான ஆய்ப்பாடிச்சுச் ‘‘சீர் மல்கும்’’ எனனுமில்வடைமொழி மிக்க பொருத்த முடைத்தேயாம்.

எம்பெருமானிடத்து அன்புடைமைக்கு மேற்பட்ட செல்வம் ஆத்துமா வுக்கு இலதாதலாலும், தண்டகாரணிய வாசிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யாதிசயத்தில் ஈடுபட்டு அன்புமிகுதியாற் பெண்மைவிரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினரென்பவாதலாலும் ‘‘செல்வச் சிறுமீர்கான்’’ என விளிக்கப்பட்ட தென்க.

ஏறும்புமுதலிய சிற்றுயிர்களின் சாவுக்கு அஞ்சிப் பசும்புல்லிற் காலை ஊன் மலைத்து நடந்தறியாத நந்தகோபன் கண்ணனை மகனாகப் பெற்றபின்பு அவனிடத்துப் பரிவுமிகுதியால் தொடடிற்கீழ் ஓர் சிற்றெறும்பு ஊர்ந்தாலும் அத்தனைக் கொல்வதென்று எப்போதுங் கூறிய வேலுங்கையுமா யிருந்தமைபற்றிக் ‘‘கூர் வேற்கொடுந் தொழில்’’னாக் கூறப்பட்டனன். உலகிற் சிறுவர்கள் தந்தையர் பால் அஞ்சி நிற்பதும், தாய்மாற்பால் அடங்காதொழிவதுமாயிருந்தல் போலக் கண்ணபிரானும் நந்தகோபனுக்குக் கோற்கீழ்க்கன்றாகவும், யசோதைப் பிராட்டிக்குச் சிங்கக்குருகாகவு மிருந்தமைபற்றி ‘‘நந்தகோபன் குமரன்,’’ ‘‘எசோதை யிளஞ்சிங்கம்’’ எனப்பட்டது. செருக்கிலும் மேனாணிப்பிலும் கண்ணனுக்குச் சிங்கம் உவமையாமென்க. ‘‘அழகையுமஞ்சி நோக்குமந் நோக்குமணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும், தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை தொல்லை

யின்பத்திறதிகண்டாளே” என்றபடி - கண்ணனது தில்விய சேஷ்டிதங்களைக் கண்டகளிப்பின் மிகுதியால் யசோதைக்குக் கண்கள் அலர்ந்து அழகுமிக்குத் தோற்றமாறுபற்றி “ஏரார்ந்தகண்ணி” என அவட்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

கண்ணபிரானது திருமேனியைக் காண்டலுமே கார்முதலைக் கண்டாற் போல் ஸகலதாபங்களும் தீர்வதுபற்றிக் “கார்மேனி” எனப்பட்டது. “ஆற்றிவிருந்து விளையாடுவோங்களைச், சேற்றுலெறிந்து வளைதுகற் கைக்கொண்டு, காற்றிற் கடியனையோடியகம்புக்கு, மாற்றமுந்தாரானுலின்று முற்றும் வளைத்திறம் பேசானுலின்று முற்றும்” என்றபடி - இவன் பொறுக்கொணாத் தீம்புகழோப் போரச்செய்யினும், வடிவழகை நினைக்குங்கால் விடமாட்டாது மேல்விழுந்து அதுபவிகைக்கு உரித்தாயிருத்தலால், “கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்” என அழகிலீடுபட்டுக் கூறுகின்றனர். திருமுகமண்டலத்தின் ஒளிக்குக் கதிரவனும், குளிர்ச்சிக்குத் திங்களும் உவமையென்க. இப்படிப்பட்ட அழகுபொருந்தியவன் அயற்புருடனாயிருக்கையன்றியே நமக்குவகுத்த நாயகனுமாயிராநின்ற நென்கிறார்கள் - நாராயணனே என்பதனால்.

“நாராயணனென்றது-நாரங்களுக்கு அயந மென்றபடி; நாரங்களாவன- நித்ய வஸ்துக்களினுடைய திரள்; அவையாவன :- ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகளும், திருமேனியும், கார்த்திஸௌகுமார்யாதிகளும், தில்ய பூஷணங்களும், தில்யாயுதங்களும், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாய்ச்சிமார்களும், நித்யஸூரிகளும், சத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல்காக்கும் முதலிகளும், கணாதிபரும், முக்தரும், பரமாகாசமும், பிரகிருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும், மஹாதாதி விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும். அயந மென்றது- இவற்றுக்கு ஆச்ரய மென்றபடி; அங்ஙனன்றிக்கே இவைதன்னை ஆச்ரயமாக உடையனென்னவுமாம்” என்பது, பின்னையுலகாசிரிய ருளிச்செயல்.

நாராயணனே என்றவிடத்து ஏகாரம் பிரிநிலைப் பொருளதாய், [பிரிநிலை- அவதாரணம்.] நாராயணன் அடியார்க்குக் காரியஞ் செய்யுமிடத்துச் சாதனங்களை யெதிர்பாராது செய்துதலைக்கட்டுபவன் என்பதை உணர்த்தும். நமக்கே என்றவிடத்து ஏகாரமும் அப்பொருட்டாய், நாராயணன் ஸர்வஸாதாரண ஸ்வாமியாயினும், ஆகஞ்சந்யம், அநந்யகதித்வம் என்னு மதிகாரங்களமைந்த நமக்கன்றி மற்றையோர்க்குக் காரியம் செய்யான் என்பதைத் தெரிவிக்கும்.

பறை என்பது நோன்புக்கு அங்கமானதொரு வாத்ய விசேஷம். இவ்வாய்ச்சிகள், மேல், “மாலே மணிவண்ணு” என்ற பாட்டில் அபேக்ஷித்தபடி கண்ணபிரான் பறைதரப்புக, அதுகண்ட இவர்கள் “சிற்றஞ்சிறுகாலே” என்கிற பாசுரத்தில், “இற்றைப் பறைகொள்வா னன்றுகாண் கோவிர்தா, எற்றைக்கு மேழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னோ, நிறேமே யாவோமுனக்கே நாமாட் செய்வோம், மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” எனக் கூறினமையால், பறை, பறை

என்று சொல்லிக்கொண்டு போவது நாட்டார்க்கு ஒரு வியாஜமாத்திரமேயாய், அதன் உள்நுறை கைங்கரிய விருப்பம் என்பது விளங்கும். அக் கைங்கரியத் தைத் தாமாகவேசெய்ய இவர்கட்குப் பிராப்தி உளதாயினும் “ஏவ மற்றமர ராட்செய்வார்” என்றபடி எதிர்த்தலையின் நியமனங்கொண்டு செய்வதே ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமென்னும் ரஹஸ்யார்த்தம், “பறை தருவான்” என்பதனாற் போதரும். “வ்யயகோரூவிரோ டெஸெ கியபகாபிசி ரோவடி” என்ற இனையபெருமாள் விரார்த்தித்தவாற்றை நோக்குக.

கண்ணபிரானையும் ஆயர்மங்கைகளையும் நெடுநாள் பிரித்திருந்த ஆய்த்தலைவர் இன்று கூட்டியது—நோன்பு நோற்று மழைபெய்சிக்க வாதலால், இவர்களது நோன்பினால் மழைபெய்யாதொழியில் அவர்கள் இவர்களை இகழக்கூடும்; மழை பெய்யில் “ஆ! பெண்கள் நோற்றபடி என்கொல்! மழைபெய்தபடி என்கொல்!” என்று புகழக்கூடும்; அப்புகழ் உண்டாகவேணுமென்னும் விருப்பத்தைக் காட்டுகின்றனர், பாரோர் புகழ் என்பதனால்.

பகவத் கைங்கரியத்தில் ருசியுடைய பாகவதர்கள், பகவத் குணாநுஸந்தாத் தினால் “காலாழும் நெஞ்சழியுந் கண் சுழலும்” என்றபடி எழுந்திருக்க வல்லமையற்று ஸ்தப்தராய்க்கிடக்கும் பாகவதர்களைக் கைங்கரியத்திற்கு அழைத்தல் இதற்கு உள்நுறைபொருள். “மார்கழித் திங்கள்” என்று—ஸத்துவகுணம் நிறம்பெறும்படியான காலவிசேஷத்தைக் கூறியவாறு. “மதி நிறைந்த நன்னாள்” என்று—ஆசிரியனுடைய அருளடியாக ஸ்வரூப வுணர்ச்சிபெற்று எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப்பெற்ற நாளைக்கூறியவாறு. “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்றபடி—பிறந்தநாள் இதுவாதலால் அதனைக் கொண்டாடுகிறபடி. “வளவுவ, ஷ்றவுவெஷ்டாவுலி நீ வெஷ் ஸீகதி வஹு டி” என்று பகவத் ஸமாச்சரயணத்தைப் புனலாட லோடொக்கக் கூறினமையால் “நீராடப் போதுவீர்” என்று—பகவத் ஸமாச்சரயணம் பண்ணவாருங்கள் என்கிறது. “போதுவீர் போதுமினோ” என்கையால்—பவித்ர பாணியாய் நீராடுதல், மூக்கைப்பிடித்தல், ஸங்கல்பம் செய்துகொள்ளல் முதலிய அங்ககலாபங்கள் இதற்கு வேண்டாவென்கிறது. ஞானபக்திவராக்யம் முதலிய குணங்களே ஆத்துமாவுக்கு அலங்கார மாதலால், அக்குணமுடைமை கூறுகிறது “நேரிழைவீர்” என்று. எம்பெருமானது எளிமைமுதலிய குணங்கள் பரமபதத்தளவுஞ்சென்று அலையெறியும்படி பொங்காநிற்கப்பெற்ற திருப்பதிகளில் பகவதபவத்திற்குப் பாங்கான அபிதிவேசமுடைய அநர்யார்ஹ சேஷ பூதர்களை விளிப்பது, மூன்றாமடி. அந்ந் சேஷத்தவமும் ஸ்வஸ்வாதந்திரியமும் இல்லாதாரைக்குறிப்பது, சிறுமீர்கள் என்பது. மங்களாசாஸநபராரான ஆசாரியர்கட்கு விதேயனுயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்பதைக்கூறுவது, நான்காமடி. பூர்ணமான ஞானத்தை விளக்கக்கூடவதும், “குலந்தருஞ் செல்வந்தந்திடும்” என்றபடி ஸகலாதிசயங்களையும் தரக்கூடவதுமான பெரிய திருமுந்திரத்தில் தனது விதுபாடுதோற்ற விளங்குபவன் எம்பெருமான் என்பதைக்கூறுவது, ஐந்தாமடி. கண்—ஞானம். திருமுந்திரம் தாயாகச் சொல்லப்படுவதனால், இங்கு “எசோதை”

என்று திருமந்திரத்தைக் குறித்தவாரும். மந்திரம் எம்பெருமானைத் தன் கருவிலே வைத்துக்கொண்டு எல்லாருமறியலாம்படி பிரகாசிப்பிக்குந் தன்மையுடைமைப் பற்றித் தாயாகக்கூறப்படுதல் பொருந்துமென்க. ஆச்ரயணியனுடைய போக்யத்வஞ் சொல்லுகிறது, ஆறாமடி. அடியார்க்கு அணுகத்தக்கவனாயும், அல்லாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதவனாயு மிருப்பன் எம்பெருமான் என்பதை விளக்கும், “கதிர் மதியம்போல் முகத்தான்” என்பது. அவ்வெம்பெருமானிடத்தன்றி மற்றையோ ரிடத்து யாம் பேறுபெறக் கடைமைப்பட்டிலோ மென்பதைக்காட்டுவது, ஏழாமடி. பகவதாச்ரயணத்தினால் நமக்கு அளவற்றபுகழ் உண்டாகுமென்கிறது, “பா ரோர்ப்புகழ்” என்பது. இனி, இந்நடையில் அவரவர்கள் மதிவைசித்திரிக்கேற்ப ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை உய்த்துணர்க.

[வலோரேம்பாவாய்.] இத்தொடர்மொழிக்குத் தனித்தனியே பொருள் ஆராயப்புகுதல்வேண்டா ; வென்றவர்முன்னே தோற்றார் “தடம் பொங்கத் தம் பொங்கோ” என்பது முதலியவைபோல், நோன்பு நோற்கப்புக்கவர் “வ லோரேம்பாவாய்” என்ற மகுடத்தினுற் பாசுநங்குறுவது மரபு எனக்கொள்வதே மிக்க பொருத்தமுடைத்தாம். மங்கனாசாஸனத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள் “பல்லா ண்டே பல்லாண்டே” எனக்கூறுவதையும் இதற்கு ஒருபுடை ஒப்புக்கொள்க. இனி, எம் பாவாய்—எங்கள் விரதமே! [நோன்பே!], ஏல்—எமது கிரிசைகளை நீ ஏற்றுக்கொள் ; ஓர்—பேறு பெறுவிக்கும்வகையை ஆராய்வாயாக ; என்று சப் தார்த்தங் கூறுவதற்கு இடமுளதாயினும் இப்பொருள் மூலவக்த்ரு விவக்ஷிதமாயி ராது என்பது பல ஆன்றோர் கொள்கை. அன்றி, மேல் நாய்ச்சியார் திருமொழி என்னும் திவ்வியப்பிரபந்தத்தின் முதற்றிருப்பதிகத்தில் (“கருப்புவில் மலர்க் கணைக் காமவேளைக் கழவினைப்பணிந்து” என்றபடி) காமஸமாச்ரயணம் செய்யப்படு தலால், அதற்குப் பூர்வப்பிரபந்தமாகிய இத்திருப்பாவையில் அக்காமனது தேவி யான ரதியைத் தொழுவதாகக் கூறுவது உசிதமாகத் தோற்றமாற்றல், “பாவாய் என்று ரதியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்” என உரைத்தருளினர், அழகிய மண வானப்பெருமான் நாயனார் ; இதனைக்கண்ட பரகாலஜீயர், “சிலர் இங்குப் ‘பா வாய்’ என்று ரதியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்” என்பர் ; மேல் காமஸமாச்ரயணமா கிலிறே இங்கே ரதியைச் சொல்லவேண்டிவது ; பகவதநூராக ஸமாச்ரயணமே

* தையொருதிங்களிலென்று சொன்னோம் ; இதில் ஸாதக பாதகங்களெல்லாம் கண்டுகொள்வது ; ப்ரயோஜனமுண்டாகில்தான் இங்கு ரதிப்ரஸக்திபண்ணலாம் ; அதுவுமில்லையிறே ; கூகி இப்பாபந்தாத்யநவிதி இதைன்பதே பிரஸக்தி ; மற் றும் ப்ரயோஜனமுள்ளது.” என்றெழுதிவைத்தனர் ; “ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநந்தால் வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்” என்ற ஸ்ரீ வசநபூ ஷண ஸூக்தியையும், அவ்விடத்து மணவாள மர்முனிகள் உரைத்தருளின வாற் றையும் உற்றுநோக்காது * தையொருதிங்களிற் காமஸமாச்ரயண மன்றென்பது அயுத்த மென்றும் அஸம்ப்ரதாய மென்றும் மேற்கூறுவோம். ஆகவே, இங்கு ரதியைத் தொழுகைக்குப் பிரயோஜனமும் பிரஸக்தியும் கூற்றாயிற்று. இனி நாய்ச்சியார் திருமொழி உரை அவதாரிகையில் இது விரியும். நிற்க.

மார்கழி—பாமகஸீஷ-ஃ மென்னும் வடசொற்சிதைவு. திங்கள்—சந்திரன் ; அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாதமெனக்கொண்டு சந்திரசம்பந்தத் தாற்காலத்தை வரையறுக்கும் சாந்திரமாநரீதிபற்றி, திங்கள் என்று மாதத்திற்குப் பெயர்வழங்கலாயிற்று ; இலக்கணை. முதலடியிறுதியில் ஆல்—‘ஆதலால்’ என்பதன்சிதைவு ; அசையுமாம். போதுவீர், போதுமின்—“ போதருவீர், போதருமின் ” என்பவற்றின் மூல உன்னலாம். கீர்—ஸ்ரீ. மல்குதல்—விஞ்சியிருத்தல். சிறுமீர்காள்—‘சிறுமியர்கள்’ என்பதன் விளி.

[நந்தகோபன்.] வஸுதேவன் பன்னீராயிரம் வருடம் தவம் புரிந்து ஸ்வப்ரயத்நபரனுமையால் கண்ணிரானுடைய முகாரவித்தத்தைக் கண்ட உத்தரகூணத்தில் தனது தபஸ்ஸு உபகூணமாகத் தானே கண்ணிராணிப் பிறற்பாற் கொண்டுவிட வேண்டிற்று ; நந்தகோபன் அங்ஙனன்றி, “ யதேவெஷுவரணுகெ தெநயலு” இத்தியாதிகளிற் கூறப்பட்ட வாமகஸ்விகாரத்தில் நிஷ்டையுடையதலால் “ நந்தன் பெற்றனன் நல்வினாயில்லா நங்கள் கோன்வசுதேவன் பெற்றிலனே ” என்னும்படி * எடுத்த பேரானாயினன் ; இவ்வந்த விசேஷத்தை இருவருடைய பெயர்களேகாட்டும் ; ‘வஸுதேவன்’ என்னும் பெயர்—‘ தந்தினால் விளங்குமவன் ’ என்னும் பொருளாதலால் அவனுக்குள்ள ஸாதநபரத்துவமும், ‘ நந்தன் ’ என்னும்பெயர்—‘ ஆந்த முடையவன் ’ என்னும் பொருளாதலால் அவனுக்குள்ள பலநிஷ்டத்துவமும் தெற்றென விளங்குமாறு காண்க.

“ அசோதை யிளஞ்சிங்கம் ” என்றபாடம் மோனைப்பத்திற்கு மாறு பாடாமென மறுக்க. கார் என்னும் நிறக்குணப்பெயர்—அதனையுடைய மேகத்திற்கு ஆதல், குணவாகுபெயர் எனப்படும். மதியம் என்றவிடத்து, அம்—சாரியை.

“ பாறோர் புகழ்ப்படிந்து நீராடப்போதுவீர் போதுமின் ” என இயைத்துப் பொருள் கொண்டமையால், கொண்கூட்டேப் பொருள்கோள் என்னலாம் ; “ யாப்படி பலவினுங் கோப்புடை மொழிகளை, ஏற்புழியிசைப்பது கொண்கூட்டே ” என்பது, நன்னூல்.

திருப்பாவைப்பாசரத்திற்கு உரையெழுதி ஒய்வது அரிதாதலால் கிரிவுக்கு அஞ்சி ஒழிகின்றோம்.....(க.)

வையத்து வாழ்வீர்காள் நாமுநம் பாவைக்குச்
செய்யுங் கிரிசைகள் கேளீரோ பாற்கடலுள்
பையத் துயின்ற பரம னடிபாடி
நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி
மையிட் டேழுதோம் மலீர்ட்டே நாமுடியோம்
செய்யா தனசெய்யோந் தீக்குறகை சேன்றோதோம்
ஐயமும் பிச்சையு மாந்தனையுங் கைகாட்டி
உய்யுமா ரெண்ணி யகந்தேலோ ரேம்பாவாய்.

(உ.)

வையத்து-இப் பூமண்டலத்தில்
வாழ்வீர்தான்-வாழ்ந்திராநின் னுன்னவர்களே!

நாமும் { 'எம்பெருமானாலேயே பேறு'
{ என்ற அபயவஸாய முடைய)
நாமும்

உய்யும் ஆறு எண்ணி-உஜ்ஜீவில்க்கும் வழி
[யை ஆராய்ந்து,

பால் கடலுள் பைய
துயின்ற பரமன்
அடி பாடி { திருப்பாற்கடலில்
அவதாரத்துடன் க
ணவளர்ந்தருளாநின்
தபரமபுருஷனுடை
ய திருவடிகட்கு மங்
களா சாஸனம் ப
ண்ணி

ஐயமும் பிச்சையும்
ஆந்தனையும் கைகாட்டி { (ஆசார்யாதிசுரு
க்கு இடுகையா
கிற) ஐயத்தை
யும், (ஆர்த்தர்க
ட்கு இடுகையாகி
ற) பிண்கூயையும்
சக்தியுள்ளவளவும்
இட்டு

உகந்து-மகிழ்ந்து

நம் பாவைக்கு செய்யும் - நமது நோன்புக்கு
[(அங்கமாகச்) செய்யவேண்டிய

கிரிசைகள்-கிரியைகளை
கேளீர் - காது கொடுத்துக் கேளுங்கள் ;
நாம்-(நோன்பு நோற்கத் தொடங்கின) நாம்
நெய் உண்ணோம் - நெய் உண்ணக்கடவோ
[மல்லோம் ;

பால் உண்ணோம்-பாலும் உண்ணக்கடவோ
[மல்லோம் ;
நாட்காலே நீர் ஆடி-விடியற்காலத்திலேயே
[ஸ்நானஞ் செய்துவிட்டு,

மை இட்டு எழுதோம்-(கண்ணில் மையிட்டு
[அலங்காரம் பண்ணக்கடவோமல்லோம் ;

மலர் இட்டு முடியோம்-(குழலிற்) பூ வைத்
[து முடிக்கக்கடவோமல்லோம் ;
செய்யாதன-(மேலைத்தலைவர்கள்) செய்யாத
[வற்றை

செய்யோம்-செய்யக் கடவோமல்லோம் ;
தீ குற்றனை-கொடிய கோட்சொற்களை
சென்று ஒதோம்-(எம்பெருமானிடத்துச்)
[சென்று கூறக்கடவோமல்லோம் ;

எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை :—ஒரு விசேஷகாரியத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள் அக்காரியம் தலை
க்கட்டுமளவும் சிலவற்றைப் பரிஹரிக்க வேண்டுமென்றும் சிலவற்றைப் பற்ற
வேண்டுமென்றும் அந்த வீடுபற்றுக்களை முதலில் ஸங்கல் பித்துக்கொள்ள வேண்
டுமென்றும் சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளதனால், அதற்கேற்ப, நோன்பு ஆகிற
விசேஷகாரியத்தில் ஒருப்பட்ட இவ்வாயர்மங்கைகள் தாங்கள் விடுமவற்றையும்
பற்றுமவற்றையும் ஸங்கல்பிக்கிறார்கள், இப்பாட்டில்.

பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமனடிபாடுகை, நாட்காலே நீராடுகை,
ஐயமும் பிச்சையு மாந்தனையும் கைகாட்டுகை ஆகிற இம்மூன்றும் செய்யப்படு
மவை. நெய்யுண்ணாமை, பாலுண்ணாமை மையிட்டெழுதாமை, மலரிட்டுமுடி
யாமை, செய்யாதன செய்யாமை, தீக்குற்றனை சென்றோதாமை என்பன விடப்
படுமவை. “உண்ணோம், செய்யோம், ஒதோம்” என்ற தன்மைப் பன்மை
வினைமுற்றுக்கள் ஸங்கல் பத்தைக்காட்டுமவை. “செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ”
என்றாற்போலவே “விடுங்கிரிசைகள் கேளீரோ” என்றுஞ்சொல்லவேண்டா
வோவென்னில் ; வேண்டா ; விடுகையென்பதும் செய்யுங்கிரிசையினுள் அடங்
கக் கூடுமாதலின் ; இதனை, “வீடுசெய்தான்” என வழங்குமாற்றால் அறிக.
எனவே, “செய்யுங்கிரிசைகள்” என்ற ஒரு சொற்போக்கிற்குநே வீடுபற்
றுக்களிரண்டும் வெளியாயின வென்றதாயிற்று.

வாழ்ச்சிக்கு நிலமல்லாத இருள்தருமா ஞாலத்தில் வாழ்வதென்பது நெருப்
புச்சட்டியில் தாமரை பூப்பதையொக்குமாதலால், இங்ஙன் வாழப்பிறந்தவர்களின்
பெருமை என்னே ! என விபந்து ‘வையத்து வாழ்வீர்தான்’ என விளிக்கின்றனர்.

நீர்மை மேன்மை முதலிய குணங்களினத்தும் விளங்குமாறு கண்ணபிரான் அவ தரித்த ஆய்ப்பாடியிற் பிறவியின் மிக்க வாழ்ச்சியில்லையே. கண்ணபிரானு டைய விருப்பத்திற்கு இலக்காகமாட்டாத முரட்டாண்களாய்ப் பிறத்தல், பரு வங்கழிந்த பெண்களாயிருத்தல் செய்யாதே ஒத்தபருவத்திற் பெண்களாயிருக்கு மவர்களின் வாழ்ச்சி பேச்சுக்கு நிலமல்லவென்க.

நாமும் என்றவிடத்து உம்மைக்குக் கருத்தென் எனில்; ஸ்வாமிக்குப் பா தந்த்ரமான ஸ்வம் பேற்றுக்காகத்தானே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு உரிமை யற்றதாயிருக்க, ருசி இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமையாலே பதறிச் செல்லுகின்றமையைக் காட்டும். ‘இராவணனும் அறம்புரிந்தான்’ என்றால், அறம் புரிகைக்கு உரிமையற்றவன் இராவணன்’ என்பதை உம்மை காட்டுவதுபோல, இவ்விடத்து உம்மையும் இப்பிரதந்த்ர ஆத்தமாக்கன் ஸ்வப்ரவ்ருத்திருபமான நோன்பை அனுட்டிப்பதற்கும் அதற்குரிய அங்கங்களைச் செய்வதற்கும் யோக் யதை யற்றவர் என்னும் பொருளைப் புலப்படுத்தும். “ஆறெனக்கு நின்றபாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” “நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்றிருக்கையாகி அந்நியோபாயத்வத்தைக் குலைக்கவல்ல செயல்களில் நோன் பும் ஒன்றாதலால் அது ஆத்மாவுக்கு அப்ராப்தகரும மெனப்படுகிறது. ஆகில் அப்ராப்த காரியத்தில் இவர்கள் கைவைப்பது ஸ்வரூபவிருத்தமேயன்றோ வென் னில்; அன்று; “அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸத்தனுவன் அது லபிக்கவேணு மென்றிராநின்றால் ப்ராப்தவிஷய ப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே; அதுஷ்டாநமும் அந்நுஷ்டாநமும் உபாய கோடியில் அந்வயியாது. அந்ந்யோ பாயத்வமும் அந்ந்யோபேயத்வமும் அந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ் ருத்தி காணுகின்றோமே. ஜ்ஞாநிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வரும்வை யெல்லாம் அடிக்கழஞ்சபெறும். உபாயபலமாய் உபேயாந்தர்ப் பூதமாயிருக்கு மது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது” இத்தியாதி ஸ்ரீவசந்நுஷ்டண ஸூத்திகளையும் அவ் விடத்து வியாக்கியான வாக்கியங்களையும் கண்டு தெளிக. இந்நிராஜித்து முத லியவர்கள் எம்பெருமானையும் அவனடியாரையும் அழிக்கைக்குச் செய்த யாகம் போலன்றியே, பிரயோஜநாத்ரங்களை விரும்பிச்செய்யும் விரதங்கள் போலு மன்றியே க்ருஷ்ணனும் க்ருஷ்ணவிபூதியும் ஸத்தைபெறுதற்குச் செய்யும் நோன்பு இது என்ற வாசியைக்காட்டுகிறது, “நம் பாவைக்கு” என்ற சொற்போக்கு.

செய்யுங் கிரிசைகள் என்றது—சேதராகையாலே பேறு கைபுகுமளவும் காலக்ஷேபத்துக் குறுப்பாகச் செய்யும் செயல்கள் என்றபடி. “பெருந்தெருவே ஊராரிகழிலும் ஊராதொழியேன்றான் வாரார்ப்பும் பெண்ணைமடல்” என்று மடலெடுப்பதாகக் காட்டிவிட்டவனவே போலன்றி அதுஷ்டாந பர்யந்தமாகச் செய்கிற நோன்பு இது என்டஹதைக் காட்டும், செய்யும் என்ற சொற்போக்கு.

‘பெண்களையும் கிருஷ்ணனையும் நெடுநாள் கடுமையாகப் பிரித்துவைத்த இவ்வாய்ப்பாடியில் இங்ஙனே ஒரு சேர்த்தியுண்டானவாறு என்கொல்!’ என் றும், ‘இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் பகவத்விஷயத்தை அதுபவித்தற்கு இந்த னைபேர் திரள்வது என்ன விசித்திரம்!’ என்றும் வியந்து மரம் மலை முதலியன

போல் ஸ்தப்தராய் மயங்கிக் கிடக்குமவர்களைத் துடைத்தடி யெழுப்புவாரைப் போல் “கேளீர்” என்று துடைத்தடி உணர்த்துகிறார்கள். அந்யபரத்வத்தைத் தவிர்க்கக்காசவன்றோ சொல்நடுவில் கேளீர் என்னவேண்டிவது. இவர்கட்கு உள்ள அந்யபரத்வமாவது விஷயாந்தர பரத்வமன்று ; கீழ்க்குறித்த அந்யபரத்வ மென்க.

‘பசுக்களுக்கு மேய்ச்சல்வாய்த்தால் அப்போது கிடைப்பனவற்றை யெல்லாம் விரைந்து உட்கொண்டு பின்னர் ஸாவகாசமாக அசையிடுவதுபோல, பகைவர் பரம்பின இப்பாடியில் க்ருஷ்ணஸம்சுலேஷத்திற்கு வழிபிறந்த இந்நாளிற் செய்யவேண்டியவற்றைச் சடக்கெனச் செய்துவிட்டுப் பின்பு ஸாவகாசமாக இருந்து நெஞ்சார மகிழவேண்டும்; அன்றி இப்போது மேற்காரியத்திற் பதற்றி மற்று ‘இங்ஙனே வாழ்த்தவாறு என்னே!’ என்றற்போலச் சிலபேசிக்கொண்டு மகிழ்ந்து மயங்கி ஸ்தப்தைகளாய் நின்றால் க்ருஷ்ணாபவத்துக்கென்று வாய்த்த அற்பகாலமும் பழிதேசழிபும்; இந்நாலுநாளாக் கடந்தால் க்ருஷ்ணனென்கே, நாம் எங்கே’ என்றிருக்குமவர்களாதலால் “செய்யுங் கிரிசைகன் கேளீரோ” எனப் பதற்றத்தோற்றக் கூறுகின்றனர். அவர்கள் கேட்கைக்கு உடன்பட்டவாறே சொல்லத் தொடங்குகின்றனர், ‘பாற்கடலுள்’ என்பது முதலாக,

இடர்ப்பட்டாரை இன்பக்கடலில் ஆழ்த்துவதை இயற்கைத் தொழிலாகவுடைய எம்பெருமான், தாமரைமலர்வேண்டி வானத்தே நிற்பவன்போற் * சேணுயர்வானமாகிற வைகுந்த நாட்டிலிருந்தாற் காரியமாகா தெனக்கருதி, ஆர்த்தர்களின் கூச்சல் செவிப்படுமாறு இவ்வண்டத்திற்குட்பட்ட திருப்பாற்கடற் கெழுந்தருளி அங்கு * உறங்குவான்போல் யோசுசெய்த பெருமானாயிருப்பன் என்னும் வரலாறு அறிக. அங்குப் பிராட்டிமார்போசத்தில் திருவுள்ள மூன்றாது ஆர்த்தரக்ஷணத்தில் அவ்விதனு யிருக்குமாற்றைக்கூறும், பைய என்னுங்குறிப்புவினையெச்சம். ஒரு மாணிக்கத்தைத் தகட்டிலமுத்தினால் அது மிக்க புகர்பெற்றுத் தோற்றமாறுபோல, எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மேற் சாய்ந்தபிறகு திருமேனியிற்புகர் நிறம்பெற்றுப் பரமபுருஷனெனத் தெற்றென விளங்குமா நிருக்குந் தன்மையை உலப்படுத்திப் பரமன் என்றனர். அன்றி, ஆர்த்தரக்ஷணத்தில் ஆவல்கொண்டு வாஞ்ஞடையும் விட்டு வருகையாகிற குணவிசேஷத்தால்வந்த மேன்மையை உலப்படுத்திக் கூறுகின்றன ரெனினு மொக்கும். எம்பெருமானுடைய மேன்மையை நினைத்தவாறே தங்களுடைய தாழ்மையும் தன்னடையே நினைவுக்கு வருமாதலால், பின்பு அவனை ஏத்துகையே பணியாதல் பற்றி அடிபாடி என்றனர்.

எல்லாவகைகளாலும் விஞ்சின மேன்மையைபுடைய கண்ணபிரானடியைப் பாடி என்னவேண்டியிருக்க. அங்ஙனச் சொல்லாது, திருப்பாற்கடல் நிலைமையைப் பாடுவதாகச் சொல்லுகிற விதற்குச் கருத்து யாதெனில்; “கருஷ்ணனையும் நம்மையும் நோக்கிப் பண்டே அதிசங்கை கொண்டிருக்கிற இடையர், நமக்குத் தெய்வம் தந்த இச்சேரத்தியைச் சீறி அழிக்கற் செய்வதென்?” என்னுமச்சத்தினால் கண்ணனடிபாடுவதாக் கூறுகின்றிலரெனக்கொள்க. “வடிவநாராயணம்

தாற்போல், இவர்களும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி பரத்வப்ரகாசந்நயத்தமான லோக கர்ஷைக்கு அஞ்சி ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி பின்மாலையிற்றானே போய் நீராட நினைக்கிறார்கள், நாட்காலே என்று.

இந்திரியங்களுள் பிரதானமானகண்களுக்கு, “காணாதார்கண்ணென்றுங் கண்ணல்லகண்டாமே” என்றபடி எம்பெருமானை அதுபவிக்கையொழிய வேறு பேறு இலதாதலால் அப்பேறு வாய்க்குமுன் அக்கண்களை அலங்கரிக்கக்கடவோமல்லோம்; “நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” “தாள்கண்டு கொண்டென் தலைமேற்புனைந்தேனே” என்றபடி எம்பெருமான் தனிணையடிகளைப் புனைதலே தலைக்குப் பேறுதலால் அப்பேறு பெறுதற்கு முன் தலையை அலங்கரிக்கக்கடவோமல்லோ மென்கிறார்கள், ஐந்தாமடியால். “ஈடெனவலியுலா தென்கூலிஈடு லெனாஊங்கூகா” என்றபடி அவன்றானேவந்து தன்போகத்திற்குறுப்பாக நம்மை அலங்கரிக்கிற செய்யலாவதில்லை யென்னுமிடந்தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள், “நாம் முடியோம்” என்று.

ஒருகாரியம் பிரமாணங்களில் அதுஷ்டேயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் சிஷ்டாநுஷ்டாநமின்றி யொழியில் அது விடத்தக்கதேயாமென்னும் ஸம்பந்தாயார்த்தத்தைவெளியிடும், செய்யாதன செய்யோம் என்பது. தசரத சக்ர வர்த்தியின் கட்டளையாலும் பெருமாள் நியமனத்தாலும் பரதாழ்வான் அரசாளுகைக்கு உரியனயிருந்தும் அங்ஙன் ஆளாதொழிந்தது முத்தாரிருக்க இனையார் முடிசூடுகை பூர்வாநுஷ்டாநத்திற்குச் சேராதென்னும் நினைவாலன்றே. ஆபஸ்தம்பராலும் “பஜ-ஜல-பஜ-பஜ ராணம் வெடாஸு” என்று சிஷ்டாநுஷ்டாநமே முதற் பிரமாணமாகக் கூறப்பட்டமை அறியத்தக்கது. இனி, இவர்கள் நோன்பு நோற்கையாகிறதினது சிஷ்டாநுஷ்டாநவித்தமோ? எனில்; ஆம்; பூர்வமீமாம் ஸஸ்யில் ஹோளாதிசுரணந்யாயத்தை ஆராய்ந்துணர்க. (ஹோளையாவது வஸந்தோத்ஸவம்; இதனை ஹோளாஹமெனவுங்கூறுவர். இது பங்குனி மாதத்துப் பெளர்ணமாவிக்கடுத்தப் பரதிபத்தில் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மஞ்சணீர் தெளித்துச் செய்யப்படும் உத்ஸவம்; இது சிஷ்டாசாரவித்த மென்னுமிடம் அவ்வதிசுரணத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. அதுபோலவே இந்நோன்பும் சிஷ்டாசார வித்தமெனக்கொள்க; “மார்கழி நீராடுவான் மேலையார் செய்வனகள் வேண்டு வன கேட்டியேல்” என்று மெலுங்கூறுவர்.)

தோழிமார் ஒருவர்க்கொருவர் உரையாடும்போது “பேய்ப்பெண்ணே” என்றும், “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்” என்றும் பலவகையாக விளிப்பார்களாதலால், ‘அவனைக் கௌரவப்படுத்தினான், என்னை லாகவப்படுத்தினான்’ எனச் சீறி எம்பெருமான் பக்கவிற்பென்று ஒருவர்மேலொருவர் குற்றங்குறைகூறுதல் கூடாதென்று தம்மிலே தாம் ஸங்கேதித்துக் கொள்ளுகின்றனர், தீக்குறளை சேன்றோதோம் என்று. ஒரு விரதத்தில் அதிகரித்தவர் தீயசொற்களைச் சொல்வதைத் தவிரவேண்டுமென்று விதியாதலால், அவ்விதிக்கணங்கச் சங்கற்பித்துக் கொள்ளுகின்றனரென்க. “‘பேய்ப்பெண்ணே!’ என்று வையவுங்கடவோம்; ‘நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!’ என்று காலிலே விழவுங்கடவோம்;

திருப்பாவை - ௨ - பா, வையத்துவாழ்வீர்தாள் உரை.

அவன் செவிப்படுத்தோம்; பத்துமாஸம் சுற்றுமிருந்து ராகுலிகள் பண்ணின தர்ஜன ஊழ்-நாடிகளை ஏகார்த்தத்திலும் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யாத பிராட்டியைப்போலே” என்ற ஆரூயிரப்படி அருளிச்செயல் இங்கு அறியத் தக்கது.

யோக்ய புருஷர்விஷயத்திலும் ஆசார்யவிஷயத்திலும் உரியகாலங்களில் பஹுமாநத்துடன் வெகுவாக ஸமர்ப்பிக்குமது ஐயம்; “தேஹி” என்று அர்த்தியாநின்ற பிகுக்கள் விஷயத்தில் ஆதரத்துடன் பரிமிதமாக ஸமர்ப்பிக்குமது பிச்சை. இவ்விரண்டையும் இயன்றவளவு செய்யக்கடவோ மென்கறார்கள், ஏழாமடியில். ஆந்தனையும் என்றது ஆமளவுமென்றபடி; சக்தியுள்ளவளவும் என்க. ‘இந்நோன்பு ஆந்தனையும்’ என்று உரைப்பாருமுளர். “அவர்கள் கொள்ளவல்லராந்தனையும்” என்று முரைப்பர். கைகாட்டி என்ற சொல் நயத்தால் எவ்வளவு கொடுத்தாலும் ‘நாம் என்ன கொடுத்துவிட்டோம்’ என்றே நெஞ்சிலோட வேணுமென்பது போதருமென்ப.

உள்ளுறைபொருள் :— எம்பெருமானையே ஸர்வபோக்யமுமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறது, நெய்யுண்ணேயித்யாதியால். வர்ணச்ரமங்கட்கு உரிய நித்யகருமங்கள் குறையற அதுஷ்டக்கக்கடவன வென்கிறது, “நாட்காலே நீராடி” என்பதனால். மை கண்ணுக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே ஆத்மயாதாந்மிய ப்ரகாசகமான ஜ்ஞானயோகத்தில் அர்வயிக்கலாகாதென்றும், மலரிட்டுமுடிசை ஸ்வொஹமஸுபமாகையாலே பக்தியோகத்தைச் சொல்லிற்றாய், அதில் அர்வயிக் கலாகாதென்றும் கூறுகின்றது ஐந்தாமடி. “நாம் முடியோம்” என்கையாலே பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநங்களான ஞானயோக பக்தியோகங்களில் நாமாக அர்வயி யாதொழிகையே வேண்டுமது; அவன்றானே இவ்வாத்மவஸ்துவை அதுபவிக் கும்போது ஞானபக்திகளிரண்டையுந்தந்து “இவற்றை நீ தவிராதொழிய வேணும்” என்றால் செய்பலாவதில்லை யென்னுமிடம் தோற்றும். இனி, “மையி ட்டெழுதோ” மென்பதனால் ஐச்வரியத்தில் ஆசை கொள்ளக்கடவோ மல்லோ மென்றும், “மலரிட்டுமுடியோ” மென்பதனால் ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யத் தில் ஊன்றக்கடவோமல்லோ மென்றுஞ் சொல்லுகிறதெனவங் கூறக்குறை யில்லை. எம்பெருமான் வாத்தஸ்யாதிகுண யுக்தனாகிலும் “வேதம் வல்லார்க ளைக்கொண்டு விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்றபடி பாக வதரை முன்னிட்டல்லது ஆச்ரயிக்க லாகாதென்பதைக் காட்டும், “செய்யாதன செய்யோம்” என்பது. பிறர்க்கு அநர்த்தத்தை வினைக்கவல்ல பொய் சொல்ல லாகாதென்கிறது, “திக்குறளை சென்றோதோம்” என்று. ஐயமாவது - பகவத் வைபவம்; பிச்சையாவது - பாகவத வைபவம்; இவைபிரண்டையும் தானறிந்த வளவும் பிறர்க்கு உபதேசிக்கவேண்டு மென்கிறது. பகவத் ஸந்திதியில் பாகவத வைபவத்தையும், பாகவத் ஸந்திதியில் பகவத்வைபவத்தையும் யதாசக்தி கூற வேண்டு மென்க.

வையம்—பொருள்கள் வைக்கப்படு மிடமென்னுங் காரணத்தால் பூமிக்கு வைய மென்று பெயராயிற்று. வாழ்வீர்தாள் - “வாழ்வார்கள்” என்பதன்

வினி. “நாம் முன் நம்பாவைக்கு” என்றோதுவர் சிலர். கிரிசை - திருபா என்னும் வடசொல்லிகாரம். பரமன் - வடசொல். நாட்கால் - ப்ராத்காலம். “திக்குறளைச் சென்றோதோம்” என்ற பாடம் மறுக்கத்தக்கது; குறள் என்னுஞ் சொல்லின்மேல் இரண்டனுருபு ஏறிக் குறளை யென்றாகில், “குறளைச் சென்றோதோம்” எனச் சகரம் இரட்டிக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்று; குறளை என்னும் பெயர்ச்சொல்லில் இரண்டனுருபு தொக்கக் கிடக்கின்றமையால், “சுவளை சூடினான்” “வளைகொண்டான்” “வானைதின்றான்” என்றற்போல இயல்வாவதே விதியாம். குறளை - கோட்சொல்லல்; “குறளை கோட்சொல்லாகும்மே” என்பது நிகண்டு.

சொல்நயத்தையும் பொருட்போக்கையு மறியாதாருடைய பரிக்கூறுத் துக்கே பெரும்பாலும் பாத்திரமாயொழிந்த இவ்வருளிச் செயல்களில் இவ்வகைப் பிறழ்வுகள் நெடுநாளாகவே அவகாசம்பெற்று வருகின்றன. வலிக்க வேண்டியவற்றை மெலித்தும் மெலிக்க வேண்டியவற்றை வலித்தும் அதுஸந்திக் கப்பட்டு வருமிடங்கள் பல்லாயிரமாயின. இங்ஙன் மாறுபடுவதனால் விபரீதமான பொருள்கள் புலப்படுகைக்கு இடமாகின்றது. சிறியதிருமடலில் “செங் குறிஞ்சித்தாரார் நறுமலைச் சாத்தற்கு” என்றதுஸந்திக்க வேண்டுமிடத்து “.....நறுமலை சாத்தற்கு” என்று இமவந்தந்தொடங்கி இருங்கடலளவும் அதுஸந்திக்கப்பட்டு வருதலால் அவ்விடத்திற்குப் பதவுரையெழுதின ஒரு பண்டிதசிகாமணி வர்னத்தில் விடுகட்டிக் கூத்தாடினர்போலும், புத்தகமெடுத்தப் படித்துக்காண்க. மாத்திரை அற்பம் ஏறிலும் தாழிலுமே பொருள் வேறுபடா நின்றதென்றால் எழுத்தின் ஏற்றத்தாழ்வைப்பற்றி வாய்திறக்க வழியுண்டோ? மேல் “நாயகனாய்” என்ற பாட்டில், “துயோமாய் வந்தோம் துயிலெழப் பாவோன்” என்னவேண்டுமிடத்து “துயிலெழ பாடுவான்” என்றே உலகமுழுது மோதப்பட்டு வருகின்றது. திருவாய்மொழியில் “வேறு கொண்டும்மை யானிரந்தேன்” என்றபாட்டில் மூன்றாமடியில் “மதிள் நீறெழ செற்றபிரான்” என்று ஓதாமைக்குக் காரணமென்றோ அறியோம். எழு என்னும் வினையெச்சத்தின் முன் வல்லினம் நிற்பல் இரண்டிடத்து மொக்குமன்றே. ஆரியர்கள்! மிக்க ஆராய்ச்சியுடன் யாம் செய்யும் திருத்தங்களின் அமைதியை ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணராமல் தான்றோன்றிக் திருத்தமென்று சிலர் இகழ்ந்து கூறினமையால் சுண்டு இவ்வளவு விரித்துரைக்க வேண்டியற்றெனக் கொள்க. (உ.)

ஓங்கி யுலகளந்த வுத்தமன் பேர்பாடி
நாங்கணம் பாவைக்குச் சாற்றிநீ ராடினால்
தீங்கின்றி நாடெல்லாந் திங்களமும் மாரிபேய்
தோங்கு பெருஞ்செந்நெ லாடு கயலுளபு
பூங்குவளைப் போதிற் போறிவண்டு கண்பப்பேய்
தேங்காதே புக்கிருந்து கீர்த்த முலைபற்றி
வாங்கக் குடநிறைக்கும் வள்ளற் பெரும்பகக்கள்
நீங்காத் செல்வம் நிறைந்தேலோ ரேம்பாவாய்.

ஒங்கி { (மஹாபலிவார்த்த நீர் கையிலு
விழுந்தவாறே) ஆகாசத்தனவும் வள
ர்ந்து

உலகு-(மூன்று) லோகங்களையும்
அளந்த-(திருவடிக்களாலே தாவி) அளந்து

[கொண்ட

உத்தமன்-புருஷோத்தமனுடைய

பேர்-திருநாமங்களை

நாங்கள்-(பிரயோஜனார்த்தத்தை விரும்பாத)

[நாங்கள்

பாடி-(ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்) பாடி

நம் பாவைக்கு { நம் நோன்புக்கென்று சங்
சாற்றி { கற்பித்துக்கொண்டு

நீர் ஆடினால்-நீராடினால்

நாடு எல்லாம்-தேச மெங்கும்

தீங்கு இன்றி-(அதிவ்ருஷ்டி, அநாவ்ருஷ்டி

[ஆகிற) தீங்கு ஒன்றுமில்லாமல்

திங்கள் மும் மாரி { மாதந்தோறும் மூன்று
பெய்து { தாம் மழைபெய்ய (அ
தனால்)

ஒங்கு பெரு செந்நெல் { ஆகாசத்தனவும்
உடைய { வளர்ந்து பெருத்
துள்ள செந்நெல்
பயிர்களின்றடுவே

கயல் உகள-மீன்கள் துன்ன,

பூ-அழகிய

குவளை போதில்-நெய்தல்மலரில்

பொறி வண்டு-மிக்க புகரையுடைய வண்

[டுகளானவை

கண் படுப்ப-உறங்க,

புக்கு-(மாட்டுத்தொழுவீர்) புருந்து

தேங்காதே இருந்து-சலியாமல் பொருந்தி

[யிருந்து

சீர்த்த முலை { (பசுக்களின்) பருத்த முலை
பற்றி வாங்க { களை (இருகையாலும்) பிடி
த்து வலிக்க,

வள்ளல் { (எல்லார்க்கும் கட்டி அடிக்கலாம்
படி விதேயமா யிருக்கையாகிற)
உதார ஸ்வபாவமுடைய

பெரும் பசுக்கள்-பெரிய பசுக்களானவை

நீங்காத செவ்வம் { நீங்காத ஸம்பத்து நிறை
நிறைந்து { யும்படி

குடம் நிறைக்கும்-(பால் வெள்ளத்தாலே)

[குடங்களை நிறைக்கும்.

குறிப்புரை.—உலகத்தில் சுவர்க்கத்தை முக்கியமான பேறாகக்கொண்டு
ஜ்யோதிஷ்டோமயாகஞ் செய்பவற்கு, ஆயுஸ்ஸு, ஸந்தாநம் என்று சில அவாந்
தரபலங்களும் உடன் கூடும்; இவ்வாயர் மங்கைகள் எம்பெருமானையே எல்லா
வகைப் பயனாகவும் உள்ளத்துக் கொண்டுள்ளவர்களாதலால் அவ்வெம்பெருமா
னொழிய வேறொருபயனையும் விரும்பமாட்டார்கள்; ஆயினும் இவர்கள் விரும்ப
வேண்டிவதொன்றுண்டு; அதாவது தாங்கள் நோன்பு நோற்குமாறு அநுமதி
அளித்தவர்கட்குச் சில ஸுஜீஜிகளை ஆசாவிக்கை. அஃது இப்பாட்டிற்செல்லும்.
“யத்ராஷ்டாக்ஷாஸஸ்வரிஷ்டோ ஶீஹாஹொ ஶீவீயகெ । நகத்ருஸ்வ
ரிஷ்டுதி வ்யாயிஷ்டுதி-க்ஷு க்ஷுராஃ” என்று திருவெட்டெழுத்து வல்லா
னொருவனிருந்த நாடு ஸம்ருத்த மாயிருக்கு மென்னுநின்றால் இத்தனை மஹாநு
பாவைகளிருக்கும் நாடு ஸுஜீஜமாகச் சொல்லவேண்டாவே.

முதற் பாட்டில் “நாராயணனே” என்பதனால் எம்பெருமானுடைய
உபயவிபூதி நாதத்வஞ் சொல்லப்பட்டது; இரண்டாம் பாட்டில், “பாற்கடலுள்
பையத்துயின்ற பரமன்”. என்பதனால் அவதாரார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலில்
வந்து சாய்ந்தபடி சொல்லப்பட்டது. இப்பாட்டில் “ஒங்கியுலகளந்த உத்தமன்”
என்பதனால் அவதாரித்தருளினபடி சொல்லப்பட்டது உலகங்களைக் காப்பதற்
காகத் திருப்பாற்கடலிற் சாய்ந்தபோது ஆர்த்தராக்ஷணம் பண்ணப் பெருமை
பாலே எம்பெருமான் புனிப்பட்டுச் சாய்ந்த மூங்கில் போலக் குன்றி, அம்மூங்கில்

இரவியின் கதிப்படக் கிளம்புமாறுபோல, இவனும் மாவலிவார்த்த நீர் கையிற் பட்டவாறே கிளம்பினபடியைக் கூறுவது “ஒங்கியலகளந்த” என்பது.

மஹாபலியென்னும் அஸுரராஜன் தன்வல்லமையால் இந்திரன்முதலிய யாவரையும்வென்று மூன்று உலகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக் குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான் குள்ளவடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு அம்மாவலி யினிடஞ்சென்று தன்காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாய் ஆகாசத்தை அளாவிவளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலையைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தியடக்கினவரலாற்றை உணர்க.

“இவன் இன்று செல்வனாயினன்” என்றால், நேற்றுவரை மிடியனாயிருந் தமை தன்னடையே விளங்குவதுபோல், இங்கு “ஒங்கி உலகளந்த” என்றமையால், கீழ் வாமநாயிருந்தமை தன்னடையே போதருமென்க. இங்கு, உத்தமன் என்றதற்குக் கருத்துயாதெனில்; அதமாதமன், அதமன், மத்யமன், உத்தமன் என்று உலகில் பிராணிகள் நால்வகைப் பட்டிருப்பார்கள்; பிறரைநலிந்து தன்வ யிறுவளர்ப்பவன் அதமாதமன்; பிறரும் வாழ்ந்தால் வாழட்டு மென்றிருப்பவன் அதமன்; \$ பிறரும் வாழவேணும், நாமும்வாழவேணு மென்றிருப்பவன் மத்ய மன்; தான் கெட்டும் பிறரை வாழ்விக்குமவன் உத்தமன். (தானுங்கெட்டுப் பிற ரையுங் கெடுப்பவனுடைய வகுப்பு அறிவரிது) எம்பெருமான் தன் வடிவைக் குறுகச் செய்வதும், பிறர்பார்ச்சென்று இரப்பதுமாகிய கேடுகளைத் தானடைந்தும் இந்திரன்முதலிய தேவர்களை வாழ்வித்தமைபற்றி, இங்கு உத்தமனாகக் கூறப் பட்டனென்க.

“ஸுலோகௌ-ருவா-ருவாய” என்று எப்போதும் ஒருபடிப்பட்ட உருவத்தையுடையனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானது வடிவிற்குச் சிறுமை பெருமைகூறுதல் பொருந்துமோ எனின்; பொருந்தும்; ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கருமமடியாகவரும் சிறுமை பெருமைகள்போல் எம்பெருமானுக்கில்லை; கருணையடியாக அவை உண்டு என்பவாகலின். இங்கு, “கஜாயரிநொ வஹு-யா விஜாயகே” என்ற கருதியையும், அதற்குப்பொருள் கூறுமாற்றையும், நெஞ் சிற்கொள்க. எம்பெருமானுக்குக் கருமமடியான பிறவி இல்லை; கருணையடியான பிறவியுண்டு என்றாற்போலவே இங்குங்கொள்க.

இப்போது உலகளந்த அபதார்த்தத்தைக் கூறுவதற்குக் காரணம்யாதெனில்; ‘என்முடிமேல் அடிவைக்கவேணும்’ என்று ஒருபுறம் வேண்டாதிருக்கச் செய்தேயும் விலக்காமையையே பற்றாசாகக்கொண்டு அணைவர் முடியிலு மடியிட்டருளின எம்பெருமான் இன்று இரந்துவேண்டும் நமது காரியத்தைத் தலைக்கட்டா தொழியான் என்னுங் கருத்துத்தோன்றவென்க.

\$ அதமனுக்கும் மத்யமனுக்கு முள்ளவாசியை தன்மதியோர் உய்த்துணர்வர்.

உலகளந்தருளினவன்று சிலர் \$ கழஞ்சுமண்பெற்றுக் களித்தொழிந்தனர் ; சிலர் கழஞ்சுமண் இழந்து வருந்தி யொழிந்தனர் ; இவ்வளவேயொழிய, அவ்வப தாந்தத்திற்குப் பல்லாண்டு பாடினார் யாருமிலாதலால் அக்குறைதீர இன்று இவர் கள் பாடவேணுமென்று பாரிக்கின்றனர் “ உத்தமன் பேர்பாடி ” என்று. தங்க ளுக்குப் ப்ரயோஜநாத்ரத்தில் ப்ராவண்யமில்லாமையை நாங்கள் என்பதனாலும், தமது நோன்பு மற்றையோர் நோன்பிற்காட்டிலும் விலகணமென்பதை “ நம் பாவைக்கு ” என்பதனாலும் விளக்குகின்றனர். “ பாவைக்குச் சாற்றி ” என் றது - “ பாவைக்கென்று சாற்றி ” என்றபடி. “ நமது நோன்பை வியாஜமாகக் கொண்டு ” எனப் பொருள்கூறுவதுமாம். “ திங்கின்றி ” என்று தொடங்கி மேல் ஆறு அடிகளினாலும் இம்மார்க்கழி நீராட்டத்தினால் நாட்டுக்கு விளையும் வளம் கூறப்படுகின்றது. ஒன்பது நாள் வெயிலும் ஒருநாள் மழையுமாக மாதந்தோறும் மும்மாரிபெய்தல் நாட்டுக்கு நன்மையென்க. தீங்கு இன்றி - நோய், பஞ்சம், கள்ளர் முதலிய தீங்கொன்றுமின்றி என்றமாம். இங்ஙன் திங்கள் மும்மாரிபெய்தால் வயல்கள் செழிப்புறுமாறு கூறுகின்றது நான்காமடி. செந்நெற்கு இட்ட ஒங்கு என்னுமடைமொழி - உயர்த்தியையும், பெரு என்னு மடைமொழி சுற் றிலே பணக்கையையும் கூறும். “ செய் கொள் செந்நெலுயர் ” என்றது காண்க. நெல்லு வைரத்தான்போல நிற்கையால் கயல்களன்றோ ஸஞ்சரிக்கப் பெறுது ஒருக்கடுத்து உலாவுப்படியைக்கூறுவது, “ ஊடுகயலுகள் ” என்பது. உகளுதலாவது - நீரி லும் நிழலி லுங்கிடந்து வளர்ந்த செருக்காலேகளித்து மேல் நொக்கிப் பாய்தல். “ சலங்கொண்டு மலர் சொரியும் மல்லிகையொண் செருந்தி சண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிவினூடே, வலங்கொண்டு கயலோடி விளை யாடும் ” என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.

காலங்களில் மாறாது மழைபெய்வதனால் செழிப்புற்று வளர்ந்த செந்நெற் பயிர்களினூடே உகளுங்கயல்களினுடல் உறையப்பெற்று ஊசல்போ லசையா நின்றள்ள மலர்ந்த குவளைமலர்களில் வண்டிகள் தேனை அருந்திப் பெடைகளு டன் விளையாடிக் கண்ணுறங்குமாற்றைக்கூறுவது யீர்தாமடி. பசுக்கள் மிக்கபால் தருதற்கு ஏதுவான புல்லுணவின் வளத்திற்கு மழையே ஏதுவாதலால், மேற் குறித்தவாறு மழைபெய்யவே பசுக்கள் அளவற்ற பால்வெள்ளத்தினால் பாற் குடங்களை மிகுதியாக நிறைக்கும்படியைக் கூறுவன மற்ற மூன்றடிகள். பசுக்கள் பால் சுரக்கத்தொடங்கினால் பெருவெள்ளமாய்ப் பெருகுமென்றஞ்சி மாட்டுத் தொழுவிற் கறக்கப்படுகுவதற்குப் பெரும்பாலும் பலர் தேங்குவர் என்பதை உள் ளுறையாய்க் காட்டும், “ தேங்காதே புக்கிருந்து ” என்ற சொற்போக்கு. தேங்குதல் - அஞ்சுதல். [பற்றி வாங்க] - முலையை ஒருகால் தொட்டுவிட்டால் மாறாது பால்பெருகிக் குடங்குடமாக நிறையும் என்பது ஒரு கருத்து. பற்றிப் பற்றி வளிக்கக் குடங்களை திறைக்குமென்றது மொன்று.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள் வருமாறு :—பகவந்தாம் ஸங்கீர்த்தநம் பண் ணிப் பகவதபுவம் பண்ணினால் இவ்வுலகமெங்கும் தேஹாத்மாபிராமம் முதலிய

தோஷங்க ளொன்றுமின்றியே பொழியும். ஸத்வோத்தரமான காலத்தில், அந்ந யார்ஹசேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்ய போக்யத்வமாகிற ஆகார த்ரயஜ்ஞானமுண்டாம் ; [இது மூன்றாமடிக்கு.] இப்பிரகிருதி மண்டலத்திலும் ஆத்ம வர்க்கங்கள் கனித்துத்துள்ளும் ; [இது நான்காமடிக்கு.] ஞானிகளுடைய * போ திற்கமலவன் னெஞ்சினுள் * தெய்வவண்டெனப்படும் எம்பெருமான் வந்துபுகுந்து சுக்மாக்க கண்வளர்ந்தருள்வன் ; [இஃது ஐந்தாமடிக்கு.] “யீரஸூரணீ-வமஹி” என்றபடி - சிஷ்யன் பிற்காலியாதே குருகுலத்திற்குப் புகுந் திலைத்திருந்து தனக்குத் தாரகங்களான ஆசிரியன் பொற்பதங்களைப்பற்றிப் பிரார்த்திக்க, உபதேசபாத்ர பூதரான சிஷ்யரைப் பரிபூர்ண ஞானிகளாக்குமவர்களாய், சிஷ்யஸூலபராய், இடைவிடாத பகவத் குணதுபவத்தினால் பரிபுஷ்டரான ஆசார்யர்களுடைய அவிச்சிந்நமான ஸம்பத்து மல்கும்படியைக்கூறுவன மற்ற மூன்றடிகள்.

உலகு - லொகமென்னும் வடசொல்விகாரம். உத்தமன் - வடசொல். திங் கள் - முதற்பாட்டிற் குறிப்புரை காண்க. பெய்து, நிறைந்து என்பன - பெய்ய, நிறைய என்னும் பொருள்பட நின்றமையால், எச்சத்திரிபு. “ சொல்திரியி னும் பொருள் திரியாவினைக்குறை ” என்பது நன்னூல். ஏழாமடியில் “ நிறைக் கும் ” என்பதை வினைமுற்றுகக் கொள்ளாமல் பசுக்களுக்கு அடைமொழியாக்கி, ‘ நிறைக்கவல்ல பசுக்கள் ’ எனப் பொருள்கொண்டு, எட்டாமடியில் “ நிறைந்து ” என்னும் வினையெச்சத்தை வினைமுற்றுகக்கொண்டு ‘ நிறையும் ’ எனப் பொரு ளுரைத்தனர் சிலர் ; இஃது இலக்கணகதிக்குப் பொருந்துமாறு என்றோ அறி யோம் ; இனி, “ நிறைந்திடும் ” என்ற வினைமுற்று நிறைந்து எனக் குறைந்து கிடக்கின்ற தென்றாலோவென்னில் ; இதில் யாம் ஒருவகை நிஷ்கர்ஷமுங் செய் யத்துணிகின்றிலோம் ; யாமுரைத்தவாறுதான் பொருத்தமுடைந்தோ அன்றோ என்றும் ஆகுலமுடையோமாயுளோம். இனி, இதனைப் புலவர்தாமே பரிசீ லிக்க. (ங)

ஆழி மழைக்கண்ணு வொன்றிற் கைகரவேல்
ஆழியுள் புக்கு முகந்துகோ டார்த்தேறி
ஊழி முதல்வ னுருவம்போல் மெய்கமத்துப்
பாழியந் தோளுடைப் பற்பநா பன்கையில்
ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்த்து
தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல்
வாழ வுலகினிற் பெய்திடாய் நாங்கனும்
மார்கழிநீ ராட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

ஆழி மழைக் கண்ணு { மண்டல வர்ஷத்துக்குத் தலைவனுள் பர்ஜந்யனே !
நீ {
கை- (உன்னுடைய) கொடையில்
ஒன்றும்-ஒன்றையும் {
காவேல் { ஒளியா தொழியவேணும் ; (நீ செய்யவேண்டிய பணி என்ன வென்றால் ;)
ஆழியுள் புக்கு-கடலினுட் புகுந்து முகந்துகொடு- (அங்குள்ள நீரை) மொண்டு [கொண்டு

ஆர்த்து { கர்ஜனைபண்ணி [-பேரொலி
செய்து].
ஏறி-(ஆகாயத்தே) ஏறி,

ஊழி முதல்வன் { காலம் முதலிய ஸகல ப
உருவம் போல் { தார்த்தனங்களுக்குங்காண
மெய் கறுத்து { பூதனை எம்பெருமானு
டைய திருமேனிபோல்
(உனது) உடம்பிற் கரு
மைபெற்று

பாழி அம் தோள் { பெருமையும் அழகும்
உடை பற்பராபன் { பொருந்திய தோள்
கையில { களையுடையனும், நா
கையில் { பிக் சுமலமுடையனு
மான எம்பெருமானு
டைய கையில் (வலப்
பக்கத்திலுள்ள)

ஆழி போல் { திருவாழி யாழ்வாணப்
மின்னி { போல் ஒளி மல்கி,

{ (இடப் பக்கத்திலுள்ள,
வலம்புரி போல் { பாஞ்சஜன்யாழ்வாணப்
நின்று அதிர்ந்து { போல் நிலைநின்று
முழங்கி,

சார்ங்கம் உடைத்தபூ சார்ங்கத்தாலே தன்
[எப்பட்ட
சாம் மழை போல்-பாணவர்வதம் போல்,
வாழ-(உலகத்தாரணவரும்) வாழும்படியாக
[வும்

நாங்களும்-(கண்ணபிரானைட்டைக் கலவிக்
[குநோன்பு நோற்கிற) நாங்களும்
மகிழ்ந்து-ஸந்தோஷித்து
மார்கழி நீராட்ட-மார்கழி நீராட்டம்செய்யும்
[படியாகவும்

உலகினில்-இவ்வுலகத்தில்

தாழாதே-தாமதம் செய்யாமல் (சடக்கென)
பெய்திடாய்-மழைபொழியக்கடவை.

குறிப்புரை :—ஆயர்சிதுமியர்தாம் மார்கழி நீராடினால் நாட்டுக்கு விளையும் நன்மைகளை இங்கனே மனோரதித்துக்கொண்டிருக்க, பர்ஜன்யனும், ‘எம்பெருமானடிபணியு மவர்கட்குச் சிறிது கிஞ்சித்கரித்து நாமும் நமது ஸ்வரூபத்தை நீரும் பெறுவித்துக்கொள்ளவேணும்’ எனக்கருதி, ‘நான் உங்கள் திறத்துச்செய்ய வேண்டு மடிமைத்திறத்தை ஆய்ந்துரைக்கவேணும்’ என்று இவர்களின் நியம நத்தைப் பிரார்த்தித்துநிற்க, ஆய்ச்சிகள், “பர்ஜன்யனே! ‘பெண்கள் நோற்றபடி யென்! மழை பெய்தபடி யென்!’ என்று அனைவரும் தலைதுலுக்கிக்கொண்டா டும்படி வர்ஷிக்கவேணும்” என்று அவன் செய்யவேண்டு மடிமையைக் கையோ லைசெய்துகொடுக்கின்றனர் இப்பாட்டால். [பர்ஜன்யன்—மழைக்கு நிர்வாஹகன்; மேகமென்றவாறு.]

“உவங்கி டெஹொஃபுண்ணெஃகிஹொஃகாஃநஸுஃகிரகூஃஸு
வயந்திவாஃரயம் : யதீத-நா தொஃஹொதாஃஹொகெண ஃகோஹொஃகோஹொ
வூஹொஹொஃ” என்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்ம வசந்தில் “யதீத-நாத-புண்ண
ஃகிஹொஃகாஃ” என்றமையால் பர்ஜன்யதேவன் இவர்களுக்கு வழிபாடு செய்
யக் குறையில்லை யென்க.

வாராய் பர்ஜன்யனே! உனது ஓளதார்யத்தை நீ எள்ளளவும் ஒளிக்கலாகாது; கடவினுட்புகுந்து அங்குள்ள நீரை முற்றும் முகந்துகொண்டு பெருமுழக்கங் செய்து வானத்தினிமீதேறி எம்பெருமானது திருமேனிபோலக் கருமைபூண்டு, அவனது வலங்கை யாழிபோல்மின்னி இடங்கைச் சங்கம்போல் அதிர்ந்து, ஸ்ரீ சார்ங்கம் சரமழை பொழியுமாறுபோல நாடெங்கும் நீரைச் சொரிந்து எமது மார்கழி நீராட்டத்தை மகிழ்ச்சியுடனே தலைக்கட்டவேணும், என்பது—இவர் கள் கட்டளையிடும் பரிசு.

ஆழி என்று கடலைச் சொல்லிற்றாய், அத்தால் கம்பீரயத்தையும் இடமுடை மையையும் கருகிப்பவாறு “ஸுபே-டி, உவமாதீயெ-டி” என்று காம்பீரயத்துக்குக் கடலை ஒப்புச்சொல்வது கவிமரபாதல் காண்க. ‘உலகத்தையெல்லாம் மகிழ்ச்சி செய்வதில் இவனே வல்லவன்’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு வருஷடிக்கு உன்னே நிர்வாஹகனாக அமைத்தருளியது உனது காம்பீரயத்தைக் கடைக்கணித்தன்றோ என்னுங்கருத்துப்பட ஆழிமழைக்கண்ணு என விளிக்கின்றனர்.

அன்றி, ஆழி என்று மண்டலத்தைக் கூறிற்றாய், “ஆழிமழை” என்று மண்டலவர்ஷத்தை [அதாவது—சுழித்துச் சுழித்து மழைபெய்கையை]க் கூறிய வாறமாம்; கண்ணு என்றது நிர்வாஹகனே! என்றபடி; அவயவங்களுள் கண் பிரதானமாயிருப்பதுபோலப் பர்ஜந்யன் மழைக்குப் பிரதானன் என்பது பற்றிக் கண்ணு என்கிறதென்க. அவன் பெயரையிட்டு விளியாதொழிவா நென் எனில்; ஸந்திதிகளில் கைங்கர்யபார்களை அருளிப்பாடிடுமேபோது, “குடை தூக்குவான்!, சாமரைவீசுவான்!, திருச்சின்ன மூதுவான்!” என்றிங்ஙனே அவரவர்கள் அதிகரித்த காரியத்தையிட்டு அருளிப்பாடிடுவது ஸம்பந்தாய மாதலால் இவர்களும் அந்நடையை அடியொற்றி “ஆழிமழைக்கண்ணு!” என்று அவன் அதிகரித்த காரியத்தையிட்டு அழைக்கின்றனரென்க. எம்பெருமான் படைப்புத் துடைப்புத் தொழில்களை அயனரர் தலையிலிட்டுத் தான் காத்தற் றொழிலைக் கைப்பற்றினற்போல, ‘பிடி, அடி’ என்னுங் காரியத்தை நமன் முதலியோர் தலையிலிட்டு, உனது நீர்மைக்குப் பொருந்த எல்லாரையும் குளிர நோக்குங் காரியத்தில் நியமிக்கப்பட்டவனன்றோ நீ எனப் புகழ்கின்றவாறுகாண்க.

ஒன்றும் நீ கை கரவேல்:—உன் கொடையில் ஒன்றும் வஞ்சியாதொழிய வேணும் என்றபடி. புண்ணியம் பண்ணினுரிருந்தனிடத்து வர்ஷித்தல், பாவம் பண்ணினுரிருந்தனிடத்து வர்ஷிப்பாதொழிதல் என்றொரு விஷமதியகி கொள்ளற் பாலதன் நென்சை. கை கரக்கை—கொடை மாறுசை.

மூன்றாமடியில் புக்கு என்றதற்குப் பின் நீரை என்னும் பயனிலை வருவித்துக்கொள்க. மேகத்தின் முழக்கம் மகிழ்ச்சிக்கு உறுப்பாதலால் ஆர்த்து என்று அம்முழக்கத்தை வேண்டுகின்றனர். கடல் கடந்து இலங்கைக்குச் சென்ற அனுமன்செய்தியை உணராத குரக்கனங்கள் கடற்கு இக்கரையில் வருந்தி ஏங்கிக் கிடந்த போழ்து, அனுமன் பிராட்டியைபக்கண்ட களிப்பின் மிகுதியால் ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து அவ்வாற வீரர்களை மகிழ்வித்தவாறுபோல நீயும் ஆரவாரத்தினால் எம்மை மகிழ்விக்கவேணுமென வேண்டியவாறு.

ஏழி என்றதனால், முகந் தோற்றமுமே நின்று காரியஞ்செய்யும் எம்பெருமானைப்போலன்றி, “விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல்” என்றபடி ஆகாசாவகாசமெல்லாம் வெளியடையும்படி உன் வடிவைப் பரப்பிக்காட்டிக் காரியஞ் செய்யவேணுமென்ற விருப்பந் தோன்றும்.

ஊழிமுதல்வன்—ஊழி என்று காலத்துக்குப்பெயர்; இங்குக் காலத்தைக் கூறியது மற்றுமுள்ள எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் கூறியவாரும்; இஃது உபலக்ஷணமெனப்படும்; காலத்தைக்கொண்டு மற்ற பதார்த்தங்களை உபலக்ஷிப்பானேன்? ப்ருதிவி அப்பு முதலியவை மற்றும் இல்லையோ எனில்; நிக்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்ற சொல்லப்படுகிற இரண்டு விபூதிகளுள் நலமந்த மில்லதோர் நாடாநிற நிக்ய விபூதி அகால கால்யமெனப் படுதலால், “**நகாஸுஸூத்ருவெவ லுஹம்**” என்றபடி அங்குக் காலஸாம்ராஜ்ய மில்லையாய், அது உள்ளது இந்த லீலாவிபூதியிலாஸக்யாலே அக்காலத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு அதனால் மற்றவற்றை உபலக்ஷிக்கிறபடி. எனவே, ‘ஊழிமுதல்வன்’ என்பதனால் லீலாவிபூதி தீர்வாஹந்தவம் கூறப்பட்டதாயிற்று. “உருவம்போல் மெய்கறுத்து” என்றசொல் நயத்தால், அவ்வெம்பெருமானது திருமேனியின் நிறத்தைமாத்திரம் நீ ஒருபுடை ஏறிட்டுக் கொள்ளலா மத்தனையொழிய, அவன்றன் அகவாயில் தண்ணளி எவ்வகையானும் உன்னால் ஏறிடுவித்துக்கொள்ள அரிது என்னுங்கருத்துத் தோன்றமென்ப. இங்கு, * “நாச்சியார்விழி விழிக்க வொண்ணா தென்றாப்போலே” என்ற ஆறுபிரப்படி அருளிச்செயல் நோக்கத்தக்கது; அவ்வாக்கியத்தின் பொருள் வருமாறு:—திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் சிறிய திருவாய் நோத்ஸவத்திற் கடைநாளிரவு ஸ்ரீரங்கநாதன் நாயச்சியார் திருக்கோலம் பூண்டு ஸேவை ஸாதித்தருள, ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸேவித்துப் பெருமானை நோக்கி ‘நாச்சியாருடைய வேஷத்தை ஏறிட்டுக்கொண்ட தத்தனையொழிய அவள் போல் விழிவிழிக்க உன்னாலாகாதே’ என்றபடித் தருளினாரென்ற ஐதிஹ்யத்தை உளப்படுத்தியவாறு.

கண்ணபிரானது திருமேனிநிறத்தைக் காணவிருப்பமுடைய இவர்கள் அதன் போலியையாநிலும் கண்டு களிப்போமென்னு மாகையால் “ஊழிமுதல்வனுருவம்போல் மெய்கறுத்து” என்கருர்களுன்னுங் கருத்து முணர்ப்பாலது.

பாழி அம் தோள்—வலிமையும் அழகும் பொருந்திய நோள்; எனவே, அகத்தவ் போக்யத்வங்களிரண்டும் தோளுக்குள்ளன வென்றதாயிற்று. பற்பநாபன் கையிலாழிபோல் மின்னி—“பற்பநாபன்போல் மின்னி” என்னுதொழிந்ததென் எனில்; அரசனை நோக்கி “உனக்கு மகன்பிறந்தான்” என்றால் அவன் தனது காமரீர்யந் தோற்றப் பேசாதிருப்பினும் உரிய அடியார் பக்கலில் உகப்பும் அதனாலய காரியங்களுந் காணப்படுதல்போல, வெற்றிபெற்ற எம்பெருமான் தான் ஸாதாரணமாயிருப்பினும் திருவாழி யாழ்வான் மிக மின்னித்தோற்றுவதுதலால் “ஆழிபோல் மின்னி” என்றனரென்க.

“நின்று அதிர்ந்து” என்ற சொல்நயத்தால், பாரதப்போரில்வல்லம்புரி போல் ஒருகால் அதிர்ந்துவிட வொண்ணாது; “ஸவொஷோ யாதகராவஷுரணாம் ஹுஷயாநிவ்ஷுராயத்” என்றபடி எதிரிகள் நெஞ்சு பிளக்குமாறு

* “நாச்சியார் விழிவிழிக்க வொண்ணாத்தாப்போலே” என்பது அச்சப்பிரதிகளிற் பாடம்.

அதிரலாகாது; நாங்கள் மனமகிழும்படி நின்று முழங்கவேணுமென்ற கருத்துத் தோன்றுமென்ப; மேல் “வாழ” என்றமையால்.

“சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல்” என்றவுடனே, அச் சார்ங்கத்துச் சரமழை ராவணாகியவரை முடித்தாற்போல் இதுவும் முடித்துவிடும் செய்வதென் என்றஞ்சி “வாழ உலகினிற் பெய்திடாய்” என்றனர். சார்ங்கம் அடியார்துன்பத்தை அகற்றுமையில் விளம்பம் பொறுதென்பது தோன்ற, தாழாதே எனப்பட்டது.

உள்ளுறை பொருள்:—ஸ்வாபதேசத்தில், முதலாழ்வார், திருமழிசைப்பிரான், திருமங்கையாழ்வார், எம்பெருமானார் போன்ற கருணாஸ வர்ஷிகளான ஆசிரியர் மேகமெனப்படுவர்; (எங்ஙனையெனில்); வர்ஷிக்கைக் குடலான காலங்களில் கடலிற்புகுந்து அதில் நீரைப்பருகும் முகல்போல் “நீண்ட தோள்மால் கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான், பூண்டநாளெல்லாம் புகும்” “திருமால் சீர்க்கடலையுட் பொதிந்த சிந்தனையேன்” என்றபடி அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிற்புகுந்து அவனது கல்யாண குணஸாகரத்தை உள்ளே யடக்கிக்கொண்டு, “திருமால் திருமேனியொக்கும்” என்றபடி. மேகம் அவனது திருமேனியோடொத்த நிறத்தை யுடைத்தாயிருப்பதுபோல் விக்ரஹ வர்ணத்தால் அவனோடு ஸாய்மா பந்நராய், “உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து” என்றபடி மேகம் மலழை பெய்து பிராணிகளைக் காத்தற்பொருட்டு ஆகாசப் பரப்பெங்குந் திரிவதுபோல ஸம்ஸாரி சேதநர்களைக் காப்பதற்காகத் “தீர்த்தகரராயின் திரிந்து” என்றும், “தீதில் நன்னெறிகாட்டி யெங்குந் திரிந்து” என்றும் கூறியபடி லோகபாவநராய் உய்யும்வழி காட்டுமவராய் எங்கும் ஸஞ்சரித்து, மேகம் வர்ஷத்தினால்குளம் முதலியவற்றை நிறைப்பதுபோல் “ஜாமஹு ஷ்யாநஜமெ ராமஷ்டஷ ஜவாபஹெ யஸூதி லாமஸெத்ரெ ஸயாகிவரஜாமகிபூ” என்று மாநஸ தீர்த்தவர்ணத்திற் சொன்ன ஞானமாகிற மடுவைத் தாம் வர்ஷிக்கும் பகவத்குண ஜலத்தினால் நிறைத்து, “தீங்கன்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து” “வாழவுலகினிற் பெய்திடாய்” “மாமுத்த நிதிசொரியும் மாமுகில் காள்” என்றபடி அநர்த்த கந்தமுயின்றி அனைவரு முய்யுமாறு பகவத் குணரத் நங்களை வர்ஷித்து, ஓளதார்யாதி சயத்தாலே உபகரித்ததை நினைப்பதே “இன்னும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோமே, நாம் செய்தது போதுமோ” என்று வெள்கி, உபகரிக்கப் பெறாதபோது உடம்பு வெளுத்து, உபகரிக்குங்காலத்தில் எதிர்த்தலையில் ஸுபூஜி கண்டு உகந்து, அப் பரஸுபூஜியைத் தங்களுக்குப் பேறாக நினைத்திருக்கும் ஆங்கநும்பிக் கண்ணிர்சோர்ந் தன்புகூரு மடியவராகிய முதலாழ்வார்கள், உருவினவாளை உறையிலிடாது அடியிடை முடிகளில் தேவதாரந்தரங்களின் அபரத்வத்தையும் பகவத் பரத்வத்தையு முப்பாதிக்கும் திருமழிசைப்பிரான், “காரார் புயற்கைக் கலிகன்றி” “அருண்மாரி” என்று ஓளதார்யத்தில் மேகத்தோடொத்தவராய்க் கருணையை வர்ஷிக்கும் திருமங்கையாழ்வார், “குணந்திகழ்கோண்டல்” எனப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இக்குண ஸாய்மத்தை

யிட்டு மேகமென்றல் மிகப் பொருந்துமன்றே. எனவே, “ஆழிமழைக்கண்ணு” என்று இங்குனெத்த ஆசிரியரை விளித்தவாறென்றதாயிற்று. ஒன்றும் நீ கை கரவேல்—பகவத்குண வர்ஷத்தில் இறையும் சோர்வின்றி யொழியவேணும். ஆழியுள் புக்கு—பகவத்குணம்நுத ஸாகரத்தினுள் அவகாவலித்து. முகந்துகோடு—எல்லாக் குணங்களையும் மதியிலேற்றி. ஏறி—ஆசார்பயபதவியில் ஏறி. இவ் வழியானே மற்றுங்காண்க. வலம்புரிபோல் நின்றதிரந்து—பிரணவம்போல் எல் லாப் பொருள்களையும் வெளியிட்டு என்க. (ச)

மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனைத்
தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை
ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கைத்
தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்ததா மோதரனைத்
தூயோமாய் வந்துநாம் ஆமலர்கள் தூய்த்தோழுது
வாயினாற் பாடி மனத்தினாற் சிந்திக்கப்
போய பிழையும் புகுதருவா னின்றனவும்
தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரோம்பாவாய்.

மாயனை-மாயச்செயல்களை யுடையனும்,

மன்னு வடமதுரை { (பகவதஸ்மபந்தம்)ரித்
யமாகப் பெற்றுள்ள
மைந்தனை வடமதுரைக்குத் தலை
வனும்,

தூய பெரு நீர் { பரிசுத்தமாய் ஆழம் மிக்
கிருக்கிற தீர்த்தத்தை
யுடைய

யமுனைத் துறைவனை { யமுனை யாற்றங்க
ரையை நிரூபகமாக
யுடையனும்,

ஆயர்குலத்தினில் { இடைக்குலத்தில் விள
தோன்றும் { ங்காநின்றுள்ள

அணிவிளக்கை-மங்களதிபம்போன்றவனும்,

தாயை குடல் விளக்கம் { தாயாகிய தேவ
கிப்பிராட்டியின்
செய்த வயிற்றை விளங்
கச் செய்தவனு
மான

தாமோதரனை-கண்ணபிரானை,

நாம்-(அடிச்சியோமாகிய) நாம்

தூயோமாய் வந்து-பரிசுத்தியுள்ளவர்களாய்க்
[கிட்டி

தூயலர்கள் தூய்-நல்ல மலர்களைத் தூவி
தொழுது-வணங்கி

வாயினால் பாடி-வாயாரப் பாடி

மனத்தினால் { நெஞ்சார தியானம்பண்ண,
சிந்திக்க { (அதன்பிறகு)

போய பிழையும் { (சேஷ சேஷ)பாவஜ்ஞான
முண்டாவதற்கு முன்பு)
கழிந்த பாவங்களும்,

புகுதருவான் { பின்பு (தன்னை யறியாமல்)
நின்றனவும் { வரக்கூடிய பாவங்களும்

தீயினில் தூசு { நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுபோ
ஆகும் { லே உருமாய்ந்து போம்;
(ஆனபின்பு)

செப்பு { (அவ்வெம்பெருமான் திருநாமங்
களைச்) சொல்;

எல் ஓர் எம் பாவாய்.—

குறிப்புரை.—நோன்பு நோற்கும் பெண்களில் ஒருத்தி, ‘நாம் நோன்பு
நோற்று எம்பெருமானை அதுபவிக்க இலையகலப் பாரியாதின்றோம்; இஃது

அழகியவாறே; “ஸ்யோம்ஸி வஹ-விஷ்ணு நி ஹந்தி உஹதாஜிவி” என்று மேலைபார் செய்யும் நற்கிரிசைக்கும் பல இடையூறுகள் மிடைதருமென்று தூல்கள் கூறும்; இராமபிரானை முடிசூட்டுதற்காகச் சம்பரார்த்தகனை தசரத சக்கரவர்த்தி பாரித்தான்; பிரமவிருபாண வசிட்டன் முஹூர்த்தமிட்டான்; ஸாக்ஷாத் தருமமெனப்பட்ட இராமன் முடிசூட நின்றான்; பிராட்டியோடே கூடிப் பெரியபெருமானைத் தொழுதிறைஞ்சினான்; நாடடங்கலும் இவ்வபிஷேக மங்களத்தையும் பிரார்த்தித்து மங்களாசாஸனம் செய்யாநின்றது; இங்ஙனமெம் திடவும் அந்த மங்களகாரியத்திற்குமன்றே இடையூறு மிடைதந்தது; நாம் நெடு நாளாகப் பண்ணியுள்ள பாவங்கள் பலகிடக்க இன்று செய்யக்கருதிய நற்கிரிசை நன்னர் நிறைவேறுமோ? என்று கேட்க; நாம் பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவே பாவங்களனைத்தும் தீயிலிட்ட பஞ்சுபோல உருமாய்ந் தொழியுமாதலால் அத்திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணக்கடவையென்று அவனோடுநோக்கி மற்றொரு நுத்தி உரைக்கும் பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

ஸர்வேசுவரன் பாம்பத நிலயனுபிரந்து வைத்துத் திருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணபிரானாய் அவதரித்துக் கோவலர்க்கும் கோக்களுக்குந் தான் எனியனாய், வெண்ணெய் களவுகாண்பது, மாதலாக் களவுகாண்பதாய்ச்செய்த ஆச்சரியச் செயல்களின் அளவின்மையை நினைத்து “மாயனை” என்றது. “சூட்டுநன் மாலைகள்” என்ற பாசரமுங்காண்க. திருவடமதுரையில் வித்தாச்சரமத்தில் ஸ்ரீவாமநாயத் தவம்புரிந்திருந்தமையாலும், ஸ்ரீசத்தருக்நாழ்வான் படையெடுத்துப் பலகையறுத்துத் தனக்குப் படைவீடாகப்பெற்று நெடுநாள் அரசாண்டமையாலும், கிருஷ்ணனுய்வந்து பிறந்தமையாலும் இவ்வகைகளாலே மதுரைக்குப் பகவதஸ்ஸம்பந்தம் தித்தியமாபிரஞ்சுருந்தன்மைபற்றி, மன்னு என்று வடமதுரைக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

மைந்தன்—மிடுக்கை யுடையவன்; மைந்து—மிடுக்கு. “தந்தைகாவீர்ப் பெருவிலங்கு தாளவிழ நன்னிருட்கண், வந்தவெந்தை” என்றபடி-கண்ணபிரான் தான் பிறக்கும்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் காலில் விலங்கு இற்று முறியுமாறு பிறந்த மிடுக்கைக் கூறியவாறு; பருவம் நிரம்புவதற்குமுன்னே கஞ்சன்குஞ்சி பிடித்துவைத்த மிடுக்கைக் கூறியவாறுமாம்.

கண்ணன் திருமதுரையிற் பிறந்தவாறே வஸுதேவன் கம்ஸனிடத்துள்ள அச்சத்தினால் அப்பின்னையைத் திருவாய்ப்பாடியில் ஒளித்து வளர்க்கக்கருதி எழுந்தருள்வித்துக்கொண்டு செல்ல, வழியிடைபிற் பெருவெள்ளமாய்ப் பெருகிக்கொண்டிருந்த யமுனையாறு தன்னை முழந்தாளாள்வாக வற்றுவித்து வழிதந்த மையால், அவ்வாற்றிற்கு இதனை ஒப்புயர்வற்ற தூய்மையாகக்கருதித் தூயபெரு நீர் என விசேஷிக்கப்பட்டது. இங்கு, “யஜு-நாஸாதி மஜீராம நாநாவ க-ஸஷாக-ஸாழி வஸு-ஹெவொவஹஸுஷுஷு ஜாநு-ஜாநொடிகொய பெயா” என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வசனம் நோக்கத்தக்கது.

“பிராட்டி சரணம்புகவும் ராவணபயத்தாலே அஞ்சியிருந்த கோதாவரி போலன்றியே கம்ஸன்மாளிகை நிழற்கீழே வற்றிக்கொடுத்தபடி. தூய்மையாகிற துபகவதஸ்பர்சமிதே. ‘வலுவீவடிநொலிவடிவலிதூயாவலி’-என” என்னுமாபோலே கிருஷ்ணனும் பெண்களுமாக ஜலக்ரீடையெண்ணி ஒருவர்க்கொருவர் கொப்பளித்தத்தாலேவந்த சுத்தியாகுமாம்” என்ற ஆறாயிரப்படி அருளிச் செய்யல் இங்கு அறியத்தக்கது. பெருநீர்=அஞ்சல்கூங்குடியிற் பெண்களும் கண்ணனுங்கடி ஜலக்ரீடையெண்ணுவதற்கும், பெண்கள் விஷதாபந்திரக் குளிக் கைக்கும் பரியாப்தமான நீரையுடைய வென்றபடி. பெருமைபொருந்திய நீரையுடைய வென்றமாம். கவிபாடுவார்க்கு ஊர், பேர், ஆறு முதலியவை வேண்டுமாகையால், “வடமதுரைமைத்தனை” என்று ஊரும், “தாமோதரனை” என்று பேரும், “பழனைத்துறைவனை” என்று ஆறும் கூறப்பட்டன. “முத்துப் படுத்ததுறை, நவமணி படுத்துறை” என்னுமாபோலே, கண்ணிராமனுக்கு எழுந்நையாறு பெண்கள் படுத்துறைபாடையால் “ய.முனைத்துறைவனை” எனப்பட்டது.

“ஆயர்குலத்தினிற் பிறந்த” என்னது, “தோன்றம்” என்றது, “செவகி வ-ருவ-ஸம்யோயாசிரிவ-உ-த-க-ம-பி-ஹா-த-ரா” என்ற புராண நடையைய அடியொற்றியென்க: சித்தத்திசையில் உதித்தென்ற ஆதித்தியனுக்கு அத்திசையிற் பற்றுண்டாகிலன்றோ தேவகியின் வயிற்றில் உதித்த கண்ணிராமனுக்கு அவ்வயிற்றிற் பற்றுண்டாவதென்ற கருத்துத் தோன்றக் கூறினான் முனிவனென்பர். ஆதில், “கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்” “மன்னு நாணன் நம்பி பிறந்தமை” “பிறந்தவாறும்” என்றிப்புடைகளிலே கூறப்பட்டுள்ளவற்றுக்குப் பொருத்தமெவ்வளவே யெனில்: ஸம்ஸாரிகள் பத்துமாதம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணினால், “பண்ணிரு திங்கள்வயிற்றிற்கொண்ட வாய்பாங்கினால்” என்றபடி தான் பணிர்ண்மொதம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுகையாலும், பெற்ற தாய்க்கு முலை சுரக்கையாலும், முலைபெருளிடில் இவன்றான் நோவுபடுகையாலும், தன்னைக்கட்டவு மடிக்கவுமாய்ப்படி எளியனாகி வைக்கையாலும் அங்கன் கூறப்படுகின்றதெனக் கொள்க. இனி, வடமதுரையிற் பிறந்த கண்ணிராணை ஆயர்குலத்தினிற் பிறந்தனனாகக் கூறுவானென்னெனில்; முலைப்பால்சூழ்ந்து அமுதுகிடீமே பிறந்த இடமாதல்பற்றி யென்க. ஆன்றி, மதுரையில் மறைத்திருந்து ஆயர்குலத்தில் வெளிப்பட்டமை பற்றியுமாம்.

“தோன்றம் மணிவிளக்கை” என்றபாடம் புதிபது; மோனை பின்படுத்துக்கும் மாறுபாடாம்; ஆறாயிரப்படியில், “மணிவிளக்கை” என்றபோது என்ற வாக்கியம் ப்ரகசித்தமென்றுணர்க. “ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே” என்ற பெரியாழ்வாராருளிச்செயலை அடியொற்றி, இதில் “ஆயர்குலத்தினில் தோன்றம் அணிவிளக்கை” எனப்பட்டது.

நான்காமடியில் “தாமோதரனை” என்றது-சுருத்துடையதெனினி; பரிசுரங் குராலங்காரம்: “ஸாஹ்யோயெ விஸெஷெ-த-உ-வெஹிரிகா

தூரஃ” என்றது காண்க.] இவன் வயிற்றிற் கட்டின கயிற்றுத் தழும்பு “ஒரு த்திக்கு ஒருபிள்ளை கட்டவு மடிக்கவும் எனியவைதே!” என்று உலகமுழுவதையும் பகர்விக்கின்றமையால், இவனது தாமோதரத்வம் “என்ன நோன்பு நோற்றான் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையான்” என்றாற்போலத் தாயைக் குடல்விளக்கஞ்செய்யக் கடவதாயிருக்குமென்க. இங்ஙன தன்வசத்தி லொழுகும்படியான பிள்ளையைப்பெற்ற யசோதையினது வயிற்றின் விற்பாடு என்னே! என்று பலரும் மகிழ்ந்து வியந்துகூறுமாறு செய்வதன்றோ தாயைக்குடல்விளக்கஞ் செய்கையாவது. தாயை-தாயினுடைய என்றபடி; உருபு மயக்கம். குடல்-வயிறு. விளக்கம்-விளக்கு’ என்னும் வினைப்பகுதி அம் விசுவரூபமென்று, விளக்கமெனத் தொழிற்பெயராயிற்று; தாயின் வயிற்றுக்கு விளங்குதலை [-பிரகாசத்தை] உண்டாக்கின என்றவாறு.

உடலை நீக்கத் தலையையும், தலையை நீக்கி உடலையும் கழுவும்வர்களான இடைச்சிசுள் “தூயோமாய்” என்றிருக்கோ, இவர்கட்குத் தூய்மையாவதென்? எனில்; எம்பெருமானிடத்தில் ஸாய-தூய்மைக்கு மேற்பட வேறொரு சுத்தியும் ஆதாமாய்க்கு இலதாதலால் அத்தூய்மை கூறப்படுகின்றது. “பிஷாபுஷாரா-தூயம் ஸாய-தூய்மை விவிலிஷண” என்று-ஸுக்ரீவமஹாராஜர் இராம பிரானிடத்து விபிஷணமூரணீச சுத்தனென்றது, மேற்கூறிய தூய்மையைக் கருதியன்றோ.

தூமலர்கள்—மலர்க்குத் தூய்மையாவது - ஒரு பிரயோஜனத்தை விரும்பி இடப்படா தொழிகை. தூய் என்ற சொற்போக்கால், எம்பெருமானது திருவடிகளில் மலர்களை மிக்க ஆதரத்துடன் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்றொரு நியதியில்லை; அடைவுகெடத் தூய்மையுடையவென்பது போதரும். தொழுது, பாடி, சிந்திக்க என்று-மனமொழிமெய்களாகிற முக்கரணங்களினுடையவும் வியாபாரங்கள் கூறப்பட்டன.

“தூமலர்கள் தூயித்தொழுது” என்ற பாடத்தில் வெண்டனை பிறமுமாறு காண்க. “தூமலர் தூயித்தொழுது” என்ற பாடம் தனைக்குப் பொருந்துமாயினும், “தூமலர்கள் தூயித்தொழுது” என்ற பாடம்போல் மோனைபின்பத்திற்கு அத்துனைச் சிறுவாதாகையால், அதனையும் மறப்பர் பெரியோர். “மேஃவ-ஒவெ-பாவாம-தூரஃ” என்றபடி-பாடுகைக்கும் தொழுகைக்கும் முன்னே சிந்தித்தலாக வேண்டியிருக்க, “தொழுது வாயினுற்பாடி, மனத்தினுற் சிந்திக்க” என அடைவுமாற்றிக் கூறுவானென் எனில்; ஆற்றமுமையின் மிகுதியாலே முறைமறந்து கூறுகின்றனரெனக்கொள்க; பெரும்பசியுற்றவன் உண்ணப்படுக்கால் முறைமாறுது உண்ண வல்லனல்லனே.

இனி, தொழுகை, பாடுகை, சிந்தனையாகிய இக்காரியங்களினுற் பெறும் பேறு கூறுவன, கடை விரண்டடிகள். எம்பெருமானை யடிபணிவதற்கு முன்பு செய்யப்பட்ட பிழைகள்-போயபிழை; வ-ஒவ-பாவ மெனப்படும். அடிபணிந்த

பின்னர் பிரகிருதி வாஸனையினால் அபுத்திபூர்வமாகச் செய்யும் பிழைகள் - புரு தருவான் கின்றன; உதாராவ மெனப்படும். இவையிரண்டும் தீர்ப்பிட்ட தூசுபோல உருமாய்ந்தொழியுமென்று பலன் கூறிப்பொழிந்து.

சாரீரகமீமாம்ஸையில் நான்காமத்தியாபத்திஸ் முதற்பாதத்தில், “தடியிமஜி உதூரவ-நிவ-பாவயொரஸெஷ விராஸொன கடிபெஷெஸாந்” என்ற ஸூக்திரத்தின்பொருள் இங்கு உணரப்படலாம். அது வருமாறு:—வித்தியா ஸ்வரூபம் விசோதிக்கப்பட்டபின்னர் வித்தியையின் பலன் விசோதிக்கப்படுகின்றது; ப்ரஹ்மவித்யை யுணர்ந்த புருஷனுக்குப் பூர்வபாபவிநாசமும், உத்தரபாபப் பற்றுண்டாகாமையும் சுருதிபிற கூறப்பட்டுள்ளன; “தடிபெஷெஷெ க-நிஷெஷென பெஷாநம் ஸூடி-நியெடுகவ-ஹாஸ்ய ஸவெ-பாஷாநம் ஸூடி-நியெஷெ” என்ற சுருதி - பூர்வ பாபவிநாசத்தைக் கூறுவது; “தடியா வ-ஹாஸ்யாஸ சுவெநாநஸிஷெஷெஷெ ஷவ-வ்விபாவ-ஹாஸ்ய ஸிஷெஷெ” “கடுவெஷெவா-தூவஷெவி தூவிஷெ தா நகஸி-ணாவிஷெஷெஷெ வாவகெஷெ” என்ற சுருதிகள் உத்தரபாபப் பற்றுண்டாகாமையைக் கூறுவன.

இவ்விரண்டும் பொருந்தாமா? பொருந்தாதா? என்று ஸம்சயம்; பொருந்தாதென்று பூர்வபாபம்; எங்கனேயெனில்; “நாலு-தூ-கூயெகஸி-கஸு கொபிஸெடுகாவி” [சுரம்பலன் அநுபவித்தே அறவேணும்] என்ற சாஸ்திரத்தோடு விரோதிக்குமாதலால், ஆகில், பூர்வபாபவிநாசம், உத்தரபாப அச்சேஷெமென்னு மிவ்வந்தமும் சாஸ்திரோத்த மாகையால் அதை அப்ராமாணிகமாகக் கூறுதல் விருத்தமன்றோ வென்னில்; அன்று; மேற்கூறிய விநாச அச்சேஷெவ்யபதேசம் மோக்ஷஸாதகமான வித்யையை விதிக்கும் வாக்யசேஷத்தி லுள்ளதாகையால் அது வித்யையின் ஸ்தோத்தரத்திற்காகப் பிறந்ததென்று உபபத்தி கூற இடமுண்டாதலால். அன்றியும், வித்யை பூர்வோத்தர பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக எங்கும் விதிக்கப்பட்டிலாமையால் வித்யை பூர்வபாபவிநாசகமாகவாவது, உத்தரபாப அச்சேஷெகமாகவாவது வழியில்லை. “ஸ ஹ்விஷா ஷெஷாதிவாடி” “ஸ ஹ்விஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெ” என்றிவை முதலிய சுருதி களினால்வித்யை ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு உபாயமாக வன்றோ விதிக்கப் பட்டுள்ளது; ஆனபின்பு, வித்யைக்குப் பூர்வபாபநாசகத்வமும், உத்தரபாப அச்சேஷெகத்வ முஞ் சொல்ல வொண்ணாது.

என்ற இப் பூர்வபாபத்தின்மேல் வித்தாத்தம் கூறப்படுகின்றது-[“தடியிமஜி” இத்தாதி.] ப்ரஹ்மவித்யையை உணர்ந்த புருஷனுக்கு அவ்வித்யையின் மஹிமைபினால் உத்தர பூர்வபாபங்களின் அச்சேஷெ விநாசங்கள் கூடும். ஏனெனில், வித்யாமஹிமையை விரிசுப்பிற்றந்த “ஷவ-வ்விபாவ-ஹாஸ்ய ஸிஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெஷெ” “ஷவ-ஹாஸ்ய ஸவெ-பாஷாநம் ஸூடி-நியெஷெ” என்ற சுருதிகள் இங்ஙன் கூறுகின்றனவன்றோ. அஃது எங்கனே? “நாலு-தூ-கூயெஷெ

கூழி” என்ற சாஸ்திரத்தோடு விரோதியா நின்றதேயெனில் ; விரோதமொன்றுமில்லை ; விஷயபேதங்கொண்டு இரண்டு சாஸ்திரங்களையும் பொருத்தத் தட்டில்லை. இனி விஷயபேதம் எவ்வாறெனில் ; “நாஹுக்ஷம் கஷ்யதெககூழி” என்ற சாஸ்திரம் - கருமங்கள் பலந்தருவதில் திண்ணியவல்லமை யுள்ளனவெனக் கூறுதலை விஷயமாகவுடையது ; “வனவஹுஸ்ய” இத்தபாதி சுருதிகள் - ப்ரஹ்ம வித்யை ப்ராசீந பாபங்களுக்குள்ள பலப்ரதாந சக்தியை நாசஞ்செய்வதிலும் ஹவிஷ்யுக்ஷாவங்களுக்குள்ள வஹபுஷாநஸக்யுக்ஷுதீதியைப் பிரதிபந்திப்பதிலும் வல்லமையுள்ளதெனக் கூறுதலை விஷயமாகவுடையன. ஆகையால் இரண்டிற்கும் விஷயம் வேறுபட்டதாயிற்று. அக்நிக்குத் தாப ஸாமர்த்தியத்தையும் ஜலத்திற்குத் தாப நிவாரண ஸாமர்த்தியத்தையும் கூறுகின்ற இரண்டு பிரமானங்கள் விஷயபேதத்தாலே அளிநுத்தமாவதுபோல இதனைக்கொள்க.

இனி, உத்தரபாபங்களுக்கு அச்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கையாவது - வைதிக கருமங்களில் அயோக்யதைக்கும், பாபகருமவாஸனைக்கும், ப்ரத்யவாயத்திற்கும் ஹேதுவான சக்தியைப் பிறக்க வொண்ணாமற் செய்கை.(பாபங்களுக்கு வைதிககர்ம அயோக்யதாஸம்பாதந்தத்திலும், ஸஜாதீயமான வேறுபாபங்களைச் செய்வதில் ருசியை யுண்டாக்குவதிலும், ப்ரத்யவாய ஸம்பாதந்தத்திலும் சக்தியுண்டென்பதை உணர்க.)

இனி, பாபங்களை நசிப்பிக்கையாவது - மேற் கூறிய சக்தி பிறந்த பின்னர் அதனைத் தடிக்கை. எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் பிறக்கும் அப்ரீதியே தான் சக்தியெனப்படும். இனி இதன் விரிவை ஸூபாஷ்யாதிகளிற் காண்க.

இப்பாட்டுக்கு உரை எழுதா நின்ற பரகால பிச்சு, “இப்படி ஸ்வரஸப்ரஸாநமாகவே ப்ரபதநூப ஸாத்யோபாயத்தை வெளியிடுகிற இப்பாட்டைச்சிலர்காடு மேடு பாய விடுவது “தீயினில் தூசாகும்” என்கிற மூலத்தோடு விருத்தம்” என்று தொடங்கி, “இப்படித் தொத்த சைதந்யஸ்தந்யம் இவர்களுக்கு ஆர்தான் கொடுத்தார்களோ” என்றளவாக மனம் போனபடியே ரஹஸ்யத்ரயஸாரக் கணக்கிலே சில தூஷணங்களை எழுதிவைத்தது. அழகியமணவாளப் பெருமான் நாயனார் அருளிச் செய்த ஆறுவிரத்தில் “அவன், இவன் அநுகூலித்தவாறே ப-டுவ-டுவத்தை விஸ்மரிக்கும், உதூராவதுக்கு அவிஜ்ஞாதாவாம்” என்ற அருளிச் செயல் ச்ருதிவிருத்த மென்றாயிற்று இப்பிச்சுவின் நினைவு. இதுதான் ஸாதார்ப்யபரம்பரையிற் படிந்து ஸதஸம்ப்ரதாயார்த்தங் கேளாதே, வாவிலிஷ்மாநத் தொடங்கி, வாரிகவுடேயாகத் தலைக் கட்டினதொரு திட்டிச் சுவடியில் வாஸனையாலே வந்ததாகையாலே ராலஹஸ்த நூபாநஜநூஜாந ஸ-டுவகமாயிருக்குமென்று கற்றறிந்த பெரியோர் கூறுவர். “இவன் அநுகூலித்தவாறே” என்பதனால் ப்ரபதநம் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளில் வருங்கேடு யாதோ அறியோம். மூவாயிரம் விசை முழுக்கிட்டு மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்வதாக வரைந்தால் தான் ப்ரபதநம் கூறப்பட்டதா மென்று இப்பிச்சுவின் நினைவுபோலும்.

“ரஹஸ்யந்த்ரயஸாரதிமிரபாஸ்கரம்” முதலிய பலப்பரத்தங்களில் பரபதந ஸ்வரூபத்தை விரிய வரைந்தோ மாகையால் இங்கொன்றும்விரித்துவரத்திலோம்.

“போய பிழையும் புதுதருவான் தின்பனவும்” என்பதற்கு-“வூராய் நூதி வாவாநி கியபாணாநி கரிஷுரீரணாநிவ வாவாநி” என்று வ... மொழியில் உரைத்தார் ரங்கராமானுஜ ஜீபர் ; இது தமிழ்ப் பாஷையின் நரம்பறி யாமையை நன்கு விளக்கும்; “புதுதருவானின்ன” என்பவனுக்கு “கரிஷுரீரணாநி வாவாநி” என்று பொருளாதலால், “கியபாணாநி” என்றொருவரி ண்டே வரைந்தது மதியின்குறையைக் காட்டவற்றேயாம்.

“நாம் கெடுநாளாகப் பண்ணியுள்ள பாவங்கள் பல கிடக்க, இன்று செய்யக் கருதிய நற்கிரிசை நன்னர் நிறை வேறுமோ ?” என்ற வினாவியலோ நோக்கி யது, செப்பு என்ற முன்னிலை வினைமுற்று. இங்ஙன ஒருத்தியை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறியவிது அன்னவரையும் நோக்கிக் கூறியவாறே யாமெனக் கொள்க ; உபலக்ஷண மென்க. (ரு.)

புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் புள்ளரையன் கோயிலில் ;
வேள்கை விளிசங்கின் பேரரவங் கேட்டிலையோ
பிள்ளா யெழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு
கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி ;
வேள்ளத் தரவிற றுயிலமர்ந்த வித்தினை
உள்ளத்துக் கோண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்
மேள்ள வேழுந்து அரியேன்ற பேரரவம்
உள்ளம் புருந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

புள்ளும்-பறவைகளும்

சிலம்பின காண் { (இளை தேடுகைக்காக
எழுந்து) ஆரவாரங்கள்
செய்யா நின்றன காண் ;

புள் அரையன் { பறவைத் தலைவனானபெ
ரிய திருவடிக்கு

கோ - ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய

இலில் - ஸந்திதியிலே

வெள்ளை - வெண்மை நிறமுடையதும்

விளி { (அனைவரையும்) அழையாநிற்பது
மான

சங்கின் - சங்கினுடைய

பேர் அரவம் - பேரொலியையும்

கேட்டிலையோ { செவிப்படுத்துகின்றிலை
யோ ?

பிள்ளாய் { (பகவுத் விவ்யாஸமறியப்பெ
ருத்) பெண்ணே !

எழுந்திராய் - (சடக்கென) எழுந்திரு ;

பேய் , லை நஞ்சு { புத்தனையின் முலையில்
(தடவிக்கிடந்த) விஷத்
த்தை

உண்டி- (அவனதுஆவியுடன்) அமுதுசெய்து

கள்ளம் சகடம் { வஞ்சனை பொருந்திட
(அஸாரா விஷ்டமான)
சகடமானது

கலக்கு அழிய - கட்டுக்குலையும் படி

கால் - திருவடியை

ஞ்சி - ஞங்கச் செய்து,

வெள்ளத்து - திருப்பாற் கடவில்

அரவில் - திருவனந்தாழ்வான் மீது

துயில் அமர்த்த - திருக்கண் வளர்த்தருளின

வித்தினை { ஐக்காரணபூதனாஎம்பெரு
மான்

முனிவர்களும் - மந்திரலாந ரிஷிகளும்

யோகிகளும் { யோகப் பயிற்சியில் ஊன்
றினவர்களும்

உள்ளத்து கொண்டு { (தமது) ஹ்ருதயத்
தில் அமர்த்திக்
கொண்டு

மெள்ள எழுந்து { (ஹ்ருதயஸ்தனான அவ்
வெம்பெருமான் அசை
யாதபடி) ஸாவதாநமாக
எழுந்து

அரி என்ற - 'ஹரிர் ஹரி?' என்ற

பேர் அரவம் - பேரோலியானது

உள்ளம் புகுந்து - (எமது) நெஞ்சிற்புகுந்து

குளிர்த்து - குளிர்த்தது ;

எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

(இனியாகிலும் எழுந்திரு என்று ஒருத்தியை உணர்த்துகிறபடி.)

குறிப்புரை:—இப்பாட்டுமுதல், மேல் “ எல்லேபிளங்களியே ” என்ற பாட்டளவாகப் பத்துப் பாசுரங்களாலே அநுபொக்தாக்களைக்குறித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடப்படுகின்றது. நெஞ்ஞனுத்பவத்திற்குப் பிரதான உபகரணமான காதலும், ஏகாத்மான காலமும், கோவலக்கிடீவர்களின் இசைவும் பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களுக்கும் ஒருங்கே வாய்த்திருக்கையாலே அவாவர் தனித்தனியே அநுபவிக்க அமைந்திருக்க, ஒருவரை ஒருவர் சென்றெழுப்புவானென்

எனில் ; பெருக்காற்றில் இழிவார் துணையின்றி இழியமாட்டாதவாறுபோல, “ காலாமும் நெஞ்சுழியுங் கண் சுழலும் ” என்றும், “ செஞ்சொற்களிகாள் ! உயிர்காத் தாட்செய்யின் ” என்று மருளிச்செய்தபடி - இழிந்தாரைக் குமிழ் நீருட்டவல்ல * ஆழியானென்னு மாழமோலையில் இழியுழிவர்கள் துணையின்றி இழிய அஞ்சித் துணைகூட்டிக்கொள்வதற்காக ஒருவரை ஒருவர் உணர்த்துகின்றன ரென்க.

அன்றியும், “ வளக்ஷாடி நலுங்கீ ” “ இன்கனி தனியருந்தான் ” என்றபடி சுவாஸ்திக பொருள் தனியே புஜிக்கத்தக்கதன்மையால் தோழிமார்களுடன்கூடிப் புசிக்கப் பாரிக்கின்றன ரென்றுங் கொள்க.

“ வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து ” என்றபடி பகவத்ப்ரமாத்மாயணம் பாதவத புரஸ்கர பூர்வகமாகச் செய்யப்படவேண்டுமெனில், அதனை அனுபவித்துக் காட்டுகின்றன ரென்பது, ஆழ்கருத்து.

இனி, அனைவர்க்கும் ஒருந்நுத்பவத்தில் அவா ஒத்திருக்குமாசில் சிலர் எழுப்பச் சிலர் உறங்குகை அவாவிற்சுக் குறையன்றே எனின் ; அன்று ; கண்ணபிரானது திவ்யசெஷ்டிதங்களும் கல்பாண குணங்களும் சிலரை நஞ்சண்டாரைப்போல மயங்கப்பண்ணும் ; சிலரை இருந்தவிடத்தில் இருக்க வொட்டாதே துடிக்கப்பண்ணும் ; ஆகையால் அவாவிற்சுக் குறையாமாறு ஒன்று மின்றென்க.

பகவத் விஷயத்திற் புதியளாக அவகாஷித்து இந்நோன்பின் சுவடறியாதா னொருத்தியை உணர்த்துவது, இப்பாட்டு. புள், கீசு, கீழ்வானம், தாமணி, நோற்று, கற்று, கணத்து, புள்ளின், உங்கன், எல்லே என்னு மிப்பத்துப் பாட் டாலும் பொய்கையார் முதலான ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்குத் திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடப்படுகின்றதென்று உன்ளுறை பொருள்கூறுவர். ஸ்ரீவானமாமலை ஜயர் அருளிச்செய்த ஸ்வாபதேச வியாக்கியானத்தில் இதனை விரியக்காண்க.

இனி இப்பாட்டின்கருத்து:—முந்துற உணர்ந்த பெண்பிள்ளைகள், பொழுது விடிந்தமையையு மறியாமற் கிடந்துறங்குகின்றனொருத்தியின் மாளிகைவாசலிற் சென்று சேர்ந்து ‘பிள்ளாய்! விடிந்தின்பும் இங்ஙனே கிடந்துறங்கலாகுமோ?’ என்று வெறுக்க, அதனைக்கேட்ட அவன் ‘பொழுது விடிந்தாலன்றோ எழுந்தி ருக்கவேண்டுவது? பொழுது விடிந்தமைக்கு அடையாளமேது?’ என்றுகேட்க; ‘நாங்கள் இங்ஙனே உணர்ந்துவந்தது அடையாளமாகவற்றன்றோ?’ என்று இவர்கள் கூற, அதற்கு அவன் ‘உறங்கினர் உணரிலன்றோ விடிந்தநாவது; “கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் தஞ்சுதலே” என்றபடி உங்களுக்கு உறக்கந்தானில்லையே; ஆனரின்பு உங்களுணர்ந்தி விடி வுக்கு அடையாளமாக மாட்டாது; வேறடையாளமுண்டாகிற் சொல்லுங்கள்’ என்ன; “புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்” என்று முந்துற அடையாளங் கூறுகின்ற னர். பறவைகள், மார்கழி நீராவேணுமென்னும் விரிவுமின்றி, வைக எழுந் திருக்கில் குற்றமுண்டென்னு மறிவுமின்றியிருக்க உணர்ந்தது - காலமுணர்த்த உணர்ந்தபடியாதலால் இது பொதுவிடிவுக்கு ஏற்ற அடையாளமாமென்பது இவர்களின் கருத்து.

இவ்வடையாளங் கூறக்கேட்ட அவன், ‘உங்களுணர்ந்தி விடிவுக்கு அடை யாளமாகமாட்டாதவாறு போலவே உங்களுறிலுள்ள பறவைகளினுணர்ந்திடும் விடிவுக்கு அடையாளமாக மாட்டாது; “ஊரும்காடு முலகமுந்தண்ணப்போல வனுடைய, பேருந்தார்களுமே பிதற்ற” என்றற்போல நீங்கள் நுமதருகலுள்ள அனைத்தையும் தம்மோடொத்தன வாக்குமவர்களன்றோ’ என்றுகூற, அதனை விட்டு வேறடையாளங் கூறுகின்றனர்—திருப்பள்ளி யெழுச்சிக்கு ஊதினசங்கின் லுலியும் செவியிற்பட்டதில்லையோ? என்குறார்கள்.

கண்ணபிரானுடைய குணங்களில் சுடுபட்டிருப்பார் உறையுமிடமான திரு வாய்ப்பாடியிலும் கோயிலுண்டோ என்னில்; “ராரொராரொராராஜ உதிபு ஜாநா லஹவ் கயா” என்று திருவெயாத்தியில் சக்ரவர்த்தித் திருமுகனா னுடைய குணங்களிலே தோன்றுச்செல்லா நிற்கச்செய்தே “ஸஹவத்யா விஸாலாக்ஷா நாராயணஃ—வாஸித்” என்று பெருமாள் பிராட்டியுடன் கூடிப் பெரியபெருமானை உபாவித்ததாகச் சொல்லிற்றிதே; அங்குப்போலே இங்கும் ஒரு திருக்கோயில் உண்டென்னலாம்.

புள் அரையன்—புள் என்றே பெரியதிருவடியைச் சொல்லிற்றாய், அரையன் என்று அவற்குத் தலைவனான கண்ணபிரானைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படி பெரிய திருவடியையிட்டுக் கண்ணபிரானை நிரூபிக்கிறவிது—“ராஜே மகக்ஷணவ-ரு வ-ஜ்ஜ” என்று இனையபெருமானையிட்டுப் பெருமானை நிரூபித்தாற்போலு மென்ப. எம்பெருமானை அடியார்பக்கலிற் கொடுவந்து கூட்டிமவன் கருடனாகையாலே அவனிடத்துள்ள உகப்புத்தோற்ற அவனையிட்டு நிரூபிக்கிறபடி ; “புள் ளின்பின்போன தனி நெஞ்சமே” என்றிருக்குமவர்களன்றோ.

இனி இவ்வடைபாஸத்துக்கும் மறுப்புக் கூறுகின்றான் உள்ளுறங்குமவன் ;— “வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம்” என்றீர்கள் ; சங்குக்கு வெண்மை நிறம் இயற்கையாகையால், வெள்ளை என்ற அடைமொழி வியர்த்தம் ; விளிசங்கு என்கிறீர்கள் ; சாமந்தோறும் அழைக்கக்கடவதான சங்கு என்றதாஹிது ; ஆகையாலே இது பொழுதுவியடிவை உணர்த்தவல்ல சங்கன்று ; பேரரவம் என்கிறீர்கள் ; பெருந்த ஸூரியாகில் உங்களுக்குப்போலே எனக்கும் செவிப்பட வேணும் ; செவிப்படாமையாலே அப்ரவீத்தம் ; ஆனபின்பு நீங்கள் சொல்லும் தெல்லாம் போதுவியடிவுக்கு அடையாளமாகமாட்டாது என்றனர்.

இனி இதற்கு ஸமாதாநம்—கேட்டியோ என்பது. இப்படிப்பட்ட பேரொ ளியும் செவிப்படாதபடி நீ உள்ளே செய்யுஞ்செய்கை என்னோ என்கை. பிள்ளாய்—பேதைமையுடையவனே ! என்றபடி ; இது ஸாபிப்ராய ஸம்போதநம் ; பாகவத ஸம்ச்சலேஷத்தளவு முண்டானுல்லது பகவத்விஷய ப்ராணயத்திற்குப் பரிபூர்த்தியில்லை ; நீ அங்கனன்றியே க்ருஷ்ணஸம்ச்சலேஷத் தளவிலேயே நின்று பாகவத ஸம்ச்சலேஷத்தில் விருப்பமற்றிருப்பது பேதைமையின் பணியன்றோ என்றவாறு.

இங்ஙன் சொல்லக்கேட்ட அவன், “நானோ க்ருஷ்ண ஸம்ச்சலேஷத்தளவில் நிற்கிறேன் ? உங்களுது இனிய பேச்சுக்களைக்கேட்டு உளங்கனிந்திருக்கிற என் னைப் பிள்ளையென்கிற நீங்களன்றோ பிள்ளைகள்” என்ன ; இவர்கள், ‘வெறு மனே பேச்சுக்கேட்டுக் கிடக்கவொண்ணுமோ ? ‘அடியார்கள் தம், சுட்டங் கண்டிடக்கூடாமேல் அதுகாணுங் கண்பயனாவதே” “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ” “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகா லும் பிரிகிலேனே” என்றிப்புடைகளிலேயன்றோ பெரியார் பணித்த பாசா மிருப்பது ; அப்படியே உன்வடிவை நாங்கன்கண்டு எங்கன்வடிவை நீகண்டு அது பவிக்க விரும்பாதே எங்கள் வார்த்தைகளுக்குக் கண்ணழிவுஞ் சொல்லுகிற நீயன்றோபிள்ளை” என்ன ; அதுகேட்ட அவன், “நீங்கள் சொன்னபடியே நான் பிள்ளையாகிறேன் ; உங்களுணர்த்திக்கு அடி சொல்லுங்கள்” என்னச் சொல்லு கிறார்கள், பேய்முலை இத்தியாதி.

பேய்முலை கஞ்சண்ட வரலாய :—கிருஷ்ணனைப் பெற்ற தாயான தேவகியி னது உடன்பிறந்தவனானால் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்

னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஓளித்துவளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையைநாடி யுணர்ந்துகொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை எவ், அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்குவந்து, அங்குத் தூங்கக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை எடுத்துத் தனது நஞ்சுநீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பசுவானான குழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாலினையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக்கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம்பீங்கி நிழந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

களள்ச்சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சின வரலாறு :—நந்தகோபர் திருமா ளினகையில் ஒருவன்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிற் பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், ஒருகால் அச்சகடத்திற் கஞ்சலால் வவப்பட்ட அசுரனொருவன் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேலேவிழுந்து தன்னைக்கொல்ல முயன்றமையை அறிந்து பாலுக்காக அழுகிற பாலினையிலே தன் சிறியதிருவடிகளை மேலேதூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதை பட்டமாத் திரத்தில் அச்சகடு திருப்பட்டப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்ததென்பதாம்.

இவ்விரண்டு அபதாநங்களையும் இங்கெடுத்துக் கூறியது-உள்ளுறங்கு மிவள் அஞ்சிக் கடுக எழுந்தோடி வருதற்கென்க. ஸர்வேசுவரனாலே தத்தம் இடர்களைக் களைந்துகொள்ளக் கருதுவார் அல்லாதார் ; பெரியாழ்வாரோட்டைச் சம்பந்த முடையார் அங்ஙனன்றி “ எம்பெருமானுக்கு என்ன அவத்யம் விளைகின்றதோ!” என்று வயிறுபிடிக்குமவர்களாகையாலே, பூதனையினுடையவும் சகடத்தினுடையவும் பிரஸ்தாவத்தைத் தொடங்கினால் “ கண்ணிரானுக்கு இங்ஙனே சில தீமைகள் விளைந்தனவே!” என்று நெஞ்சுவெறுப்புண்டு அணுக்கென் நெழுந்திருக்கக் கூடுமென்பது வாசலிற் கூடியாய்ச்சிகளின் கருத்து. இங்குக் குலசேகராழ்வார் சரித்திரம் நினைக்கத்தக்கது.

திருப்பாற்கடலிற்கிடை அவதாரங்கட்கு அடிக்கிழங்காதல்பற்றி “வெள்ளத் தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை” எனப்பட்டது. உழவர் விரையை நீரிலே சேர்ப்பதுபோல், உலகங்கட்கெல்லாம் விரைபோன்ற தான் நீரிலே சேர்ந்தா னென்பது ரஸோக்தி. முனிவர்கள்—மநந் சீலர்கள் ; அவராவார்—ஒரு பரவருத் திக்குங் கடவராகமாட்டாதே குணுபல மாத்திரத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள்.

யோகிகள்—கைங்கரிய தீஷ்ட்டர்கள். ஸ்ரீ பாதாழ்வானையும் இனையபெருமானையும் அடைவே ஒப்புக்கொள்து. “ பரமபதத்திலும் ‘ வைகுந்தத்தமாரும் முனிவரும்’ என்று இரண்டு கோடியாயிதேயிருப்பது ; திருவாய்ப்பாடியில் அவர்களுண்டோ வென்னில், கிருஷ்ணன் இங்கே அவதரிக்கையாலே, ஊரில் பசுநிரைக் கொட்டில்களிலே படுகாடு கிடப்பார்கள் ; பாண்டவர்கள் வர்த்திக்கிற

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்த தீபிகை.

பணிக்கொட்டில்களிலும் இடைச்சேரியிலும் க்ருஷ்ணன் படுகாடு கிடக்குமா போலே” என்ற ஆரூயிரப்படி அருளிச்செயல் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கது.

மேள்ள எழுந்து—வயிற்று வாங்கப்பெற்ற மாதர் [கர்ப்பிணிஸ்திரீகள்] வயிற்றினுள் உறைபும் பிள்ளைக்கு நோவுவாராதபடி மெள்ள எழுந்திருப்பது போலவும், மகளை நலியுமாறு இரணியனால் ஏவப்பட்ட கங்கரர்களினால் ப்ரஹ்மாதாழ்வான் மலைமுடிகளினின்று தள்ளுநன்னும்போது “ஹுடிபெருமொஹுஹு” ஹரிபு” என்றபடி—‘பார்த்தருள் பார்த்தருள்’ என்று ஹ்ருதய குஹரவாலியான ஸர்வேச்வரனைப் பிடித்துக்கொண்டாற்போலவும் எம்பெருமானை உள்எத்துக்கொண்ட இம்முனிவர்களும் யோகிகளும் அவ்வெம்பெருமான் தரும்பாதுபடி எழுந்திருப்பார்களென்றுணர்க.

உஷ்டகாலத்தில் உணரும்போது ‘ஹரிர்ஹரி, ஹரிர்ஹரி’ என்ற அதுஸந்தானத்துடன் உணரவேண்டுமென்பது விதியாதலால், அதன்படி அவர்கள் அத்தனைபேருந்திரண்டு அதுஸந்தித்த ஹரிநாமத்தின் பேரொலி இப்பாடியெங்கும் பரவிச்செல்ல, அதுகேட்டு நங்கள் உணர்ந்து வந்தோம்; இது பொழுது விடிவுக்கு ஏற்ற அடையாளம்; இதற்குக் கண்ணாழிவுசொல்ல உன்னலாகாது; ஆனபின்பு கடுகி எழுந்து எங்களுடன் கூடப்பெறும் என்று கூவியவாறு.

“புள்ளரையன் கோயில்” என்ற பாடமும் கொள்ளற்பாலதே. “பேரரவம்” என்றவிடத்து, அரவம்—ரவஃ என்ற வடசொல்விகாரம். வெள்ளம்—திருப்பாற்கடற்கு ஆகுபெயர். வித்தினை—வித்து இன் ஐ—, இன்—சாரியை; வித்தை பென்றபடி. குளிர்ந்து—‘குளிர்ந்தது’ என்னும் வினமுற்றின் தொகுத்தல்.

உள்ளுறை பொருள் :—ஸ்வாபதேசத்தில், பகவத்விஷயத்தில் வடகூராம வர்கள் பக்ஷிகளெனப்படுவர்; “சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறுகென்று மஹாஸஸ ஹ்லாஸிவாஹுஸரிஷிஸ்தாநெபேசம்” என்பது ஆசார்யஹ்ருதயம். “உஹாஹொவ வக்ஷாஹொரிகாஸெவக்ஷிணாம்ஹி. கடுயெவஜ்ஞாநகரீஹொஹ்ராஹுதெவஹொஷுதூதிஃ” என்றபடி பகவத் விஷயத்தில் ஸீவ்யப்ராப்திக்குமுற்பான அவர்களுடைய ஞானானுட்டானங்கள் பக்ஷங்களெனப்படும். [புள்ளஞ்சிலம்பின்] ஸத்வோத்தர காலமானவாதே ஸாத் விகராய் பகவத் ஸம்பந்த வடகூரான பாகவதர்கள் பகவத்குணதுஸந்தாந பூர்வகமாக, பகவத்கைங்கர்ய ரூபமான வர்ணாசர்மோசித நித்யகருமங்களை அனுட்டிப்பதற்காக எங்குமெழுந்து புறப்பட்டனர். [புள்ளரையன் இத்தியாதி.] பெரியதிருவடிக்கு அரையணை எம்பெருமானுக்குக் கோயில்—திருமத்திரம். சங்கு என்கிறது - வலம்புரியோடொத்த ப்ரணவத்தை; வெள்ளை என்பதனால் அதன் பாவநத்வமும், விளி என்பதனால் அதற்குள்ள பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞாபகத்வமும் கூறப்பட்டன. இங்ஙனெத்த பிரணவத்தின் பேரொலியைக் கேட்டிலையோ? என்கை.

...

...

...

...

...

(சு.)

கீசக் சென்றெங்கு மானைச்சாத் தங்கலந்து !
 பேசின பேச்சரவங் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே
 காசும் பிறப்புங் கலகலப்பக் கைபோர்த்து !
 வாச நயங்குழ லாய்ச்சியர் மத்தினு
 லோசை படுத்த தயிரரவங் கேட்டிலையோ
 நாயகப் பேண்பிள்ளாய் நாரா யணன்மூர்த்தி
 கேசவனைப் பாடவுகீ கேட்டே கிடத்தியோ
 தேச முடையாய் திறவேலோ ரேம்பாவாய்.

(௪)

பேய் பெண்ணே-மதிசெட்ட பெண்ணே !

எங்கும்-எல்லாவிடங்களிலும்

ஆனைச்சாத்தன்-பரத்வாஜபகடிகளானவை

கலந்து-(ஒன்றோடொன்று)ஸ்ச்செலுத்து

கீச கீச என்று-கீச்சு கீச் சென்று

பேசின-பேசிய

பேச்சு அரவம்-பேச்சினுடைய ஆரவாரத்தை

கேட்டிலையோ-(இன்னும் நீ) கேட்கவில்

லையோ?

வாசம்-பரிமளவஸ்துக்களினால்

நறு-மணம்கமழாநின்றதுள்ள

குழல்-கூந்தலையுடைய

ஆய்ச்சியர்-இடைப்பெண்கள்

காசும் } (கழுத்தில் அணிந்துள்ள) அச்சத்
 தாலியும் }

பிறப்பும்-ஆமைத்தாலியும்

கலகலப்ப-கலகலவென்று சப்திக்கும்படியாக

கை போர்த்து-கைகளை அசைத்து

யத்தி-ஒலம்-மத்தாமல்

தூசை பகித்த-தூசைபடுத்தின

தயிர் அரவம்-தயிரின் ஒலியையும்

கேட்டிலையோ-கேட்கவில்லையோ?

நாயகப் பெண் } பெண்கள்கேட்கல்லாம்தலை
 பிள்ளாய் } மையாய்கூப்புவனே !

நாராயணன் மூர்த்தி } மந்தாராயணுவதார
 கேசவனை } மாண கண்ணபிரானை

பாடவும்-(நாங்களை) பாடாங்கச்செய்தேதும்

நீ-நீ

கேட்டே-(அப்பாட்டைக்) கேட்டுவைத்தும்

கிடத்தியோ-(ஆங்கனே) உறந் தவாயோ ?

தேசம் உடையாய் } மிக்க தேஜஸ்ஸையு
 டையவனே !

திற-(நீயே எழுந்துவந்து கதலைத்) திற ;

வல் ஓர் எம் பாவாய்--.

குறிப்புரை :—பகவத்க்ரிஷ்ணத்தில் நெடுநாளாகவின ஆழ்ந்திருந்தும் புதுமை

பாவிக்கன்று லொருத்தியை உணர்ந்தும் பாகரம் இது. சிலரை உணர்ந்திக்
 கூட்டிக்கொண்டு கண்ணாரானபக்கற் போமவர்களன்றே இவர்கள் ; நமஸைப்
 போலவே அனைவரும் நன்மைபெறவேணுமென்னும் கூருத்தலையொரன்றே.
 பகவதஸ்மபந்தம் மெய்யே உண்டாகில் தன் வயிற்றிற்பிறந்த பாரையினுடைய
 ஸஜ்யுஜிக்கு உகக்குமாறுபோலவே அனைவருடைய ஸஜ்யுஜிக்கும் உகக்கவேணு
 மன்றே ?

ஆட்கொண்ட வில்லிஜீயர் எழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே நஞ்சியர் தெண்ட
 னிட்டுநிற்க, “ பகவத்க்ரிஷ்ணத்தில் ருசி நமக்கு மெய்யே பிறந்ததில்லையோனும் ”
 என்று ஆட்கொண்ட வில்லிஜீயர் அருளிச்செய்ய, நஞ்சியர், “ உம்மைப்போல்
 ஆசார்யவான்கள் ஆரேனுமுள்ளோ ? இங்ஙனே அருளிச்செய்வானென் ? ”
 என்று கேட்க ; “ பாகவதர்களின் ஸஜ்யுஜியைக்கண்டு மிக உகக்கையன்றே பக

வத்நிஷயத்தில் ருசி மெய்யே பிறக்கையாவது ; அஃது இல்லாமையைப்பற்றிச் சொன்னேன்காணும்” என்று ஆட்கொண்ட வில்லிஜீயர் அருளிச்செய்தார் என்ற ஐதிஹம் இங்கு கிணக்கத்தச்சுது.

இங்ஙனே எல்லார்க்குமொக்க இந்நன்மை உண்டாகவேணுமென்ற பாரிப்புடன் எல்லாரையும் திரட்டிக்கொண்டு மற்ற்ருத்தியின் மானிகைவாசலிற் சென்ற ஆயர்மாதர், ‘பெண்ணே ! பொதுவிடிந்ததானான், எழுந்திராய்’ என்ன ; ‘விடிந்தமைக்கு அடையாளமென்?’ என்று அவன் கேட்க ; ‘ஆனைச்சாத்தன் கலந்துபேசின பேச்சரவம் முதலான அடையாளமல்லவோ?’ என்கிறார்கள்.

கீசகீச—ஒலிக்குறிப்பு ; அந்நூலாசிரியருக்கறிபடி. ‘ஆனைச்சாத்தம்’ எனினும் ‘ஆனைச்சாத்தன்’ எனினும் ஒக்கும் ; பரத்வாஜபகி - வலியெனப்படுமென்ப. “செம்போத்து” என்பாருமுளர். உணர்த்தவந்த ஆய்ச்சிகள் ‘ஆனைச்சாத்தத்தினுடைய தொனி விடிவுக்கு அடையாளமன்றோ?’ என்ன ; ‘ஒரு ஆனைச்சாத்த முணர்ந்தவிது விடிவுக்கு அடையாளமாகப் போருமோ?’ என்று அவன்கேட்க ; இவர்கள் “எங்கும்” என்ன ; எங்கும் நீங்கனில்லையோ அவற்றை உணர்த்துகைக்கு’ என்று அவன் சொல்ல ; ‘அவை நாங்களுணர்த்த உணர்ந்தனவல்ல ; கலந்துபேசின பேச்சக்கான்’ என்று இவர்கள் சொல்ல ; ‘இரவெல்லாமுறங்கிப் பொழுதுவிடியும்போதோ கலப்பது?’ என்று அவன் கேட்க ; ‘மர்க்கல [கப்பல்] மேறிப்போமவன் மீண்டுவருமளவும் ஜீவநமேற்றிக் கொண்டு போவதுபோல, இவையும் பிரிவுகாலமாகிய விடியற்காலத்திலே கலந்து பகல் முப்பது நாளிகைக்கும் வினாநீர் அடைத்துக்கொண்டு ‘அந்தோ ! பிரிவு வருகின்றதே !’ என்னுந் தளர்த்திதோற்றப் பேசுகிறபேச்சு விடிவுக்கு அடையாளமாகவற்றன்றோ என்கிறார்கள்.

இங்ஙன கூறக்கேட்ட அவன், “மானிகைகளில் துதிபாடார்கள் வம்சாவளி ! சொல்லக்கேட்டு உணரக்கடவார் பதவையினின் பேச்சுக்கேட்டு உணரவேண்டும் படியாவதே ! அஹஹ ! இஃதென்ன விபரீதகாலம் !” என்று வெறுத்துக்கிடக்க, பேய்ப்பெண்ணே ! என்று நித்திகின்றனர். பாகவத ஸம்ஸேஷத்திற்கு விரைந்து ஓடிவாராமே ஆறியிருக்கையின் மிக்க பேய்த்தனமில்லையே. இங்ஙன கூறக்கேட்ட அவன், ‘நள்ளிருட்கண்வந்து பொழுது விடிந்ததெனப் பிதற்றுகின்ற நீங்களன்றோ பேய்ப்பெண்கள்’ என்ன ; இவர்கள், ‘பொழுதுவிடிந்ததில்லை’ என்கிற நீதான் பேய்ப்பெண் என்ன ; அவன், ‘விடிந்தமைக்குக்கூறிய இவ்வடையாளம் போதாது ; வேறடையாள முண்டாகிற் சொல்லுங்கள்’ என்ன ; இவ்வுரில் ஆய்ச்சிகளின்வரு முணர்ந்தெழுந்து தயிர்கடைகிற ஓசைகூடச் செவிப்பட்டதில்லையோ? அஃது அடையாளமாகவற்றேயன்றோ? என்கிறார்கள்.

இங்கு ஆறியிரப்படி அருளிச்செயல் :- “காமத்தில் ஹஸ்யஹ்ஸு இல்லையாகில் தவிரலாம் ; நித்யசர்மம் அவச்யம் அதுஷ்டத்தே யறவேணும் ; அதுஷ்டாநத்துக்குப் பலமில்லை ; அகரணே ப்ரத்யவாயமுண்டு ; அப்படியே ஜாத்யுசி

தமன நித்யா நுஷ்டாநமன்றே இவர்களுக்குத் தயிர்க்கடையை; இது விடிவுக்கு அடையாளம் போராதோ என்கிறார்கள்.”

காசு. பிறப்பு—மாதர் அணியும் ஆபாணவிசேஷம். கலகலப்பு—ஒலிக் குறிப்பு. கடையவேண்டியதாயிற் அளவற்றள்ளமைபாலும், கடைகின்ற தன்ம ளுடைய ஸொகுமார்பத்தாலும், கிருஷ்ணன் அருளில் வந்திருந்துகொண்டு ‘தயிரை மோராக்கவொட்டேன்’ என்று கடைகயிற்றையாற்றி வலிகலையாலும் கடைகையிலுள்ள அருமையைக் கூறவது, ஸ்பேர்த்து என்பது. ஸபேர்த்து—தயிர்க்கடையை வலியை வியாபரிக்கச்செய்து என்பது. கடைகிறபோதைச் சிரமத்தாலே மயிர்முடிக்கிற் நெழ்த்து முடைகாற்றத்தை மறைக்கும்படி மணக் கமழா நின்னள்ளமைபற்றி “வாகதற்குமுலாய்ச்சியர்” எனப்பட்டது.

“உடையதீநாசைவிடொழைநெய், ஜாஹுநாநாஹிவ ஸ்லேசுஹீயுதி. டியு ஸ்லேசுநாஸுஹீயுதி. தொகிரஸுதெயெநுஹிஸாஜிமஹே” கண்ணபிரா னுடைய கண்ணமுக்குத் தோற்றப்படுகிற ஆயர்மாதருடைய பாட்டினொலி தயிர்க்கடையே ஸபேர்த்துக்கூடப் பரம்பதத்தே சென்றொலித்தகனைப் புராண நூல் கூறுமாற்றிக். ஆய்ச்சியர் தயிர்க்கடையும்போதும் கண்ணபிரானைப் பாடு வர்களோவென்னில்; [“விசேஷகாகாபாகியு மொவகநூர் ஸுரபரிவாஹ விபக விதவ்யுதி. டியுஸாஹிகொஹவஸாஹிவொஹத் மொவிஹ ஹாரொ ஹரோயவெதி”] ஓராய்ப்பென், கண்ணபிரான் முரணமுடித்தவிரத்தில் தோற்று அவன்பக்கல் கருத்தை ஊன்றவைத்து வேறுசிற்தாயின்றியிருக்க, வீட்டிலுள்ள பெரியோர் ‘இவளை இதனின்றம் மீட்கும் விரகு ஏதோ’ என்று பார்த்து, பாளையும் தயிரையும் நெய்யையும் தந்து ‘இவற்றை விற்றுவா’ என்ற னுப்ப, அவளுந் அங்கனமே விற்கச்செல்ல, நினைவு கண்ணபிரான் பக்கவிலா கையாலே, ‘கோவிர்தன் வாங்கவில்லையோ கோவிர்தன், கிருஷ்ணன் வாங்க வில்லையோ கிருஷ்ணன், மாதவன் வாங்கவில்லையோ மாதவன்’ என்று கிருஷ்ண நாமங்களைக் கூறிக்கொண்டு திரிந்தார் என்னுந்நீரால், தயிர்க்கடையும்போது கண்ணபிரானைப் பாடுவார்களென்னத் தட்டினீரோ? நிற்க.

இவ்வடையாளம் சொல்லக்கேட்ட அவர், ‘பெண்கள்! இப்போது இப் பாடி பண்டுபோலோ இருப்பது? கிருஷ்ணன் பிறந்தநின்னர் * வாங்கக் குடம் நிறைக்கும்வள்ளத் பெரும் பசுக்களாகையாலே அறப்பது நாழிகையும் கறப்பது கடைவதாய்ச் செல்லுமத்தனையென்றோ? இது விடிவுக்கு அடையாளமாக வற்றோ?’ என்று அவர்சுக்கு மறுமாற்றத்திற்கு இடமில்லாதபடி கூற, வேறு விடைசொல்ல வல்லமைபின்மையாலே நாயகப் பெண்பிள்ளாய்! என்கிறார்கள். இங்கனே நாங்கள் சொல்லு மடையாளங்கட்கெல்லாம் அந்யதாவலித்தி சொல்லு கிறதற்கு அடி உன் வீறுமையைன்றோ என்றவாறு.

இப்பாட்டில், ஒருகால் ‘பேய்ப்பெண்ணே!’ என்பது, மற்றொருகால் ‘நாய கப் பெண்பிள்ளாய்!’ என்பதாய்ச் சொல்லுநிற்படியைக் காண்பின்; “ஒரு மிதந மாய்ப் பரிமாறுநின்றால் தாமசு சொன்னபோதும் உயரச் சொன்னபோதுமா

யிறே யிறுப்பது” என்பர், அழகியமணவாளப் பெருமான்நாயனார் ; “ ‘பேய்ப் பெண்ணே’ என்றத்தோடு ‘நாயகப் பெண்பிள்ளாய்’ என்றத்தோடு வாசி இல்லையிறே அகவாயில் ஊவம் ஒன்றாகையாலே” என்பர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை. நாயகப்பெண்பிள்ளாய் !—இத்திருநூல்கெல்லாம் நீ தலையியானபடி இதுவோ? எல்லாரையும் திரட்டிக்கொண்டுபோய் உத்தேச்யத்தைப் பெறுகையன்றோ தலையியின்காரியம் என ஏசியவாறு.

இங்குள் ஏசக்கேட்ட அவன், ‘என்னை நீங்கள் தலைவி என்னலாமோ, உங்களுக்கு நான் அடிமைப்பட்டவனல்லேனோ? இதோவந்து சுதவைத்திறக்கிறேன்; எம்பெருமானுடைய சில அபதாநங்களைப் பாடிக்கொண்டிருங்கள்’ என்ன; இவர்கள் கேசுவத வருத்தாந்தத்தைப் பாடத்தொடங்கினார்கள்.

கேசியின்வாயைக் கீண்டெறிந்த வரலாறு :—கும்ஸனூல் எவப்பட்ட அஸூரர்களில் கேசி என்பவன் குதிரையின் உருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும் படி கனைத்துத்தாத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கிநீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத்தாக்கிப் பற்களை உதிர்ந்து உதட்டப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிந்துதள்ளினன் என்பதாம்.

நாராயணன்மூர்த்தி கேசவனை=நாராயணமூர்த்தியாகிய கேசவனை; அன்றி’ மூர்த்தி என்று ஸ்வாரிக்கும் பெயராகையாலே, நாராயணவதாரமாய் ஸர்வஸ்வாமியான கேசவனை என்றும் உரைக்கலாம். கேசவன் என்பதற்கு, கேசியைக் கொன்றவன், சிறந்த மாரிர்முடியையுடையவன், அயனரர்கட்குத் தலைவன் என முவகைப் பொருள்களுண்டு.

இவர்கள் கேசவனைப் பாடச்செய்தேயும் அவன் பேசாதே கிடக்க, நீகேட்டேகிடத்தியோ என்றிருநான். நாங்கள் பாடினபாட்டு உன் உறக்கத்திற்குத் துடைகுத்தினவாறாயிற்றுப்போலு மென்ற கருத்துக்காண்க. உள்ளே அவன் எம்பெருமானுடைய வெற்றிலை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு பேசாதே கிடந்தலையால், இவர்கள் சாலகவாசலாலே நோக்கிக் கண்டனர்; எம்பெருமானுடைய விஜயாநுஸந்தாந்தினால் அவன் வடிவிறேன்றியுள்ள புகலரக்சண்டு “தேசமுடையாய்!” என விளிந்துக் சுதவைத்திறவென்கிறார்கள்.

கிடத்தி—முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. தேசம்—தேஜஃ என்னும் வடசொல்லிகாரம். (ஏ.)

↓ கீழ்வானம் வெள்ளென் றேருமை சிறுவீடு
மேய்வான் பரந்தனகாண் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்
போவான்போ கின்றரைப் போகாமற் காத்துன்னைக்
கூவுவான் வந்துநின்றேங் கோது கலமுடைய
பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகோண்டு
மாவாய் பிளந்தாளை மல்லரை மாட்டிய
தேவாதி தேவனைச் சென்மநாஞ் சேவித்தால்
ஆவாவென் றுராய்ந் தருளேவோ ரெம்பாவாய்.

(அ)

{கோதுகலம் உடைய } (கிருஷ்ணனாலே)
பாவாய் { மிகவும் விரும்பத்
தக்க பதுமை போ
ன்றவளே !

கீழ்வானம் } கீழ்த்திசைப்பக்கத்து ஆகா
சமானது

வேள்ளென்று-வெளுத்தது ; (அன்றியும்),

எருமை-எருமைகளானவை

மேய்வான்-(பணிப்புல்) மேய்கைக்காக

சிறுவீடு-வயல்களில்

பார்த்தன-சென்றுபுக்கன ;

{ (கிருவேங்கட யாத்திரை
போவான் } போலே) போகையையே
போகின்றார் } பிரயோஜனமாகக்கொண்டு
போகின்ற

மிக்குள்ள } மற்றுள்ள எல்லாப்பெண்
பிள்ளைகளையும் } பிள்ளைகளையும்

போகாமல் காத்து - போகவொட்டாமல்
[செத்து

உன்னை கூடவான்-உன்னை அழைத்தற்போ
[ருட்டு

வந்து } (உன்மாளிகைவாசலில்) வந்தி
நின்றோம் } ராநின்றோம் ;

எழுந்திராய் - (எங்களுடன் கூடுவதற்காக)

[எழுந்திரு ,

பாடி - (சண்ணபிரானுடைய குணங்களைப்)

[பாடி

பறை கொண்டு - (அவனிடத்துப்) பறை

[யைப் பெற்று,

{ குற்றையுருவ மெடுத்துவந்த
மா வாய் } கேசிமென்னுமசூனாடைய
பிளந்தானே } வாழையக் கீண்டெறித்தவ
லும்,

மல்லார } எல்லார்களை மானச்செய்தவனு
மாட்டிய } மான

தேவாதிபதிகள்-அத் தேவதேவனை

நாம் சென்று } நாம் அந்நாடு அடிபணிக்
செவித்தால் } தால் (அவன்),

ஆராய்ந்து-(நமதுகுறைகளை) ஆராய்ந்து

ஆ ஆ என்று அருள்-ஐயோ! என்று இரங்கி
[யருள்வன் ;

எல்லா எம் பாவாய்-.

குறிப்புரை :—எல்லாரும் நினைவிவந்து அழைக்கவேண்டிப்படி. சண்ணபிரானுக்கு மிகவும் அந்தாங்ககாலம்பாபா விருப்பமொருத்தியை உணர்த்தும் பாசாரம் இது.

ஸம்ஸாரிகளுக்கு இரையில் பரஹிம்ஸை முதலியவற்றிற் சிர்க்கையும், நாகிற் கொடுபாய்த் தள்ளாவல்ல விஷயாந்தராதாவழம், தமோகுணத்தின் மிகுதியால் வந்த உறக்கமுமாய்ச் செல்லுவையாலே இராக்காலம் வெறுத்தத்தக்கதாய், பகற் போது புருஷார்த்த ஸம்பாத்தத்திற்கு உபயோகியென்று விரும்பத்தக்கதாயிருக்கும் ; ஞானிகளில் தலைமைபெற்ற இவ்வாய்மடந்தையர் இராப்போதில் இடைவீடின்றித் திருஷ்ண நபவம் பண்ணப்பெறுகையாலே பகவதநபவத்திற்கு இரவு பாங்கான காலமென்ற அடிக் இவர்கட்கு விரும்பத்தக்கதாயும், பகற்போதில் ஆய்க்குரவர் விரோதிப்பாடுவென்று அக்காலம் வெறுத்தத்தக்கதாய் மிருக்கையாலே, ‘பொழுதுகிழியில் இடைக்கிடிகள் விரோதிப்பாடுவோ, அதுகூலமான இராக்காலம் பழுதொழிந்ததே !’ என்ற பரிதாபத்தினால், ‘பாவாய்! கீழ்வானம் வெள்ளென்றதே ; இனியாவும் எழுந்திராய்’ என்றழைக்கின்றனர்.

இதனைக்கேட்ட அவன், ‘அதற்குள் இராக்காலம் சுழிகையாவதென்? கீழ்வானம் வெளுக்கையாவதென்? இஃது உங்களுடைய விபரீதஞானம் ; ‘அஞ்சுடரவெப்போனணி நெடுந்தேர் தோன்றுதால்’ என்று * திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையாரான நீங்கள் நெடும்போதாகக் கீழ்த்திசையை நோக்கிக்கொண்டிருச்

கையாலே உங்களுடைய முகநிலா கீழ்த்திசையிற் சென்றுதட்டி உங்கள் முகத் திலேவந்து பிரதிபிம்பித்துத் தோன்றுகையாலே கிழக்கு வெளுத்ததுபோலத் தோற்றுகிறது; இஃது உங்களுடைய அந்நுதாஜ்ஞானம்; வேறு அடையாள முண்டாகிற் சொல்லுங்கள்' என்ன; எருமைகள் பணிப்புல் மேய்கைக்காக வய லெங்குஞ் சென்றுபரந்தமை ஏற்ற அடையாளமன்றோ? என்கிறார்கள்.

சிலர், “எருமைசிறையீடு” எனப் பாடங்கொண்டு, எருமைகள் சிறையி னின்றும் [-தொழுவத்தினின்றும்] விடுதலாப்பட்டு என்றுரைத்தனர்; அது பொருத்தமற்றதென மறுக்க.

இங்ஙனே ஒரு அடையாளங் கூறக்கேட்ட அவன், ‘உங்களது முகவொளி யினால் சிதறிப்போகிற இருள்களின்திரள் எருமைகளாக உங்கட்குத் தோற்று கின்றனவேயன்றி, அவை மெய்யே எருமைகளல்ல; இஃது உங்களுடைய விப ரீதஞானம்’ என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள், ‘எங்கள்ஞானம் விபரீதமாகில் ஆகிறது; பொழுதுவிடியவில்லை பெண்கைக்கு அடையாளமுண்டாகில் நீ சொல் லாய் பார்ப்போம்’ என்ன; அதற்கு அவன், ‘இத்திருவாய்ப்பாடியில் அஞ்ச லக்ஷங் குடிப்பெண்களுண்டு; இப்போது இங்குவந்துள்ள பெண்கள் ஆயிரத் திற்கு மேற்பட்டிரார்; மற்றவர்களும் உணர்ந்துவரவேண்டாவோ? அவர்கள் உணர்ந்து எழுந்துவாராமை விடியாமைக்கு அடையாளமாகக் குறையில்லை’ என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள் ‘இவ்வளவேயோ நீ உணர்ந்தது; உன்னையொ ழிந்த பெண்டிரானவரும் உணர்ந்தெழுந்து புறப்பட்டிப் பாலைவனத்தை நோக் கிச்செல்ல, உன்னையெதிர்த்துச் செல்லுதல் உரியதன்றென்று அவர்களைப் போக வொட்டாமல் தடுத்தது, உன்னை அழைப்பதற்காக உன்மாளிகை வாசற்கடை யிலேவந்து புகாந் திடவாதின்றோங்காண்’ என்கிறார்கள்.

உத்தேசம்மானதொரு ஸ்தலத்தைச்சென்று சேர்வதற்காட்டிலும் அத்த லத்தைநோக்கிச் செல்லுகைநானே அர்ச்சிராதித்ததுபோல் ஹைமரூபமா யிருக்கு மென்பது தோற்றும், “போவான் போகின்றாரை” என்பதனுலென்ப. போ வான்—போவதற்கு; வான்விசுவதிபெற்ற தெரிதலை வினையெச்சம். (வான் என்பதில், ஆன்—வினையெச்ச விகுதி; வ—எதிர்கால இடைதலை என்பது ஒரு சாரர்கொள்கை) போவதற்குப் போகின்றார் என்றால், போகையே பிரயோ ஜநமெனப் புலப்படுமன்றோ. போகின்றாரை என்றவிடத்துள்ள இரண்டனுருபு “மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்” என்றவிடத்துப் பிரித்துக்கூட்டி புரைக்கப்பட்டது.

“கூவுவான் வந்துகின்றோம்” என்றபாடத்தைக் “கூவான் வந்துகின் றோம்” எனத் திருத்தினர் சிலர்; இஃது எதுகைத்தொடைக்கு ஏற்றதாயினும் வெண்டனையிறழ நின்றமையால், கூவுவான் என்றபாடமே கொள்ளற்பாலதாம்; கூவான் எனப்பாடங்கொள்வது “ஐகிதெவயிஸ்ரு நதெநஸா ஹோவ்யாயி” என்ற நியாயத்திற்கு ஸ்மாரகமாதலால். தீர்க்க.

இங்ஙனே இத்தனை ஆய்ப்பெண்டிரும் இவர் மாளிகைவாசலில்வந்து துவள் வதற்கு ஆடி-இவர் கண்ணிரானுக்கு மிகவும் அந்தரங்கவல்லபையாயிருக்குமஃ

தேயாமென்பது “கோதுகலமுடைய பாவாய்” என்ற வினியாற்போதருமென்க. கோதுகலம்—கொதுகுலமும் என்ற வடசொல்லிகாரம்; ஆஸச என்பது அதன்பொருள்; கண்ணபிரானுடைய ஆஸசையத் தன்னிடத்துப் பெற்றுள்ள என்றபடி. “கோது குலமுடைய” என்றபாடம் மறுக்கத்தக்கதே. “வெஹுஸாழிஸுரவஜ்ஜஸுபயிதஃதுஜாவலாமிண” என்னும்படியே லீவம-உவம-உங்கனில் அவரத்தாலிஷையுள்ள குலங்குலமாக உனக்குப் பரிசாய் பண்ணும்படி லோகேசுவரீதவத்தோடுங்குடின நிருவாயிகுலீதவதை உடையவன் காணீ” என்று பரகாலிஷு உலாவிட்டமையால், “கோதுகுலமுடைய” என்ற விபீதபாடத்தை அவர் மேற்கொள்ளத்தொடங்கினானெனக் கொள்க. பாவை—உவமையாகுபெயர். [பறைகோண்டு.] முதற்பாட்டின் குறிப்புரைகாண்க.

மல்லரைமாட்டிய வரலாறு:—கம்ஸனால் வலிய அழைக்கப்பட்டிருக்கண்ணனும் பலராமனும் அவனதுஸவாபிற் செல்லுமானில், அவர்களை எதிர்த்துப் பொருதுகொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏற்பட்ட சாணான் முஷ்டான் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உத்தமபாப் பெரும்போர் செய்ய, அவர்களை யெல்லாம் அப்பாதவயிற் இருந்தும் மற்றபாபினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பதாம். அன்றி, கண்ணன் பாண்டவ தூதனுய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்ற பொழுது துரியோதனன் சஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய கிளவறை யொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபானிகளாய் உள்வேடிருக்க வைத்து அப்படுமுழியைப் பிறர் அறிய வொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலே மூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்தாஸை மொண்டை அழைத்து அவ்வாஸத்தில் கண்ணனை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்ஙனமே கண்ணபிரான் அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிப்பதி ஆணைம் உளவிறங்கிப் பிளவறையிற் செல்லுமானில், அப்பிரான் மிகப் பெரிதாக விகவாபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்தவ, அப்பிலவறையினிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனரென்ற கலையையும் கொள்ளலாம். (ஆயுதங்களின் உதவியின்றிச் சரீர வலியையே கொண்டு செய்யும் யுத்தம் மற்றோர் எனப்படும்.) மாட்டிய—மாள் என்னும் வினையடியாப் பிறந்த பிறவினைப் பெயரெச்சம். தேவாதி தேவன்—ஐவாய்ஐவரி; “ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்” என்றதிதே “யாங்கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற் கடவுளார்க்கும், ஆங்கடவுள் நீ” என்ற திருவாங்கக் கலம்பகமுங் காண்க. ஆ ஆ—ஹா ஹா; இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல். அருள்—அருளுந் என்ற படர்க்கை எதிர்கால வினைமுற்றின் தொகுத்தல்.

ஸ்ரவசேஷியான எம்பெருமான் சேஷபூதர் இருக்குமிடத்தே வந்து அருள் புரியக் கடமையுடையனாயிருந்துவைத்து, அவன் அங்ஙன் செய்யாதொழியில், நாம் நம்ஸ்வரூபத்தைக் குலைத்துக்கொண்டாகிலும் அவனிருக்கு மிடத்தேறச்

சென்று சேவித்தால், அவன் ‘ஆ! நம்காரியத்தை நாம் செய்யத்தவறினோமே; அன்னநடையவணங்குகளை ஆயாஸப்படுத்தினோமே!’ என்று தான் கழிவிரக்க முற்று நம்காரியத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுவன்; எல்லாருமாகத் திரண்டுபோகலாம், எழுந்துவா என்றழைக்கின்றனர், பின்னடிகளால்.

ஸ்வாபதேசத்தில், “கீழ்வானம் வெள்ளென்று” என்பதனால் ஸத்வகுணப்ராசாரமும், “எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தன” என்பதனால் தமோகுண பஹிஷ்காரமும் கூறப்பட்டனவாமெனக் கொள்க. மற்றவை வெளிப்படை, (அ.)

துமாணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரியத்
தூபங் கமழத் துயிலனைமேற் கண்வளரும்
மாமான் மகளே மணித்ததவந் தாள் திறவாய்
மாமீ ரவளை யெழுப்பீரோ வுன்மகன்தான்
ஊமையோ வன்றிச் செவிடோ வனந்தலோ
எம்பு பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ
மாமாயன் மாதவன் வைகுந்த னேன்றென்று
நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரோம்பாவாய்.

(க)

துமாணி மாடத்து-பரிசுத்தமான மாணிக்கங்

[களமுத்திச் சமைத்தமாளிகையில்]

சுற்றும்-நாற்புறமும்

விளக்கு எரிய-விளக்குகள் எரியவும்,

தூபம் கமழ (அகிலமுதலியவற்றின்) வாஸ

[னைப்புக்கைகள் மணம் வீசவும்,

துயில் அணை மேல் } மென்மையான படுக்கையின்மீது நித்திரை
கண் வளரும் } [செய்யாநின்ற,

மாமான் மகளே - அம்மான் பெண்ணே!

மணி கதவம் - மாணிக்கக் கதவினுடைய

தாள்-தாபுரான

திறவாய்-திறந்திரொயாக;

மாமீர்-அம்மாமீ!

அவளை- (உள்ளே உறங்குகிற) உன் மகளே

எழுப்பீரோ- எழுப்பமாட்டீரோ?

உன் மகள்-உன் மகளானவள்

ஊமையோ- வாழ்ப்புலன் இல்லாதவளோ?

அன்றி-அல்லாமற் போனால்

செவிடோ- செவிப்புலன் இல்லாதவளோ?

(அன்றி,)

அனந்தலோ - பேருறக்க முடையவளாயி
ருக்கின்றாளோ!

(அன்றி,)

பெருந் துயில்-பெரிய படுக்கையில்

எமப்பட்டாளோ - காவலிடப்பட்டாளோ

(அன்றி,)

மந்திரப்பட்டாளோ-மந்திரவாதத்தினால் கட்

[டுப்படுத்தப்பட்டாளோ?

மா மாயன் - ‘அளவிற்ற ஆச்சரியச்செய்

[கைகளையுடையவனே]!

மா தவன் - ‘திருமகள் கேழ்வனே!’

வைகுந்தன் என்று என்று - ‘ஸ்ரீவைகுண்ட

[நாதனே]’ என்று பலகால் சொல்லி

நாமம் பலவும் - (எம்பெருமானுடைய) திரு

[நாமங்கள் பலவற்றையும்

நவின்று - (வாயாரக்) கற்றோம்;

(இனியாகிலும் உன்மகள் உணரலாகாதா?)

ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை :—மைத்துனமையுருடையா லொருத்தியை உணர்த்தும் பாசரம் இது. சுற்றும் விளக்குகள் விளங்கப் பெற்றுத் தூபங்கள் மணம் வீசாநிற்கப்

பெற்ற நன்மணிமாடத்தில் மெல்லணைமேற் கண் துயில்சென்ற மாமான்மகளை நோக்கி “மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்” என்று வெளியே நிற்பவர்கள் சொல்ல, அவன் அதனைக் கேட்டுவைத்தும் மறுமொழி ஒன்றுங் கூறுதாளாய்க்கிடக்க, அங்ஙனே கிடக்கும்படியைக் கண்ட அவன்தாயார் ‘இத்தனை பெண்பிள்ளைகள் வருந்தி வாசலிலே நின்று துவள, இவன் ஒரு பேச்சும் பேசாதே கிடந்துநிற்குவது என்ன நீதி!’ என்று நெஞ்சிற்கொண்ட இரக்கம் முகத்திலே தோற்றும்படி யிருக்குமாற்றை இவ்வாய்ச்சிகள் கண்டு, ‘மாமீர்! அவனொருத்தி எங்கள் திரளிற் புதாமையாலே நாங்கன்படும் பாட்டைக் கண்டேரே; உமது மகளைச் சிறிது உணர்த்தலாகாதா? நாங்கள் நெடும்போதாக நின்று கூவச்செய்தேயும் இவன் மறு மாற்ற மொன்றும் தருகின்றிலனே; இவன் உலையாரா? செவிடா? பேருதக்சம் பிடித்தவனா? அன்றி, இவன் எழுந்திருக்கக் கூடாதென்று யாரேனும் படுக்கையில் காவலிட்டிருக்கிறார்களா? அன்றி, மந்திரவாதத்தினால் ஸர்ப்பத்தைத் தடைகட்டுவது போல், இவன் படுக்கையினின்றும் எழுந்திருக்க வொண்ணாதபடி ஆனும் மந்தர்ப்ரயோகம் பண்ணிவிட்டாரா? நாங்கள் ஒருவசையாகவும் நிர்ணயிக்கமாட்டுகின்றிலோம்’ என்ன; இதனைக்கேட்டதாயார் ‘நீங்கள் இங்ஙனே ஒன்றும் சங்கிக்கவேண்டா; அவருநக்கும்படியான பகவந்தாமங்களைப் பகரத்தொடங்கினீர்களாகில் அவன் தன்னுடைய உணர்த்தெழுந்துவருவன்’ என்ன; ‘அங்ஙனமும் செய்தற்றது; நாங்கள் இவ்வளவாகச் சொன்ன பகவந்தாமங்கட்கு ஓர் வரையறையில்லைகாணும்; இன்னும் யாம் என் செய்வோம்’ என்கிறார்கள்.

துமணிமாடம் = நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியில் திருந்துதலையில்லிமங் கலத்தை வருணிக்கத்தொடங்கி, “துவளில் மாமணிமாட மோங்கு துலையில்லி மங்கலம்” என்றார்; இங்கு அங்ஙனன்றித் “தூ மணிமாடம்” எனப்பட்டது. இவ் விரண்டிற்கு முள்ளவாசியென் எனினில்; **துவள்** இல் என்ற அடை மொழியினால் துலையில்லி மங்கலத்து மாடங்களின் மணிகள் முதலில் அவ்வுழற்றிருந்து, பின்னர் துவளற்றனவாயின வென்பது தோற்றுவிக்கப்படும். இங்கு, தூ என்ற அடை மொழியினால் - இங்குற்ற மாடத்து மணிகள் பிறப் பெதொடங்கிப் பாமாவநங் களாய் எஞ்ஞான்றும் துவளின் ஸம்பந்தத்தைப் பெருதன வென்பது தோற்று விக்கப்படும். (**துவள்** - தோஷம்) இங்கு, முத்தர்படியையும் நித்தியப் படியையும் நெஞ்சிற் கொள்க; முத்தராகிறார் - சிலநாளாவரை ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அமுத்திக் கிடந்து, பின்னர் அப்பற்று அறப்பெற்றேரார்; (இது, துவளில் என்றபடிக்கு ஒக்கும்.) நித்தியராகிறார் - என்றும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தமே யில்லாதாராய் அநவர தம் பரவாஸுதேவன் பதவினையிற் பரிசரியை பண்ணும் அருந்தகருட விஷ்வக் ஸேநர்கள்போல்வார்; (இது, தூ என்றபடிக்கு ஒக்கும்.)

புறம்பே நின்று துவள்கின்ற எங்கள் நெஞ்சு இருண்டு புலையாநிற்க, உள் ளே சுற்றும் விளக்கெரியும்படியாகப் பெற்ற பாக்கியமே பாக்கியம்! என்னும் வயிற்றெரிச்சல் முதலடியில் தோற்றுமாறு காண்க.

“புறம்பே நின்று ‘மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்’ என்கிறவர்கள் உள்ளொரிகுற விளக்கறிந்தபடி என்னென்னில்; மாணிக்கக்குப்பியிலே அகவாய்விள்ளது சிழி

லிட்டுத் தோற்றுமாபோலே தூமணிமாட மாகையாலே உள்ளெரிகிற விளக்குத் தோற்றுமிதே” என்ற ஆரூயிரப்படி அருளிச்செயலை இங்கே கூட்டிக்கொள்க.

“தூபம் கமழ” என்ற சொல்நயத்தால்; கண்ணுக்குப் புகையாகத் தோற்று வையன்றியே வெறும்பரிமாணமேயாயிருக்குமாறு தோன்று மென்ப. “தூபம் கமழ” என்றும் ஒதுவர்: தூபம் - ய-ஞ-ஹ; தூபம் - ய-ஞ-ஹி. துயிலணை - படுத்துக் கொண்டவுடனே உறக்கத்துக்குப் பரவசமாக்கவல்ல மெத்தைபென்க; இதனால், அப்படுக்கையின் மென்மை, குளிர்ந்திழுதலிய குணங்கள் விளங்கும். “மென்ம லர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ” என்றபடி நாங்கள் பண்ணியிற்சாயப் பெருதே யிருக்க, நீ துயிலணையிற் கண்வளர்வது நமது நடப்புக்கு நன்றாகப் பொருந்து மம்மா! என வெறுத்துக் கூறுகின்ற சொற்போக்கு இஃது என்றனர்க. “துயிலணை மேல் உறங்கும்” என்துதே “கண்வளரும்” என்றது பரவசவிஷயத்தில் அவகா ஶித்தவர்கள் கௌரவிக்கத்தக்கவரென்ற கருத்தைக் காட்டுநற்கென்க. ஊடே வெறுத்துக் கூறுவதெல்லாம் ஆற்றுமையின் செயலத்தையிதே. [“மாமான்மகளே” திருவாய்ப்பாடியிலே ஒருநர்கருதிஸம்பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக ஆண் டாள் ஆசைப்பட்டபடி.” என்பது ஆரூயிரப்படி. [ஊமையோ.] ஊமையில் இரண்டு வகை உண்டு; ரஸநேந்திரியத்தின் தோஷத்தினால் பேசமாட்டாமல் ஊமையாவது ஒன்று; ரஸநேந்திரியத்தில் வைகல்யமொன்று மின்றியேயிருப் பினும் பிறவிச் செவிடாகப்பிறந்து ஊமையாவது மற்றொன்று; வாசிகவ்யவஹா ரத்தைக்குறித்து சக்திஜ்ஞானம் ஆவச்சயகம்; சக்திஜ்ஞானமாவது - துதில் என்னும் பதம் துணியைச் சொல்லுகிறது; முகில் என்னும் பதம் மேகத்தைச் சொல்லு கிறது என்றிப்புலடகளிலே பிறக்கும் உணர்ச்சி; இவ்வுணர்ச்சி பிறப்பதற்கு வ்யூஷுவஹாரஜ்ஞானம் முதலியன காரணம்; ஒரு பெரியோன் ஒரு சிறுவனை நோக்கி, ‘துதில்கொண்டுவா’ என்று நியமிக்க, அவன் அது கேட்டுத் துணியைக் கொணர்கின்றான்; இவ்விரண்டையும் கண்டுகொண்டிருப்பா னொருவன், ‘துதில் என்னுஞ் சொல் துணியைக் குறிப்பதாம்’ என உணர்கின்றான். இங்ஙனே பிறக்கும் உணர்ச்சியே வ்யூஷுவஹாரத்தாற் பிறக்கும் சக்திஜ்ஞான மெனப் படும்; மேற்கூறிய வியவஹாரம் செவிப்புலனது உதவியின்றி அறிவரிதாதலால் பிறவிச் செவிடனுக்கு சக்திஜ்ஞானம் பிறக்கவழியில்லை யென்பது பற்றி, “ரஸ நேந்திரியத்திற் குறையொன்று மின்றியே யிருப்பினும் பிறவிச் செவிடாகப் பிறந்து ஊமையாவதும் ஓர்வகை” எனக்கூறியது ஒக்குமென்க.

அன்றிச் செவிடோ?—கீழ் ‘ஊமையோ’ என்றது ரஸநேந்திரிய தோஷத் தினால் மாத்திரம் ஊமையாவதை நோக்கியதாம்; ‘செவிடோ?’ என்று தனியே மற்றொரு கேள்வி உள்ளமையால். “ஊமைக்குங் கேட்டு வந்து திறக்கலாம்; அதுக்குமேலே செவியில் துளையிலையோ” என்ற ஆரூயிரப் படியையும் நோக்குக.

“ஊமையோ? செவிடோ?” என்ற வினாக்களுக்கு உட்கருத்து:—ஆர்த் தர் விஷயத்தில் இரக்கமுற்று ‘ஐயோ!’ என்றொரு வாய்ச்சொல் சொல்வதற் கும் அவகாசமில்லையோ உன்மகளுக்கு? ஆர்த்தரான எங்களுடைய கூக்குரல் செவிப்பட வொண்ணாதபடி உன்மகள் உள்ளே செய்யும் காரியம் என்னோ?

அனந்தலோ?—கண்ணபிரானோடு கெடும்போதாகக் கூடித் களித்துப் படுக்கையில் இப்போதுதான் சாய்ந்தனனோ? எம்பெருஞ்ஞாயில் மந்திரப் பட்டாளோ?—உன்மகள் எங்களை உறங்கவொட்டாதவாறு போல, அவளை ஆரேனும் உணரவொண்ணாதபடி மந்திரவாதஞ் செய்து கட்டுப் படுத்தினரோ? “பெய்யுமாமுதில் போல்வண்ண! உன்றன் பேச்சுஞ் செய்கையும், எங்களை மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கோலோ?” என்ற நாய்ச்சியார் திருமொழியை இங்கு அநுஸந்திக்க.

எமம் என்பதை, ஹெரி என்னும் வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொள்ளில், கந்தமயமான பெருந்துயிலில் மந்திரப்பட்டாளோ? என்று பொருளாம். **எமம்**—இரா, இன்பம், உன்மத்தம், கலக்கம், களிப்பு, காவல், சேமம், திரைச்சீலை, புதையல், பொன், மயக்கம், விபூதி.

மந்திரப்படுத்தல்—நச்சுமருத்துவன் நாகத்தை ஈவுத்தும் சலிக்க வொண்ணாதபடி மந்திரப்பிரயோகஞ் செய்து தடைகட்டுதல் முநியின போலும்.

ஊமை, சேவிடு, என்பன பண்புப் பெயர்களாயினும் இங்குப் பண்பியைக் குறித்தமையால் ஆகுபெயராமென்க: பண்பு—குணம்; பண்பி—குணி; ஊமை—பண்பு; ஊமையன்—பண்பி; செவிடு - பண்பு; செவிடன்—பண்பி. உன்மகள் செவிடியோ? ஊமையனோ? என வினவியதாகக் கொள்க. **அனந்தல்** என்றசொல்லும் உறக்கப் பொருளதாய்த் தொழிற் பெயராயினும் ஆகுபெயரால் தொழிலாளியைக் குறித்ததாம்.

இவர்கள் இங்ஙனே வினவக்கேட்ட தாயார், “பெண்கள்! நீங்கள் இவளது பிரகருதியை உணர்ந்திருந்து இவளை எழுப்பவேண்டும் முறையை உணர்ந்தீர்களே; இங்ஙன மெழுப்பினால் இவள் எழாள்; தென்றலுஞ் சிறுதுளியும் பட்டாற்போல அவள் உக்குந்திருநாமங்களை வாயார அநுஸத்தித்தீர்களாகில் சடக்கென உணர்ந்து வாராளோ” என்ன; அங்ஙனஞ் செய்தற்றதென்கருர்கள், கடைபிரண்டடிகளால்.

மாமாயன்:—அபலைகளான பெண்களைத் தன்வசப்படுத்திக் கொள்ளுதற்குச் சாதனமான பல ஆட்சரிய குண சேஷ்டிதங்களை உடையவன் என்றபடி.

மாதவன்:—இடக்கை வலக்கை அறியாத இடைச்சிகளை மாத்திரம் வசப்படுத்திக் கொண்டவனல்லன் அவன்; அல்லிமலர் மகளை இறையு மகலவொண்ணாதபடி மாப்பில் அழுத்திக்கொண்டுள்ளவன் காண்பின் என்றவாறு.

வைகுந்தன்:—இங்ஙன பெண்களை மாத்திரம் தோற்றிக்குமவனல்லன்; கண்கள் துஞ்சாமே கண்டபடியே நிற்குந் தித்திய ஸூரிகளை ஒரு நாடாகவுடையவன் என்கை, என்றென்று என்றமையால் அவைபோல்வன பல திருநாமங்கள் கூறினமை தோன்றும்.

நலின்ய:—என்ற வினயெச்சத்திற்கு, சொல்லி என்று பொருள் கூறுவது பொருத்தமுடைத்தாகா நிற்க, அங்ஙன கூறுது, சொன்னோம் எனத் தன்மைப் பன்மைப்பொருள் கூறுவது அத்துனைச் சிறப்புடைத்தன் மெனில், “நாமம்

பலவும் நலின்று—மாமீர்! அவனை எழுப்பீரோ” என அந்நயித்துப் பொருளைப் பொருத்தாக.

உள்ளுறை பொருள்:—உபாயாத்யவஸாயத்தில் ஊற்றமுடைய அதிகாரியை உணர்த்தும் பாசரம் இது. தாமணிமாடத்து - அப்ராக்ருதமாய்ப் பஞ்சோபநிஷண்மயமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தில், சுற்றம் விளக்கு எரிய - ஸர்வதோமுகமாக ஞானவிளக்கு ஒளிவிட, தூபம் கமழ - ஞானம் பரிமரிக்க; ஞானம் பரிமரிக்கையாவது - அநுஷ்டாநபரியந்தமாகை. தூயிலிணைமேற் கண்வளரும் - தன்னுடைய முயற்சிகளனைத்தையும் விட்டிட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றிக்கிடக்கின்ற என்றபடி; ஸ்வப்ரயத்ந ஸாமான்ய நிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவதேகோபாயாத்யவஸாயத்தை மார்பில் கைவைத்து உறங்குகையாக ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ள விடங்கள் காணத்தக்கன.

மாமான்மகளே:—மாமான் என்றும், அம்மான் என்றும் பரியாயமாதலால், மாமான் என்பது ஸ்வாமிவாசகம்; எம்பெருமானால் பிள்ளையாகப் பாவிக்கப் பெற்ற அந்நயர்ஹரான பாகவதரே! என்றபடி. மணிக்கதவம் தான்றிறவாய் - தேஹாத்நமாக்க எரிண்டிலுமுண்டாய் உமது அநுபவத்திற்கு விரோதியான மமகாரத்தை நீக்கவேணும் என்றபடி. மற்றும் இவ்வழியானே காண்க. (க)

நோற்றச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்!

மாற்றமுந் தாராரோ வாசல் திறவாதார்

நாற்றத் துழாய்முடி நாரா யணனம்மாற்

போற்றப் பழைதரும் புண்ணியனாற் பண்டோருநாள்

கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த கும்ப கரணனாற்

தோற்று முனக்கே டெருந்துயில்தான் தந்தானே

ஆற்ற வனந்த லுடையா யருங்கலமே

தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

(க0)

நோற்று-நோன்பு நோற்று

சுவர்க்கம் புகுகின்ற-ஸுகாதபவம் பண்

[ஞானின்]

அம்மனாய்-அம்மே!

வாசல்திறவாதார்--வாசந்தகைவத்திறவாதவ

[ர்கள்]

மாற்றமுந் தாராரோ-ஒருவாய்ச்சொல்லுங்

[கொடுக்கமாட்டாரோ?

நாற்றத் துழாய் முடி--நறு நாற்றம் வீசாந்

[ன்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையை

[அணிந்துள்ள திருமுடியையுடைய

நாராயணன்-நாராயணனும்,

நம்மால் போற்றி நம்மால் மங்களாசாஸன

பறைதரும் } ம் பண்ணப்பெற்றுப்

[புருஷார்த்தங்களைத் தந்தருள்பவனும்

புண்ணியனால்-தர்மமேவடிவுகொண்டுவந்தா

ற் போன்றவனுமான இராமபிரானால்

பண்டு ஒருநாள்-முன் ஒருகாலத்தில்

கூற்றத்தின் } யமன்வாயில் (இரையாக

வாய் விழ்ந்த } விழுந்தொழிந்த

கும்பகரணனும்-கும்பகரணனும்

தோற்று-தோல்வியடைந்து

பெருந்துயில்-(தனது) பேருறக்கத்தை

உனக்கேதான் } உனக்கே தான் கொடுத்

தந்தானே } து விட்டானே?

ஆற்ற அனந்தல் } மிகவும் உறக்க முடைய

உடையாய் } வளே!

அரு கலமே - பெறுதற்கரிய ஆபரணம்

[போன்றவளே!

தேற்றம் ஆய் } தெளிந்துவந்து (கதவைத்)

வந்து திற } திறந்திடு;

•*வல் ஓர் எம் பாவாய்.—

குறிப்புரை:—ஒரு பாடசாலையிற் பல மாணுக்கர் படியாநிற்க, அவர்களுள் ஒருவன் மிக்கவல்லமை பெற்றால், அவனாருளே மற்றினவர்க்கும் தலைவனுமாறு போலத் திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகளனைவர்க்கும் தலைவியாய், கிருஷ்ண ஸம்சுலேஷத்தில் எல்லாரினும் மிக வித்தகையாய். எல்லாப் பெண்களையும் கண்ண பிரான் படுத்தும் பாடெல்லாம் அவனாருளே இவள் திறத்துப் படும்படி. வீறுபாடுடையளாய், கண்ணபிரானால் மிகவும் விரும்பப் படுமவளாய், அவன் பக்கல் சால முகமுடையாளமாய், கிருஷ்ணன் திருமாளிகைக்கு அடுத்த திருமாளிகையுடையளாய், நடுவே இடைச்சுவர் தள்ளிப் போகட்டு ஒரு போகியாகத் தண்ணீர்த் திரும்பற்று ஒரு படுக்கையிலே அவனுந் தானுமாகக் கிடந்து அதுப விப்பாளுமான ஓராய்ச்சியை உணர்த்தும் பாசரம் இது. ஸாதநத்தில் வருந் தாதே ஸாத்யம் கைபுகப் பெற்றவன் இவன் என்க.

‘எல்லாரு முடன் கூடிக் குளிக்கக் கடவோம், உடன் கூடி நோன்பு நோற்கக்கடவோம், உடன் கூடிக் கிருஷ்ணாதுபவம் பண்ணக் கடவோம்’ என்று சொல்லிவைத்து, நாங்கள் உணர்த்தவும் உணராதே கிடந்துறங்குதியேலும், ‘இப்போது சுதவைத் திறக்க அவகாச மில்லை’ என்றொரு வாய்ப்பேச்சுத் தான் சொன்னாலாகாதோ? இங்ஙனெத்த பேருறக்கம் உனக்கு வந்தவழி யாது கொல்? பண்டு இராமபிரானது அம்புக்கு இலக்காகி மாண்டொழிந்த கும்பகரணன் தனது உறக்கத்தை உனக்குத் தந்தொழிந்தானோ தான்? ஆ! சால நன்று இது; இப்பேருறக்கம் உனக்கு ஆகாதுகாண்; நீ ஒருத்தி எங்கள் திரளில் வந்து கூடாமையால் இத்திரள் இருள்முடிக்கிடக்கு மாற்றை வந்து காணுப் போழி! என்கிறார்கள்.

முதலடிக்கு முன்றுவகையாகக் கருத்துரைக்கலாம்;—கண்ணபிரானுடைய திருமாளிகைக்கு அடுத்த திருமாளிகையாய் இடைச் சுவரற்றிருப்பதனால், கண்ணபிரானோடு இடைவீடின்றிச் சுகாதுபவம் பண்ணும்படி நீ நோற்ற நோன்பு என் கொல்? முன்பிறவியில் நோற்ற நோன்பின் பயனாக இப்போது கிருஷ்ணாதுபவ ஸுகம்பெற்று நின்றி என்கிறுளென்பது முதற் கருத்து.

பொழுது விடிந்த பின்னரும் உணர்ந் தெழுந்து வாராலையினால், அம்மே! இங்ஙன் கிடந்துறங்கா நின்ற நீயோ நோன்பு நோற்றுச் சுகாதுபவம் பண்ணப் போகிறாய்? நினைவுக்கும் செயலுக்கும் பொருத்தம் அழகிதா யிருந்தது! என எசியவாறாகக் கொள்ளுதல், இரண்டாங் கருத்து.

‘எல்லாரு மொக்கக்கூடி நோன்பு நோற்றுக் கிருஷ்ணாதுபவ ஸுகம் பெறுவோம்’ என்று சொல்லிவைத்து, நீ தனியே நோன்பு நோற்றுச் சுகாதுபவம் பண்ணுவது என்ன தரும்! என வெறு என்றவாறாகக் கொள்ளுதல், முன்றாக் கருத்து. இவன் நோற்ற நோன்புபவது—வித்தஸாதந ஸ்வீசாரமென்க. “விடினெ ஸூரணம் ஸூரணமென்குதொபெ தெஷாந் ராஜந்! ஸவ்ய ஜாஸ்திராஜா” என்ற மஹாபாரதங் காண்க.

ஸுகம் மென்ற வடசொற்றிரிபாகிய சுவர்க்க மென்னுஞ் சொல், இங்குச் சுருக்கத்தைச் சொல்லிற்று; “யஸ்யா ஸஹஸஸுமெ-நா மிரபொய ஸுயாவநா”

[உன்னுடன் கூடியிருத்தல் - சுவர்க்கம்; உன்னைப் பிரிந்திருத்தல்—நரகம்] எனப் பிராட்டி பணித்தமை நோக்கத்தக்கது. புகுகின்ற என்ற அடை மொழி—உள்ளே கிருஷ்ணாறுபவஸூகம் நிகழுமாற்றைக்கூறும்; இதனால் அனுபவத்தில் இடை வீதின்மையும் தோற்று மென்ப

அம்மனாய்! என்ற வினியால்—நீ இங்ஙன் தனியே ஸுகாறுபவம் பண்ணுவது உன் பெருமைக்குப் பொருந்து மத்தனை யன்றித் தோழமைக்குத் தகாதென்பது போதரும். அம்மனாய்—‘அம்மனை’ என்பதன் ஈறு திரிந்தவினி; தாயே! என்று பொருள்.

அசோக வந்ததிற்பிராட்டி திருவடியைக் கண்ட கனிப்பின்மிகுதியால் “பூஹவெண்ணாவாஹாஸாவ்யாஹாரநகிஞந” என்றபடி ஒன்றும்பேசாதே திரிக்குட்டுக் கிடந்தாற்போல, இவளும் இவர்களது மதுரமான வாய்மொழியைக்கேட்டுப் பரமாதந்தத்திற்குப் பரவசப்பட்டிருந்தமையாலும், ‘இவர்களுக்கு அடிச்சியாகிய என்னை இவர்கள், ‘தாயே!’ என்று விளித்துப் பழியிடுகின்றனரே’ என்ற உள் வெதுப்பினாலும், ‘நாம் கிருஷ்ணாறுபவம் பண்ணுவதாக இவர்கள் பழியிடா நின்றார்கள்; இத்தருணத்தில் நாம் இவர்கட்கு மறுமொழி கூறுதல் சாலாது’ என்ற நினைவினாலும் அவள் பேசாதே கிடந்தாள்; அவளது கருத்தை அறியாத இவர்கள், தாங்கள் வெளியே நின்று துவள்கிற துவட்சி பொறுக்கமாட்டாமல், “மாற்றமுந்தாராரோ வாசல் திறவாதார்” என்கிறார்கள். நீ வாயைத் திறவாதொழியினும் கதவையாகிலுந் திறக்கலாகாதோ? என்றவாறு. உன் உடம்பைக் கிருஷ்ணனுக்குத்தந்தால், உன் பேச்சை எங்களுக்குத் தரலாகாதோ? என்றிப்புடைகளிலே கருத்துரைப்பர்.

முதலடியில் ‘அம்மனாய்’ என முன்னிலைப் படுத்தி விளித்தமைக்கு ஏற்ப “மாற்றமுந் தாராயோ வாசல் திறவாதாய்” என முன்னிலையாகவன்றோ கூற அடுப்பது; படர்க்கையாகக் கூறியுள்ளவிது பொருந்துமாறென் எனில்; “ஒரிடம் பிறவிடந்தழுவலுமுளவே” (நன்னூல்) என்பது இலக்கணமாகலின் இது பொருந்துமென்க: எனவே, இது முன்னிலைப் படர்க்கை என்றபடி. “துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவென்றே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் அதன் உரையும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. இதனால், ரங்கராமாநுஜ, பரகால பிகுளக்கள் “புகுகின்ற அம்மனார்” எனப் பாடங்கற்பித்து உரைத்தது பிராசீர்பாடத்திற்கும் பூருவர்களின் விவாக்கியானத்திற்கும் பொருத்தமற்றதாதலால் தான்னோன்றிப் பாடமென மறுக்கத்தக்கதேயாம்; இலக்கணவிரோதம் சங்கித்துப் பெரியோர் பாடத்தைத்திருத்தியவிது அவர்களின் பேதைமையை நன்கு புலப்படுத்தும். அன்றியும், அம்மனாய் என்ற பாடத்தாத அம்மனார் எனத் திருத்தியும் பயனில்லை; மேல் ஆறாமடியில் உனக்கே என முன்னிலையாகக் கூறப்பட்டுள்ளமையால் ஆனபின்பு அத்திருத்தம் “ஊகிதெவியுஸு-நெ நஸாஹாவ்யாயி:” [உள்ளிதின்னும் உறுநோய் ஒழிந்தில] என்ற நீதிக்கு ஸ்மாரகமாமத்தனை யென்றொழிக.

இங்ஙன் இவர்கள் பழியிட்டுக் கூவுகின்றமையை உணர்ந்த அவன், 'ஐயோ! நம்மேல் இவர்கள் வீண்பழி இடுகின்றனரே; இவர்கட்கு ஒரு மறு மொழி சொல்லியாகிலும் பிழைப்போம்' என்றெண்ணி, 'தோழிகாள்! நீங்கள் நெடும்போதாக இங்ஙனே பழியிடுவதென்? கண்ணபிரான் இங்கு இல்லையே' என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள், 'அம்மா! நன்று சொன்னாய்; நீ மறைத்தாயாகிலும் திருத்துழாய் மணம் அவனிருப்பைக் கோட்சொல்லித் தாராநின்றதே; அதனை நீ மறைக்கவல்லையல்லையே' என்ன; அதற்கு அவன், 'அந்தோ! பாவமே!! அவன் இப்போது இங்குக்கடந்தால்தான் துழாய் மணநாறு மென்று கருதுகின்றீர்களோ? ஒருகால் அவன் அணைத்துவிட்டால் அந்நாற்றம் தூறு குளிக்கு சிற்றுமனப்பதை நீங்கள் அறியீரோ? அன்றியும், நான் உங்களைப்பிரிந்துவந்து படுக்கையிற் சாய்ந்தபோதே தொடங்கி நீங்கள் வாசலைப்பற்றிக்கொண்டு நிற்கிறீர்கள்; கட்டுங்காவலுமான வாசலிலே அவன் எங்ஙனம் புகவல்லன்? இவற்றை ஆராயாது நீங்கள் பழியிடுவது தருமமன்று' என்ன; 'அவன் எங்களைப்போலக் சதவு திறக்குந்தனையும் காத்திருக்க வேணுமோ? அவன் நாராயணனென்பதை நாங்கள்றியோமோ, நீதான் அறியாயோ? அவன் வியாபகனாயிருந்துவைத்து, வேண்டினவிடத்தே வந்து தோற்றமாட்டிற்றிலனாகில் அவனுடைய வியாபதிக்குப் பிரயோஜனம் என்னாகும்?' என்று இவர்கள் சொல்ல; அவன் மறுமாற்றஞ்சொல்ல வல்லமையற்று வாய்திறவாதே ஈடந்து உறங்குமவன் போலப் பாவனை செய்தான்; குறட்டைவிட்டான்; அதனைச் செவியுற்ற இவர்கள், 'அம்மா! கும்பகரணனும் உனக்குத் தோற்றுத் தனது உறக்கத்தை உனக்கே தந்தொழிந்தனனோ?' என்கிறார்கள்.

கும்பகரணன்—சுமாரியின் மகளான கைகவியின் இரண்டாம் புத்திரன்; இராவணனுக்குத் தம்பி; இவன் அறநெறி தவறாது மிகமுயற்சி கொண்டவனாகி, கோடையில் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே நின்று பெருந்தவம் புரிந்தனன்; மாரிகாலத்தில் மேலே மறைபொழிகையிலும் இருந்தனிடம் விட்டசையாது || வீராஸநம் கொண்டு வீற்றிருந்தனன்; சீதகாலத்தில் ஓயாது ஜலத்தினிடையே நின்று தவம்புரிந்தனன்; நன்னெறி பிறழாது தருமத்திலே நிலைகொண்டு தவம் புரிகையில் இவனுக்கு இவ்வண்ணமே பதினாபிரமாணிகள் கழிந்தன; பிறகு இவனுக்கு வரமளிக்கக் கருத்துக் கொண்டுவந்து நின்றனர் பிரமதேவர்; அது கண்டு தேவர்கள் அனைவரும் அவரை நோக்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு கூறலாயினர்;—“ஸ்வாமி! தேவரீர் கும்பகரணனுக்கு வரங்கொடாதிருக்க வேண்டுகின்றனம்; துஷ்டசிகாமணியாகிய இவன் சாதுசனங்களு முட்பட எல்லா உலகங்களையும் நடுக்கமுறச் செய்கின்றன எனப்பது தேவரீருக்குத் தெரிந்ததேயன்றோ? இவன் நந்தவனத்தில் ஏழு அபஸ்வரஸ்திரிகளையும், தேவேந்திரனது அநுசரர்கள் பதினமரையும் பிடித்துப் புசித்தனன்; இங்ஙனமே அனேகம் முனிவர்களையும் மானிடர்களையும் புசித்திருக்கின்றான்; இவன் வரம் பெறுதற்கு முன்னரே இங்ஙன மியற்றுகின்றன என்றால், இனி வரமும் பெற்றுக் கொள்வாறுயின் மூவுலகங்களையும் புகழ்த்து விடுவானன்றோ? ஆதலின் மகிமையிற் சிறந்த

|| வீராஸநம்—வலதுகால் இடதுதொடையீது போட்டுக்கொண்டு உட்காருதல்.

மேலோய் ! வரமென்கிற வியாஜத்தினால் இவனுக்கு மயக்கத்தைத் தந்தருள்வீர் ? அங்ஙன மளிப்பதனால் எல்லாவுலகங்கட்கும் கேடும் மளித்ததாகும் ; அவனுக்கும் அஃது உடன்பாடாகும் ” என்றனர் ; தேவர்கள். இவ்வாறு உரை செய்தது கேட்டுப் பிரமதேவர் ஸரஸ்வதிதேவியைச் சிந்தித்தனர் ; உடனே நாமகள் அவர் பக்கலில் வந்து நின்று கைகூப்பிக்கொண்டு ‘தேவ ! இதோ வந்திருக்கின்றேன், அடியாள் செய்தற்கு உரியது யாது ?’ என ஏகாந்தமாக மெல்லிய குரலா லியம்பினள் ; பிரமதேவர் அவளை நோக்கி ‘நீ இக்கும் பகர்ணனது வாக்கில் வாக்கிற்குரிய தேவதையாய்ப் புகுந்து நமக்கு விருப்பமான மொழியாக அவனது வாயினின்று நீ வெளிவருக’ என்றனர் ; அங்ஙனமே ஆகுக வென்று அவள் உடன்பட்டுக் கும்பகரணனது வாயில் அமைந்தனள் ; பிறகு பிரமதேவர் அவளை நோக்கி ‘கும்பகர்ண ! உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது ? விளங்கக் கூறுவாய்’ என வினவினர் ; அதனைச் செவியுற்ற அவன் ‘தேவ ! யான் பலவாண்டிகள் ஒருதன்மையாகத் துயில் கொள்ள விரும்புகின்றேன்’ என வேண்டினன் ; பிரமன் ‘அங்ஙனமே ஆகுக’ என்றுரைத்துத் தேவர்களுடனே புறப்பட்டுச் சென்றனன் ; ஸரஸ்வதிதேவியும் அவ்விராக்கத்தை விட்டு நீங்கினள். பிறகு தன் நினைவடைந்த கும்பகரணன் மிக வருத்தமுற்று ‘ஆ ! வரங்கேட்க விருப்புற்ற என் வாயினின்றும் ஏன் இத்தன்மையான சொல் வெளிவந்தது, ஆ ! அப் பொழுது இவ்விடம் வந்திருந்த தேவர்கள் என்னை மயக்கவிட்டனர் போலும்’ எனச் சிந்தித்து வருந்தி அன்றுமுதலாகப் பேருறக்கத்தில் அமர்ந்தனன் என்ற வரலாறு உத்தர ஸ்ரீ ராமாயணத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது இங்கு அறியற்பாலது. “கும்பகரணனும்” என்ற உம்மை—உறக்கத்தில் பிரசித்தியை விளக்கும். தோற்றம் என்ற விடத்து உம்மை—இசை நிறை யென்னலாம்.

கும்பகரணன் இவட்குத் தோற்றுத் துயில் தருகையாவதென் எனில் ;

சிற்பிகள் இருவர்கூடி, ‘நாமிருவரும் தனித்தனியே ஒரு பதுமை யெழுதுவோம், பின்பு மத்தியஸ்தர்கள் எவனுடைய சிற்பத்தை இகழ்ந்துரைக்கின்றனரோ, அவன் அன்றுமுதல் சிற்பவேலையை விட்டிட வேண்டியது’ என்று ஸமயபந்தஞ் செய்துகொண்டு, இருவருஞ் சித்திரமெழுது, முடிவில் இகழ்வடைந்தோன் முன்ஸமயபந்தத்தின்படி சிற்பத் தொழிலை விட்டிடமாறுபோல, கும்பகரணனும் இவளுங்கூடி, ‘நாமிருவரும் உறங்குவோம், உறக்கத்தில் தோல்வியடைந்தோர் உறக்கத்தை விட்டிடவேண்டியது’ என்று ஸமயபந்தஞ் செய்துகொண்டு உறங்க, அதில் கும்பகரணன் தோல்வியடைந்து, ஸமயபந்தத்தின்படி உறக்கத்தை விட்டிட, அவ்வுறக்கத்தை இவன் கைப்பற்றினான் எனக் கனிமரபிற் கேற்பச் சமத்தகாரத்தோற்றக் கூறப்பட்டுள்ளமை அறிக. இதனால் இவளது உறக்கத்தின் ஒப்புயர்வினமை கூறியவாரும்.

“ஸ்ரீ பரசுராமாழ்வானை வென்று பெருமான் அவன் கையில் வில்லை வாங்கினாற்போலே, நீயும் அவனை வென்று நித்திரையைக் கைக்கொண்டாயோ ? அவனவோ உன்னுடைய நித்திரை ; அவனதோ துயில் ; உன்னதோ * பெருந்துயில். அவனுக்கு ஆறுமாஸம் உறங்குகையும், ஆறுமாஸத்துக்கு ஒருகால் உணர்ந்திருக்கையுமென்று ஒரு வ்யவஸ்தையுண்டிதே ; அங்ஙனமொன்றில்லையோ உனக்கு ?

நீ காலத்துவமுள்ள தனையுமுறங்குருயன்றே. இவன் அரைகூணம் புறப்படா தொழிய, நெடுங்காலமாய்த் தோற்றுசிறது இவர்களுக்கு. அவன் ஒருத்தி யுடைய பிரிவுக்கு ஹேதுபூதனுனைத்தனைமே, நீ ஒரு ரூராகப் பிரிகைக்கு ஹேது பூதையாய் உறங்குருயிமே” என்ற ஆறுயிரப்படி அருளிச் செயல்கள் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தரும்.

கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த - தன்னால் சிறையி லடைக்கப்பட்டிருந்த யம னுடைய வாயில் வீழ்ந்தா னென்க. கூற்றம்—உடலை முயிரையும் வேறு கூறுக்குபவன், யமன். “வாய்வீழ்ந்த” என்றும் ஓதுவர்.

இராம பிராணைப் புண்ணியன் என்பது—“நாடொலி ம ஹவாது” என்றும் பிரமாணத்தை அடியொற்றியதாம்.

‘அலஹ்யாபசாரிகளில் அக்ரேஸைனை இராக்கதப் பையலோ டொக்க நம்மைச் சேர்க்கின்றனரே இவர்கள்! இஃது என்ன கொடுமை! இனி வெளியிற் சென்று முகங் காட்டுவோம்’ என்று எண்ணி, தான் உணர்ந்தவம் தோற் றச் சோம்பல் முறித்தான்; அதனை உணர்ந்த இவர்கள், ‘ஓ! உறக்க நிருந்த படி யென்!’ என வியந்து, “ஆற்ற அனந்தனுடையாய்!” என விரித்தெனார். பின்பு சாலகவாசலாலே அவளுணர்ந்தபடியை உற்று நோக்கினார்கள்; அவள் தங்கள் திரளில் வந்து கூடினால் நவரத்நமாலையில் நாயகக்கல் அழுத்தினாற்போலா மெனக் கருதி, அருங்கலமே! என்கிறார்கள். நாயகமணி இல்லாத ஹாரம்போல் இத்திரள் இருள்மூடிக்கிடக்கிறது; இதனை நீ விளக்க வாராய் என விரித்த வாறாம்.

இவர்களுடைய ஆதராதீசயத்தை உணர்ந்த அவன் துணுக்கென்று ஊர்ப் புறப்பட, அஃதறிந்த இவர்கள், “தேற்றமாய் வந்து திர” என்கிறார்கள். புறப்பட்டு மேல்நிலங்களில் நின்று தடுமாறாதே தெளிந்து வந்திழிந்து திர என்றபடி. இதற்கு மற்றொரு வகையாகவுங் கருத்துரைக்கலாம்;—

பஞ்சவடியிற் பிராட்டியைப் பிரிந்த இராமபிரான் கிஷ்கிந்தையிற் புக்கு ஸுக்ரீவ மஹாராஜனை நண்பனாகக் கொண்டு வாலியை வதைப்பெய்து மால்யவத் பர்வதத்தில் கார்காலத்தைக் கழித்த வனந்தாம், ‘ஸுக்ரீவன் பிரதிஜ்ஞை பண்ணியிருந்தபடி படைதிரட்டிக்கொண்டு போர்க்குப் புறப்படவில்லை இன்றுகாறும்’ என்ற அளவற்ற சீற்றத்தினால் இளையபெருமானை நியமித்தருள, அவரும் அந்நியமந்ததைச் சிரமேற் கொண்டு ஸுக்ரீவனது பள்ளியறை வாசலிற் போந்து நாணெலியைத் தலைப்பெய்விக்க, அவரது சீற்றத்தைத் தணிக்கக் கருதிய தாரை வெளிவரும்போது, “வாபு, ஸுமத்ரீ பிடிவிறகாகப் பூமஸை காண்ட மூண ஹெஸை-டு தூ. வலகூணைவலகூண ஸஹியாநம் ஜமாபிதாரா நிதிதாஜ யவழி” என்றபடி ஸம்பேதக லக்ஷணங்களை மறைத்திடாது அரைகுலையத் தலை குலைய வந்தாற்போலே வாராடே கொள்; இத்திரளில் உன்னை நியமிக்கக் கடமைப்பட்ட குருகுல மாதருமுளராதலால் ஸுரத் சின்னங்களை நன்கு மறைத்து ஸதஸ்ஸில் வருகைக்கு உரிய கோலத்துடன் வந்து திரவாயா என்கிறார்களென்றமாம்.

“ ஊராகத் தூண்குடக்கறது ; அவர்களால் உன்னையும் நியமிக்க வல்லாருண்டு ; அவர்கள் முன்னே படுக்கையில் சாய்ந்தபடியே வாராதே உன்னைப் பேணிக் கொண்டு, ஸதஸ்யையாய் வந்து திற ” என்பது ஆரூயிரம்.

வித்தஸாத ஸ்வீகாரம் பண்ணி, உபாயாத்யவஸாயத்தில் நிறைந்த ஊற்ற முடைய மஹாதுபாவரை உணர்த்துதல், இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாம்.

“ நம்மால் போற்ற ” என்றது—“நாம்போற்ற ” என்றபடி. “கும்பகரணன் ” என்றசொல்—வடமொழியில், குடம் போன்ற காதுகளை யுடையவன் எனப் பொருள்படும்... .. (க0)

கற்றிக் கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து
செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யுங்
குற்றமொன் றில்லாத கோவலர்தம் போற்கோடியே
புற்றர வல்குற் புனமயிலே போதராய்
சுற்றத்துத் தோழிமா ரெல்லாரும் வந்துநின்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாடச்
சிறுருதே பேசாதே செல்வப்பெண் டாட்டிநீ
எறிக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(கக)

கன்று கறவை-கன்றாகியபசுக்களினுடைய பல கணங்கள்-பலதிரள்களை

கறந்து-கறப்பவர்களும்,

செற்றார்-சத்துருக்களினுடைய

திறல் அழிய-வலி அழியும்படி

சென்று-(தாமே படையெடுத்துச்) சென்று

செரு செய்யும்-போர் செய்யுமவர்களும்

குற்றம் ஒன்று } ஒருவகைக் குற்றமும் அ

இல்லாத } ற்வவர்களுமான

கோவலர் தம்-கோபாலர்களுடைய (குடி

யிற் பிறந்த)

பொன் கொடியே-பொன் கொடி போன்ற

[வளே !

புற்று அரவு அல் } புற்றிலிருக்கிற பாம்பு

குல் புனம் மயிலே } பின் படம் போன்ற

[அல்குலையும், காட்டில் (இஷ்டப்படி

[திரிகிற) மயில் போன்ற சாயலையுமு

செல்வப் பெண்டாட்டி - செல்வமுள்ள

[பெண் பிள்ளாய் !

போதராய்-(எழுந்து) வருவாயாக;

சுற்றத்து தோழி } பந்து வர்க்கத்திற் செர்

மார் எல்லாரும் } ந்தவர்களும் தோழி

[மார்களுமாகிய எல்லாரும்

வந்து-(திரண்டு) வந்து

நின் முற்றம் புகுந்து-உனது (திருமாளிகை

யின்) முற்றத்தேறப்புகுந்து

முகில் வண்ணன் } கார்மேகவண்ணனை

பேர் பாட } கண்ணபிரானுடையதி

[ருநாமங்களைப் பாடச் செய்தேயும்

நீ-(பேருறக்கமுடைய) நீ

சிறுருது - சலியாமலும்

பேசாது-(ஒன்றும்) பேசாமலும்

உறங்கும் பொ } உறங்குவது என்ன பிர

ருள் எற்றுக்கு } யோஜனத்திற்காகவோ?

(அறியோம்.)

வல் ஒர் எம்பாவாய்.—

குறிப்புரை:—கண்ணபிரான் ஊர்க்காக ஒரு பிள்ளையாய் அனைவராலும் கொண்டாடப் பட்டு வளர்ந்தருளுமாறுபோல, ஊர்க்காக ஒரு பெண்பிள்ளையா யிருப்பாளாய், கணவனோடு கலவிசெய்கைக்குப் பாங்கான பருவமுடையளாய், ‘ அவனைப் பெறுதற்கு நாளை நோற்பேன் ? வேணுமாகில் அவன்றானே நோற் றுவருகிறான் ’ என்று கிடக்கிறு ளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசரம், இது.

உனது உறவுமுறையார் தோழிமார் என்ற வர்க்கங்களில் ஒருவர் தப்பாமல் அனைவருந் திரண்டுவந்து எம்பெருமான் திருநாமங்களைப் பாடாநிற்க, நீ உடம்பிலும் அசைவின்றி வாயிலும் அசைவின்றி இங்ஙனே கிடந்துறங்குவது என்னபயனைக் கருதியோ அறியோம் என்கின்றனர். முதலிரண்டடிகள் கோவலர்க்கு அடைமொழி.

கற்றிக் கற்றவை—கன்றாகிய கற்றவை எனப் பண்புத்தொகை. “கறக்கும் பருவமா யிருக்கச் செய்தே கன்றுகாகாயிருக்கை ; முத்தர் பஞ்சவிய்சதி வார் விகராய்க் கீழ்நோக்கி வயஸ்ஸு புருமாபோலே இவையும் இளகிப் பதித்திருக்கும் ; அவர்கள் பரத்வாறுஸந்தாரத்தாலே ; இவை மதுஷ்யத்வேபரானை க்ருஷ்ணனுடைய கரஸ்பர்சத்தாலே” என்ற ஆறாபிரமிங்கு நோக்கத்தக்கது. **கண்ணு + கற்றவை**—கற்றுக்கற்றவை ; “மென்றொடர் மொழியுட் சில வேற்றுமையில், தம்மினவன்றொடர்” என்பது, நன்னூல்.

ராஜகுமாரன் முலைசரிந்த பெண்டிரைப் பாராதவாறுபோலக் கண்ணபிரான் கன்றுகளையன்றிப் பசுக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் காணக்கடவனல்லனாதலால், இவன் தனது கரஸ்பர்சத்தினுற் பசுக்களையுங் கன்றுக்கி யநுள்வனென்க.

கணம்.—மண : என்றவட சொற்றிரிபு. “கணங்கன்பல” என்றமையால் கற்றவைகள் தனித்தனியே எண்ணமுடியாமையே யன்றியே அவற்றின் திரள்களும் எண்ணமுடியா வென்பது தோற்றும். “**கறந்து**” என்பது வினையெச்சமாயினும் பெயரெச்சப் பொருளுரைத்தது தாத்தரிய மரியாதையாலாம் ; எனவே, இங்குற்ற வினையெச்ச விருதி - உத்தரகாலீந்தவத்தில் நோக்குடைத்தன்றென்றதாயிற்று : “வரிந்திட்ட வில்லால் மரமேழு மெய்து மலைபோலுருவத் தொரி ராக்கதி முக், கரிந்திட்டவன்”, “பண்டரவினைணத் துயின்று பாரளந்த பண்பாளா” என்றிவை முதலான பல்லாயிரம் பாசுரங்கள் இதற்கு உதாரணமாம்.

[சேற்றார் திறலறிய.] கோவலர்க்குஞ் சத்துருக்கள் உளரோ? எனின் ; உளர் ; கண்ணபிரானுடைய மேன்மையைப் பொறுதாரெல்லாம் இவர்கட்குப் பகைவரே யாவர். வானரவீரர் இராவணனைத் தமக்குப் பகைவனாக நினைத்து ஆங்காங்கு ஸத்ரு ஸஷபத்தினால் அவனைச் சுட்டிக்காட்டியது.—இராமனுக்குப் பகைவனென்ற காரணத்தினாலன்றோ? அங்ஙனமே இக்கோவலரும் கண்ணபிரானுக்குத் தீங்கிழைக்குங் கருத்துள்ளோரைப் பகைவராகப் பாவித்து அவர்களின்மீது படை யெடுப்பாரென்க.

எம்பெருமானது மேன்மையைப் பொறுதார் எம்பெருமானடியார்க்குப் பகைவர் ; எம்பெருமானடியாரின் மேன்மையைப் பொறுதார் எம்பெருமானுக்குப் பகைவர். இவ்விருவகைப் பகைமையுங் கம்ஸனுக்கு உண்டென்பது, “தீய புந்திக்கஞ்சனுன்மேற் சினிமுடையன்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியினாலும், “சாதுசனத்தை நலியுங்கஞ்சனை” என்ற திருவாய் மொழியினாலும் விளங்குமாறு காண்க.

பாகவத சத்துருக்களைப் பகவான் தனது சத்துருக்களாகக் கூறின விடமுங் காணத்தக்கது —“**ஹிஷடிஹம்நஹொதுஷம் ஹிஷடிஹம் நெவஹொஜயெத்**” ।

வாணவாந் ஹிஷஸெ ராஜந் ! ஔபாணாஹிவாணவாஃ || ” [மஹாபாரதம்]
என்றிறே கண்ணபிரா னருளிச் செய்தது.

இப்பாட்டில், சேற்றார் என்றதற்கு முக்கிய விஷயம்—கம்ஸன்; ‘சிவன் சாம் பலாண்டியானான்; பிரமன் ஒத்துச் சொல்லி வேதஜடனாய்த் திரியாநின்றான்; இந்திரன் அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிராநின்றான்; ஈசுவரன் அந்நியானாய்க் கிடந்துறங்காநின்றான்; இவர்க ளடங்கலும் நமக்கு எதிரோ!’ என்றிருந்தவனன்றோ கம்ஸன். இப்படிப்பட்ட கம்ஸன் முதலிய செற்றார்களின் மிடுக்கு அழியும்படி அவர்களிருந்த விடத்தே சென்று பொருவர் இக்கோவலர் என்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. ‘எதிரிகள் வந்தால் போர் செய்வோம்’ என்றிராமே அவர்களிருந்தவிடத்தேறச் சென்று பொருகை, “கலியாடா ஸ்ரஹத-ஹ” என்று கூறப்பட்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகனருடைய வீரத்தை ஒக்குமென்ப.

கோவலர்க்குத் குற்றமொன்றில்லாமையாவது—பகைவர் படைதிரட்டிவரப் பார்த்திருக்கை, எதிரிகள் ஆயுதத்தைப் போகட்டின்பு பொருகை முதலிய தோஷமற்றிருக்கை.

“கோவலர்தம் பொற்கொடியே.” என்ற விளியினால், ஜகராஜன் திருமகள் “ஜநகாநாஃ கூஸெகீதி-ஃ ஔஹரிஷிதி ரெஸு-கா” என்றபடி ஜகருலத் திற்குப்புகழ் படைத்தாற்போலே, இவன் கோவலர் குடியை விளக்கஞ்செய்வ வொன்பதும், ஒரு கொள் கொம்போடு அணைந்தன்றி நிற்கமாட்டாதகொடிபோல ஒரு கணவனோடு புணர்ந்தன்றித் தரிக்கமாட்டாதவனொன்பதும் போதருமென்க. இத்தால், எங்கனோடு கூடி, உனக்குக் கொள்கொம்பான கிருஷ்ணனைச் சேரப்பா ராய் என உணர்த்தியவாறு மென்க.

புற்று அரவு அல்குல்—புறம்பு புறப்பட்டுத் திரிந்து புழுதிபடைத்த உடம் புடைத்தாயிருக்கை யன்றியே தன் இருப்பிடம் தன்னிலே கிடக்கும் அரவரசின் படமுங் கழுத்தும்போல ஒளியையும் அகலத்தையுமுடைய அல்குலையுடையவ னே! என்றபடி. இவர்கள் தானும் பெண்டிராயிருக்கச் செய்தே ‘இவளுடைய அல்குலை வருணித்தது—நெஞ்சினால் ஆண்மை பூண்டமையானென்க. “பெண் டிருமாண்மை வெஃகிப்பேதுறு முலையினுள்” (சீவக சிந்தாமணி.) என்றது கான்க. இனி, “கண்ணிந்தகாண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோளினாய்” (கம்பராமாயணம்.) “வாராகவாமனனே அரங்காவட்ட நேமிவல வாராகவா உன் வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராக் ஆதரஞ் செய்வன்” (திருவரங்கத்தந்தாதி.) என்பவாதலால், ஆண் பெண்ணுக்கு மிடமுமுண் டென்று உணர்க. “வ-ஃஸ-ஃ ஓஷி விதூவஹாரிணம்” என்று—பெருமான் ஆண் களையும் பெண்ணுடை உடுக்கப் பண்ணுமாபோலே பெண்களை ஆண்களாக்கு கிறதது இவளுடைய அல்குல் என்ற ஆறாயிரப்படி அருளிச் செயல் இங்கு அறியற்பாலது. “வாஜாஸூரஃ வஜ்வகாஸூரஃ ஸூரயஸூர ஜவஹவநஃ । யாஃஸூரியோஷ்யஷ வக்யஸூரஃ வ-ஃஸூரவஃ ஃஸூரயஸூரஃ ||” என்ற மஹாபாரத

மூங் காண்க, அல்துல்—தொடையிடுக்குக்கும் அரைக்கும் இடையிலுள்ள இடம்.

புனமயிலே!—தன் நிலத்திலே நின்ற மயிலினுடைய தோகைபோன்ற கூந்தற் கற்றையையுடையவளே! என்றபடி. “பொற்கொடியே!” “புன மயிலே!” என்பவற்றால் ஸமுதாய சோபையும், “புற்றாவல்துல்” என்பத னால் அவயவசோபையும் கூறப்பட்டனவாயின. “புனமயிலே! போதராய்” என்ற சொல்லமைதியால், ‘புனத்தை மயில் சிறப்பிக்குமாறுபோல நீ இந்த ஸ்திரீ வந்ததைச் சிறப்பிக்க வாராய்’ எனவிளித்தவாறுமென்ப.

நான் புறப்பட மற்றெல்லாரும் வந்தாரோ? என்று அவள் கேட்க; கூறு கின்றனர், [சுற்றத்துத் தோழிமார் இத்தியாகி.] சுற்றத்தாரும் தோழிமாரு மென் றுவது, சுற்றத்தாரான தோழிமார் என்றாவது உரைக்கலாம். “புனமயிலே!, முகில்வண்ணன் பேர்பாட, நீ எற்றுக்குறங்கும் பொருள்” என இயைத்து, மயில், முகிலின் பேரைக் கேட்டவுடனே களித்துக் கூத்தாடவேண்டி யிருக்க, நீ இங்ஙனே கிடந்துறுங்குவது என்றிய? என கேட்கின்றன ரெனக் கருத்துக் கூறுக.

சிற்றுதே :—சிற்றல் - சிதறுதல்; அங்கங்களை அசைத்தலுஞ் செய்யாமல் என்றபடி. (கக)

களைத்திளங் கற்றேருமை கன்றுக் கிரங்கி

நினைத்து முலைவழியே நின்னபால் சோர

நனைத்தில்லத் சேருக்கும் நற்செல்வன் தங்காய்

பனித்தலை வீழநின் வாசற்கடை பற்றிச்

சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் சேற்ற

மனத்துக் கினியானைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய்

இனித்தா நெழுந்திரா ய்தேன்ன பேருறக்கம்

அனைத்தில்லத் தாரு மறிந்தேலோ ரேம்பாவாய்.

(கஉ)

இள கன்று எருமை - இளங் கன்றுகளை

[யுடைய எருமைகளானவை

களைத்து - (பால் கறப்பாரில்லாமையாலே)

[கதறிக்கொண்டு

கன்றுக்கு } (தன்) கன்றின்மீது இ ர க் க

இரங்கி } முற்று

நினைத்து - (கன்று ஊட்டுவதாக) நினைத்து

(அந்நினைவினால்)

முலை வழியே நின்னு? முலை வழி ய ர ல்

பால் சோர } இடைவிடாமல்

[பால் பெருக, (அப்பெருக்கினால்)

இல்லம் - வீட்டை

நனைத்து - (முழுதும்) ஈரமாக்கி

சேறு ஆக்கும் } சேருகப் பண்ணுகையா

நல் செல்வன் } கிற சிறந்த செல்வத்தை

[யுடையவனுடைய

தங்காய் - தங்கையானவளே!

பனி - பனியானது

தலை வீழ - எங்கள் தலையிலே வீழும்படி

நின் வாசல் கடை } உனது மாளிகையின்

பற்றி } வாசற் கட்டையை அவ

[லம்பித்துக்கொண்டு,

சினத்தினால் - (பிராட்டியைப் பிரித் தா ன்

[என்னுஞ்) சேற்றத்தினால்

தென் இலங்கை } தென் திசையிலுள்ள லங்

கோமானை } காபுரிக்கு அ ச ச னு ன

[இராவணனை

சேற்ற - கொன்றொழித்தவனும

மனத்துக்கு இனியானை - சிந்தனைக்கு இனி

[யனுமான இராமபிரானை

பாடவும் - (நாங்கள் பாடா நிற்கச் செய்

[தேயும்

நீ - நீ

வாய் திறவாய் - வாய்திறந்து பேசுகிறது
[யில்லை;இனித் தான் - எங்கனாற்றொழுவையே அறிந்
துகொண்ட பின்பாலும்

எழுந்திராய் - எழுந்திரு;

ஈது என்ன பேர் } இஃது என்ன ஓயாத
உறக்கம் } தூக்கம்.அனைத்து இல்லத்தாரும் - (இச்சேரி யி லு
[ள்ள) எல்லா வீட்டுக்காரர்களாலும்அறிந்து - (நாங்கள் உன் மானிகை வாசலில்
[திரண்டு நிற்கிறவீது) அறி
யப்பட்டதாயிற்று;

எல் ஓர் எம் பாவாய்.

குறிப்புரை:—நாட்டிலிருந்த போதோடு காட்டிலிருந்த போதோடு வாசியற
பெருமானைப் பின்தொடர்ந்து நோக்கிக்கொண்டு திரியும் இனையபெருமானைப்
போன்று, கண்ணபிரானையன்றி மற்றொருவரையும் அறியாமல் என்று மொக்க
அவனையே பின்றொடர்ந்து அவன் பக்கல் மிகவும் பரிவுபுண்டிருப்பா நெருவ
னுடைய தங்கையாய்ச் சீர்மை பெற்றிருப்பாளொரு ஆய்ப்பெண்ணை உணர்ந்
தும் பாசரம், இது.

நெடும்போதாக நின்வாசற் கடையை நாங்கள் பற்றிக்கொண்டு, * முன்
பொலாவிராவனன்றன் முதமதிளிலங்கை செற்ற சீரிய சேவகத்தை எடுத்துப்
பாடாநின்றாலும் நீ வாய் திறவாதே கிடந்துறங்குகின்றாய்; இங்ஙனும் ஒருமக்கங்
கூடுமோ? உன்னைக் காணாதே நாங்கள் அலமந்து தளர்த்திருக்கு மாற்றை நீ
அறிந்து வைத்தும் இங்ஙனாறங்குகை உரியதன்று, இனிக் கடுக உணர்ந்துவா
ராய், என்கிறார்கள்.

இதில் முதலிரண்டரை அடிகளால் இவள் தமையனுடைய செல்வத்தின்
சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது. அவன் அநவரதம் கண்ணபிரானுடன் கூடித்திரிபவ
னாலால் கறவைகளைக் காலத் தவறாது கறக்கப் பெறான்; அக்கறவைகள் வகுத்த
காலத்திற் கறக்கப் பெறுமையாலே முலைகடுத்து 'கன்று என்படுகிறதோ!' என்று
வாசலிலே நின்று குமுறி, தூரத்திற் கட்டப்பட்டிரா நின்றாள் கன்
றின்மீது தனது பாவபந்தத்தைச் செலுத்தி, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே, கன்று
முலையில் வாய்வைத்ததாகக் கொண்டு, கைவழியாகவு மன்றி, கன்றின் வாய்வழி
யாகவு மன்றி முலைவழியே பால் சொரியா நிற்கும்; அந்தப் பாற்பெருக்கினால்
வீடு முழுவதும் வெள்ளமானபடி யாதொன்றுண்டு - அதனைச் செல்வமென்
றிட்டு, இங்ஙனெத்த செல்வமுடையானுக்குத் தங்கையாகப் பிறந்தவளே!
என்று அவளை விளக்கின்றனர்.

கனைத்தல்—குமுறுதல்; இடைவீடின்றித் தானஞ் செய்தலையே தொழி
லாகவுடைய உதார சிகாமணிகள் ஒரு கணப்பொழுது கொடாதொழியில் மனந்
தளும்புமாறு போலவும், எம்பெருமான் அடியார் காரியங்களைச் செவ்வனே
செய்யப் பெறுதொழியில் “ஃண்ஃபுவுடிவெஃஹுடியாநாவலவடகி”
என்று திருவுள்ளத் தளும்புமாறு போலவும், பசுக்கள் சிரமமான காலத்திற்
கறக்கப் பெறுதொழியில் முலைக்குப்புற்றுக் கனைத்தல் இயல்பென்க.

இங்கு ஆரூயிரப்படி அருளிச் செயல்:—“கறக்கவேண்டும் போதிலே
இவற்றைக் கறவாதே காற்கடைக் கொள்ளுவானென் என்னில்;

இனைய பெருமாளுக்கு அக்தி காரியத்தில் அர்வயமுண்டாமன்று இவனுக்கு இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் அர்வய முள்ளது; இனைய பெருமாளுக்குப் பெருமானைப் பிரியமாட்டாமையாலே; இவன் கிருஷ்ணனைப் பிரிய மாட்டாமையாலே. இப்படி பகவத் விஷயத்தில் ப்ரேமத்தாலே பிரிய அவஸர மில்லாமே ஸ்வதர்மத்தை அதுஷ்டியாதொழிகை—விடுகையாவது; அல்லது, ஆலஸ்யத்தாலே விடுமது விடுகையன்று; தொழிலெனக்குத் தொல்லை மால் தன் நாமமேத்தப், பொழுதெனக்கு மற்றதுவேபோதும்' என்னும்படியே."

நின்று பால் சோர—முதல் மழைபொழிய நினைத்தால் கடலிற்புக்கு நீரை முகந்து கொண்டுவந்து பின்பு பொழிய வேணும்; இக்கறவைகட்கு அவ்வருத்த மில்லை, நினைவே ஊற்றாகப் பால் சுரக்குமாதலால்; அந்நினைவு மாறுமையால் திரு மலையில் திரு அருவிகள் போன்று பால் மாறாதே பெருகுமென்க. “பகவத் விஷயப் பொருள் கூறவேணும்” என்று ஒருவர் கேளாதொழியினும் கற்றுணர்ந்த ரவிகர் தமது செல்லாமையாலே தாமே பகவத் விஷயார்த்தங்களை எடுத்துரைக்குமாறு போலவும், அர்ஜுனன் கேளாதேயிருக்கக் கண்ணபிரான் கீதையில் “ஊ-ஓயவனவஃகமா வாஹமா! ஸூணு லெவாஃவஃ” என்று கூறத் தொடங்கினாற்போலவு மாயிற்றுக் கறவைகளின்படி.

கருமத்தினுலாதல், தேவதாந்தர உபாஸந்தினுலாதல் பெறுஞ் செல்வம் அனிலக்ஷணமா யொழியும்; கண்ணபிரானை நொடிப்பொழுதும் பிரியமாட்டாதவனுடைய செல்வமாதலால் இனைய பெருமாளுடைய செல்வம்போலச் சீரிய தாயிருக்குமென்பது தோன்ற “நற்செல்வன்” எனப்பட்டது. இப்படிப்பட்டவனுக்குத் தங்கையானவளே! என்றது.—உன் உடன்பிறந்தவன் ரக்ஷயவர்க்கங்களை நோக்கினுன்றோ நீ ரக்ஷய வர்க்கங்களை நோக்கப்போகிறாய்; ஆனபின்ப காக்கவேண்டியவர்களைக் காக்கடைக்கொள்ளுதல் உனக்கு ஜந்மவித்தங்காண் என்றவாறு.

மேல் நான்காவது முதல் இரண்டரை அடிகளால் இவர்கள் தாங்கள் செய்யும்படியைக் கூறுகின்றனர்; கீழ் “ஆழிமழைக்கண்ண!” என்ற பாட்டில் பர்ஜந்ய தேவதைக்கு அருளிப்பாடிட்டு மழைபெய்ய நியமித்தார்களாதலால், அக்கட்டளையின்படி அவன் பெய்யும் மழை தலையிலே விழுமாறு இவளது விட்டுவாசர்க்கையத்தை அவலம்பித்துக் கொண்டு நிற்குமாற்றைக் கூறும், நான்காமடி.

தென்னிலங்கைக்கோமானைச் செற்ற வரலாறு:—தசரத சக்கரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாகத் தோன்றின இராமபிரான் தனது தந்தையின் நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டு கொடிய வனம்புக்கு உறையுங்காலத்து, சூர்ப்பணகையின் தூர்ப்போதனையினால் இலங்கைக்கட்குணை இராவணன் பஞ்சவடியில் இராமாச்ரம ஸமீபத்தில் மாரீசமாய் மாணவிட்டு இராமலக்குமணர்களை அகல்வித்து, தான் ஸந்நியாசி ரூபங்கொண்டு வஞ்சனை வகையாற் பிராட்டியை அபஹரித்துக்கொண்டு போய்த் தனது லங்காபுரியில் அசோக வரிகையில் இராக்கசிகளின் திரள் நடுவே வைத்திட, பிறகு இராமபிரான் ஸுக்ரீவ மஹாராஜன், சிறிய திருவடிமுதலிய

வாசர வீரர்களைத் துணையாகக்கொண்டு கடலில் அணைகட்டி இலங்கைமா நகர் குச்சென்று இராவணனாகினைப் போரில் வென்று கொன்றருளினன் என்பதாம்.

இராமபிரான் இராவணனோடு போர்புரியும்போது அவன்மிகவும் எளிவரவ பட்டமையைக்கண்டு இரக்கமுற்று, “நிசாசரர் கோமானே! போரில் மிகவுப் வருத்தமுற்றாய்; ஆதலின் இன்று இருப்பிடஞ்சென்று சிறிது தேற்றமடைந்த நாளை போர்க்கு வா, அப்போது என் வலியைக் காண்பாய்” என்று நியமநய் தந்து தானே போகவிட்டருளினமை முதலிய பல குணங்களினால் ஈடுபடுத்தா தரமுடையதால்பற்றி “மனத்துக்கினியானே” என அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டது. கண்ணபிரான் பெண்களைப் படுத்தும்பாடுகளை நினைத்தால் “வெற்ற வெறிதே பெற்றதாய் வேம்பேயாக வளர்த்தானே” என்னும்படியிருத்தலால் அவன் மனத்துக்கு இனியனல்லன் போலும்.

இனித்தானெழுந்திராய்—எங்களுடைய ஆர்த்தியைக்கண்டு எழுந்திரா தொழியில் ஒழி; மனத்துக்கினியானுடைய பாட்டுக்களைக் கேட்கவாகிலுப் உணருதி என்றபடி.

ஈதென்ன பேறுக்கம்—உறக்கம் இருவகைப்படும்—லௌகிகமும் வைதி மும். தமோ குணத்தின் பிரகாரத்தினால் உறங்குகின்ற ஸம்ஸாரிகளின் உறக்கம்—லௌகிகம். அனைத்துலகங்களினுடையவும் காவலைச் சிந்தனைசெய்து கொண்டு * உறங்குவான்போல் யோசு செய்யும் எம்பெருமானுடைய நித்திமை வைதிகம். இவ்விரு வகையிலுஞ் சேராதேயிருப்பதொரு விலகண நித்திமை யாபிராநின்றது உன் உறக்கம் என்கிறார்களென்க.

“அனைத்தில்லத்தாரும்பறிந்து” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்துரைக்கலாம்; நீ பரஸு ஶுஷ்டியையே பிரயோஜனமாக வுடையையாதலால், ‘இப்பாடியிலுள்ள பெண்களில் ஒருத்தி தப்பாமல் அனைத்தில்லத்தாரும் உணர்ந்து வரவேண்டும்’ என நினைத்துக்கிடக்கருயாகில், அங்ஙனமே அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்து வந்தாயிற்று; இனி நீ உணர்ந்துவா என்கிறார்கள், என்பது ஒரு கருத்து; பாடியிலுள்ள பெண்களெல்லாரும் திரண்டிவந்து உன் மாளிகை வாசலில் நின்று கூப்பிட, நீ சிறிதுபொழுது உணராமற் கிடக்க, இதனால் உனக்கு வரும் மதிப்பை அனைவரும் அறியவேணுமென்று கிடக்கருயாகில், அங்ஙனும் அறிந்தாயிற்று; இனி உணர்ந்துவா, என்கிறார்கள் என்பது மற்றோர் கருத்து. இவ்விருண்டினுள் பின்னருரைத்த கருத்து சிறக்கு மென்க.

ஆரூபிரப்படி அருளிச்செயல்:—“(இனித்தானெழுந்திராய்) ‘பகவத் விஷயம் ஈழஸ்யமாக அதுபவிக்குமித்தனை; புறம்பு இதுக்கு ஆளுண்டோ?’ என்று கிடக்கருயாகில், பெண்களையும் கருவுண்ணையுஞ் சேரவொட்டாத ஊரடையப் பிராவித்தமாயிற்று என்றுமாம்; எம்பெருமானார் அவதரித்தாற்போலே காணும் இப்பெண்பிள்ளை அவதரித்தபடியும்.”

பாகவதாபிமாநத்தில் ஊற்றமுடையாரை உணர்ந்துதல், இப்பாட்டிற்கு உன்னுறை பொருளாம். (கஉ)

புள்ளின்வாய் கீண்டாணைப் பொல்லா வரக்கனைக்
கீள்ளிக் களைந்தாணைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய்.
பிள்ளைக ளெல்லாகும் பாவைக் களம்புக்கார்
வேள்ளி யெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று
புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் போதரிக் கண்ணினு
குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீ ராடாதே
பள்ளிக் கிடத்தியோ பாவாய் நீ நன்னுளால்
கள்ளந் தவிர்ந்து கலந்தேலோ ரேம்பாவாய்.

(கக)

புள்ளின் வாய் } பறவை யுருவம் பூண்டு
கீண்டாணை } வந்த பகாசானுடைய
[வாயைக் கீண்டெறிந்தவனும்,

பொல்லா அரக்கனை } கொடியானை இரா
கிள்ளி களைந்தாணை } வண்ண முடித்து
(அரக்கர் குலத்தை வேரோடு)
[களைத் தொழித்தவனுமான எம்
பெருமானுடைய

கீர்த்திமை பாடி } வீர சரிதங்களைப் பாடித்
போய் } கொண்டுகொண்டு

பிள்ளைகள் எல்லாரும் - எல்லாப் பெண்பிள்
ளைகளும்

பாவைக் களம் புக்கார் - நோன்பு நோற்ப
[தற்காகக் குறிக்கப்பட்ட
[இடத்திற் புருந்தனர்;

வேள்ளி எழுந்து - சுக்ரோதயமாகி
வியாழம் உறங்கிற்று - ப்ருஹஸ்பதி அஸ்த
[யித்தான் ; (அன்றியும்),

புள்ளும் - பறவைகளும்
சிலம்பின் - (இரைதேடிப்போன இடங்க
[ளில்) ஆரவாரஞ் செய்தன ;

போது அரி கண்ணினும் - புஷ்பத்தின்
[அழகைக் கொள்ளுகொள்ளா
[நின்ற கண்ணையுடையவனே!

பாவாய் - பதுமை போன்றவளே !

நல் நான் - கிருஷ்ணனும் நாமும் கூடுகை
[க்குவாய்த்த காலமாகிய இந்த நல்லநாளில்
கள்ளம் தவிர்ந்து - (கிருஷ்ணனுடைய குண
[சேஷத்திற்குத் தனியே
[நினைத்துக் கிடக்கையாகிற)
[கபடத்தை விட்டு

கலந்து - (எங்களுடன்) கூடி

குடைந்து } உடம்பு வலுவ
நீர் ஆடாதே } விடும்படி குளத்
[திற் படிந்து ஸநாநம் பண்ணாமல்

பள்ளி கிடத்தியோ - படுக்கையிற் கிடந்
[துறங்கா நின்றாயோ ?

ஆல் - ஆச்சரியம் !

எல் ஓர் எம் பாவாய்.

குறிப்பு:—தன் கண்ணழகின் பெருமையை

உடைய நானிருந்தவிடத்தை நோக்கி அனைவரும் வரவேண்டுமெ யன்றி நானே
போகக்கடவேண்டல்லேன் ' என்று திடக்கறஞொருத்தியை உணர்த்தும் பா
சுரம், இது.

“ ‘ மனத்துக்கினியாணைப் பாடவும் ' என்று இவர்கள் சொன்ன பாசுரத்
தை அசல் திருமாளிகையிலே கேட்டுக்கிடப்பாளொரு பெண்பிள்ளை, நம் அப
ராதந்தீர இவர்களுக்கு வார்த்தை சொல்லுவோமென்று, ‘ பெண்காள் ! இங்கு
ராமவ்ருத்தாந்தஞ் சொன்னாருண்டோ ? ' என்ன ; ராமவ்ருத்தாந்தமுஞ் சொன்
னோம், க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தமுஞ் சொன்னோம் ; ஸ்ரீராமாயணமும், பாரதமும்,
ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரமுமகப்படச் சொன்னோ மென்கிறார்கள் ” என்பது ஆறுயிரப்படி
அருளிச் செயல். இதற்குச் சிறிது பொருள் விவரிக்கப்படுகின்றது:—“ கீழ்
வானம் வெள்ளென்று ” என்ற பாட்டில் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் கூறப்பட்டது ;
“ களைத்தினான் சுற்றெருமை ” என்ற பாட்டில் ராமவ்ருத்தாந்தம் கூறப்

பட்டது: இனி, பாஞ்சராத்தரங் கூறியது எப்பாட்டில்? என்னில்; “புள்ளுஞ் சிலம்பினகான்” என்ற பாட்டில், “புள்ளரையன் கோயில்” என்று—கோவில் வருத்தாந்தம் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ளமையால் அப்பாட்டில் பாஞ்சராத்தரங் கூறப்பட்டதாமென்பர் சிலர்; பெரியோர்கட்கு இஃது உடன்பாடன்று; அப்பாட்டில், “வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை” என்ற அடியை நோக்கி “ஸ்ரீ பாஞ்சராத்தரமு மகப்பட்சச் சொன்னோமென்கிறார்கள்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டதென்க. அதில் கூரஸாகர சயந் வருத்தாந்தங் கூறியது—பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாமர்ச்சாவதாரங்களுள் வியூஹத்தைப் பிரதிபாதித்த படி; பாஞ்சராத்தரத்திற்கு வியூஹத்திலே யிதே நோக்கு; “பரத்வபரமுது வேதம் வ்யூஹவ்யாப்தி அவதரணங்களில் ஒதினநீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியிற் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தா ரென்னும்” என்ற ஆசார்யஹ்ருதயஸூத்ரத்தின் வியாக்கியானம் நோக்கத்தக்கது.

புள்ளின்வாய்க்கீண்ட வரலாமு:—ஒருத்தி மகனுப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத் திமகனு யொளித்து வளர்கின்ற கண்ணபிரான்மீது கறுக்கொண்ட கம்ஸனுல் கண்ணனை நவியுமாறு நியமிக்கப்பட்ட ஓரஸூரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு சென்று பழுனைக்கரையில் கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட, அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்த நினைக்கையில், கண்ணன் அவன் வாயலகு களைத் தனது இருகைகளினாலும் பற்றி விரிவாகக் கிழித்திட்டனன் என்பதாம்.

கீழ்ப்பாட்டிற்போல் இப்பாட்டிலும் ராமவ்ருத்தாந்தத்தையே சொல்லிச் ‘சொல்லிற்றையே சொல்லுகிறார்கள்!’ எனக் கருதக்கூடுமென் றெண்ணித் தங்களுக்குப் பள்ளமடையான இருஷ்ணாவதார சரிதத்தைக் கூட்டிக் கூறுகின்றனர். ஆகில், பின்னையும் “பொல்லாவரக்களை” என்று தொடங்கி ராமவ்ருத்தாந்தத் தன்னையுஞ் சொல்லுவானென்? எனில்; தங்களோடு ஒரு கோவையான பிராட்டியின் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதவருடைய வருத்தாந்த மென்று அதனையுங் கூடக் கூறுகின்றனரென்ப.

இராவணன், உயிரையு முடலையும் பிரித்தாற்போலே தாயையும் தகப்பனையும் ஓரிடத்திற் சேரவிருக்க வொட்டாமல் பிரித்த கொடியதைலால், அவனது கொடுமையின் மிகுதியை நினைத்து, பொல்லா என்று அவனுக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. செய்த குற்றம் சிறியதாமாகில், இன்னகுற்றஞ் செய்தவனென்னலாம்; வாய்கொண்டு சொல்ல வொண்ணாத குற்றத்தைச் செய்தவதைலால், ‘பொல்லாதவன்’ என்னுமத்தனை யொழிய மற்றொன்றுஞ் சொல்ல

“பொல்லாவரக்கள்” என்ற சொல் நயத்தால், நல்ல அரக்கனொருவனுள் னென்பது போதரும்; “லில்ஷணஸூயஸி-கா-தூ” என்று காண்க. வியாக்கியான வாக்கியங்களை ஊற்றமுடன் ஆராய்ந்தால் “பொல்லா வரக்கரைக் கிள் ளிக்களைந்தான” எனப் பாடமிருந்ததாகப் புலப்படுகின்றது. “ஐமஹ்ஸெஸு வபிவத-ய்யாஜ்யமம்” என்ற நிலைமாரித் தண்ணிய பையல்களளவிலே பர்ய

வலித்தபடி” என்ற ஆறாயிரப்படி வாக்கியம் உற்று நோக்கத்தக்கது. இனி, அடிக்களை என்பாடும் மூவாயிரப் படிக்கு ஒக்கும். “கிள்ளிக் களைந்தாளை” என்ற சொற்போக்கால் இறையும் வருத்தமின்றிக் களைந்தமை தோற்றும். ஆராமங்களில் பூச்சிபட்ட இலைகளைக் கிள்ளிப் போகமொபோலே களைந்தானென்க. “கிர்த்திமைபாடிப் போய்” என்றது, விரஹத்தாலே துரப்பிலுள்ள பெண்பிள்ளைகள் ராமகுணகிர்த்தந்ததைப் பாதேயமாகக் கொண்டு வழிகடந்தன ரென்றவாறு. “வாயெய்யம் வாய்நீக்காக்கநாடெய்யம்” என்றது முணர்க. [வாயெய்யம்—வழிச்சோறு.]

பிள்ளைகளெல்லாரும்—நாங்கள் சென்று எழுப்பிக்கொண்டு போகவேண்டும் படி சிறுமியராயிருப்பவர்களும் உணர்ந்து போகா நிற்க, நீ கிடந்துறங்குகை மிக அழகிது என்ற கருத்துக் காண்க.

பாவைக்களம்—கண்ணிரானும் ஆய்ச்சியருமாக நோன்பு நோற்கைக் கென்று குறிப்பிடப்பட்டதோரிடம்: பலர் திரளுமிடம் களமென வழங்கப்படும்; ‘நெற்களம்’ ‘போர்க்களம்’ என்பன காண்க.

இவர்கள் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட அவன், ‘அவர்கள் சிறப்பெண்களாகையால் காலமறியாமல் எழுந்து போயிருக்கக் கூடும்; அறிந்த நாம் அகாலத்தில் போகவொண்ணாது; சக்ரோதயமாயிற்று? பாருங்கள்’ என்ன; அது கேட்ட இவர்கள், ‘சக்கிரன் உச்சிப்பட்டான்; குரு அஸ்தமித்தான்’ என்றனர். இதுகேட்ட அவன், ‘நீங்களும் போகவேணுமென்ற வலிய அபிரிவேசமுடையவர்களாகையால் உங்கள் கண்ணுக்குச் சக்கிரன் உதித்தானாகவும், குரு அஸ்தமித்தானாகவுந் தோற்றக் கூடும்; ஆதலால் நீங்கள் சொல்லுவது பொழுது விடிவுக்கு அடையாளமன்று; வேறு அடையாளமுண்டாகிற் சொல்லுங்கள்’ என்ன; அதற்கு இவர்கள் ‘நாங்கள் இத்தனைபேர் திரண்டெவந்தது அடையாளமாகவற்றன்றோ?’ என்ன; அதுகேட்ட அவன் ‘பிரிந்தவர்கள் திரண்டால் அத்திரட்சி அடையாளமாகும்; நீங்கள் “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்று திரியுமவர்களாகையால், உங்கள் திரட்சி பொழுது விடிவுக்கு அடையாளமாகமாட்டாது; வேறுண்டாகிற் சொல்லுமின்’ என்ன; “புள்ளுஞ் சிலம்பினகான்” என்று பறவைகளின் ஆரவாரங்களை அடையாளமாகக் கூறுகின்றனர்.

கீழ் ஆறும்பாட்டிலும் “புள்ளுஞ் சிலம்பினகான்” என்ற அடையாளஞ் சொல்லி, இதிலும் அவ்வடையாளத் தன்னையே சொல்லுகை சேருமோ? புட்கள் சிலம்பினபின்பு ஆறு ஆய்ப்பெண்களை உணர்த்தியாயிற்றே; முதற்பெண்ணை எழுப்பும்போது சொன்ன அடையாளத்தையேயோ ஏழாம் பெண்ணை எழுப்பும்போதுஞ் சொல்வது? என்னில்; கீழ் “புள்ளுஞ்சிலம்பின” என்றது.—கூட்டில் நின்றுஞ் சிலம்பின படியைக் கூறியவாறு; இங்கு, இரை தேடப்போன விடங்களிலெல்லாம் ஆஹாரார்த்தமாகச் சிதறினபடியைக் கூறியவாறு என்ப.

இவர்கள் இவ்வடையாளஞ் சொல்லக்கேட்ட அவன், திரயக் ஜந்துக்களினுடைய வ்ருத்தார்த்தத்தைக்கொண்டோ நாம்காலத்தை அறுதியிடுவது! என்றுநினைத்துப் பேசாதே கிடக்க; அலிதுணர்ந்த இவர்கள், ‘நீ இப்படி எங்களை அலக்

பம் பண்ணிக்கிடக்கைக்கு ஹேது உன்கண்ணழகைப்பெருக்க மதிக்கையன்றோ !' என்றகருத்துத்தோற்றம், 'போதரிக்கண்ணினாய்' என விவிக்கின்றனர். இந்த ஸம் போதனைக்கு நால்வகைப் பொருள்கள் கூற இடமுண்டு ;—போது—உலாவுகின்ற, அரி கண்ணினாய்—மானினுடைய கண்போன்ற கண்ணையுடையவளே ! என்ற பது ஒரு பொருள் ; (பல பொருளொரு சொல்லாகிய ஹரி என்ற வடசொல், அரி எனத் திரிந்தது.) போது என்று புஷ்பமாய், குவளைப்பூவையும் மான்கண்ணையுமொத்த கண்ணையுடையவளே.' என்கை இரண்டாம்பொருள். அரி என்று வண்டாய், பூவிற்படிந்த வண்டுபோன்ற கண்ணையுடையவளே ! என்கை மூன்றாம் பொருள். அரி என்று சத்ருவாய், புஷ்பத்தின் அழகுக்குச் சத்துருவான கண்ணழகுடையவளே ! என்கை நான்காம் பொருள். இனி, புஷ்பத்தின் அழகை ஹரிக்கிற கண்ணையுடையவளே ! எனப் பொருள்பட வேணுமாகில், 'போதரிக்கண்ணினாய்' எனப் பாடமாகவேணும்.

குள்ளக்குளிர்—'கத்தக்கதித்து' 'பக்கப்பருத்து' 'தக்கத்தடித்து' 'கன்னம் கறுத்து' 'செக்கச் சிவந்து' என்பன போன்ற ஒருவகைக் குறிப்பிடைச் சொல். உடம்பு மிகவும் வவ்வலிம்படி என்றவாறு. மார்கழி மாதத்தில் உஷ்ண காலத்தில் நீராடினால் குள்ளக் குளிருமென்க. "ஆதித்யகிரணம் பட்டுக்கொதிப்பதற்கு முன்னே ஆழ முழுவினாலும் விரஹதாபம் அங்கும் புகுந்து சுடுமென்னுமிடமறியார்களே" என்ற ஆறாயிர வுரைகாரருளிச்செயலின் ஆழங்கான்க.

இராமபிரான் தந்தைசொற்கொண்டு வநவாஸஞ் சென்ற பின்னர் நந்திக்ராமத்தில் ராஜ்ய காரியங்களை நிர்வஹித்துப் போந்த பரதாழ்வான், "நாம் பொழுதுவிடிந்த பின்னர் ஸரயுவில் முழுக்கிடச் சென்றால் நம்மைக் கண்ணுறுவாரனை வரும் "அண்ணரைக் காடேறத் துரத்தின பாவிபோகின்றான்" என விரல் சுடுக்கி வைவார்கொல்" என்றஞ்சி அபரராத்திரியிற்றானே சரயுவிற் சென்று நீராடி வருவதுபோல், இவ்வாய்ச்சிகளும் சிலர் கண்பட யமுனையிற் சென்று நீராடில் 'உபாயா நுஷ்டாநம் பண்ணி ஸ்வரூப நிறத்தைக் குலைத்துக்கொள்ளும் பாவி கள் போகின்றனர்' என்று கண்டாரனைவரும் வைவர்' என அச்சமுற்று, ஒருவர் கண்ணிலும் படாதபடி நீராடி வரவேணுமென்பார், "குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே பள்ளிக்கிடத்தியோ?" எனப் பொருட்கின்றனர்.

நன்னாள்:—'காலம் பரிணாமமுடைத்து' என்பதை நீ அறியாய் போலும்; சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பிராட்டியைப் பிரிந்து மால்யவானிற் படுகிறபோது, 'பிராட்டியை இராக்கதப்பையல் கைக்கொண்டு போனானே என்று நான் வருந்துகிறிலேன்; ஓர் அம்பை எறிந்து இராவணன் தலைகளை வீழ்க்க எனக்குத் திறமை உண்டு; பிராட்டிக்கு ஈளாடைவிற கழிகின்ற பருவத்தை அம்பெறிந்து மீட்க வல்லோ மல்லோமே என்றன்றோ நான் வருந்துகிறேன்' என்று சுதறி யழுத படியை நீ இராமாயணத்திற் கேட்டறியாயோ? காலபரிணாம மில்லாததொரு விபூதியிலுள்ளவர்களும் ஆறியிராதே பலாதுபவத்தில் "அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னொராவமுதமே" என்று விரைந்து நாடிட்டிக் கிடவாநிற்க, கால பரிணாமமுள்ள இவ்விபூதியிலுள்ள நீ வெறுமனே கிடந்துறங்கி இரண்டனைப் புழைகழிக்கப் பார்க்கின்றனியே ! எனப் பரிதாபத் தோற்றக் கூறுங்கருத்தறிக,

ஆறுயிரப்படி அருளிச்செயல்:—(“கண்ணாவல்”) இனிச் சற்றுப்போது கழிந்தால் எங்களைத்தான் உன் வாசனிலே நிற்கவொட்டுவர்களோ? “கிருஷ்ணன் கிடாய்! பெண்கள் கிடாய்!” என்கிற நாட்டாரிசைந்து, கிருஷ்ணன் முகத்திலே விழிக்கப் புகுதி நாளன்றோ? ஆறியிருக்கிறதென்?”

இப்பாட்டில், “போதரிக்கண்ணினாய்! பாவாய்! நீ கண்ணுள் கள்ளம் தவிர்த்து கலந்து குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே பள்ளிக்கிடத்தியோ? என இயைத்துப் பொருள் கொண்டது—அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோளாம்.

“வெள்ளி யெழுந்து” என்றவிடத்து, எழுந்து—எழ என்றபடி; எச்சத் திரிபு: “சாத்தன் வந்து பொன்னன் போனான்” என்பது போலும்; “சொல் திரியினும் பொருள்திரியா வினைக்குறை” என்பது நன்னூல்.

உள்ளுறை பொருள்:—ஸ்வரூபஜ்ஞானம் முற்றப்பெற்று, ‘நாமே எழுந்த செல்லுகை பொருந்தாது’ என்றிருக்கும் பாகவதரை உணர்த்தும் பாசாரம் இது. போதரிக்கண்ணினாய்! என்று ஞானமுடைமையைக் கூறியவாறு.

“புள்ளின்வாய் கிண்டாணை”:—புள் என்று கருடனைச் சொல்லித் துய் வேதம் கூறப்பட்டதாம்; கருடன் வேதமயனென்று வேதங்கூறும்; “ஸ-வ-வெ-டா-வ-ம-தா” இத்தியாதி. “வெடா தூவிமமெஸாரி” என்றார் ஆளவந்தார்; “சிரஞ்சேதனன் விழிதேகஞ் சிறைபின் சினைபதங்கந், தரத் தோள்களுரு வடிவம் பெயரெசுர் சாமமுமாம்,.....அரங்கத் மூர்தித் சுவண்ணுக்கே” என்றார் பிள்ளைப் பெருமானையங்காரும். வேதத்தின் “வாய்கிண்டாணை” என்றது—வேதத்தினுட் புகுந்து அதற்குத் தாப்பரியமா யிருப்பவனை என்றபடி. [“பொல்லாவாக்கனை” இத்தியாதி.] அஹங்கார மமகாரம் முதலிய விரோதிகளை ஒழித்தருளினவனை என்றபடி. “பாவைக்கள்” மென்றது—பகவத் விஷயார்த்த உபந்யாஸத்திற்காகப் பாகவதர் திராருமிடத்தை. “வெள்ளி எழுந்து வியாழமுறங்கிற்று” என்றது—பரிசுத்தமான ஸாத்விகஞானம் தலை யெடுத்துத் தாமஸ ஞானம் தலைசாய்ந்ததென்றபடி; உஷ்காலம் ஸத்வோர்மேஷ காலமிதே. “புள்ளஞ்சிலம்பின்”—வைதிகரெல்லாரும் உஷ்காலமாயிற்றென்று அத்தயநம் உபகரமிக்க, வேதகோஷம் செவிப்படாநின்றது.

[“குள்ளக்குளிர” இத்தியாதி.] எம்முடன் கூடி நெஞ்சு குளிரும்படி பகவதநுபவம் பண்ணாதே தனியே கிடந்து பகவதநுபவம் பண்ணலாமோ? “இன்கனி தனியருந்தான்” என்றன்றோ இருப்பது என்றுணர்த்தியவாறு..... (கூட

உங்கள் புணைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்
செங்கழநீர் வாய்நெகிழ்ந் தாம்பல்வாய் கூம்பினகாண்
செங்கற் போடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர்
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிலுவான் போகின்றார்
எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேசும்
நங்கா யெழுந்திராய் நாணதாய் நாவுடையாய்
சங்கொடு சக்கர மேந்துந் தடக்கையன்
பங்கயத் தண்ணுனைப் பாடேலோ ரம்பாவாய்

உங்கள் புழைக்கடை } உங்கள் (வீட்டுப்)
தோட்டத்து வாவியுள் } புழைக்கடைத்
[தோட்டத்திலிருக்கிற தடா
[கத்திலுள்ள

செங்கழுநீர் - செங்கழுநீர்ப் பூக்களானவை
வாய் நெகிழ்ந்து - விசுவிக்,

ஆம்பல் வாய் கூம்பின் - ஆம்பல்மலர்களின்
[வாய் - மூடிப்போயின் ;
(அன்றியும்),

செங்கல் பொடி கூறை } காயிப்பொடியில்
வெண் பல் தவத்தவர் } (தோய்த்த) வஸ்
[திரங்களையும் வெளுத்த பற்
[களையு முடையாய் தபஸ்வி
[களாயிருந்துள்ள ஸந்தியாசி
[கள்

தங்கள் திரு கோயில் } தமது திருக்கோயில்
சங்கு இடுவான் } களைத் திறவுகோ
[விட்டுத் திறக்கைக்காக

போகின்றார் - போகா நின்றனர் ;

எங்களை - எங்களை

முன்னம் எழுப்புவான் } முந்தி வந்து
வாய் பேசும் நங்காய் } எழுப்புவதாகச்
[சொல்லிப் போன நங்கையே !

நானாதாய் - ('சொன்னபடி எழுப்ப வில்லை
[யே !' என்னும்) வெட்கமு
[மிவ்வாதவளே !

நா உடையாய் - (இனிய பேச்சுப் பேச
[வல்ல) நாவைப் படைத்தவளே !

சங்கொடு சக்கரம் ஏன் } சங்கையும் சக்கரத்
தும் தட கையன் } தையும் தரியா
[நின்றள்ள விசாலமான திருக்
[கைகளையுடையவனும்

பங்கயக் கண்ணனை - தாமரைபோற் கண்
[னனுமான கண்ணபிரானே

பாட - பாடுகைக்கு

எழுந்திராய் - எழுந்திரு ;

எல் ஓர் எம் பாவாய்.

குறிப்புரை:—ஆய்ச்சியர் திரளுக்கெல்லாம் தலைவியாய், 'நான் எல்லார்க்கும் முன்னே உணர்ந்துவந்து எல்லாரையும் உணர்த்தக்கடவேன்' என்று சொல்லிவைத்து, அதனை மறந்து உறங்குவாளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசாம், இது.

உணர்ந்த ஆய்ச்சிகள் எல்லாருமாகத் திரண்டு இவள் மாளிகை வாசலிலே வந்து 'நெடும்போதாக நாங்கள் உன் வாசலில் வந்து நின்று துவளா நிற்க, நீ எழுந்திரா தொழிவதென்?' என்ன; பொழுது விடியவேண்டாவோ எழுந்திருக்கைக்கு? பொழுது விடிந்தமைக்கு அடையாளமென்?' என்று அவள் கேட்க: 'செங்கழுநீர் அலர்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினமை அடையாளமன்றோ?' என்று இவர்கள் சொல்ல; அதற்கு அவள், 'அஹஹ! உங்கள் மயக்கமிருந்தவாறு என் கொல்! நீங்கள் என் வாசலில் வந்த களிப்பின் மிகுதியால் உங்கள் கண்கள் அலர்ந்து, நீங்கள் என் முகம் பெறுதொழியவே வெள்கிவெறுத்து உங்கள் வாய் மூடிப் போனமையைச் செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினதாக நீங்கள் நினைத்திட்டீர்கள்; இது உங்களுடைய ஐயமே யொழிய வேற்று' என்ன; அதற்கு இவர்கள், 'பேதாய்! வாவியிற் செங்கழுநீர் அலர்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினமையைச் சொன்னோங்காண் நாங்கள்' என்ன; அதற்கு அவள், 'இரவெல்லாம் வயலெங்குமுலாவி மொக்குகளை மலர்த்துவதும் மலர்களை மூடுவிப்பது மன்றோ உங்களுக்குக் காரியம்' என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள், 'கட்டுங்காவலு மாயுள்ள தோட்டத் துவாடிகளினி லிருக்கும்படியைச் சொன்னோங்காண்' என்ன; அதற்கு அவள், 'அங்கும் நீங்கள் சென்றதாகத்தான் நான் சொல்லுகிறேன்' என்ன; 'நாங்கள் வந்தோ மென்கைக்கு ஸம்பாவணையுமில்லாத உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியிலுள்ள படியைச் சொல்லுகிறோம்' என்றார்கள்.

புறம்பு நின்று உட்புகுவதற்கு வழிபெறுதலுடன் துவங்கின்ற இப்பெண்டிர், அவள் வீட்டுப் புழைக்கடையிற் செங்கழுநீர்வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினபடியை அறிந்ததெங்கனே? எனில்; மற்றும்ள்ள விடங்கனி லெங்கும் அவை வாய் நெகிழ்ந்து வாய் கூம்பியிருக்கின்றமையை இவர்கள் நன்கு அறிந்துள்ளவர்களாதலால், இவள் வீட்டுப் புழைக்கடையிலும் அங்கனம் நிகழ்ந்திருக்கத் தட்டில்லை என நிச்சயித்துக் கூறுகின்றனர் என்க; எனவே, அதுமாநங்கொண்டறிந்து கூறினரென்றபடி.

இவர்கள் தோழமைக்குரிய அன்புடன் பேசியிருப்பராகில், “நங்கள் புழைக் கடைத் தோட்டத்து வாயியுள்” என்று ஒற்றுமைதோற்ற உரைப்பர்; அங்ஙனன்றி, “இவள் இன்னமும் உணராதே உறங்குகின்றனளன்றோ” என்று உள் வெதுப்புண்டு பேசும் பேச்சாதலால், “உங்கள் புழைக்கடை” என்று உறவறுத்துக் கூறுகின்றனரெனக் கொள்க.

இவ்வடையாளத்திற்கும் அவள் ஒரு கண்ணழிவுகூற, வேறோரடையாளங் கூறுகின்றனர்;—[செங்கற்பொடிக்கறை இத்தியாதி.] இதற்கு இரண்டுவகையாக அர்த்தநிர்வாஹமுண்டு;—எங்ஙனையெனில்; காளிப்பொடியிலே சீரையைப் புரட்டி உடுத்து, இரவெல்லாம் வெற்றிலை தின்று செருக்கிக் கிடந்து, ப்ரஹ்மசரியமும் விரக்தியுந்தோற்றப் பல்லுவிளக்கித் தாபஸவேஷம் பூணுமவர்களான சிவபாகவதருங்கூட அஞ்சி உணர்ந்து தங்கள் தேவதைகளை ஆராதிக்கச் செல்லுங் காலமாயிற்று என்று—தாமஸப்ருக்திகளின் உணர்த்தியைக் கூறுவதாக நிர்வஹிப்பர், எம்பார்; தத்வ நிஷ்டராய்ப் பரமைகாந்திகளான ஸந்நியாசிகளின் உணர்த்தியைக் கூறுகின்றதென நிர்வஹிப்பர் திருமலை நம்பி. முந்திய நிர்வாஹத்தில், “திருக்கோயில்” என்றது—அச்சிவபாகவதர்களினுடைய வியவஹாரத்தை அறுவதித்தவாரும்; ‘திருவாணைக்கா’ ‘திருத்தணி’ ‘திருக்கழுக்குன்றம்’ ‘திருவாரூர்’ என்று வைஷ்ணவர் வாயிலும் வருவதுபோலாம். சங்கு என்று சங்கையே சொல்லிற்றாகவுமாம்; மற்றும்ள்ள பரிசுரங்கட்கும் இது உபலக்ஷணம்.

ரங்கராமாநுஜ, பரகால பிக்ஷுக்கள் இருவரும், “செங்கற்பொடிக் கூறை வம்பற்ற அத்தவர்” எனப் பாடங்கற்பித்து; வம்பு அற்ற—ஸம்ஸாரத்தை விட்ட, அத்தவர்—அந்தத் தபஸ்விகள், எனப்பொருளுரைத்தனர்; இப்பாடம், வுஷ்ட விதூவ—(ரெணு)வா஠ த்தோ டொக்க மதிக்கலாயிருக்குமென்று ஞானப்பிரான பிள்ளை பணிக்கும்.

“படிஹரெவவிரஜெத் தடிஹரெவவ்யவ்ரஜெத்” [‘எந்நாளில் வைராக்கிய முண்டாகின்றதோ, அந்நாளே ஸந்யஸிக்கக் கடவது’] என்ற விதிப்படி பகவத் விஷயத்தில் ஆஸக்தியும், விஷயாந்தரங்களில் விரக்தியும் பெற்றுக் காஷாய வஸ்திர முடுத்துத் தாம்பூல சர்வணத்தில் விரக்தியாலே சத்தமாய் விளங்குகின்ற பற்களை யுடையராய் ஸாத்விகரீன ஸந்நியாஸிகள் சந்தி முதலிய காலிக் கடன்களை முடித்து, தத்தம் ஆலயங்களில் திருவாராதனம் பண்ணத் தொடங்குங்காலமாயிற் றென்றுரைத்தல் சாலச் சிறக்குமென்க. இங்ஙனே இவர்கள் இவ்வடையாளங்கூற, உள்ளுள்ளவன் கேட்டு, “தோழிகளா! ‘ஸதகங்கீதாயஜொரோ’ என்றும்,

‘தெரித்தெழுதி, வாசித்துக் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும், பூசித்தும் போக்கி னேன் போது’ என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை மறந்தீர்களோ? பரமைகார்த்திக ளான பாகவதர்கள் ஒருகால் பகவதாராதநம் பண்ணி மற்ரைப்போது கிடந் துறங்குவரென்று நினைத்தீர்களோ? எப்போதும் அவர்கள் பகவதாராதந்திலே யே ஊன்றியிருப்பர்களாதலால் அவர்களுடைய பணி விடிவுக்கு அடையாள மாகாது என்ன; மேல் அதற்கு உத்தரமாகச் சொல்லுகிறார்கள், எங்களை என்று தொடங்கி; நங்காய்! ‘நான் எல்லாரிலும் முன்பு உணர்ந்தெழுந்துவந்து தோழிகளை யெல்லாம் உணர்த்துகிறேன்’ என்று சொல்லிச்சென்ற நீ, இப் போது எழுந்து வந்தவர்களையும் மறுத்துப் பேசுவது சால அழகியாயிருந்தது; இஃதடங்கலும் உனது நிறைவுக்குக் குறையாமத்தனை யாதலால் கடுக எழுந்துவா என்கிறார்கள்.

நானுதாய்—நீ எழுந்து வாராதொழியிலும் ஒழிக; ‘சொன்னபடி செய்தி லோமே!’ என்று நெஞ்சிற் சிறிது வெட்கமுங் கொண்டிடையே; அம்மா! உன்னைப்போற் சீனை கெட்டவள் இவ்வுலகத்தில் வேறொருத்தியுமில்ள் என்ற வாறு.

நாவுடையாய்—என்பதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்துரைக்கலாம்;— “பாம்பணையாற்கும் தன் பாம்புபோல் நாவுமிரண்டுள வாயிற்று” என்பபடி இரண்டு நாக்குப்படைத்த கண்ணபிரானோடுண்டான மிக்க பழக்கத் தினால் நீயும் அங்ஙனொத்த நாக்குப் படைத்தாய் காண்; உனது நாவுடைமையின் வைவலுண்யத்தை நாம் என் சொல்வோம் என்கிறார்க ளென்னுதல்; அன்றி; சொல்லுக்கும் செய்திக்கும் ஒற்றுமையற்ற உன்றன் படி யைக்கண்ட நாங்கள் உன்னை ஒரு பொருளாக மதியாமற் செல்லலாமாயிருக் கச் செய்தேயும் உன்னைத்தேடி உன் மாளிகையேறவந்து நின்றவிது—உனதுபேச் சுக்களின் இனிமை படுத்தும் பாடுகாண்; மற்றை மாதரின் நாப்போலவோ நீ படைத்த நா? நீ வாய்திறந்து ஒரு பேச்சுப் பேசும்போதே யாம் உன் நாவின் வீறுடைமையை நன்னர் உணர்ந்து உனக்கு ஆட்பட்டொழிந்தோ மன்றோ? இனி. நீ கொடியையா யிருப்பினும் எமது நெஞ்சம் நின்னையே நாடிக்கிடக்குமாத லால் உன் நாவின் வைவலுண்யம் கூறுதற்கரிது என்ற கருத்துப்படக் கூறுகின்ற னரென்றுமாம், இராமபிரான் பஞ்சவடியிற் பிராட்டியைப் பிரியலுற்றுத் தம்பியிற் தானுமாகக் கிட்கின்றையினுட் புக்கு அனுமனைக்கண்டு அத்திருவடி யின் ஒன்றிரண்டு பேச்சுக்களைக்கேட்ட வளவிலேயே, அவனது நாவிறுடைமை யை நன்கறிந்து, இனைய பெருமனை நோக்கி,

[கம்பராமாயணம்.]

“இல்லாத வுலகத் தெங்கு மிங்கவனிசைகள் கூடக் கல்லாத கலையும் வேதக்கடலுமே யென்னுங்காட்சி சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே யார் கொவிச் சொல்லின் செல்வன் வில்லார் தோளினாயவிர! விரிஞ்சனோ விடைவலானோ?”

“மாணியாம் படிவமன்று மற்றிவன் வடிவமைந்த வாணி பிவ்வுலகுக்கெல்லா மென்னலா மாற்றந்தேற்ற

திரும்பாவை ௧௪ - பா, உங்கள் புழைக்கடை உரை.

சேனையர் பெருமைதன்னைச் சிக்கறத்தெளிந்தேன் பின்னர்
காணுதி மெய்ம்மையென்று தம்பிக்குக் கழறிக்கண்ணன்.”

“மற்றுமிவ்வுலகத்துள்ள முனிவர் வானவர்களாரிச்
சொற்றிற முடையார் மற்றுச் சுருதியின்றெருகுதியாவு
முற்றறிதருமீம்மாணி மொழிக்கெதிர் முதல்வராய
பெற்றியர் மூவர்க்கேயும் பேராற்றலரிதுமன்னே.”

என்றிப்படி பலவாறுகப் புகழ்ந்துரைத் தருளினாற்போல, இவர்களும்
அவளுடைய பேச்சைக்கொண்டு அவளது நாவிறுடைமையை நிர்ணயித்து,
நாவுடையாம்! என அன்பார விளிக்கின்றனரென்க.

இவர்கள் இங்ஙனம் விளிக்க, அதுகேட்ட அவள், ‘தோழிகாள்! நீங்கள்
எனக்காக மிக வருந்தினீர்கள்; இதோ எழுந்து வருகிறேன், நான் செய்யவேண்
டிய காரியமென்? சொல்லுங்கள்’ என்ன; வலங்கையாழியிடங்கைச் சங்க
முடையனாய்த் தாமரைபோற் கண்ணாளை கண்ணபிரானுடைய கிரத்திகளைப்
பாடுதற்காக அழைக்கின்றே மத்தனைகான் என்கிறார்கள்.

கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது திருவாழியுந் திருச்சங்குமாகத்
தோன்ற, தேவகியார் அதுகண்டு அஞ்சி, அப்பனே! இவ்வாயுதங்களை மறைத்
துக்கொள், மறைத்துக்கொள்; எழும்புண்டெல்லாம் அஸூரமயமாயிருக்கப்
பெற்ற இந்நிலத்தில் இவை விளங்குதற்குரியனவல்ல’ என வேண்டி; அவன்
அங்ஙனமே அவ்வாயுதங்களை உடனே உபஸம் ஹரித்திட்டானென்று இதிஹாஸ
புராணங்கள் இயம்பா நிற்க, இவ்வாய்ச்சிகள் அக்கண்ணபிரானைச் சங்கொடு
சக்கரமேந்துந் தடக்கையனாகக் கூறுதல் பொருந்துமாறென்? எனில்; கண்ண
பிரான் அவ்வாயுதங்களை மறைத்திட்டது உகவாத பகைவர்கட்காகவே யாதலால்
அவர்களை யொழிந்த மற்றை அன்பர்கட்குந் தோற்றத் தட்டில்லையெனக்
கொள்க; “நெய்த்தலை நேமியுஞ் சங்கும் நிலாசிய, கைத்தலங்குள் வந்து காணீ
ரே” என்று எசோதைப் பிராட்டி ஆய்ப்பாடியிற் பெண்டுகளை அழைத்துக்
காட்டின பாசுரமுங் காண்க.

இப்பாட்டில், நங்காய்! என்று ஒருமையாக விளித்தமைக்கேற்ப,
“உன்றுன் புழைக்கடை” என்ன வேண்டியிருக்க, “உங்கள் புழைக்கடை”
என்றது—மரபுவழுவமைதி என்னலாம்.

“சங்கடுவான் போதந்தார்” என்றும் பாடமுண்டு; இப்பாடமே பெரும்
பான்மையாக வழங்கும். போகின்றார்—நிகழ்காலம்; போதந்தார்—இறந்தகாலம்.
‘போதந்தார்’ என்பதற்கு, ‘வந்தார்’ என்று பொருளாமாயினும், சென்றார்
எனப் பொருளாமிடமு முண்டென்ப. சுற்றடியில், பாட+ஏல், பாடேல்;
தொகுத்தல் விகாரம்.

பாகவத ஸமுதாயத்துக் கெல்லாம் தாமே கடவராய், அவர்களுக்கெல்லாம்
பகவதஸ்ஸம்பந்த வுட்கூர் தாமேயாம்படி ஞான்பத்தி விரத்திகளால் பூர்ணரான
பாகவதரை எழுப்புதல், இப்பாட்டிற்கு உள்ளுறை பொருள். (௧௪)

எல்லே யிளங்கிளியே யின்ன முறங்குதியோ
சில்லேன் றழையேன்மின் நங்கைமீர் போதாச்சின்மேன்

வல்லியுன் கட்டுரைகள் பண்டேயுன் வாயறிதும்

வல்லீர்கள் நீங்களே நானேதா ஞாயிகே

ஒல்லீர் போதா யுனக்கென்ன வேறுடையை

எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார்போந் தேண்ணிக்கோள்

வல்லானே கோன்றானே மாற்றாரை மாற்றழிக்க

வல்லானே மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(கரு)

இள கிளியே - இளமைதங்கிய கிளிபோன்
[றுள்ளவளே !]

எல்லே - (இஃது) என்னே !

இன்னம் - இத்தனை பெண் பிள்ளைகள்
[திரண்டு வந்தபின்பும்]

உறங்குதியோ - தூங்குகின்றயோ? (என்று
[உணர்த்தவந்தவர்கள் கேட்க;])

நங்கைமீர் - பெண்களா !

போதாச்சின்மேன் - (இதோ) புறப்பட்டு
[வருகிறேன் ;]

சில் என்று } சிலுக்கு சிலுகென்று
அழையேல்மின் } அழையாதேயுங்கள் ;
(என்று உறங்குகிறவன்
[விடைசொல்ல,])

(இளங்கிளியே !,)

வல்லே - (நீ வார்த்தை சொல்லுவதில்) வல்
லமையுடையை ;

உன் கட்டுரைகள் - உனது கடுமையான
[சொற்களையும்]

உன் வாய் - உன் வாயையும்

பண்டே - நெடுநாளாகவே

அறிதும் - நாங்கள் அறிவோம் (என்று
[உணர்த்தவந்தவர்கள் சொல்ல,])

நீங்களே வல்லீர்கள் - (இப்படி சொல்லு
[கிற] நீங்கள் தான் (பேச்சில்) வல்லமை
[யுடையீர் ;]

(அன்றேல்)

நானே தான் } (நீங்கள் சொல்லுகிறபடி)
ஆயிகே } நான்தான் (வல்லவளாய்)

[ஆகக்கடவேன் ; (உங்களுக்கு
[நான் செய்யவேண்டுவ தென்?

[என்று உன்னுறங்குமவன்கேட்க;])

நீ - நீ

ஒல்லே - சீக்கிரமாக

போதாய் - எழுந்துவா ;

உனக்கு - (தனியே) உனக்குமட்டும்

வேறு என்ன } (நீ) வேறு என்ன (அதிக
உடையை } யத்தை) உடையையாயிரா
நின்றாய் ?

(என்று உணர்த்தவந்தவர்கள் கேட்க ;)

எல்லாரும் - (வரவேண்டியவர்கள்) எல்லா
[ரும்]

போந்தாரோ - வந்தனரோ? என்று உறங்
குமவன் கேட்க ;)

போந்தார் - (எல்லாரும்) வந்தனர் ;

போந்து எண்ணிக் } (நீ) எழுந்து வந்து
கொள் } எண்ணிப் பார்த்துக்
கொள் ;

(என்று உணர்த்தவந்தவர்கள் கூற,)

(என்னை எதுக்காகவரச் சொல்லுகிறீர்கள்
[என்று உறங்குமவன் கேட்க;])

வல் ஆனை - (குவலயாபீட மென்னும்)
[வலிய யானையை]

கொன்றானே - கொன்றொழித்தவனும்

மாற்றாரை - சத்துருக்களான கம்ஸாதிகளை

மாற்று அழிக்க } மிடுக்கு அழிந்தவர்க
வல்லானே } ளாகச் செய்தருள வல்
[வவனும்]

மாயனை - அற்புதனுமான கண்ணபிரானே

பாட - பாடுகைக்காக

(‘ஒல்லே நீ போதாய்’ என்றழைக்கிறார்
[கள்])

எல் ஓர் எம் பாவாய்.—

குறிப்புரை :—எல்லாப் பெண்களுடைய திரட்சியையுங் காணக்கருதிக்
கிடப்பாளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசரம், இது.

கீழ்ப் பத்துப்பாட்டிலும் நிகழ்ந்த வினாவிடைகள் இப்பாட்டில் வெளிப்
படையாகக் காணப்படும். “ புள்ளுஞ் சிலம்பினகான் ” என்ற பாட்டுத்தொ

டங்கிக் கீழ்ப்பாட்டளவுமுள்ள ஒன்பது பாட்டுக்களிலும் உணர்த்துமவர்களுடைய பாசுரமொன்றையென்றி உறங்குமவளுடைய ஆகூபாதிருபமான பாசுரமொன்றும் வ்யத்தமாகக் காணப்படவில்லை ; அது, சொற்றொடையோடு நகை அவதாரிகையாக எடுத்துரைக்கப்பட்டது ; இப்பாட்டிலோவென்னில் ;

முதலடி—உணர்த்துமவர்களின் பாசுரம் ;

இரண்டாமடி—உறங்குமவளின் பாசுரம் ;

மூன்றாமடி—உணர்த்துமவர் பாசுரம் ;

நான்காமடி—உறங்குமவள் பாசுரம் ;

ஐந்தாமடி—உணர்த்துமவர் பாசுரம் ;

ஆறாமடியில், முற்கூறு—உறங்குமவள் பாசுரம் ;

மேல்முழுதும்—உணர்த்துமவர் பாசுரம்.

ஆறாயிரப்படி அருளிச்செயல் ;—“ திருப்பாவையாகிறது இப்பாட்டிறே, பகவத்கவியுத்திரி ருக்கும்படி யெல்லாம் *சிறுநஞ் சிறுகாலையிலே சொல்லுகிறது; பகவத்கவியுத்திரி ருக்கும்படி யெல்லாம் இப்பாட்டிலே சொல்லுகிறது.” என்று.

பகவத்கவியுத்திரி விருக்கும்படி இப்பாட்டிற் கூறியவாறென் ? எனில், “சில பகவதர் தன்னைவெறுக்கல் ஏதேனுமொரு விரகாலே அவர்களைக் கூமை கொள்ளுகிற முகத்தாலே ஈச்சவரனைக் கூமைகொள்ள வேணுமென்னுமிடம் ‘ர-உகூகூரானிஸுணு வெவையா லாமவதெரிநாந் । ஸுணாரீவ-உவ-கூகூர-உயா யொவெடி லெடிவொவாவிஸு’” என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணஞ் சொல்லுகிற பிரமாணத்தில் பிரவித்தம்.” என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அபராத பரிஹாரதிகாரத்தில் தூப்புறியிள்ளை அருளிச்செய்தபடி—பகவதர்களால் ஏதேனுமொருபடியாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பெற்றவர்கள், அப்பகவதர் திருவடிகளில் தலைசாய்த்து, ‘இக்குற்றம் அடியேனுடையதுதான், கூபித்தருள வேணும்’ எனப்பிரார்த்தித்துப் பொறுப்பித்தல் ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷண மாதலால், அவ்வாறே இப்பாட்டில் “நானேதானையிகே” என்று—பிறர்கூறிய குற்றம் தன்னிடத்தே யுள்ளதாகத் தானிசைந்தமை கூறப்படுதலால், பகவத கவியுத்திரி விருக்கும்படி சொல்லிற்றுகிறது. “திருப்பாவையாகிறது இப்பாட்டிறே” என்றதும் இவ்வர்த்தவிசேஷத்தில் ஊற்றத்தினாலே யென்பது அறியத்தக்கது.

“உங்கள் புழைக்கடை” என்ற பாட்டால் அயல் திருமானிகைப் பெண்ணை உணர்த்துங்கால் “பங்கயக்கண்ணைப் பாட” என்றதைக் கேட்ட இவள் அப்பேச்சின் இனிமையை நினைந்து நெஞ்சு குளிர்ந்து அப்பாசுரத்தைத் தன் மிடற்றிலிட்டு நுண்ணிதாகப் பாடின குரலின் மென்மையைச் செவியுற்ற இவர்கள் அவளை “இளங்கினியே?” என விளக்கின்றனர் ; ‘கினிபோன்றவளே !’ என்னாது, ‘கினியே !’ என்றது—“தானியவயங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே” என்றதை ஒக்கும் ; முற்றுவமை. எல்லே ! என்றது—ஸம்போதநக் குறியாகவுமாம் ; ஆச்சரியக் குறிப்பிடைச் சொல்லாகவுமாம்.

“இளங்கினியே !” என்ற சொல் நயத்தால் கிழக்கினியு மொன்றுண்டென்பது போதரும் ; அதாகிறது—சுகனென்னும் ரிஷி. நாச்சியார் திருமொழியில்

மன்னு பெரும்புகழில், “ எத்திசையும் ” என்றபாட்டில், “ இளங்குயிலே ! ” என்று குயிலுக்கு அடைமொழியாகக் கூறிய இளமையினால், வால்மீகி கோகில மெனப்பட்ட ஒரு சிழிக் குயில் வியாவர்த்திக்கப் பட்டாற்போல், இங்கும் “ இளங்குளியே ” என்று சுகமுனி பெனுங் கிழக்கினியை வியாவர்த்திக்கிற தெனக்கொள்க. இப்பாட்டு, திருமங்கையாழ்வாரை உணர்த்தும் பாசுரமென்றிறை ஸ்வாப தேச உரை கூறுவது.

உணர்த்தவந்தவர்கள் உறங்குமவனே, ‘ இளங்குளியே ! ’ என விளித்ததும் அவள் நினைத்தாள் ; .. ‘ நம் அயலகத்துப் பெண்ணை “ நாணுதாய் நாவுடையாய் ” என வெறுத்துரைத்தவிவர்கள் நம்மை நோக்கி “ இளங்குளியே ! ” என்றால், இதை நாம் மெய்யே புகழ்ச்சியாகக் கருதலாகாது ; உறக்கத்தில் அவளிலும் மேற்பட்டவளா யிராநின்ற நாம் நிற்கைக்கு உரியோமத்தனையன்றிப் புகழ்தற்கு உரியோமல் லோம் ; ஆனபின்பு, இப்போது இவர்கள் புகழ்ச்சி நோன்ற விளித்தமைக்குக் கருத்து வேறாகவேணும் ? “ மாசுடையுடம்பொடு தலைபுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்து ” என்னும்படி எங்களுடம்பு வைவார்ணியமடைந்து வாயும் வெளுத்திருக்க, உன் உடம்பு கிருஷ்ணஸம்சுலேஷத்தினால் பசுகுபசுகென்று, வாயும் சிவந்து குறியழியாமே கிடக்கிறபடி வெகு அழகிதா யிராநின்றது ! என்ற கருத்துப்பட, ‘ இளங்குளியே ! ’ என்ற மெல்லிய பேச்சினால் நிர்த்திக்கின்றனரேயன்றி வேறில்லை ; இவ்வளவில் இவர்களுக்கு நாம் ஒரு மறுமாற்றற் தந்தால் வெறுப்பா மென்று பேசாதே கிடந்தாள் ; கிடக்க, இவர்கள் “ இன்ன முறங்குதியோ ” என்கிறார்கள். நாங்கள் வருதற்குமுன் உறங்கினாயேலும், எங்கனது ஆர்த்தி தோற்றங் கூக்குரல் செவிப்பட்டபின்னரும் உறங்குவது தருமமோ ? என்றவாறு.

அவள் தான் உள்ளே உறங்குகிறா ளல்லளே ; பங்கயக்கண்ணை அதுஸந்தித்துக் கொண்டன்றோகிடக்கிறாள் ; அவ்வறுஸந்தாரத்திற்கு இவர்களின் வன் சொற்களெல்லாம் இடையூறு யிருந்தமையால், “ சில்லென்றழையென்மின் ” என்றாள். சில்லென்றழைத்தல்—நெஞ்சு வேறுப்புண்ணுமாறு அழைத்தல் ; சில் என்ற மனது—ஒருவகை அதுசாரக் குறிப்பிடைச்சொல்.

அவள் அங்கனஞ் சொல்லக்கேட்ட இவர்கள், ‘ எங்களைப் பிரிந்து ஒரு கணப்பொழுதும் தரிக்கமாட்டாதிருந்த உனக்கு இன்று எங்கள் காட்சியும் பேச்சும் வெறுப்புக்கு உறுப்பாம்படி உனக்கு வந்த பூர்த்தி என்கொலம்மா ! ’ என்ன ; அதற்கு அவள், ‘ என் தன்மையை அறியாமல் என்னிடத்து விபரீதமானதொரு கருத்துக் கொண்டு, இளங்குளியே ! ’ என்று என்னை விளிக்கிற நீங்களன்றோ பூர்த்தியுள்ளவர்கள் ; வாய் திறவாதிருக்க வல்லீராகில் நான் புறப்படுகிறேன் என்பாள்—“ நங்கைமீர் போதர்கின்றேன் ” என்றாள்.

“ போதருகின்றேன் ” என்றோதுதல் ஒவ்வாது ; வெண்டனை பிறழ் நின்ற விள் ;—திருமாலையில், “ நாவலிட்டுழிதர்நின்றேரும் ” என்றோதுவதுபோல், இங்கும் “ போதர்கின்றேன் ” என்றே ஒதல்வேண்டும். நிற்க.

அவள் இங்கனஞ் சொல்லக் கேட்ட இவர்கள், “ ஆ ! ஆ ! ! ” நங்கைமீர் ! ” என்ற உறவற்ற சொல்லாலே எம்மைநீ சொல்லவல்லே என்பதை நாங்கள் இன்று

தானே அறிகின்றோம்? * சில்லென்றழையேன்மின் என்பது, * நங்கைமீர்! என்பதாய் இப்படி கடுமையாக நீ கூறவல்லீ யென்பதை யாம் நெடுநாளாகவே அறிகின்றோம்மா!” என்கிறார்கள் மூன்றாமடியால்.

இவர்கள் இங்ஙனஞ் சொல்வதைக் கேட்ட அவன், ‘நீங்கள் உங்கள் குற்றத்தைப் பிறர் தலைமீது ஏறிடாதின்றீர்கள்; வன் சொற்கள் கூறக்கூறாமை உங்கள் பக்கமுள்ளதொன்றேயன்றி யான் ஒரு வன்சொல்லுஞ் சொல்லவல்லேனல்லேன்; இதுதான் “நிஜேவபொஷம் நிஜேவெஷவிஷபபெணஷபவஸிஷபப்யந்தி” என்றும் போலிராதின்றது’ என்று சொல்லி, உத்தரக்ஷணத்தன்னிலே வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தை ஆராய்ந்தான்; பாகவதர் ஒரு வைஷ்ணவனை நோக்கி ஒருகுற்றஞ் சாற்றினராகில், அவன் மெய்யே அக்குற்றமுற்றவனல்லனே லும் பாகவதர் பேச்சின் கௌரவத்தை நிமித்தமாக, அவர் கூறிய குற்றத்தைத் தான் இலசந்து கொடு நிற்பல் ஸ்வரூபமென்று புராண நால்கள் புலப்படுத்தாதிற்க, நாம் “வல்லீர்கள் நீங்களே” என மறுத்துப் பேசுவது அஸம்பாபசாரத்தினுள் கொடியதாமெனக் கருதி, மீண்டு “நானேதானாயிடுக” என்கிறார்.

“பல்லாரிரம் நால்கள் பாரின்று ஞானானுட்டானங்கனிற் குறையாது விளங்கும் வீறு பெற்றோர்க்கும் இத்தகைய ஸ்வரூபம் வாய்ப்பது அரியதேயாம்” என்று அடியேற்கு ஆசிரியர் பலகால் கூறுப.

ஆறாயிரப்படி அருளிச்செயல்:—“[நானேதான் ஆயிடுக] “‘புலுபுலு நீய லாவெஃ’ என்றன்றோ ஸ்வரூபமிருப்பது. இல்லாத குற்றத்தைச் சிலர் உண்டென்றால் இல்லை செய்யாதே இசைகையிடுற வைஷ்ணவலக்ஷணம்: ‘உதாப ரெவாது நிஜேவபொஷம்’ என்று—பிறர் குற்றத்தையும் தங்குற்றமாக இலசந்தா னிறே ஸ்ரீ பாதாழ்வான், ஸ்வரூபாதாந்தத்துக்காக மௌனவ்யூரை கூதி நிஷபபயம்பண்ணலாகாதென்னும் வேதார்த்தம் ப்ரஸாதிக்கிறது.”

இங்ஙனே அவர்கள் கூறிய குற்றத்தைத் தான் இலசந்து, ‘இங்ஙன குற்ற வாளியாறிய நான் உங்கள் திறத்துச் செய்யவேண்டியதென்? என்றுகேட்க, உணர்த்தவந்தவர்கள் ‘உன் குற்றத்தை நீ இலசந்தின்பி, விளம்பமற இத்திர ளில்வந்து பொறுப்பிக்கவன்றோ வேண்டுவது’ என்பார், “ஒல்லை நீ போதாய்” என்றனர். அவன் இதனைக் கேட்டதும் ‘இதோ வருகின்றேன்’ என்று புறப் பட்டுவரத் தொடங்கினார்; உத்தரக்ஷணத்திலேயே அவன் தம் திரளில்வந்து புகாமையால், ‘நாம் போதாய் என்றவுடனே இவன் அரைகுலையத்தலை குலைய ஓடிவாராதே தாழ்க்கைக்கு அடி என்? நாம் படும்பாடு இவன் படாதொழிவ தென்?’ என்று உள்வெதும்பி, “உனக்கென்ன வேறுடையை” என்கிறார்கள். பஞ் சலக்ஷப் குடிப்பெண்களுக்கு மில்லாதே உனக்கென்று வேறுக நீ என்ன அதிக சயத்தை உடையளா யிராநின்றாய் எங்களுடன்வந்தி கூடாமெக்கு என்றவாறு. உடையை என்பது—முன்னிலையொருமை நிகழ்காலக்குறிப்பு வினைமுற்று.

இத்திருப்பாவைக்கு வடமொழியில் பிரதிபதார்த்தமுரைத்த ரங்கராமா நுஷிச்சு “ஒல்லைநீபோதாய்” என்பதற்குப் பொருள்வரைந்ததும் “தவகி டி ஸ்வாபுலக்ய” என வரைந்துள்ளதனால் “உனக்கென்ன வேறுடையை”

என்ற தான்றோன்றிப்பாடம் நோக்கப்பட்டதாகப் புலப்படுகின்றது. அப்பாடமே பெரும்பாலும் வழங்குவரினும், கற்றுணர்ந்த பெரியோர் அங்ஙனம் ஒதார்; இனி, சில சிற்றறிவாளர் இதற்குறு மாசேபமொன்றுண்டு; “வேறுடையை” எனப்பாடமாயின், “நீ என்ன வேறுடையை” என்றிருத்தல் பொருந்துமே யன்றி “உனக்கு” என்றிருத்தல் ஏலாது; ஆகலின், “வேறுடைமை” என்ற பாடமே பொருத்தமுடைத்தாம், என்று.

இது-தமிழ்ப்பிரயோக முறைமைகளை ஆய்ந்தறியாதார் பேசும் பேச்சாம்; திருநிருத்தத்தில், “மேகங்களோ வுரையீர் திருமால் திருமேனி யொக்கும், யோகங்கள் உங்களுக்கு எவ்வாறு பெற்றீர்” என்றும், பெரியதிருமொழியில், [கூக-அ-அ.] “துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கு” என்றும், மற்றும் பலவிடங்களிற் பலவாறுகவுமுள்ள பிரயோகங்கள் பல்லாயிரமுள்ளன. கீழ், திருநிருத்தத்தினின்று எடுத்துக்காட்டிய பாட்டில், உங்களுக்கு எவ்வாறு பெற்றீர் என்பதற்கு, “உங்களுக்கு (வித்திக்கும்படி) எப்படி நீங்கள் பெற்றீர்?” என உரைப்பதுபோலவும், திருமொழிப் பாசுரத்தில், நீன் அருளல்லது எனக்குத் துணியேன் என்பதற்கு, “உனது கருணையொழிய (வேறென்றை) எனக்கு (த்தராமாக) நான் துணியமாட்டேன்” என உரைப்பதுபோலவும், இங்கும், உனக்கென்ன வேறுடையை என்பதற்கு, “உனக்கு (அனாதாரணமாக) வேறு என்ன ஓ அதிசயத்தை நீ உடைத்தாயிராநின்றாய்” என உரைப்பதில் ஒருவகைக்குற்றமும் கூறவொண்ணாதாகையால், உடையை என்ற ஸம்பந்தராயிகபாடமே ஆதரிக்கத்தக்கதாம். நிற்க.

இங்ஙனிவர்கள் “உனக்கென்ன வேறுடையை” என கூப்பித்துரைத்தமை கேட்கலுற்ற அவர், ‘தோழிகாள்! உங்களோடு கூடுவதற்காட்டிலும் எனக்கு வேறொரு காரியமுண்டோ? வரவேண்டும் பெண்களைவரும் வந்தபின் புறப்படலாமென்று கிடக்கிறேனத்தனை; எல்லாப் பெண்களும்வந்து கூடினரா? கண்டு கூறுமின்’ என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள், ‘கருஷ்ண விரஹத்தினால் துவண்ட பெண்களெல்லாரும் உன்னைக்காண்கைக்காக உன்மாளிகை வாசலேறப் போந்து படுகாடுகிடக்கின்றனர்; ‘ஆயினும் இன்னும் ஒருவரிருவர் வாராதிருக்கக்கூடும்’ என நினைத்தியேல் வந்து கணக்கிட்டுக்கொள்’ என்றனர். கணக்கிட்டுக்கொள்ளுமாறு விரும்புதற்குப் பல கருத்துகள் கூறலாம்;—ஒவ்வொருபெண்ணும் அவளால் தனித்தனியே காணப்பெறுதல், பேர்சொல்லப்பெறுதல், விரல் தொட்டு எண்ணப்பெறுதல், ஸ்பர்ச ஸுகமநுபவிக்கப்பெறுதல், பஞ்சலக்ஷங்குடிப்பெண்களாகையாலே எண்ணிமுடிக்குமளவும் அவனைப் பிரியாதே அநுபவிக்கப் பெறுதல்முதலிய பலபேறுகளைக் கருதினரென்க.

இவர்கள் இங்ஙனங் கூறக்கேட்ட அவர், ‘நாமனைவருங் கூடிச்செய்யவேண்டுங் காரியமேது?’ என்ன; கண்ணபிரானது கீர்த்திமைகளைப் பாடவேணுமென்கிறார்கள், கலையிரண்டடிகளால்,

வல்லாளை கோன்ற வரலாறு :—வில்கிழா என்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம் ஸனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸூக்துஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையேநோக் கிச் செல்லுமளவில், அவ்வரண்மனை வாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்பொ ருட்டு அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் செற்றிவிடுத்து கொடியை எடுப்பதுபோல எளிகிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்வாணையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயின ரென்பதாம்.

[மாற்றுரை மாற்றழிக்க வல்லாளை.] கண்ணபிரான், பகைவரைக்கண்டால் ‘இன்றுபோய் நாளை வா’ என்ற இராமபிரானைப்போல ஒரு பேச்சுப்பேசான் ; வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக்கி முடித்திடுவன். குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறித்துக்கொண்டு, உட்புகுத்து சாணுமுஷ்டிகாதி மல்லர்களைமடித்து, உயர்ந்த மஞ்சத்தில் வீற்றிருந்த கஞ்சனைக்குஞ்சி பிடித்திழுத்துத் தள்ளிவதைத்து, இப் படியாகச்செய்த சிறுச்சேவகங்கள் பலவற்றை நீங்குக.

இப்படி எதிரிகளைப் படுத்திமவன் ஆய்ச்சிகள் பக்கலில்வந்தால் அவர்களுக்குக் குழைச்சுரக்காய்க் கட்டவு மடிக்கவுமிசைந்து திற்பதைலால், மாயனை எழப் பட்டது பாட X ஏல், பாடேல் ; தொகுத்தல். பாகவத கோஷ்டியைக் காண விருப்புற்றிருப்பாரொருவரை உணர்த்துதல், இப்பாட்டிற்கு உள்ளுறை பொருள்.

கடுமை X உரை, கட்டுவரை ; “தன்னொற்றிரட்டல்.”

சைவசமயகுரவர் நால்வருள் ஒருவராகிய மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திரு வாசகத்தில்,

“ஒண்ணித்தில் நசையாய் ! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ ?
வண்ணக் கிளியொழியா ரெல்லாரும் வந்தாரோ ?
எண்ணிக் கொடுள்ளவா சொல்லுகோ மவ்வளவுங்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேதவிழுப் பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிச் சசிந்துள்ளம்
உண்ணெக்கு நின்றருக யாமாட்டோ நீயேவர்
தெண்ணிக் குறையிற் றுயிலேலோ ரெம்பாவாய்.”

என்ற நான்காம்பாட்டு, “எல்லேயிளங்கிளியே” என்னும் இப்பாட்டின் பொருள்நடையை அடியொற்றியதென்பதை இங்கு உணர்க.. ... (கரு.)

நாயக ஞய்கின்ற நந்தகோ பன்னுடைய
கோயில்காப் பானே கோடித்தோன்மந் தேரனை
வாசல்காப் பானே மணிக்கதவந் தாள்திறவாய்
ஆயர் சிறுமீய ரோமுக் கறைபறை

மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்
தூயோமாய் வந்தோந் துயிலெழப் டாவோன்
வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றுதே யம்மாநீ
நேச நிலைக்கதவம் நீக்கேலோ ரேம்பாவாய். (கசு.)

நாயகன் ஆய் } (எமக்கு, ஸ்வாமியாயிருக் கின்ற } [கிற	அறை பறை } ஒலிசெய்யும் பறையை வாய் நேர்ந்தான் } த்தருவதாக, வாக்கு [அளித்தான் ;
நந்தகோபனுடைய - நந்தகோபருடைய	துயில் எழ - (அவ்வெம்பெருமான்) துயிலி
கோயில் - திருமாளிகையை	[னின்றும் எழுந்திருக்கும்படி
காப்பானே - காக்குமவனே !,	பாடுவான் - பாடுகைக்காக
கொடி - த்வஜபடங்கள்	தூயோம் ஆய் - பரிசுத்தைகளாய்
தோன்றும் - விளங்காநிற்கப்பெற்ற	வந்தோம்-(அடியோம்) வந்திருக்கின்றோம்;
தோரண வாசல் - தோரணவாசலை	அம்மா - ஸ்வாமி!
காப்பானே - காக்குமவனே!	முன்னம் முன்னம் - முதல் முதலிலே
மணி - அழகிய	வாயால் - (உமது) வாயினால்
கதவம் - கதவினுடைய	மாற்றுதே - மறுக்காதொழியவேணும்;
தான் - தாழ்ப்பாளை	(அன்றியும்,)
திறவாய் - திறக்கவேணும் ;	நேசம் நிலை } (கண்ணிரான் பக்கவில்)
ஆயர் சிறுமிய } இளமைதங்கிய இடைப் ரோமுக்கு } [பெண்களாகிய எமக்கு	கதவம் } பரிவுற்றிருக்கும் நிலைமை [யையுடைய கதவை
மாயன் - ஆச்சரியச் செயல்களை யுடைய	நீ - நீயே
[னும்	நீக்கு - நீக்கவேணும் ;
மணி வண்ணன் - நீலமணிபோன்ற திரு	எல் ஓர் எம் பாவாய்—
[நிறத்தையுடையனுமான கண்ணிரான்	
நென்னலே - நேற்றே	

குறிப்புரை :—கீழ்ப் பத்துப்பாட்டுகளினால் பத்துப் பெண்களை உணர்த்தினபடியைக் கூறியது — திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பஞ்சலக்ஷப் குடிப்பெண்களையு முணர்த்தியவாற்றிற்கு உபலக்ஷணம்.

முத்துமுன்னமுணர்ந்த பெண்கள் உறங்குகின்ற மறைப்பெண்களையு முணர்த்தித் தம்முடன் கூட்டிக்கொண்டு எல்லாரும் பெருங்கூட்டமாகத் திரண்டு ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகை வாசலிற்சென்று சேர்ந்து, திருக்கோயில் காப்பானையும் திருவாசல்காப்பானையும் நோக்கித் ‘திருவாசல் திருக்காப்பு நீக்கவேணும் என்று இரக்கும்படியைக் கூறும் பாசரம், இது.

கீழ் இரண்டாம்பாட்டில் “செய்யாதன செய்யோம்” என்று இவர்கள் பண்ணிக்கொண்ட பிரதிஜ்ஞை அதுஷ்டாநபரியந்தமாகிறது இப்பாட்டில். எம் பெருமானுசந்தருளின திருப்பதிகளில் உட்புகும்போது ஷேத்திராதிபதிகளிடைத் தும் த்வாரபாலகர்களிடத்தும் அநுமதிபெற்றுப் புகவேணுமென்று பகவச் சாஸ் திரங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தம் ஆயர்சிறுமியராகிய இவர்களால் அறியப் பட்டதன்றேலும், ஞானிகளின் அதுஷ்டாநம் இவர்கள் பக்கலிற் கோல்விழுக ளாட்டாற் பவிக்கிறபடி. “வியயஸு வெவஹா: துபீயமஹீர ஸேநாந-ஸா ரிண:” என்று—சாஸ்த்ரவிதிகளும் பாகவதாநுஷ்டாநத்தைப் பின்செல்லு மத் தையென்றன்றோ ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தது.

“உலோகஸூரண லீலாபூவபெடி” என்கிற ச்ருதியினுடைய உபபஞ்சமணமான அபயப்ரதாநத்தில் ‘நிவெடியதலோகஸூரண’ என்ற ச்லோகத்திலே, அவனைப் பெறுமிடத்தில் தழியர்முன்னாகப் பெறவேண்டுமென்ற வார்த்தை இப்பாட்டாலே சொல்லுகிறது” என்ற ஆரூபிரவுரையை இங்கு அதுஸந்திக்க.

இப்பாட்டில் முதலடி-கோயில் காப்பாணையும், இரண்டாமடி-வாசல் காப்பாணையும் உணர்த்துகின்றது. கோபுர வாசல்போன்ற வெளிப்புறத்துவாசலைக் காப்பவன்-கோயில் காப்பாணென்றும், த்வஜஸ்தம்பத்தி னருகிலுள்ள வாசல் போன்ற உட்புறத்து வாசலைக்காப்பவன்-வாசல்காப்பாணென்றும் இங்குக் கூறப்படுகின்றன எனக்கொள்க.

“நாயகனுப்தின்று” என்ற அடைமொழி-நந்தகோபனுக்கு இட்டதாகவமாம் ; கோயில்காப்பாணுக்கு இட்டதாகவமாம். இவ்வாயர்மாதர் வாடகரைடே சேஷியாகக்கூறும் அதிகாரிகளாகையால் அவர்களை நாயகரென்றிருக்க. ஒருவன் ஒரு ரத்தந்தைத்தந்தால் அதன்விடையின் மேன்மையை அறியவறிய, அதனைக்கொடுத்தவன்பக்கவில் அளவற்ற ஆதரம்பிறக்குமாறுபோல, வடகூர்முதமாக எம்பெருமானைப்பெறுவார் பெற்றபொருளின் சீர்மையை ஆராய்ந்து, அதனைப் பெறுவித்த வடகூர்பக்கவில் பெருநன்றி பாராட்டுவர். ஆனதுபற்றியே ஆளவந்தார் எம்பெருமானை ஸ்தோத்ர ரத்தந்தினால் அறிந்த இழிந்து, முந்துறமுன்னம் நாதமுனிகள்முதலிய ஆசாரியர்களைத் அறிந்தருளினார்.

அந்த ஸ்தோத்ர ரத்தந்தின் அமைப்பு இருக்குமாற்றை ஆராய்ந்தால் உபாயமாகத் தோற்றுறிகிற கர்மஜ்ஞாநபத்திகள் பேற்றற்கு ஸாதமாகமாட்டா என்றும், “வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதப் பணிந்து” என்றபடி-பாகவதர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனையே உபாயமாகப்பற்றுமது பேற்றற்கு உடலென்றும் ஸம்பந்தாயாத்தம் அறுதிபிடப்பட்டமை நன்குவிளங்கும் ; முதலிலும் முடிவிலும் நாதமுனிகளைச் சரணமாக்கலராதலால்.

இனி, ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவன் சேதநனாய், பேறு தருமவன் எம்பெருமானாயிருக்க, பாகவதர்களை முன்னிலவானென் ? என்னில் ; ‘அளவற்ற குற்றங்களைக் குறையறச்செய்தபாவி இன்றுவந்து விழுநென்’ என்று சேதநனுடைய பூர்வாவஸ்தையை நினைத்து எம்பெருமான் சீற்றமுறவுங் கூடுமாதலால் அங்கனங் சீறவொண்ணாதபடி மறுக்கவொண்ணாத மனிச்சரையிட்டுப் பொறுப்பிக்கவேண்டும். ஆதலால் புருஷகாரமாக நிற்குமவர்களைப் ப்ரதாநோத்தேச்சுராதலால், இவ்வாயர்மாதர், நந்தகோபனையும் கோயில்காப்பாணையும், நாயகனுப்தின்று என்ற அடைமொழியினால் அதிகுசயிப்பிக்கின்றன ரென்றுணர்க.

“நாயகன் முழுவேழலுக்கும்” என்றும், “தொல்லீவானவர்தம் நாயகன்” என்றும் “நம்முடை நாயகனே” என்றும் லோகநாயகத்வம் கண்ணபிரானிடத்து நிற்க, நந்தகோபனை நாயகனென்கிறது மற்றொருபடியாலும் பொருளும் ;—“உந்தமுகன் முனிவர்” [பெரிய திருமொழி, ௧0-௪-அ.] என்றபடி

டில் அக்கண்ணபிரான் தனக்கும் நந்தகோபர் நாயகராகக் கூறப்பட்டிருந்தலால்.
(அடிகள்—நாயகர்.)

“கண்ணபிரான் கோயில் காப்பானே!” என்றால், “நந்தகோபனுடைய கோயில் காப்பானே” என்றது—பரமபதத்தில் எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரன யிருந்து பட்டபாடுதீர நந்தகோபற்குப் பிள்ளையாய்ப்பிறந்து பாரதந்திரியத்தைப் பேணிநனாதலால் அவன் திருவுள்ள முகக்குதற்காகவென்க. “கண்ணபிரானு டைய கோயில்” என்றால், இவன் நந்தகோபருடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கி யிருக்கையாகிற பாரதந்திரியம் பரிமளிக்க வழியில்லையே.

திருக்கோயில்காக்கும் முதலி இவர்களுக்கு மிகவுங் கௌரவிக்கத்தக்கவன யிருக்க, அவனதிகரித்த காரியத்தையிட்டு அவனை விளிப்பது இழிவன்றோவெ னில், “துகில்தோய்ப்பவனே!” “வண்டி ஒட்டுமவனே!” என்றிப்படியெல்லாம் விளிப்பதுபோலன்று இங்கு இவர்கள் விளித்தவிளி. “நந்தகோபனுடைய கோயி லைக்காப்பவனாக அமையப்பெற்ற உன்றன்பாக்கியமே பாக்கியம்” என்று இவர்க ளுக்கு உள்ள உகப்பு இத்தகைய விளிச்சொல்லாய் வழிந்து புறப்பட்டபடி. அக்கோயில் காப்பானும் இங்கன் விளித்தலையே தனக்குப் பரமபுருஷார்த்தமாக நினைப்பானொருவனிறே. அன்றியும், இதனால் சேஷவ்ருத்தியடியாக வரும் பெயரே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுபுமென்னும் சாஸ்த்ரார்த்தமும் வெளியிடப் பட்டவாரும். “வனகாந்த்விவபெஷபெஷா நெநவகு” “பகாந்த்விவ” என்றன்றே விதியிருப்பது. “யயொலிதம் செஷ உதீப்தெஜநெ” என்றார் ஆளவந்தாரும்; “ஒருதலையில் ஸ்ரீபகாந்த்விவபெஷபெஷம் குலந்தரு மாசிற் குடிப்பழியென்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பர்கள்” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்தியுபிங்கு நோக்கத்தக்கது.

“காப்பானே!” என்ற ஏகாரம்—மிக்க மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும்; “காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான்” என்றபடி * பொங்கோதஞ்சுழந்த புவனியும் விண்ணுலகும் ஆதுஞ்சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமானாகிய கண்ண பிரானுக்குத் திருவாய்ப்பாடியில் எழும்புண்டெல்லாம் ஆஸூரமா பிராநிதிக, “போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையுந் தாழ்த்தான், பொருதிறற்கஞ்சன் கடியன், காப்பாருமில்லை கடல்வண்ண உன்னை” என்று பரிவுடையோர் வயிறெறியா நிற்க, நீ அவனைக் காப்பவனாக அமைந்தனையே! என்று இவ்வாய்ச்சிகள் உள் ளத்துக்கொண்ட உகப்படங்கலும் சொல்வழியில் தோற்றுமாறு காண்க.

இங்கனம் இவர்கள் அவனைப் புகழ்ந்துவிளிக்க, அவன் மிகவுமுள்ளுளிர்த்து, கண்ணலே, ‘புகுநங்கள்’ என்று சியமனங்கொடுக்க, அவ்வாசலாற்புகுந்து உள் ளேசென்று, தோரண வாசல்காக்கும் முதலியை உணர்த்துகின்றனர், கோடித் தோன்றுமென்று தொடங்கி. இனி, இரண்டு ஸம்போதநமும் ஒருவனையே நோக்கியவை என்று நிர்வஹித்தலு மொக்கும்.

ஆறுயிரப்படி அருளிச்செயல்;—“இரண்டும் ஒருவனையே சொல்லிற்று கவுமாம்; ‘கோயில்காப்பானே!’ என்று ஷேத்ராதிபதியைச்சொல்லி, ‘வாசல்

காப்பானே !' என்று திருவாசல்காக்கும் முதலியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். ஆராலே விக்கம்வருகிறதோ என்று பயப்பட்டு எல்லார்களிலும் விழுகிறார்கள் ; 'லவ-பாடு டெவாநு நலிலுக்கி' என்று தேவதார்தரங்களின் காலிலே விழு மவர்கள், பரிவர்களிலேவிழச் சொல்லவேணுமோ ? "

தோரணவாசலுக்குக் "கொடித்தோன்றம்" என்ற அடைமொழி இட்ட தற்குக் கருத்து :—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள மானிலக்கொல்லாம் ஒருபடிப்பட்ட தெ் தோற்றுதலால், நடுநிலையில் அலமந்துவரும் ஆயர்மாதர் நின்று தடுமா றுதே 'இது நந்தகோபர் திருமானிலக' என்று சடக்கென உணர்ந்து தெளிந்து வருதற்காகக் கொடிகட்டி வைக்கப்பட்ட டிருக்குமென்க. பெருவிடாய்ப்பட்ட வர்க்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் நெடுந்தூரத்தினின்றும் தோற்றவேணுமென்று தார்மிகர்கள் கொடிகட்டித் தோரணம் காட்டுவரன்றோ. "பெருமானைக் காணப் பெருதே ஆர்த்தனை ஸ்ரீபரதாழ்வான், ராமாச்சமஸூசகமான ய-ஒவ்வொருவர்க ளைக்கண்டு தரித்தார்போலே கொடியையும் தோரணத்தையுங்கண்டு இவர்கள் தரிக்கைக்காகவாயிற்று நட்டுவைத்தது" என்ற ஆறுமுகமிக.

வாசல் காப்பானே !—கொடியுந் தோரணமும் அசேதமாகையால் அவை எம்மை அழைக்கவும்மாட்டா, உள்ளோகொண்டு புகவும்மாட்டா ; இனி நீ சைதன்யம் பெற்றதற்குப் ப்ரயோஜனம் பெறுதியென்கிறார்கள். பண்டு கண்ண பிரான் "அர்ஜுனன் ஸுபத்ரையைக் கொண்டுபோக நீங்கள் அநுமதிபண்ணி யிருங்கள்" என்று வாசல்காப்பார்க்கு அருளிச்செய் திருந்ததுபோல, "பெண் களை உள்ளே புகவிடு" என்று இவ்வாசல் காப்பானுக்கும் நியமித்திருக்கக்கூடு மென்று இவர்களின் நினைவுபோலும்.

மணிக்கதவந் தாள் திறவாய்—கதவின் இனிமையிலே எங்கள் கண்ணும் நெஞ்சும் பிணிப்புண்ணவொண்ணாமல் கதவைத்திறந்து எம்மை உள்ளே புகவி டாய் என்கிறார்கள். இவர்கள் இங்ஙனம் வேண்டுமொற்றைக் கேட்கலுற்ற அவன், "பயம்மிக்க தேசத்தில் நடுநிலையில்வந்து கதவைத்திறக்க அழைக்கிற வர்யார்?" என்ன ; அதற்கு இவர்கள், "அச்சந் தவிர்ப்பானிருக்குமிடத்தில் அஞ்சவேண்டும் ப்ரஸத்தி என்?" என்ன ; அதுகேட்ட அவன், "புகம் த்ரே தாபுகமாய், காலம் நல்லடிக்காலமாய், தம்பபனூர் சம்பராந்தகனாய், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகளாய், அவர்கள் தாம் வழியேபோய் வழியேவருமவர்களு மாய், ஊரும் \$ திருவியோத்யையுமா யிருந்தமையாலே ராமாவதாரத்தில் அச்ச மற்றிருந்தது ; இப்போது அங்ஙன் அஞ்சவேண்டாதே பாஸிலேயுண்டு பனி யிலே கிடக்கிறதோ? காலம் கவிக்குத் தோள்திண்டியான த்வாபராந்தமாய், தம்ப பனூர் பசம்புல் சாவமிதியாத் பரமஸாதுவான நந்தகோபராய், பிள்ளைகள் சிறுவ ராய், பிள்ளையும் தீம்பரில் தலைவராய், இருப்பிடம் இடைச்சேரியாய், அதுதான் கம்ஸனுடைய ராஜ்யத்திற்கு மிகவும் அணித்தாய் அவனுக்கு \$ இறையிறுக்கு

\$ அயோத்யா—ஒருவராலும் போர்செய்து வெல்லவொண்ணாத ஊர் எனப்பொருள் படும்.

† கப்பங்கட்டுமோராய் என்றபடி.

மூராய், அவன்றான் பரம சத்துருவாய், எழும்புண்டெல்லாம் ஆஸூர மயமாயிருக்க, அச்சங்கெட்டிருக்குமிட மிதுவாவதெங்ஙனே?'' என்ன; அது கேட்ட இவர்கள் “எங்களுக்கு அஞ்சவேணுமோ? நாங்கள் பெண்பிள்ளைகள் லோமோ?” என்ன; அதற்கு அவன், “அப்படியா? சூரப்பணைகை பெண்பிள்ளையன்றோ? “அஞ்சவன் வெஞ்சொல் நங்காய்! அரக்கர் குலப்பாவைதன்னை” என்று பிற்பட்டவருங்கூட அஞ்சும்படி அவன் நலிந்தது ஒரு மானிகையும் வாசல் காப்பாருமில்லாமையா லன்றோ?” என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள் “அவன் ராக்ஷஸி, நாங்கள் இடைப்பெண்கள்; அவனோடொக்க எங்களைக்கருதலாமோ?” என்ன; அதற்கு அவன், “ஆய்ப்பெண்களா? பூதனை ஆய்ப்பெண்ணல்லவோ? அவன் செய்தபோன தீமையை நீங்கள் அறியீரோ? நன்றாகச் சொன்னீர்கள்; இடைச்சிகளுக்கன்றோ மிகவும் அஞ்சவேண்டும்” என்ன; அதற்கு உத்தரமாக “ஆயர் சிறுமியரோம்” என்கிறார்கள்.

[இங்ஙனுவரைத்த வினாவிடைகள் மூலத்தில் விளங்கா தொழியினும் “ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு” என்ற சொற்போக்கு நோக்கி இங்ஙன் வினாவிடைகள் அமைக்கப்பட்டன. ரஸோத்திகள். முன்னோர் காட்டிய வழியே.]

“இவனுக்கு என்வருகிறதோ வென்று வயிறுபிடிக்கும் இடையர்க்குப் பிறந்த கண்ணிசைகளன்றோ? * எட்டுமிரண்டு மறியாத எங்கள் பருவத்தைப் பாராய்; பூதனையப்போலே தனித்துவந்தோ மல்லோம், அஞ்ச லக்ஷங்கூடிப் பெண்களெல்லாரும் கூடியன்றோ வந்தது, என்று ஆயர் சிறுமியரோம் என்கிறார்கள்” என்ற ஆறுயிரப்படி அருளிச்செயலறிக.

இவர்கள் இங்ஙனங் கூறியதைக்கேட்ட அவ்வாசற் காவலோன், “சிறுமியராகிலென்? ஆஸூரமானதொரு கன்று [வத்ஸாஸூரன்] வந்து நலியப்பார்த்ததன்றோ? யாம் பருவங்கொண்டு நம்பவல்லோமல்லோம்; வந்த காரியத்தைச் சொல்லுங்கள், வார்த்தையில் அறிநீரோம்” என்றான்; அதற்கு இவர்கள் “அறைபறை” என்றார்கள்; நோன்புக்குப் பறைவேண்டி வந்தோ மென்றபடி. அதனைக்கேட்ட அவன், “அதுவாகில் பெருமான் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தெழுந்த பின்னர் விண்ணப்பஞ் செய்து தருகிறோம், நில்லுங்கள்” என்றான். அதற்கு இவர்கள் “நென்னலேவாய் நேர்ந்தான்” என்கிறார்கள்; நீ இன்றைக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டாதபடி நேற்றே அப்பெருமான் எமக்குப் பறைதருவதாக அருளிச்செய்தான் என்றவாறு.

ஆறுயிரப்படி;—[மாயன்.] பெண்கள் கோஷ்ட்டியில் தாழ்சின்னு கையைக் காலிப்பிடித்துப் பரிமாறினபடி. [மணிவண்ணன்.] தாழ்சில்லாதே சுலவுறைய் வாதுகளுளும் விடவொண்ணாத வடிவழகை யுடையவன். [மணிவண்ணன்.] இவர்களைக் கிடந்தவிடத்திற்கிடக்க வொட்டாதே இப்படி படுத்துகிற வடிவழகு.”

இங்ஙன் இவர்கள் “நென்னலேவாய் நேர்ந்தான்” என்னக்கேட்ட வாசல் காப்பான், எம்பெருமான் உங்கள் காரியத்தைச் செய்துதருவதாக அருளிச்

செய்தானேலும் அவன் எங்களை இங்கு வைத்ததற்கு ஒரு பயன் வேண்டா வோ? எங்கள் பணிக்கு அவனோ கடவான்? வந்தவர்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங் களை ஆராய்வதற்கென்றே நியமிக்கப்பெற்றுள்ள நாங்கள் உங்கள் அகவாயை ஆராய்ந்துணராமல் விடமுடியாது” என்றான்; அதற்கு உத்தரமாக இவர்கள் “துயோமாய் வந்தோம்” என்கிறார்கள்.

இதன் கருத்து;—நீங்கள் வருந்தி ஆராயவேண்டியபடி நாங்கள் வந்தோ மல்லோம்; நீங்கள் இங்ஙனே அஞ்சும்படி கருத்துக்குற்றமுடையோ மல்லோம்; உபாயாந்தரபரராயும் உபேயாந்தரபரராயும் வந்தோமல்லோம்; அத்தலைக்குப் பல்லாண்டு பாடுகையையே பரம்புருஷார்த்தமாக நினைத்து வந்தோம் யாம் என்றவாறு.

துயோம்—தூய்மையுடையோம்; தூய்மையாவது—தங்கள் தலையிலுஞ் சில அழகப்பரஸங்கங்களை ஏறிட்டுக் கொள்ளாமல் ‘நம்முடைய மகிழ்ந்திருக் கு அவனே கடவன்’ என்றிருக்கும் அத்யவஸாய விசேஷம்.

இவ்வாறு இவர்கள் இயம்பக்கேட்ட அவன், “உங்கள் தூய்மையை நாடரியுமாறு நீங்கள் அநய்யரயோஜனைகள் என்கைக்கு ஏற்ற அடையாளங் கொல்லுங்கள்; உங்களாற்றாமையைக் கண்டால் ஒரு பதை பெற்றுப்போச வந்தீராகத் தோற்றவில்லை” என்றான்; அதற்கு விடையாகத் “தூயிலெழுப் பாடுவான்—வந்தோம்” என்கிறார்கள். அவன் உணர்ந்தெழும்போதை அழகுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணவந்தோம் என்றபடி. “பரயோஜனாந்தா பாரிதே ஓலக்கத்தில் புகுவார்; அநய்யரயோஜனரிதே கணவார்த்தநுநுநே இடத்திற் புகுரப்பெறுவார்” என்ற ஆறாபிரவுரை அருளிச்செயல் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

‘வாழ்பதும்’ ‘பலாபதும்’ என்னுமாரோலே “தூயிலெழுப்பாவோன்” என்றோதும் அத்தாபகர்களின் பாடம் நற்றமற்றதேயாம். “தூயிலெழுப்பாடு வான்” என்றோதக; “மதிள் நீறெழச்சேற்ற பிரான்” என்றோதகலை நினைக்க

இங்ஙன மிவர்களின் பேச்சுக்களைக் கேட்ட திருவாசல்காப்பான், இவர் களின் அபிஸந்தியின் திறப்பை உள்ளபடி அறிந்துவைத்தும், இவர்கள் பேச்சின் இனிமையை இன்னும் செளிபாற் பருகுகிறும்பி, “ஆகிலும் நீங்கள் இவ்வகாலத் தில் உள்ளே புகுரவொண்ணாது” என மறுத்துக் கூறுவான்போல் தோற்ற் னான்; பிறர் கருத்தறிவுதில் வல்லவர்களான இவ்வாய்ச்சிகள் அதனை அறிந்து “என் அப்பனே! நீ நெஞ்சாலே சிலவற்றை நினைத்தியேலும், வாயால் நெருப் பைச் சொரிந்தாற்போல் மறுத்துக் கூறுதொழிய வேணும்” என்கிறார்கள் ஏழாமடியினால். “வாறாய்க்கி லோவாஹி” என்று ஒருவாய்ச் சொல்லாலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கலாயிருக்க, என்றிய [—ஏதுக்காக?] இழக்கிறாய்” என் பது ஆறாபிரவுரைவாக்கியம்.

இங்ஙன மியம்புகின்ற இவ்வாய்ச்சிகளின் ஆர்த்தியின் கனத்தையும் அகவா ரிற் சுத்தியையும் ஆராய்ந்தறிந்த அவ்வாசல்காப்பான், “ஆகில் நான் உங்களை மறுக்கவில்லை; சுதவைத் தள்ளிக்கொண்டு புகுருங்கள்” என்ன; அதுகேட்ட

ஆய்ச்சிகள், “நாயனே ! எம்பெருமான் திறத்து உனக்குள்ள பரிவிற்காட்டிலும் மிக விஞ்சின பரிவு இக்கதவிற்கு உள்ளதுபோலும் ; எங்களால் தள்ளமுடியாது, நீயே திறக்கவேணும்” என்கிறார்கள், கடையடியால், வருமவர்களை வாசற் காப்பான் விலக்குவது கண்ணனிடத்துள்ள பரிவினாலாதலால், இக்கதவு தள்ளப் போகாதே யிருக்கிறது இத்தற்குக் கண்ணனிடத்துள்ள பரிவினால்தான் என்று இவர்கள் நினைத்தனர்போலும். கம்மாழ்வார், திருவாய்மொழியில் “வாயுந் திரையுளும்” என்ற திருமொழியில், நாரையாகில் வெளுத்திருக்கையும், அன்றி லாகில் வாயலகு நெகிழ்த்தவாறே சுதறுகையும், கடலாகில் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி கூப்பிடுகையும், காற்றாகில் அநவரதம் திரிகையும், மேகமாகில் நீராய் இற்றிற்று விழுகையும், சந்திரனாகில் தேய்வது வளருவதாகக் கடவதென்றும், இரூளாகில் பதார்த்ததர்சனம் பண்ணவொட்டாதென்றும், சுழியாகில் அலைவாய் முகமாக ஏறுவது வடிவதாகக் கடவதென்றும், விளக்காகில் இற்றிற்று எரியக்கடவதென்றும், இவற்றுக்கு இவை நியதஸ்வபாவமென்று அறியாமல், இவை யடங்கலும் தம்மைப்போலே பகவத் விச்லேஷத்தினால் வருந்துகின்றனவென்று நினைத்தாற்போல, இங்கும் இவ்வாசற்கதவு, திறந்து புகுவார் முடிந்திலே அறையும்போலே யிருப்பதை இவர்கள் அதற்குரிய பான்மையாக அறியாமல் ‘கண்ணபிரானிடத்துப் பரிவினால் இஃதே இங்ஙனிராநின்றது’ என்றெண்ணினராம், “கம்ஸன் பரிதரமடையப் பரதிகூலமா யிருக்குமாபோலே, திருவாய்ப்பாடியில் சேதநாசேதநவிபாகமின்றியே எல்லாம் அநுகூலமாயாய்த் திருப்பது” என்ற முன்னோருரையருளிச்செய்யலை இங்கு நோக்குக. அசேத நவஸ்தவுக்குப் பரிவு இருக்குமாறு எங்ஙனே? எனில்; திருவயோத்தியில் இராமபிரானுடைய விச்லேஷத்தினால் “சுவிவ்யூக்ஷா: வாரிஜோநா:” என்று—மரங்களும் வாடிப்போயினவாகவும், பின்பு ராமஸமாகத்தினால் “சுகூல வலிநோவ்யூக்ஷா:” என்று அம்மரங்கள் அகாலத்திற் பவித்தனவாகவும் ஸ்ரீ ராமாயணத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. ஒருசகடத்தில் அஸூரன் ஆவேசித்துக் கிடந்தாற்போலே அநுகூலரும் ஒரு அசேதநத்தை ஆவேசித்து நிற்கக்கூடு மன்றே. “படியாய்க் கிடந்துன்பவனாவாய் காண்பேனே” என்று குலசேகராழ்வார் ஆசைப்பட்டாற்போல, “நிலையுந் சுதவுமாய் நின்றுண்கை காண்பேனே” என்று சிலர் ஆசைப்பட்டிருக்கக்கூடு மன்றே. “அணைய ஊரப்புணைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜதிக்கப் பெறுகிற திரியக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிஶ்ரவஹித்துப் பாராத்திப் பர்கள்” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்திரத்தந்தை நோக்குக.

“நேசநிலைக்கதவம்” என்ற விடத்து, “நிலை நேசம் சுதவம்” என இயைத்து, நிலையோடே பொருத்தமுடைய சுதவை என்று உரைப்பாருமுளர். அன்றி, நேசமுடைய நிலையையும் சுதவையும் என்பாருமுண்டு. ஷ்லோக மென்ற வடசொல் நேச மெனத் திரியும். முதலடியில், “நந்தகோபன்னுடைய” என்ற னகரவொற்று விரித்தல்-தனைநோக்கியது. (கசு)

அம்பரமே தண்ணீரே சோறே யறஞ்செய்யும்
எம்பெருமான் நந்தகோ பாலா வெழுந்திராய்
கோம்பனார்க் கெல்லாங் கோழுந்தே குலவிளக்கே
எம்பெரு மாட்டி யசோதா யறிவுறும்
அம்பர முடறுத் தோங்கி யுலகளந்த
உம்பர்கோ மானே யறங்கா தேழுந்திராய்
செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா
உம்பியும் நீயு முறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(கா)

அம்பரமே—வஸ்த்ரங்களையே
தண்ணீரே—தீர்த்தத்தையே
சோறே—சோற்றையே
அறம் செய்யும்—தருமமாக அளிக்கின்ற
எம் பெருமான் } எமக்கு ஸ்வாமியான
நந்தகோபாலா } நந்தகோபரே!
எழுந்திராய்—எழுந்திருக்கவேணும்;
கொம்பு அனார்க்கு } வஞ்சிக் கொம்பு
எல்லாம் } போன்ற மாதர்க்
[கெல்லாம்
கொழுந்தே—முதன்மையானவனே!
குலம் விளக்கே—(இக்)குலத்திற்கு(மங்கள்)
[தீபமாயிருப்பவனே!
எம் பெருமாட்டி—எமக்குத் தலைவியான
[வனே!
அசோதாய்—யசோதைப்பிராட்டியே!
அறிவுறும்—உணர்ந்தெழு;

அம்பரம் ௨௫௦ } ஆகாசத்தை இடைவெளி
அறுத்து } யாங்கிக் கொண்டு
ஒங்கி—உயரவளர்ந்து
உலகு அளந்த—(எல்லா) உலகங்களையும்
[அளந்தருளின
உம்பர் கோமானே—தேவாதி தேவனே!
உறங்காது—(இனிக்) கண்வளர்ந்தருளாமல்
எழுந்திராய்—எழுந்திருக்கவேண்டும்;
செம் பொன் கழல் } சிவந்த பொன்னுற
அடி } செய்த வீரக்கழலை
அணிந்துள்ள திரு
வடியை யுடைய
செல்வா—சீமானே!
பலதேவா—பலதேவனே!
உம்பியும் நீயும்—உன் தம்பியாகிய கண்ண
[னும் நீயும்
உறங்கேல்—உறங்காதொழியவேணும்;
ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை:—திருவாசல் காக்கும் முதலிகளின் அநுமதிக்கொண்டு உள்ளே
புகுந்த ஆய்ச்சிகள் ஸ்ரீநந்த கோபரையும் யசோதைப் பிராட்டியையும் கண்ண
பிரானையும் நம்பிமுத்தபிரானையும் திருப்பள்ளி யுணர்த்தும் பாசரம், இது.

“பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும்
விடாத மாதாவைப்போலே” என்றும், “ஸ்ரீநந்த கோபரையும் க்ருஷ்ணனையும்
விடாத யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே” என்றும் (முமுக்ஷுப்படியில்)
அருளிச்செய்தபடி, முதற்கட்டில் நந்தகோபரும், இரண்டாங்கட்டில் யசோ
தைப் பிராட்டியும், மூன்றாங்கட்டில், கண்ணபிரானும், நான்காங்கட்டில் நம்பி
முத்தபிரானும் பள்ளிகொள்வது முறையாதலால், அம்முறையை அடியொற்றி
உணர்த்தியவாறு. கண்ணனை ஆய்ச்சிகள் களவுகாண்பார்களா! என்னுமச்சத்தினு
ளும் நந்தகோபர் முன்கட்டில் கிடப்பாராம். “உள்ளுக்கிடக்கிறது * வைத்தமாரி
கியுமாய், தாம் எடுத்த பேராளனுமானால் நோக்காதிராரிறே” என்ற ஆரூயிரப்
படி அருளிச்செயல் காண்க.

இதில், முதலிரண்டடிகள் நந்தகோபரை உணர்த்தும். நந்தகோபருடைய கொடைமேன்மையைக் கூறும் முதலடி. “வவ்ஜுணவவ-ஷாவாவா” என்ற படி மேனிக்கு நிறங்கொடுக்கும் பொருள்களில் முதன்மையான ஆடைகளையும், தாரகமான தண்ணீரையும், போஷகமான சோற்றையும் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியபடி அறமாக அளிக்கவல்லவனே! என்றபடி. “அறஞ்செய்யும்” என்றமையால், புகழைப் பயனாகக் கருதாமல் கொடையையே பயனாகப்பேணிக் கொடுக்கின்றமை விளங்கும். யாசகர்கள் கொண்டல்லது தரிக்கமாட்டாதவாறு போல, இவர் கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாரென்பது ஆழ்ந்த கருத்து.

“அம்பரமே தண்ணீரே சோறே” என்ற ஏகாரங்கள் பிரிநிலைப்பொருளான வாய், வஸ்தரங்களை மாத்திரம் தானஞ்செய்பவன், தண்ணீரை மாத்திரம் தானஞ்செய்பவன், சோற்றை மாத்திரம் தானஞ்செய்பவன் என்னும் பொருளைத்தரும்; இதன் கருத்து யாதெனில்; ஒவ்வொன்றின் தானமும் குறையின்றிப் பூர்ணமாயிருக்குமென்பதாம். இனி, இச்சொற்றொடையில் இக்கருத்துத் தோன்றுவது எங்ஙனமெனில்; கூறுதும்; உலகத்தில் ஒருவன் நான்கு சாஸ்தரங்களிலும் வல்லவென்று விருதுபிடித்து வந்தால், அவன் ஒரு சாஸ்தரத்திலும் ஆழ்ந்த ஞானம் பெற்றவனாயிரான்; எல்லாவற்றிலும் ஸாமான்யமான ஞானமே பெற்றவனாயிருப்பன் என்பது பெரும்பான்மையாகக் காணப்படும் விஷயம். இங்ஙனன்றி ஒரு அவதாரபுருஷன் சாஸ்தரங்களெல்லாவற்றிலுமே அளவற்ற அறிவுபடைத்துத் தன் அறிவின் கனத்தைப் பலருமறியப் பலவகை உபந்யாஸங்கள் செய்வனேல், ஒவ்வொரு சாஸ்தர விஷயமான உபந்யாஸங்களைக் கேட்குங்கால் விவேகிகளின் நெஞ்சில் தோன்றுவதென் எனில்; தர்க்க சாஸ்தரவிஷயமான உபந்யாஸத்தைக் கேட்கும்போது ‘இப்பண்டிதன் இத்தர்க்க சாஸ்தரமொன்றில்தான் நெடுநாளாக உழைத்திருப்பன்’ என்றும், வ்யாகரணசாஸ்தரவிஷயமான உபந்யாஸத்தைக்கேட்கும்போது ‘இப்பண்டிதன் வியாகரண சாஸ்தர மொன்றில்தான் நெடுநாளாக உழைத்திருப்பன்’ என்றும், இங்ஙனமே ஒவ்வொரு சாஸ்தரவிஷயமான உபந்யாஸங்களையும் கேட்கும்போது அந்தந்த சாஸ்தரங்களில் மாத்திரமே அவன் பரிச்ரமப்பட்டானாகக் கருதப்படுவன்; இங்ஙன கருதுமவர்களின் அருத்தென்னனில்; இவன் பலசாஸ்தரங்களிற் பரிச்ரமப்பட்டிருப்பனாகில் ஒவ்வொரு சாஸ்தரத்திலும் சிற்சில காலமே நெஞ்சு செலுத்த நேருமாதலால், இச்சாஸ்தரத்தில் இவ்வளவு நிரம்பலான ஞானம் வாய்த்திருக்கமாட்டாது என்பதாம். அவ்வாறாகவே நந்தகோபர் அந்நவஸ்தராதிகளைத் தானஞ் செய்யத்தொடங்கினால், அந்நதார காலத்தில், ‘இவர் அந்நத்தை மாத்திரமோ தானஞ் செய்யக் கற்றது’ என்றும், வஸ்தராதார காலத்தில் ‘இவர் வஸ்திரத்தை மாத்திரமோ தானஞ்செய்யக் கற்றது’ என்றும் யாசகர் உல்லேசிக்கும்படி யிருக்குமாதலால் அதுதோன்ற மூன்று ஏகாரங்கள் நின்றன.

ஆரூபிரப்படி :—“‘அம்பரமே’ இத்யாதி அவதாரணத்தாலே, ‘ஒரொன்றேயோ இவர் கொடுக்கக்கற்றது’ என்னும்படி இருக்கையும், அதுதான் புஷ்கலமாகக் கொடுக்கையும் தோன்றும்” என்று.

எம்பெருமான் = “ உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல் லாவ் கண்ணன் ” என்றபடி, எங்களுக்கு அம்பரமும் தண்ணீருஞ் சோறுமா யுள்ள கண்ணபிரானை எமக்குத் தந்து எங்கள் ஸத்தையை நோக்கும் ஸ்வாமி நீயன்றோ என்றபடி.

நந்தகோபாலா = முதற்பாட்டில், ‘ நந்தகோபன் ’ என்னும் பெயரின் ஸ்வா ரஸ்யத்தை நோக்கி உரைக்கப்பட்டுள்ள விசேஷார்த்தங்கள் இங்கும் அறியத் தக்கன.

ஆக, இவ்வளவால் நந்தகோபரை விளித்து, “ எழுந்திராய் ” என்று அவ ரைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தியவாறே, இவர்கள் உள்ளே புகுவதை அவர் அது மதித்தமை தோன்றியிருக்க, பின்னர் இடைக்கட்டிற் புகுந்து யசோதைப் பிராட் டியை உணர்த்துகின்றனர்—முன்று நான்காமடிகளால்.

எம்பெருமானைப் பற்றும்போது பிராட்டியை முன்னிட்டிப் பற்று மாபோ லே, இங்குக் கீழ் நந்தகோபரைப் பற்றும்போதும் யசோதைப் பிராட்டியை முன்னிட ப்ரார்த்தமாயிருக்க, முன்னர் நந்த கோபரைப் பற்றிப் பின்னர் யசோ தையைப்பற்றுவது என்னெனில்; பர்த்தாவை முலையாலணைக்கைக்காகவும் பிள்ளை யை முலைப்பால் கொடுத்து வளர்க்கைக்காகவும் எசோதைப் பிராட்டி இடைக் கட்டிற் கிடக்கிறபடியால், கண்ணிற்காண்கிறபடிக்கு மேற்பட ஒன்று மறியப் பெறாத இவ்வாய்ச்சிகள் கண்டபடியே பற்றுக்கொடுக்களைக் கொள்க.

கோம்புநார்க்கெல்லாங் கொழுந்தே—கொம்பு என்னும் பொதுப் பெயர், இங்கு, வஞ்சிக்கொம்பு என்ற சிறப்புப் பெயரின் பொருள் பெற்றது. சிறந்த மாதர்களின் இடைக்கு வஞ்சிக்கொம்பை உவமை கூறுதல் கவிமரபென்க; அது துவட்சியிலும் நேர்மையிலும் இடைக்கு உவமையாம். அனார்—அன்னார் என்றபடி; அப்படிப்பட்டவர் என்பது அதன் பொருள்; எனவே, கொம்பு போன்றவர் என்றதாயிற்று. செடிக்கு ஒரு தீங்கு நேர்ந்தால், கொழுந்தில் முத லில் வாட்டம் பிறப்பது போல, பெண்டிர்க்கு ஒரு கேடுவந்தால் முந்துறயசோ தை பக்கலில் வாட்டங்காணப்படுவது பற்றிக் “கொழுந்தே!” எனப்பட்டாள்; முற்றுவமை.

“ அசோதாய் ! ” என விளித்து “ அறிவுறாய் ” என வேண்டின சொல் றயந்தால், இவள் ஆய்ச்சிகளின் பேற்றைக்குறித்துத் தான் அறிவுறுகைக்கு மேற்பட வேறென்றுஞ் செய்ய வேண்டா என்பது பெறப்படு மென்ப. “ இவள் அறியவமையும்; பரிசீலி தங்களுக்கு ஒரு குறையில்லை என்றிருக் கிறார்கள் ” என்பது ஆறுயிரம்.

இங்ஙன வேண்டப்பட்ட யசோதைப் பிராட்டியும் இவர்கள் உட்புகுவதற்கு இசைந்தமை தோற்ற இருக்க, முன்றாங்கட்டிற் புக்குக் கண்ணபிரானை உணர்த்த கின்றனர், ஐந்தாறாமடிகளால்.

அம்பரமுடறுத்தோங்கி உலகளந்த வரலாறு :—மஹாபலி என்னும் அசுர ராசன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் வென்று முவுலகங்கண் யுந் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக் கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச்சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான், குள்ளவடிவான வாமநாவதாரம் கொண்டு அந்த மாவலியினிடஞ் சென்று தன்காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவிவளர்ந்து ஓடியாற் பூலோகத்தையும், மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையு மளந்து, மூன்றாமடிக்காக அவன் முடியிற் கால்வைத்து அவ னைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினன் என்பதாம்.

இப்போது இவ்வபதாநத்தை இவர்கள் எடுத்துக் கூறுவது— வேண்டா தார் தலையிலும், வேண்டாவென மறுத்தவர் தலையிலும் திருவடிபை வைத்தரு னின நீ, திருவடிகளில் விழுந்து யாசிக்கு மெங்களை அடிமை கொள்ளா தொழி வது எங்ஙனே ? என்னுங் கருத்தினுலென்க.

உறங்காது எழுந்திராய்—“ ஸஷாவஸ்யுஞ்சில-ஞாயம் ” என்றபடி ஒரு கணப்பொழுதுங் கண்ணுறங்காது ஸேவித்துக் கொண்டிருந்த நியஸூரிகளைத் துடிக்கவிட்டு எம்மை உகந்து இங்கு வந்த நீ எங்களுக்கு முகங்காட்டாமல் உறங்கி, எங்கனையுந் துடிக்கவிடாதேகொள் என்றவாறு.

இவர்கள் இங்ஙன் இரந்து எழுப்பச் செய்தையும், அவன் ‘இவர்கள் நம்பி மூத்தபிரானை எழுப்பாமல் நம்மை எழுப்புகின்றன ராதலால் முறை கெடச்செய்தார்களாய்த்து; ஆனபின்பு இவர்களுக்கு நாம் முகங் கொடுப்பது தகுதியன்று’ என்று பேசாதேவித்தான்; இவ்வாய்ச்சிகள் இங்கித மறியவல்லவராதலால் அக்கருத்தினை உணர்ந்து ‘முறை கெட உணர்த்தினோமே!’ எனச் சிறிது மனம் நொந்து, கடை யிரண்டடிகளால் நம்பி மூத்தபிரானை உணர்த்துகின்றனர்.

சேம்போற் கழலடிச் சேல்வா ! —தனக்குப் பின்பு ஸாக்ஷாத் ஸூக்ருஷ்ண பரமாத்மா வந்து திருவவதரிக்கும்படி பிறந்த கால்நலத்தைச் சொல்லுகிறதென்க. “ க்ருஷ்ணன் பின்னே பிறக்க முன்னே பொற்கால் பொலிய விட்டுப் பிறந்த சிமானே ! ” என்ற ஆறுபிரங்காண்க. பலதேவற்குச் செல்வமாவது—கண்ண பிரானுக்கு அடிமை செய்யப்பெறுகை. “ உக்ஷணோயுக்ஷிலம்வஹம் ” என்று இளைபபெருமான் இராமபிரானுக்குப் பின் பிறந்து படைத்த செல்வத்தைப் பல தேவன் கண்ணபிரானுக்கு முன் பிறந்து படைத்தன னென்க.

உம்பியும் நீயமுறங்கேல்—உலகத்தில் படுக்கையில் பள்ளிகொள்வார் உறங்குவது கண்டோ மத்தனை யன்றிப் படுக்கையுங்கூட உறங்குவதைக் கண்டிலோம்; ஆகையாலே அவனுக்குப் படுக்கையான நீயும், எங்களுக்குப் படுக்கையான அவ னும் உறங்காது உணரவேணு மென்கருர்க்களென்பது ரஸோக்தி. பலராமன் சேஷாவதாரமாகையாலே * அனந்தன் மேற்கிடந்த வெம்புண்ணியனுக்குப் படுக்கையாகத் தட்டில்லையிறே. கண்ணபிரான் இவர்களுக்குப் படுக்கையாவது ப்ரணயத்தாலே.

“உம்பியும் நீயுமுறங்கேல்” என்ற சொல் நயத்தால், “உன் தம்பியையும் நீ எழுப்பி நீயுமுறங்காதிருக்க வேணும்” என்னும் பிரார்த்தனை விளங்கும். ஸ்ரீ குழைப் பெருமான், ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், சிறியதிருவடி, ஸ்ரீ விநாயகமுதலான என்ற அனைவரும் பெருமானைப் பற்றுகைக்கு இனையபெருமானைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டதுபோல இவர்களும் கண்ணபிரானைப் பற்றுகைக்கு நம்பி மூத்தபிரானைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றன ரெனக்கொள்க.

கண்ணபிரான் பலராமனுக்குத் தம்பியென்றதன் விவரம்:—எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோகசித்திரை பெண்ப்படும் மாயை, நந்தகோபருடைய கோகுலத்திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியான ரோஹினியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறுமாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவசியின் வயிற்றிலிருந்த ஆகிசெலாம்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டிபோய் அந்தரோஹினியின் வயிற்றிற்சேர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவசியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறுமாஸமும், ரோஹினியின் கர்ப்பத்தில் மற்றொரு ஆறுமாஸமும் இருந்து பலராமன் பிறந்தனனாதலாலும், பின்பு எட்டாவது கர்ப்பத்திற் கண்ணபிரான் அவதரித்தனனாதலாலும், பலராமனுக்குக் கண்ணன் தம்பியாயினனென்க.

இப்பாட்டில், முதலடியிலும் மீள்தாமடியிலுமுள்ள அம்பரம் என்னுஞ்சொல், தற்சமவடசொல்; அச்சொல்லுக்கு வடமொழியில், ஆடையென்றும் ஆகாசமென்றும் பலபொருள்களுண்டு. பலதேவன்—வசுதேவன். உம்பி—“உன் தம்பி” என்பதன் மூலம். உறங்கேல்—முன்னிலை எதிர்மறை வினைமுற்று.... (கன)

உந்து மதகளிற்ற னோடாத தோள்வலியன்
நந்தகோ பாலன் மருமகளே நப்பின்னும்
கந்தங் சமழங் குழலீ கடைதிறவாய்
வந்தெங்குங் கோழி யழைத்தனகாண் மாதவிப்
பந்தல்மேற் பல்காற் குயிலினங்கள் கூவினகாண்
பந்தார் விரலியுன் மைத்துனன் பேர்பாடச்
சேந்தா மரைக்கையாற் சீராற் வளையோலிப்ப
வந்து திறவாய் மகிழ்ந்தேலோ ரேம்பாவாய்.

(கஅ)

உந்து மத } (தன்னால் வென்று) தள்ளப்படு
களிற்றன் } கிற மதயானைகளை யுடையவ

[னும்

ஓடாத - (போர்க்களத்தில் முதுகூட்டி)

[ஓடாத

தோள் வலியன் - பழுவலத்தை யுடையவனு

[மான

நந்தகோபாலன் - நந்தகோபனுக்கு

மருமகளே - மருமகளானவளே!

நப்பின்னும்-ஓ! நப்பின்னைப் பிராட்டியே!

கந்தம் கமழும் } பரிமளம் வீசாநின்றன
குழலீ } கூந்தலை யுடையவளே!

கடை திறவாய் - தாப்பாளைத் திறந்திடு;

கோழி - கோழிகளானவை

எங்கும் வந்து - எல்லாவிடங்களிலும் பரவி
அழைத்தன காண் - கூவா நின்றனகாண்;

(அன்றியும்.)

மாதவி பந்தல் } குருக்கத்திக்கொடிக்கண்ணா
மேல் } கிய பந்தவின்மேல்(ஆத
ங்குகிற)

குயில் இனங்கள் - குயிற்கூட்டங்கள்

பல்கால் - பலதடவை

கூவின காண் - கூவாநின்றனகாண் ;

பந்து ஆர் விரலி - (சுருஷ்ணனோடு விளையா

டுகைக்கு உபகரணமான) பந்து பொருந்
திய விரலையுடையவனே !

உன் மைத்துனன் } உனது கணவனான
பேர் பாட } கண்ணபிரா னுடைய
திருநாமங்களை (காங்
கள்) பாடும்படியாக

சேர் ஆர் வளை } சேர்மைபொருந்திய (உன்)
ஒலிப்ப } கைவளைகள் ஒலிக்கும்படி
வந்து } (நடந்து) வந்து

செம் தாமரை } செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
கையால் } (உன்) கையினால்

மகிழ்ந்து திறவாய் - (எங்கன்மீது) மகிழ்ச்சி
[கொண்டு (தாப்பாளைத்) திறந்திடு ;
எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை:—“ கண்ணிகையின்றிக் கண்ணுலங் கோடிப்பதுபோல், ப்ரதாந பூதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பற்றாமல், வழிப்போக்கர்களோடொத்த வாசற்காப்பாணையும் நந்தகோபனையும் பலதேவனையும் பற்றுவதனால் பயன் யாது கொல்? ” என்று கண்ணபிரான் திருவுள்ளத்திற் கொண்டுள்ள என நினைத்த இவ்வாய்ப் பெண்டிர், நப்பின்னைப் பிராட்டியை உணர்ந்தும் பாசரம், இது.

எம்பெருமானைப் பற்றுவார்க்கு ஒரு புருஷகாரரபேகை உள்ளவாறுபோலப் பிராட்டியைப் பற்றுவார்க்கும் ஒரு புருஷகாரம் அபேக்ஷிதமாக வேண்டாவே? என்னில்; வேண்டா; அவளுடையகருணைதானே அவளைப்பற்றுகைக்குப்புருஷ காரமாகவற்றும்; நெருப்பை ஆற்றுகைக்கு நீர்வேண்டும்; நீரை ஆற்றுகைக்கு நீரே போதுமிதே.

எம்பெருமானைப் பற்றும்போது பிராட்டிமுன்கைப் பற்ற வேணு மென்று பிரமாணங்கிடக்க, இப்போது இவர்கள் நப்பின்னையைப் பற்றுவதென்? எனில்; க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு இவள் ப்ரதாநமஹிஷியாதலால் இவளைப்பற்றுகின்றன ரென்க. பரதசையில் நாய்ச்சிமார்மூவரையும், வ்யூஹாவஸ்தையில் நாச்சிமார் இருவரையும், இராமாவதாரத்தில் பெரிய பிராட்டியாரொருவரையும், ஸ்ரீவராஹா வதாரத்தில் பூமிப்பிராட்டியையும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டி யையும் முன்னிடுவது ஸம்ப்ரதாயமாமென் றுணர்க.

[உந்துமதகளிற்றன் இத்தியாதி.] கண்ணபிரானைச் சொல்லும்போது “ நந்தகோபன்குமரன் ” என்று நந்தகோபருடைய ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொல்வது போல, நப்பின்னையையும் நந்தகோபர் ஸம்பந்தத்தையிட்டுக் கூறுகின்றனர், அவருடைய ஸம்பந்தம் இவளுகப்புக்குறுப்பாயிருத்தலால். “உந்துமதகளிற்றன்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப்பொருள் கூறுப; பதவுரையில் உரைத்தது ஒரு வகைப்பொருள்; அதுவடமொழி நடைபை அடிபொற்றும்; “ கிரஹஸ்திதீராதஹ் ” என்பதுபோல, ‘மதகளிற்றை உந்துமவன்’ என்பது தமிழ் நடை. இனி, மற்றொருவகைப்பொருள் ;—மதம் உந்துகளிற்றன் என இயைத்து, மதத்தைப் பெருக்காதின்றுள்ள களிறுபோன்றவன், என்பதாம். இவ்விருவகைப் பொருள்களாலும் நந்தகோபருடைய வலியின் சிறப்பு விளங்குமென்க. இனி, ‘மதத்தை உந்தா நின்றள்ள களிறுகளையுடையவன்’ என்று பொருளாய், மஜலஸ்துலியைக்கூறிய வாறாகக்கொள்வது மொக்கும். ஆயர்குலத்தவரான நந்தகோபர் யானைகட்டி வாழப்பெற்றாரோ? எனில்; ஸ்ரீவஸுதேவரும் இவரும் ஒரு மிடறாயிருக்கையாலே அவரிடத்துள்ளவை இவரிடத்தும், இவரிடத்துள்

ளவை அவரிடத்தும் இருக்கத் தடையிலையே; “வாரணமாயிரஞ் சூழவலஞ் செய்து” என்றபாசுரம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

“ஓடாத தோள்வலியன்” என்பதற்கும் இருவகைப் பொருள் கூறுவர்; “பு-ஹ்வாவியுபாயநடி” என்றபடி-போர்க்களத்திற் பகைவரைக் கண்டு அஞ்சி ஓடாத மிடுக்கன் என்றும், நாட்டில் நடையாடாத [லோக விலகணமான] தோள் வலியை யுடையவன் என்றும். இங்ஙன் சிறப்பித்துக் கூறுகைக்கிடான வலியின்கனம் இவர் பக்கல் இருக்கவே யன்றோ கண்ணனிட்டுத்துக்கறக்கொண்ட கஞ்சன் தான் நேரில்வந்து தீங்கு செய்யமாட்டாமல், பூதனையை ஏவுவது சகடாஸுரனை ஏவுவதாய் இப்படி களவிலே நலியப் பார்த்தது. அக்கஞ்சன் மாளிகையின்கீழ் பிள்ளைகளை வளர்த்த நந்த கோபர்க்கு இவ்வளவு வலி இன்றியமையாத தாம். நிய்ய ஸம்ஸாரியா யிருப்பவன் தனது அரீதிகளை நீனைத்து அஞ்சினால் எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து அச்சங் கெடுவதுபோல, கண்ண பிரான் செய்யுந் தீமைகளை நீனைத்து அஞ்சுமாய்ச்சிகள் நந்தகோபருடைய தோள் வலியை நீனைத்து அச்சங் கெடுவாராம். இவர்கள் மங்களாசாஸநத்தில் மிக்க ஊற்றமுடையராதலால் “பின்னை தன் காதலன்மன் பெருந்தோள் நலம் பேணினளால்” என்றபடி கண்ணபிரானது தோள் நலத்தைப் பேணுது அவன் மனக்குக் காவலான நந்தகோபருடைய தோள் நலத்தை மனமுகந்து கூறு கின்றனர்.

இங்ஙன் பெருமிடுக்கைப் பெற்றுள்ள இவர் அஹங்காரலேசமுமற்றவராய், தாழ்ந்தார்க்கும் பரமஸுலபரா யிருக்குந் தன்மையைத் தெரிவிக்கும் ‘நந்தகோபாலன்’ என்று இவர் படைத்த பெயர். நப்பின்னை சும்பர் மகளாயிருக்க, அவளைக் “சும்பர் மகளே!” என்று விளியாது “நந்தகோபாலன் மருமகளே!” என விளித்தற்குக் கருத்து யாதெனில்; நப்பின்னை இவ்மையே தொடங்கி இங்கே வளருகையாலும், தனது தந்தையாரை மறந்திட்டதனாலும்,

“இராமழைபெய்த வீரவீரத்துள்
பனை நுகங்கொண்டு யானையேர் பூட்டி
வெள்ளி விதைத்துப் பொன்னே விளைவினும்
வேண்டேன் பிறந்தகத்திண்டியவாழ்வே;
சென்கேழ்வரகுப் பகங்கதிர்கொய்து
கன்றுகாத்துக் குன்றிலுணக்கி
ஊடுபதர்போக்கி முன்னுதவினோர்க்குதவிக்
காடுகழியிந்தனம் பாடுபார்த்தெடுத்துக்
குப்பைக்கீரை உப்பின்று வெந்ததை
இரவற்றாலம் பரிவுடன் வாங்கிச்
சோறதுகொண்டு பிறலடைத்தே
ஒன்றுவிட்டொருநாள் தின்று கிடப்பினும்
நன்றே தோழி! நங்கணவன் வாழ்வே.”

என்றபடி புக்கத்தில் வாழ்வையே பெருக்கமகித்து ஸ்ரீகந்தகோபருடைய ஸம்பந்தத்தைத் தனக்குப்பெறுப்பேறாக நினைத்திருப்பதனாலும் இங்ஙன் விளிக்கப்பட்டனர் எனக்கொள்க.

இவர்கள் இங்ஙன் அழைக்கையிலும், அவர் “கண்ணன் பிறந்தபின்னர் நந்த கோபர்க்கு மருமகனாகாதவன் திருவாய்ப்பாடியில் எவன் ? இப்போது இவர்கள் அழைப்பது நம்மைத்தானென்றறிவது எங்ஙனம் ?” என நினைத்துப்பேசாதே கிடந்தாள்; இதனை அறிந்த அவர்கள் ‘நப்பின்னாய் !’ எனப் பேர்கூறி அழைக்கின்றனர்.

ஆரூரிரப்படி அருளிச்செயல் ;—“ திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் பிறந்து துக்குப் பின்பு கம்புங்கற்றையு மொழிந்தார் இந்தப்ராப்தி இல்லாதாருண்டோ ? பஞ்சலக்ஷங்குடிற் பெண்களுக்கும் ஸாதாரணமன்றோ ? நமக்கு விசேஷமென் ? என்று பேசாதே கிடந்தாள் ; “ நப்பின்னாய் !” என்கிறார்கள்.” என்று, இவ் வருளிச்செயலில் “ கம்புங்கற்றையு மொழிந்தார்” என்றவிடத்திற்குக் கருத்து.—கம்பு—கொம்பு ; வளைந்து நிற்கவொண்ணாதது. சுற்றையாவது—கதிர்த்தொகுதி, மயிர்த்தொகுதிமுதலிய வளைந்து நிற்கக்கூடிய பொருள். ஆக இவை இரண்டாலும் முரட்டாண்களும் கிழநாரிகளும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டனர் ; “ நநடுயிம்” என்று செருக்கத்திரியும் முரட்டாண்கள் மார்பு நெறித்திருக்கக்கடவராய் வளைந்து நிற்கவல்லரல்லராதலால் அவர்களைக் கம்பாகக்கூறுதல் பொருந்தும் ; முலைசரிந்த கிழநாரிகள் “யொவவநப்பருவத்துக்கு உரிய நெறிப்பு அற்றுக் கூனிகளாய் வளைந்து நிற்கவல்லராதலால் அவர்களைக் கற்றையாகக் கூறுதல் பொருந்தும். இவ் விருவகுப்பினரும் கண்ணபிரானுடைய விருப்பத்திற்கு உரியரல்ல ராதலாலும், இவர்களை யொழிந்தவர்களான மற்றபுவதிகளனைவரும் அவனுக்கு பரியைகளாய் அவ்வழியாலே நந்தகோபாலனுக்கு மருமக்களாவதனாலும், “நந்தகோபாலன் மருமகனே !” என்றவிளி நம்மையே நோக்கியதென்று நப்பின்னை நினைக்கமாட்டிற்றிலன் என்க.

இங்ஙனங் கருதிப் பேசாமல் கிடக்கின்ற நப்பின்னையை நோக்கி “ நப்பின்னாய் !” என விளிக்கின்றனர் ; நந்தகோபாலனுக்கு மருமக்கள் பலர் கிடப்பினும் அவர்களைக் கொண்டு எமக்குப்பணி யென் ? உன்றன் காலில் விழுமவர்கள் காண் நாங்கள் என்பது உட்கருத்து.

இங்ஙனம் ஆய்ச்சிகள் விளிக்க, அதனைக்கேட்ட நப்பின்னை “ க்ருஷ்ணனு பவம் நானொருத்தியே பண்ணுகிறேனென்றும், க்ருஷ்ணனோடே நாமும் கலவி செய்யுமாறு இவள் கருணை புரிந்திலன் என்றும் இவ்வாய்ச்சிகட்கு நம்மேற் சிறிது சீற்றமிருக்கக் கூடுமாதலால், இப்போது இவர்களுக்கு மறுமொழி கூறு திருப்போம்” என்றெண்ணி மீண்டும் பேசாதே கிடக்க ; “ கந்தங்கமழங் குழலீ !” என்கிறார்கள் ; நீ உள்ளே கிடக்கவில்லை என்று தோற்றுமாறு சலஞ் செய்தியேனும் உன்னுடைய குழலின் பரிமளம் உன் இருப்பைக் கோட்சொல் வித்தாரா நின்றதே ! எங்கள் கூக்குரலுக்கு நீ மறுமொழி தந்திலையாகிலும், உன் குழலின் கந்தம் கடுகவந்து மறுமொழி தாரா நின்றதே ! என்கிறார்களெனக் கொள்க. கந்தம்—மது ; என்றவட சொற்றிரிபு.

இவர்கள் இங்ஙனங் கூறுவதைக்கேட்ட நப்பின்னை - ‘மலரிட்டு நாம் முடியோம்’ என்று முதலில் பண்ணின ப்ரதீஜ்ஞையை நாம் மீறிக்கிடக்கும்படியை இவர்களுணர்ந்தனர் போலும்” என்று அஞ்சி மீண்டும் பேசாதே கிடக்க, “கடைதிறவாய்” என்கிறார்கள். அனைவருமாகத் திரண்டு பண்ணின ப்ரதீஜ்ஞையை அதிலங்கந் செய்து நீ பூ முடித்தாற்போல நாங்களும் எங்கள் சென்னிப்பூவை [கண்ணனை] அணிந்துகொள்ளும்படி சுதவைத் திறந்துவிடாய் என்ற படி. “வகுரொஹீவெஹ்டாகவ்யு வரீவாஹ்ஹீதிபா” என்றும்பீபால, அப்பரிமாண வெள்ளம் வெளிப்புறப்படுமாறு சுதவைத் திறந்துவிடாய் என்ற படியுமாம்.

இதனைக்கேட்ட நப்பின்னை ‘இங்ஙனங் நடுநிசையில் வந்தெழுப்புவதென்? பொழுதுவிடிய வேண்டாவோ சுதவைத்திறக்கைக்கு?’ என்ன; இவர்கள் ‘பொழுது விடிந்தொழிந்தது’ என்ன; அவர் ‘விடிந்தமைக்கு அடையாளங் கூறுமின்’ என்ன; இவர்கள், கோழியழைத்தலையை அடையாளமாகக் கூறுகின்றனர்.

ஆரூயிரப்படி அருளிச்செயல்;—“ ‘கோழி கூவென்னுமால்’ என்று உனக்கு வபிறெரிகைக் குடல்லலாமையாலே தெரியாதே.” என்று. இதன் கருத்தை இங்குச் சிறிது விவரிக்கின்றோம்.

“கோழி கூவென்னுமால் தோழி நானென்செய்கேள்

ஆழிவண்ணர்வரும் பொழுதாயிற்றுக்கோழி கூவென்னுமால்.”

என்பது பெரிய திருமொழியில் திருமங்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரம். இதற்கு அந்வயசுரம்:—‘கோழி கூவென்னுமால் ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று; தோழி நான் என்செய்கேள் கோழி கூவென்னுமால்’ என்று. கண்ணபிரான், முதலில் \$ சாமக்கோழி கூளினதும் தான் குறித்தபெண்ணுடன் கலவி செய்யச்சென்று, மீண்டும் அக்கோழி கூளினவாறே அவளைவிட்டுப் பிரிவது என்றொரு நியதி உண்டு. இந்நியதியை அறிந்த \$ பரகால நாயகி, தன் தோழியை நோக்கிக் “கோழிகூவென்னுமால் ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று” என்றாள்; கோழியானது கூவென்று கூவா நின்றபடியால் கடல் வண்ணான கண்ணபிரான் என்னோடு கலவி செய்தற்கு வருங்காலமாயிற்று என்றபடி. “பலபல ஆழிகளாயிடுமென்றி யோர் நாயகிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்...” (திருவிருத்தம்.) என்றபடி - விச் லேஷகாலம் அனேக கல்பங்களாகவும், ஸம்ச்சேஷகாலம் அதிஸ்வல்ப காலமாகவும் தோற்றுவது இயல்வாதலால், அப்பரகால நாயகி, க்ருஷ்ண ஸம்ச்சேஷம் நடந்து முடிந்ததாகக்கொண்டு வருந்தித் “தோழிநானென்செய்கேள் கோழி கூவென்னுமால்” என்கிறாள். ஐயோ! தோழி! நான் என்செய்வது? மறுபடியுக்கோழி கூவென்

\$ சாமக்கோழி—யாமந்தோறுங் கூவுக்கோழி.

\$ பரகால நாயகி—“திருத்தாய் செம்போத்தே” என்னுந் திருமொழியில் நாயகி பாவியை யடையலுற்ற பரகாலவாறே திருமங்கை யாழ்வார் என்றவாறு.

னப்போகிறதே! கோழிகூவினால் கண்ணன் ஒடிப்போவனே! என்றபடி. இப்படி வருந்தவேண்டிவது கீழ்க்கூறிய நியதியின்படி கண்ணபிரான் நடந்துகொள்ளும் போதேயன்றி, ஒரு நொடிப்பொழுதும் அவனைப்பிரியாமே அதுபவிப்பார்க்கு வருந்தக்காரணமில்லையே: இந் நப்பின்னைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணதுபவத்தில் இடை வீடற்றவளாதலால், இவள், “கோழிகூவென்னு மால்” என்று வாயிற்றெரிச் சல்படவேண்டியவளல்லள், என்றிங்கனே ஆரூயிரப்படி அருளிச் செயலின் கருத்தை உய்த்துணர்க. “எங்களைப்போலே கோழியழைப்பதன் முன்னங்கு னிக்கவும் வேண்டாவே உனக்கு” என்ற அருளிச்செயலும் இங்கு நோக்கத் தக்கது.

இங்ஙனங் கோழிகூவினைதப்பொழுது விடிவுக்கு அடையாள மாகக்கூறிய லுதக்கேட்ட நப்பின்னை, “சாமக்கோழிகளின் கூவுதல் பொழுதுவிடிவுக்கு அடை யாளமாகமாட்டாது; அவை சற்றுப்போது கூவிப் பின்னை உறங்கும்; இங்ஙன அவை சாமந்தோறுங்கிளர்ந்தடங்கும்; இனி, வேறடையாள முண்டாகிற் கூறு மின்” என்ன; குருக்கத்திப்பந்தலின்மேற் கிடந்துநங்கினகுயிலினங்கள் பல்கால் கூவினமையை அடையாளமாகக் கூறுகின்றனர்; “வந்தெங்குங் கோழியழைத் தனகாண்” என்றாற்போலப் “பல்கால் குயிலினங்கள் கூவினகாண்” என்றாற் போதுமே; “மாதவிப்பந்தல்மேல்” எனக்கூறியதற்குக் கருத்து யாதெனில்; படுக்கையின் வாய்ப்பாலே அவை பொழுது விடிந்தமையையு முணராமல் உறங்க வேண்டியிருக்க, உணர்ந்தெழுந்தனவென்றால், பொழுது நன்றாக விடிந்ததாக வேண்டாவோ? என்றவாறு. மாதவிப்பந்தல் குயில்கட்கு மிகவும் வாய்த்த படுக்கையாம். மாதவி-லாயவி என்றவடசொல்விகாரம்.

இப்படிப்பட்ட அடையாளத்தன்னை இவர்கள் கூறவும் நப்பின்னை, “இவ்வ டையாளம் மாத்திரம் கண்ணபிவற்றதோ? “கொத்தலர் காவின் மணித்தடங் கண்படை கொள்ளுமிளங்குயிலே!, எந்தத்துவனை வரக்கூகற்றியாகில் தனையல் லாற்றைம்மாறிலேனே” (நாய்ச்சியார்திருமொழி.) என்று-உறங்குங்குயில்களையும் கிளப்பிக் கூவச்சொல்லி வருத்துகிறவர்களன்றோ? இவர்கள் சொல்லியபடி அவை கூவாதொழியில் ‘இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றுந்துரப் பன்’ என்று அவற்றைச் சோலையினின்றுந் தூரத்திவிடுவதாகச்சொல்லி அச்ச முறுத்துகிறவர்களும்ன்றோ இவர்கள். ஆனபின்பு, இவர்களூரில் இருப்பபையே கூலியாகக்கொண்டு அவை கூப்பிட்டனவாமத்தனை; இக்கூவுதல் ஒரு அடையாள மாக வற்றன்று” என்றெண்ணிப்பேசாதே கிடந்தாள்; கிடக்கவே, மீண்டும் அவளை விளிக்கின்றனர் “பந்தார் விரலி!” என்று. கண்ணபிரானும் நப்பின் னைப் பிராட்டியும் இரவிற்பந்தடித்து விளையாட, அவ்விளையாட்டில் கண்ண பிரான் தோற்றனாக; நப்பின்னை, தனக்கு வெற்றியைத்தந்த அப்பந்தைக்கை யாலனைத்துக்கொண்டே கிடந்துறங்க, அதனைச் சாலகவாசலாற் கண்ணுற்ற இவ் வாப்ச்சிகள் “பந்தார் விரலி!” என்கின்றன ரென்க. நாங்களும் பந்துபோல் ஒரு அசேதநவஸ்துவாகப் பிறந்திருந்தோமாகில் எங்களையும் நீ உன்கைக்குள் அடக்கிக்கொள்வாயன்றோ? என்றகருத்தும் இதனில் தோற்றுமாறுகாண்க.

இனி, “ பந்தார் விரலி ” என்றவிதற்கு, பந்தடித்து விளையாடுதற்கு உரிய இளம் பருவம் படைத்துள்ளவளே ! எனப்பொருளுரைத்து, பருவத்தின் வாய்ப்பைப் புகழ்வதில் நோக்காகக் கொள்ளுதலும் சிறப்புடைத்தாமென்க. பின்பு, தாம் வந்த காரியத்தைக் கூறுகின்றனர், “ உன்மைத்துன்ன பேர்பாட ” என்று. அதாவது— “ இன்னாடியான், இன்னாடியான் ” என்று எல்லையின்றி அவன் படைத்துள்ள பலபெயர்க்கையுஞ்சொல்லி வாயாரப் பாடுதற்கு என்றபடி.

இங்ஙனங் கூறக்கேட்ட நப்பின்னை, “ யந்த்ரத்தினால் சுதவைத் திறந்து கொள்ளலாய் படி பண்ணி வைத்திருக்கிறேன் ; உபாயமாகத் திறந்துகொண்டு புதுருங்கள் ” என்ன ; அதனைக்கேட்ட ஆய்ச்சிகள், “ நாங்கள் ஸ்வப்ரயத்ரத்தினால் பேறுபெற நினைத்துளோமோ ? உன்னாலே பெறவிருக்கிறவர்களன்றோ ? உன் கைபார்த்திருக்கிறவர்களன்றோ ? நாங்களோ திறந்துகொண்டு புகவல்லோமல்லோம் ; உன் நன் னையில் வளைகள் நன்கு ஒலிக்க, அவ்வொலியைக்கேட்டு எங்கள் நெஞ்சு குளிரும்படி நீயே எழுந்துவந்து திறக்கவேணு மென்றார்கள், கலையிரண்டடிகளால்.

சேந்தாமரைக் கையால் = இயற்கையாயுள்ள செம்மைக்குமேல் பந்துபிடித்ததனாலும் மிக்க செம்மையுடைய கையால் என்க. “ வாஹாரஹைஹைவஹைஜபெஹுஹைஸா தொகிதெஹைஹைநிரயாஹை ! ஸாஹலலியெள ஹைரஹைவிஹைஹை ! வொஹாதெஹைநஜாஹைஹைரஹைஹைஹை ! கஹைஸஹைஸஹைஹைஹை ! ஹைஹை ! சுதிஹைஹைஹைஹைஹைஹை ! வாஹாஹைஹைஹைஹைஹை ! ” என்ற பட்டர் ஹைஹைஹை இங்கு ஸ்மரிக்க.

சீரார்வனை—வளைக்குச் சீர்மையாவது—என்றும் கழலாதிருக்கப் பெறுகை. ஒருகாலாகிலும் விச்சிலேஷம் நேர்ந்தாலன்றோ “ தாமுக்குத் தங்கையிற் சங்கமே போலாவோ, யாமுக்கு மென்கையிற் சங்கமு மேந்திழையீர் ! ” என்றும், “ என்னுடைய கழல் வளையத் தாமுங்கழல் வளையே யாக்கின்றோ ” என்றும் வருந்தவேண்டிவது. நப்பின்னை நித்ய ஸம்ச்சிஷ்டை யாகையாலே சீரார்வனைக் கையளா யிருப்பனிறே. இவ்வளையின் ஓசையைக்கேட்டுக் கண்ணனும் உணர்ந்தானாய், தாங்களும் வாழ்ந்தாராகக் கருதி ‘ ஒலிப்ப ’ என்கிறார்கள்.

கருஷ்ண ஸம்ச்சிலேஷத்துக்கு விரோதமாக வொண்ணாதென்று நப்பின்னை கிடந்தபடியே சுதவைத்திறக்க முயல், அதனை யறிந்த இவர்கள், “ எங்களுக்காக நீ நாஸ்ட நடந்துவந்தாய் ” என்னும் பரிசை நாங்களும்த் பெறுமாறு எழுந்துவந்து திறக்கவேணுமென்பார், “ வந்து திறவாய் ” என்கிறார்கள். மலிழ்த்து—“ பாழு மிடைச்சிகள் நெடுமீப்போதாக்கி கத்துநின்றனவோ, சுதவைத் திறந்தொழிவேம் ” என்று தர்மத்திற்காகத் திறவாமல் திருவுள்ள முகத்து திறந்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தவாரும்.

இப்பாட்டு எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்தருளின பாட்டு என்று நம் முதனிகள் மிகவும் ஆதரித்துப்போருவராம். அவ்வரலாறு வருமாறு:—எட

பெருமானார் திருப்பாவை அநுஸந்தாந்ததுடன் மாதாசுரத்திற் கெழுந்
அடைவில், ஒருநாள் பெரிய நம்பி திருமானிகைக்கு எழுந்தருள் அப்போது
திருக்காப்பு சேர்த்திருக்கையாலே, அநுஸந்தாந்ததைக்கேட்டு அத்துமாய் திருக்
காப்பு நீக்கியருள், எம்பெருமானார் அவனைக் கண்டவாறே மூர்ச்சித்துவிழ, அத்
துமாய், பெரிய நம்பி பக்கலிற் சென்று, ஐயா! கதவைத்திறந்து சென்றேன்;
என்னைக் கண்டவுடனே ஜீயர் மூர்ச்சித்து விழுந்தார்” என்ன; நம்பி ஸர்வஜ்ஞ
ராகையாலே “* உந்து மதகளிறு அநுஸந்தாநமா யிருக்கவரிக்கும்” என்றரு
ளிச்செய்ய, அதனைக் கேட்ட அத்துமாய் ‘ஆவதென்?’ என்ன; “செந்தா
மரைக் கையால் சீரார்வளை யொலிப்ப வந்து திறவாய்” என்று அநுஸந்தியா
நிற்க நீ திறந்தவாறே அவ்வாறே உன்னைக்கண்டு ‘நப்பின்னையை ஸேவிக்கப்பெற்
றேன்’ என்று மூர்ச்சித்தாராகவேணும்” என்று நம்பி அருளிச் செய்தார்;
ஆகையாலே இப்பாட்டு எம்பெருமானாருக்கத்தென்று நம் முதலிகள் ஆதரிப்ப
ரென்க. (கஅ)

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்காற் கட்டில்மேல்
மெத்தேற்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறிக்
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கோங்கைமேல்
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா வாய்திறவாய்
மைத்தடங் கண்ணினாய் நீயுன் மணாளனை
எத்தனை போதும் துயிலேழ வொட்டாய்காண்
எத்தனை யேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால்
தத்துவ மன்று தகவேலோ ரேம்பாவாய்.

(கக)

குத்துவிளக்கு-நிலைவிளக்குகளானவை
எரிய - (நாற்புறமும்) எரியாநிற்க,
கோடு கால் } யானைத்தந்தக்காரினாற் செ
கட்டில் மேல் } ய்த கால்களையுடைய கட்
[டிவிலே

மெத்தென்ற-மெத்தென்றிருக்கு மதாயும்

பஞ்ச சயனத் } (அழகு, குளிர்ந்தி, மென்
தின் மேல் ஏறி } மை, பரிமளம், வெண்மை
} என்னும்) ஐந்து குணங்
களையுடையதுமான படுக்
[கையின் மீதேறி,

கொத்து அலர் } கொத்துக்கொத்தாக அலர்
பூ குழில் } கின்ற பூக்களை யணிந்த
[கூந்தலையுடையாளான

நப்பின்னை-நப்பின்னைப்பிராட்டி யினுடைய
கொங்கை-திரு முலைத்தடங்களை
மேல்வைத்து-தன்மேல் வைத்துக்கொண்டு

மலர் மார்பா - அகன்ற திருமாற்பையுடைய
[பிரானே!

வாய் திறவாய்-வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை அ
[ருளிச்செய்ய வேணும்;
மை தட } மையிட்டு அலங்கரிக்கப்
கண்ணினாய் } பெற்றதும் விசாலமுமான
[கண்ணையுடைய நப்பின்னாய்!

நீ-நீ

உன் மணாளனை-உனக்குக்கணவனானகண்ண

எத்தனை போதும்-ஒருநொடிப் பொழுதும்
துயில் எழ ஒட்டாய் - படுக்கையை விட்டு
[எழுந்திருக்க ஒட்டுகிறாயில்லை;

எத்தனையேலும்-கூண்காலமும்
பிரிவு ஆற்ற கில்லாய் - (அவனைப்) பிரிந்து
[தரித்திருக்க மாட்டுகிறாய்;

ஆல் ஆல் - ஈ ! ஈ !
தகவு அன்று -)ப்படி இருப்பது உனக்
[குத் தருகியன்று ;

தத்துவம்-(இஃது) உண்மை ;
எல் ஓர் எம் பாவாய்-.

குறிப்புரை:—கீழ்ப்பாட்டால் நப்பின்னைப்பிராட்டியை உணர்த்திச் “சீரார் வளை யொலிப்பவந்து திறவாய்” என வேண்டினவாறே அவன் கதவைத்திறப்போமென்று எழுந்து புறப்பட, அதனைக்கண்ட கண்ணபிரான், “நம்மைப்பற்றி னாரை இவன் தன் அடியாராக அபிமானிப்பது போல, நாமும் இவனைப்பற்றி னாரை நம்மடியாராக அபிமானிக்கவன்றோ அடுப்பது; ஆனபின்னும் நம்முடையாரான இவ்வாய்ச்சிகட்கு இவன் முற்பட்டுக்காரியஞ் செய்தானாகக்கூடாது; இவனைநோக்கிக் ‘கடைதிறவாய்’ என்ற இவர்கட்கு நாம் முற்பட்டுக்காரியஞ் செய்தோமாகவேணும்; அதனாலவரும் புகழ்ச்சியை நாம் பெறவேணும்” எனக்கருதித் தான் சடக்கை எழுந்து நப்பின்னையைக் கதவுதிறக்கவொட்டாமல் மங்கட்டாகக்கட்டிப் பிடித்திழுத்துப்படுக்கையில் தள்ளித்தானும் அவன்மேல் விழுந்து, அவளுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தினால் தானும்மயங்கி, ஆய்ச்சிகள் வந்த காரியத்தையும் மறந்து கிடக்க, இவர்கள் அவனை எழுப்பினவனாவில், நப்பின்னை, ‘நம்முயற்சியைத்தடை செய்து ஆய்ச்சிகளின் வெறுப்புக்கு நம்மை உறுப்பாக்கின இவனை வாய்திறக்க வொட்டுவதில்லை’ என்று அவனை விடைசொல்லவும் வல்லமையறும்படி சிக்கனக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க, இவர்கள் அந்த நப்பின்னை தன்னையே மீண்டும் உணர்த்தும் பாசும், இது. இங்ஙன மீண்டும் இவனை உணர்த்துவதும் கண்ணபிரானை உணர்த்துதற்காகவே என்க.

“இத்தால், ஆசிரிதர்க்கு மாறிமாறி ஒருவர்க்கொருவர் பரிந்து நோக்குகையாலே நமக்குத்தஞ்சமாயிருப்பதொரு மிதுநமுண்டென்கிறது” என்ற ஆரூபிரப்படி அருளிச்செயல் இங்கு அறியத்தக்கது. இப்படி அடியார்பக்கவில் மிகப் பரிவுடைத்தான மிதுநத்தைத் தனித்தனியே பற்றுமவர்கள், தங்கையுத்தமையனும் பட்டபாடுபடுவார்கள்; இராவண சூர்ப்பணைகள் பட்டபாடு பிரசித்தமன்றோ?

முதலடியில் முந்துறமுன்னம் “குத்துவிளக்கேரிய” என்றது—நம்மைப் போல் ‘பொழுது விடியிற் செய்வதென்?’ என்று அஞ்சாமலும், இருளைத் தேடவேண்டாமலும் விளக்கினொளியிற் கிடந்து கிருஷ்ணன் முகத்தைக் கண்டு களிக்கப்பெறுகின்ற இந்நப்பின்னை என்ன நோன்பு நோற்றான் கொலோ? என்னும் வியப்பை விளக்குமென்க. குத்து விளக்கு—இஷ்டமான இடங்களில் பேர்த்துவைப்பதற்கு உரிய விளக்கு. “கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்” என்றதும்—‘எங்களைப்போலே நெரிஞ்சுரிந்தாரும் மணற்கொட்டகமுந்தேடி ஓடவேண்டாமல், இவன் ஒருத்திமாத்திரம் வாய்த்தபடுக்கையில் சுகமாகக் கிடக்கப்பெறுவதே!’ என்னும் நினைவு சிகழ்வதைக்காட்டும். நந்தகோபன் உந்துமதகளிற்றனாகக் கூறப்பட்டனனாலால் அவனது மாளிகையிற் கோட்டுக்கால் கட்டில் இருக்கத்தட்டில்லையே.

“மெத்தென்ற” என்றபாடத்திற்காட்டிலும், மெத்தென்ன என்றபாடம் சிறக்குமென்ப. ‘மென்மைத்தன்மைபொருந்திய’ என்பதே இரண்டுபாடத்திலும் பொருளாம். பஞ்சசயனம்—வஜ்ஜய நமென்னும் வடமொழித்தந்தம்மம். அழகு, குளிர்ந்தி, மென்மை, பரிமளம், வெண்மை என்ற ஐங்குணங்களின் அமைப்பு? சிறந்தசயந்தின் இலக்கணமாதல் அறிக. இவ்வைங்குணங்களுள் மென்மையுஞ்

சேர்ந்திருக்க, மெத்தன்ன என்று தனியே கூறியது என்றிய? எனில்; மற்ற குணங்களினும் மென்மை படுக்கைக்கு விசேஷகுணமாதலாலும், அது இப்படுக்கையில் மிக்கிருப்பதனாலுமென்க. இனி, “பஞ்சசயன” மென்பதற்கு, துளிர், மலர், பஞ்ச, மெல்லிய கம்பளம், பட்டு என்னும் இவ்வைந்து வஸ்துக்களினால் செய்யப்பட்ட சயனமென்றும் பொருள் கூறுவார்களர். இங்ஙனமுன்றி, பஞ்சபஞ்ச களினாலாகிய, (சயனத்தின்மேல்) என்றுரைப்பாருமுண்டு; அப்போது, பஞ்ச என்னுஞ் சொல் அகரச்சாரியை பெற்றதாம்.

கோத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை=இதனால் அவருடைய குழவின் சீர்மை கூறியவாறு; மொக்குகளைப்பறித்துக் குழவிலே குடினால் அவை தன்னிலத்திற் போலே அலரப்பெற்ற கூந்தலையுடைய நப்பின்னை என்றபடி. “கொங்கை மேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மாம்பா!” என்றவிடத்து, நப்பின்னையின் கொங்கைமேல் மார்பைவைத்துக்கிடக்கின்றவனே! என்றும், நப்பின்னையின் கொங்கையைத்தன் மார்பின் மீது வைத்துக்கொண்டு கிடப்பவனே! என்றும் இருவகையாகப் பொருள்தோன்றும். இவற்றுள் முந்தியபொருள் அவதாரிகைக்கு நன்குபொருந்தும்; நப்பின்னையைக்கீழேதள்ளி, அவன்மேல் கண்ணிரான் பள்ளிகொண்ட வாறுகவன்றோ அவதாரிகை வைக்கப்பட்டது.

“மாசுணச் சுடருடம்பாய் மலராதுகுவியாது” என்றும், “லுடெடெக ராடெவா-டெவாய” என்றுமுள்ளபிரமாணங்கள் எம்பெருமான் வடிவு என்று மொருபடிப்பட்ட தென்னா நிற்க, மலர்மாம்பா! என்று—நப்பின்னையின் கலவியால் மார்பிற்கு விகாஸம் வந்ததாகச் சொல்லுகிறவிது ப்ரமாணவிருத்த மன்றோவென்னில்; அன்று; ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கருமமடியாக ஸங்கோசவி காஸங்கள் வருவதுபோல் எம்பெருமானுக்கு வாரா என்றுபிரமாணங்களிற் கூறப்பட்டதேயன்றி அபிமதஜ்ஜலாபத்தாலே வரும் விகாஸாதிகள் தடைசெய்யப்படாவாம்; எம்பெருமான் ஆச்சரிதஸம்ச்சேஷத்தில் விகாரமுறுதிருப்பதன்றோ அவத்யம்? இனி, “மலராதுகுவியாது” இத்யாதிகள் ஸ்வரூபகீர்த்தநபரங்களாமத்தனை.

ஆரூபிரப்படி:—“யசோதைப்பிராட்டி கட்டுக்கு அலருகிறமார்பு, இவருடைய ஸ்தநபந்தத்துக்கு அலரச்சொல்லவேணுமோ? ‘புடைக்கலந்தானே’” என்று. இங்கு உணர்த்தவேண்டிய தொன்றுண்டு:—திருவிருத்தத்தில் “அடைக்கலத்தோங்குமலத்து” என்றபாட்டின் ஈற்றடியில் “புடைக்கலந்தானே” என்பதற்கு, புடைக்க அலந்தானே—அடிக்க வருந்தினவனை என்று நம் பிள்ளையீட்டிலும் ஸ்வாபதேசவுரையிலும் பொருள் கூறப்பட்டிருப்பினும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் இரண்டாவது போஜநையினால் “புடைக்கலந்தானே” என்றும்பாட மிருந்ததாகவிளங்குதலாலும், அப்பாடத்தின் பொருட்சுவை மிக்கிருப்பதனாலும் இவ்வாறுயிரவுரைகாரர் அப்பாடத்தனை ஆதரித்தருளினர்; புடைக்க அலந்தானே—அடிபட்டு விகாஸமடைந்தவனை என்றபடி.

“மலர்மாம்பா! எழுந்துவாராய்” என்குது, “வாய்திறவாய்” என்றது—குணமும் குணியும் போலே ஒருபொருள் என்னலாம்படி கிடக்கிறவர்களைப்

பிரிக்கலாகாது என்னும் நினைவாலும், இவன் கிடந்த விடத்திற்கிடந்தே முகவினது முழக்கம் போன்ற மிடற்றோசை செவிப்படுமாறு ஒரு பேச்சுப் பேசுவதே நமக்குப்போருமென்னும் நினைவாலுமென்க. ஆறாயிரப்படி:—“ ‘சூதெ-காவா யடி வாடிவூ’ ” என்று சொல்லிவைத்து, உன்னுலல்லது செல்லாதிருக்கிற எங்களுக்கு ஒரு வார்த்தையும் அரிதாம்படி பேசாதேகிடக்கிறதென்? திறக்கிறவர்களை யுந் திறக்கவொட்டாதே நீயும் முலைக்கீழே அழுக்குண்டால் கிடந்த விடத்தே கிடந்து ‘போஸ-ஹி’ என்னவுமரிதோ? ”.

“மலர் மார்பா! வாய்திறவாய்” என்ற சொல்லமைதியால், நீ உன்மாற்பை நப்பின்னைக்குத் தந்தாயேனும் வாயையாநிலும் எங்களுக்குத்தாலாகாதா? என இரக்கின்றமை தோற்று மென்ப. இப்படி இவர்கள், “வாய்திறவாய்” என்றதைக்கேட்டருளின கண்ணபிரான், “இவ்வாய்ச்சிகள் மிகவும் நொந்தனர்போலும், இங்ஙனம் இவர்களை வருத்தமுறுத் துவது தருமமன்று; ‘இதோவந்து கதவைத்திறக்கிறேன்’ என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுவோம்” என்றுகிருவுள்ள மிரங்கி வாயைத்திறக்கப் புகுவாறே நப்பின்னை, “அவர்களுக்காகக் கதவைத்திறக்க எழுந்து சென்ற நம்முடைய முயற்சியைத்தடுத்த இவன்றனது முயற்சியைய நாம் நிறைவேற்றவொட்டுவோமோ?” என்றெண்ணி, கண்ணன் வாய்திறக்கவொண்ணாதபடி கழுத்தைக்கட்டி அழுக்கிக்கொண்டிருக்க, அதனைச்சாலக வாசலாலே கண்ட ஆய்ச்சிகள் நப்பின்னையை நோக்கி, “ஆச்சரிதர் காரியத்தைத்தலைக்கட்டுவிப்பதற் சென்றே கங்கணமிட்ட நீயும் இங்ஙனம் செய்வது தகுதியன்று காண்” என்கிறார்கள், பின் நான்கடிகளால்.

மைத்தடங்கண்ணினாய்! என்ற விளிக்குக்கருத்து:—“மையிட்டெழுதோம்” என்றுமுதலில் பண்ணின பாதிலுஞ்ஞைய மீறி நீ கண்ணில் மையிட்டாயாகிலும்; நான்களும் உன்னைப்போல் மைத்தடங்கண்ணிகளாம்படி காரியஞ் செய்வதன்றோ உனக்குக்கடமை? என்பதாம். உன்மனனுனை என்றசொற்போக்கால் - பஞ்சலக்ஷங்குடிப்பெண்களுக்கும் பொதுநாயகனுமிருக்கவேண்டியவனை நீ உன்றனக்கே நாயகனாம்படி ஆக்கிக்கொண்டனையே! என்பதாகத் தோற்று மாறு காண்க. “பொதுவாக உண்பதனைப்புகு நீ யுண்டக்கால், சிதையாரோ வுன்னோடு செல்வப்பெருஞ்சங்கே!” [நாச்சியார்திருமொழி, எ-க.] என்னுமவர்களுன்றோ இவர்கள்.

“எத்தனைபோதும் துயிலெழவொட்டாய் காண்” என்றவிடத்திற்கு விளக்கியானமருளிச்செய்யாநின்ற அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார், “ஸம்போகவய-கமகக் கட்டினகை நெகிழ்க்கிலும் உடம்பு வெளுப்பதி; கலவிக்கு உடலான வ்யாபாசத்தையும் பிரிவுக்குடலென்று பிழைக்கமாட்டாய்; புணர்ச்சிக்காகப்பிரியிலும் தடுப்பது வளைப்பதாவுதி.” என்று உரைத்தருளினர்; இங்கு,

“புல்விக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தே நவ்வளவில்
அள்ளிக் கொள்வற்றே பசப்பு.”

என்ற வள்ளுவர் குறளும்,

“ ஊருண்கேணியுண்டுறைத் தொக்க
பாசியற்றேபசலை, காதலர்
தொடுவுழித்தொடுவுழி நீங்கி
விடுவுழிவிடுவுழிப் பரத்தலானே. ”

என்ற குறுந்தொகைப்பாவும் நோக்கத்தக்கனவாம்.

[ஊருண் கேணி இத்தியாதி] இதன்கருத்து, ஊரிலுள்ள ஜனங்கள் உண்கைக்குரிய நீரையுடைய குளத்தினுள்ளதொக்கக்கிடக்கின்றபாசிபோன்றது, பசலை நிறம் ; (ஏனெனில் ;) நீரைத் தொட்டவிடத்தில் பாசி நீங்கியும், விட்ட விடத்தில் பாசி படர்ந்து மிருக்குமாறு போலக் கணவன் தொடுமிடங்களிற் பசலை நீங்கியும், தொடாது விடுமிடங்களில் பசலை பரவியு மிருத்தலா லென்க. கணவனுடைய கை ஒரு நொடிப்பொழுது நெகிழ்த்தவளவிலும் காதலியின் மேனி வைவரணிய மடையுமென்பது, தேர்ந்த தாற்பரியம்.

எத்தனையேலும் பிரிவு ஆற்றுகில்லாய் :—அவனைப் பிரிந்து நீ ஒரு நொடிப் பொழுதும் தரிக்கமாட்டா யாதலால், இப்படிப்பட்ட வுன்னைப் பிரியில் உன்னை இழக்க நேரிடு மென்றும், உன்னை இழப்பது மற்றுள்ள பெண்களையும் இழந்தவாறேயாம் என்றும் நினைத்துக் கண்ணபிரான் உன்னைப் பிரிந்து வருதற்கு வல்ல மையற்றிரா நின்றான் என்ற கருத்துக்காண்க.

தத்துவம் அன்று தகவு என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள் கூறுவர் ; எங்ஙனே யெனில்? தத்துவம்—நாங்கள் இவ்வளவாகச் சொன்ன வார்த்தை, ஆற்றாமையாலே கண்ணஞ் சுழலையிட்டுச் சொன்னதன்று ; உண்மையே சொன்னோமத்தனை காண் ; தகைமென்னும் வடசொற் பிரிபு. அன்று தகவு—எங்கள் பக்கவிலும் நீ இங்ஙன் உபேகை நோற்ற விருப்பது தருமமன்று, என்பது ஒருவகை யோஜனை. தகவு தத்துவம் அன்று என இயைத்து, உனக்கு நீர்மை உண்டென்பது உண்மையன்று, என்று மற்றோர்வகை யோஜனை. இனி, மற்று மோர்வகையாக யோஜிப்பது முண்டு.

“கூவிஜ்ஜமதூ தாழ்” என்கிறதாக்குஞ் சேராது ; ‘கூஸாணுஸாணுஸா’ என்கிறதாக்குஞ் சேராது ; ‘ டெவடெவடிவடி’ ஹிஷீ’ என்று கட்டின பட்டத்துக்குச் சேருமித்தனை. ” என்ற ஆறுபிரமறிக. ... (கக)

முப்பத்து மூவ ருமார்க்கு முன்சென்று
கப்பந் தவிர்க்குங் கலியே துயிலெழாய்
செப்ப முடையாய் திறலுடையாய் சேற்றார்க்கு
வெப்பங் கோக்கும் விமலா துயிலெழாய்
செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல்
நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயிலெழாய்
உக்கமுந் தட்டோளியுந் தந்துன் மணுள்ளை
இப்போதே யெம்மைநீ ராட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

முப்பத்து மூவர் } முப்பத்து முக்கோடி
அமரர்க்கு } தேவர்க்கு

முன் சென்று - (துன்பம் வருவதற்கு) முன்

[னமே எழுந்தருளி

கப்பம் - (அவர்களுடைய) நடுக்கத்தை

தவிர்க்கும் - நீக்கியருள வல்ல

கவியே - மிடுக்கையுடையகண்ணபிரானே!

துயில் எழாய் - படுக்கையி னின்றும் எழுந்

[தருன்;

செப்பம் உடையாய் - (ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில்)

[ருஜுவா யிருக்குந் தன்மையை யுட

[யவனே!

திறல் உடையாய் - (பகைவர் மண்ணுண்

[ணும்படியான) வலிமை யுடையவனே!

செற்றார்க்கு - சத்துருக்களுக்கு

வெப்பம் - (பயமாகிற) ஜ்வரத்தை

கொடுக்கும் - கொடுக்கவல்ல

விமலா - பரிசுத்தஸ்வபாவனே!

துயில் எழாய்—;

செப்பு அன்ன - பொற்கவசம் போன்ற
மென் முலை - விரும்பும் பொருத முலைகளை

[யும்

செம் வாய் - சிவந்த வாயையும்

சிறு மருங்குல் - துண்ணிதான இடையையு

[முடைய

நப்பின்னை நங்காய் - நப்பின்னைப் பிராட்

[டியே!

திருவே - ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியே!

துயில் எழாய்—;

(துயிலெழுந்த பின்பு.)

உக்கமும் - (கோண்புக்கு உபகரணமான)

[ஆலவட்டத்தையும் (விசிறியையும்)

தட்டொளியும் - கண்ணாடியையும்

உன் மனோஜி உனக்குவல்லபனான கண்

[ணபிரானையும்

தந்து - கொடுத்த

எம்மை - (விரும்பத்தால் மெலிந்த) எங்களை

இப்போதே - இந்த க்ஷணத்திலேயே

நீராட்டு - நீராட்டக் கடவாய்;

எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை.—கீழ்ப்பாட்டில், “தத்துவமன்று தகவு” என்று ஆய்ச்சிகள் தங்களாற்றாமையினால் வருத்தந் தோற்றச் சில குற்றங் கூறினரேயாயினும், பெருமானுடைய திருவுள்ள மறிந்து ஏற்ற அவகாசத்தில் விண்ணப்பஞ் செய் வோமென்றெண்ணி நப்பின்னை பேசாதே பள்ளிகொண் டிருந்தாள்; அவ னோட்டைக் கலவியிற் பரவசப் பட்டுள்ள கண்ணபிரானையும் “நப்பின்னைப் பிராட்டியை நோக்கி அதிகேசுபமாகக் கூறுகின்ற பெண்களுக்கு நாம் முகங்காட் டக் கடவோமல்லோம்” என்று சிற்ற முற்றிருக்கக்கூடும் இவன் என்று அதி சங்கித்த ஆய்ச்சிகள், மீண்டும் அக் கண்ணபிரான் மனனை நோக்கி, அவனுடைய பெருமைகள் பலவற்றையும் பரக்கப் பேசித் துயிலெழ வேண்டின விடத்தும் அவன் வாய்திறவாதிருக்க, இவ்வாய்ச்சிகள், “நாம் ப்ரணயரோஷத்தினால் நப் பின்னை விஷயமாகக் கூறிய சில வார்த்தைகள் இவனுக்கு அஸௌயமாயின போலும்; இனி, அவளுடைய பெருமைகளைப் பேசிடுமோகில் இவனுடைய சிற்றம் ஒருவாறு தணியப் பெறும்” என நினைத்து அவளுடைய ஆத்மகுணங் களையும் தேஹ குணங்களையுங் கூறி ஏத்தி, “நங்காய்! எங்கள் மனோரதத்தைத் தலைக்கட்டி யருளவேணும்” என வேண்டுமாற்றாற் செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

முப்பத்து மூவரமர் = முப்பத்து மூன்று வகுப்பினரான தேவர்கள்; வகுப்பு ஒன்றுக்கு ஒருகோடியாய், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க ளென்றபடி. முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களை “முப்பத்து மூவரமர்” என்றது வடமொழி மறையின் நடையை அடியொற்றியதாம்; க்ருஷ்ணயஜுர் வேதம், முதற்காண் டம், நான்காவது ப்ரசநம், பத்தாவது அதுவாகத்தில், “பெபேஷாஹிவெஷுகா டஸஸ்யவ்யயிஷூ உபெஷுகா டஸஸ்யா ஹூஷபேஷா உஹிதெகா டஸஸ்ய தெஷே

வாயுஜிஃ ஜஃஷயு ” என்றும், பதினேராவது அநுவாகத்தில், “திஸுஸ
க் குபயஸுணநொரஃஜஃ” என்றும், தென்தீவ்ய பஜஸுஸு-பாஷுணமான
காஃகத்தில் இரண்டாம் ப்ரசந்தில் இரண்டா மநுவாகத்தில், “பெவாஷு
ரெகாஃஸாஷுஸுயஸுஸுஸா” என்றும் மற்றும் பலவிடங்களிலும் கூறப்பட்டுள்
ளமைய காண்க.

அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாதச நூநர், த்வாதசாதிக்யர், அச்விநிதேவதைகள்
இருவர், ஆக அமரர் முப்பத்து மூவராய், முக்கியரான அவர்களைக் கூறியது
மற்றுள்ளாரையும் கூறியவாறுகவுங் கொள்க. “இந்திரனோடு பிரமணீசனிமை
யவரெல்லாம், மந்திரமாமலர் கொண்டு மறைந்துவராய் வந்து நின்றார்” “அவி
யுணுமற்று வானவரெல்லா மாயர்பாடி நிறையப் புகுந்திண்டி” என்ற பெரி
யாமூவா ரருளிச்செயல்களினால் அமரர்கட்கும் கண்ணபிராற்கும் ஒரு ஸம்பந்த
முண்டென்பது நன்கு விளங்குமென்க.

இப்போது இவ்வாய்ச்சிகள் கண்ணனை நோக்கி, “முப்பத்து முக்கோடி
தேவர்களைக் காத்தருளினவனே!” என விளித்தற்கு இருவகைக் கருத்தாம்;
ஆண்புலிகளாயும், மிக்க மிக்கராயும், ஸ்வப்ரயோஜந பரராயும், உபாயாந்தர
உபேயாந்தரங்களில் நசையுடையராயும், தங்கள் காரியம் தலைக் கட்டினவாறே
உன்னையே எதிரிடு மவர்களாயும், (“பேணலமில்லா வர்க்கர் முநீர பெரும்
பதிவாய், நீணகர் நீளொரி வைத்தருளா யென்று நினைவிண்ணோர், தானிலந்
தோய்ந்து தொழுவர்.....வைகல் மாலையுந் காலையுமே” என்றபடி) உன்னை
எழுப்பி எதிரிகளின் அம்புக்கு இலக்காக்கு மவர்களாயும், கொன்றாலும் சாவா
தவர்களாயும், உன் வடிவதுகின் அநுபவத்தையே போக்யமாகக் கொள்ளாமல்
அம்ருதத்தைப் போக்யமாக உகக்குமவர்களாயும், நோவுபட்டால் ஆற்ற வல்ல
வர்களாயுமுள்ள தேவர்கட்கோ நீ உதவிபுரியவேண்டுவது? வலியற்ற பெண்
பிள்ளைகளாயும், “உனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்று உன்திறத்திற் கைங்
கரியத்தையே புருஷார்த்தமாக உடையோமாயும், “மற்றைநங்காமங்கள்
மாற்று” என்று உபேயாந்தரத்தில் நசையற்றவர்களாயும், “எற்றைக்கு
மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடு உற்றோமே யாவோம்” என்று காலதத்துவ
முள்ளதனையும் உனக்கு அணுக்கராயும், “அடிபோற்றி!, திறல்போற்றி!,
புகழ்போற்றி! கழல்போற்றி!, குணம்போற்றி!, கையிலவேல் போற்றி!”
என்றிப்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையையே ஸ்வரூபமாக உடையோமாயும்,
“அங்கணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள்மேல் நோக்குதியேல், எங்கள்மேற் சாப
மிழிந்து” என்று உன் கடாஃச மொன்றையே ஆசைப்பட்டிருப்போமாயும்,
உன்னை ஒரு நொடிப்பொழுது பிரியில் நீர் நீத்த மீன்போல் துடித்து முடியக்
கடவோமாயும், “உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங்
கண்ணன்” என்றிருப்பவர்களுமான எங்களைக் காத்தருள்வதன்றோ உனக்குப்
பெருமைபாமென விரயந்தோற்றக் கூறுதல், ஓர் கருத்தாம். இங்ஙனம் அளவற்ற
ஆண்புலிகளைக் காத்து நீ படைத்த புகழிடங்களும், இன்று நீ எம்மை நோக்காத

மாத்திரத்தினால் இழக்கப்பட்டதேயா மென மிடுக்காகக் கூறுதலும் ஓர் கருத்தாம். அமரர் என்னும் வடசொல், என்றைக்குஞ் சாவாதவர் எனப்பொருள் படும். முன்சென்று என்பதற்கு, முன்கோஷ்டியிற் சென்று என்று பொருளுரைப்பதிலும், அவர்களுக்கு ஒரு தீங்கு வருவதற்கு முன்னமே சென்று என்றுரைத்தல் சிறக்குமென்க. ஆகவே, இது-காலமுன்; இடமுன் அன்று. நடுக்கமென்னும் பொருளையுடைய [க ஶ்ரீ] என்ற வடசொல், இங்கு எதுகையின்பம் நோக்கிக் கப்ப மென வலித்துக் கிடக்கின்றது. தேவர்கள், அஸுரராகுஸரால் குடியிருப்பையு மிழந்து புகலிடமற்றுப்பட்ட நடுக்கத்தைத் தவிர்த்தமை கூறப்பட்டது. இனி, கப்பமென்று இறையாய், தேவர்கள் ராவணாசுரர்க்குப் பணிப்பூவிட்டுத் திரியாமல் காக்கப்பெற்றமை கூறியவாறமாம். கலி என்று வலிக்குப் பேராய், வலியுடையோனுக்குப் பேரல்லாமையால், “தவிர்க்குங்கலியே!” என்று ஒரு சொற்றொடராக்கி அன்மொழித் தொகையாகக் கொண்டு, “தவிர்க்கவல்ல வலியையுடையவனே!” எனப் பொருள் கொள்ளுதல் மிக்க பொருத்தமுடைத்தென்பது எமது கொள்கை.

“கலி என்று மிகுதியாய், ஸகல தேவதைகளையும் ரக்ஷிக்கையாலே ஸர்வாதிகளுவனே! என்றமாம்” என்ற ஆறுபிரப்படியு மிங்கு நோக்கத்தக்கது.

சேப்ப முடையாய்! என்பதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்துக் கூறலாம்; ஆசிரித விரோதிகளை அழிக்கப் போர்புரியும்போது தனக்கு ஒரு கெடுதி நேரவொண்ணாதபடி தன்னைக்காத்துப் பொரும்படியான செவ்வையையுடையவனே! என்றும்; நினைவுஞ் சொல்லுஞ் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராமல் பலவகைப்பட்ட சேதநரோடு தான் பரிமாறும்போது, அவர்கள் போனவழியே தனக்கு வழியாம் படி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய் பரிமாறுகையாகி ஆர்ஜவ குணத்தை யுடையவனே! என்றும். சேப்பம்-பண்புப்பெயர்.

வேப்பம்—ஜ்வரம்; அதாவது ஐயஜ்வரம். விமலா! என்றது-ஸர்வசேதநரோடும் ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க, அடியார்கட்காக அவர்களுடைய பகைவரை அழிப்பதனால் தனக்கு ஒருதோஷமும் உண்டாகப் பெறாதவனே! என்றபடி. இங்ஙனம் கண்ணபிரானைப் புகழ்ந்து, “துயிலெழாய்” எனப் பிரார்த்தித்த விடத்தும், அவன் வாய்திறந்து ஒரு பேச்சுப்பேச வல்லமையற்றுகிடக்க, மீண்டும் நப்பின்னையை உணர்த்தத் தொடங்கினர், பின்னடிகளால்.

சேப்பன்னமென்முலை=முலைக்குக் காடிநயகுணத்தை [-வன்மையை]ச் சிறப்பாகக்கூறுதல் கவிமரபாயிருக்க, இங்கு, மென்முலை என்று மென்மையைச் சிறப்பாகச் சொல்லுகிற விதற்குக் கருத்துயாதெனில்; இவை ஒருகணப்பொழுதும் கிரஹத்தை ஸஹிக்கமாட்டாதவை என்பதுபற்றி “மென்முலை” எனப்பட்ட தென்க. [திருவே துயிலெழாய்.] பிராட்டியின் திருநாமத்தை நீவழிப்பதற்கு இணங்க அவளுடைய குணங்களும் உனக்கு வரவேண்டுமென்றோ? அவள் அடியார்க்காகப் பத்துமாதம் பிரிந்து ஊனுமுறக்கமுமற்றுச் சிறையிலகப்பட்டுப் பட்டபாடுகளை நீ ராமாயணத்தில் சேட்டறியுயன்றோ; அவ்வளவுவருத்தமும் நீ படவேண்டா; எங்களுக்காக இப்போது துயிலெழுந்தாயாகிப் போதுமென்ற கருத்தை விரியக்காண்க.

“துயிலெழாய்” என்றதைக்கேட்ட நப்பின்னை, “ஆய்ச்சிகாள்! நான் உறங்குகிறேனல்லேன்; கண்ணபிரானால் உங்கட்குப் பெறுவிக்கவேண்டியவற்றை மனோரதித்துக்கொண்டிராநின்றேன்; நான் எழுந்து செய்யவேண்டுமென்தென்ன? சொல்லுங்கள்” என்ன; நோன்புக்குவேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் தந்தருளி, உன்மணாளையும் எங்கடையும் நீராட்டுவிக்கவேணுமென வேண்டுகின்றனர். நீராட்டு—ஸம்சலேஷிக்கச்செய் என்றவாறு. முதற்பாட்டில் “நீராடப் போதுவீர்” என்றவிடத்து உரைத்தவையடங்கலும் இங்கு அறியத்தக்கன.

“மணாளனை” என்று உருபுமயக்கமாய், ‘மணாளனோடு’ என்றபடி; அன்றி, மணாளனையும் எம்மையும் என்றுமாம்.

விசிறியும் கண்ணாடியும் தரும்படி வேண்டினவிது—மற்றும் வேண்டியவை எல்லாவற்றையும் அபேக்ஷித்தமைக்கு உபலக்ஷணமென்க. இப்போதே = இந்தக்ஷணம் தப்பினால் பின்பு ஊராரும் இசையமாட்டார்; நாங்களுந் உயிர்வாழ்ந்திருக்ககில்லோமென்கை. எம்மை என்று விரஹத்திற்ற உடம்பைக் காட்டுகிறபடி. (உரு)

ஏற்ற கலங்க ளேதிர்போங்கி மீதளிப்ப

மாற்றாத்தே பால்சொரியும் வள்ளற் பேரும்பசுக்கள்

ஆற்றப் படைத்தான் மகனே யறிவுறும்

ஊற்ற முடையாய் பெரியா யுலகினில்

தோற்றமாய் நின்ற சுடரே துயிலெழாய்

மாற்றா ருனக்கு வலிதோலைந்துன் வாசற்கண்

ஆற்றாது வந்துன் னடிபணியு மாபோலே

போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரேம்பாவாய்.

(உக.)

ஏற்ற கலங்கள் - (சுரந்தபால) ஏற்றுக்கொ

[ண்ட கலங்களானவை

எதிர் பொங்கி - எதிரேபொங்கி

மீது அளிப்ப - மேலே வழியும்படியாக

மாற்றாதே - இடைவிடாமல்

பால் சொரியும் - பாலுச் சுரக்கின்ற

வள்ளல்-(பெண்களும் பேதைகளும் அனைத்

[துக்கொள்ளும்படி) நந்திலைத்தையுடைய

பெரு பசுக்கள்-பெரிய பசுக்களை

ஆற்ற படைத்தான் } விசேஷமாகப் படை
மகனே } த்துள்ள நந்திகொ
பர்க்குப் பின்னையா
னவனே!

அறிவுறும்-திருப்பள்ளி யுணரவேணும்;

ஊற்றம் உடையாய் - (அடியாரைக் காப்ப

[தில்) சரத்தைதையுடையவனே!

பெரியாய் - பெருமை பொருந்தியவனே!

உலகினில் - (இவ்) வுலகத்திலே

தோற்றம் ஆய் நின்ற - ஆவிர்ப்பவித்த

சுடரே - தேஜோரூபியானவனே!

துயில் எழாய்—;

மாற்றார் - சத்துருக்கள்

உனக்கு வலி } உன்விஷயத்தில் (தங்களு

தொலைந்து } டைய) வலி மாண்டு

[—உபயோகமற்ற வலி

வை யுடையராய்,]

உன் வாசற் கண் - உன் மாளிகைவாசலில்

ஆற்றாது வந்து - கதியற்றுவந்து

உன் அடி பணியும் } உன்திருவடிகளில் சர

ஆ போலே } னாகதிபண்ணிக் கி

டப்பதுபோல்,

யாம் - நாங்கள்

புகழ்ந்து - (உன்னைத்) துதித்து

போற்றி - (உனக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்

வந்தோம் - (உன் திருமாளிகை வாசலில்)

[வந்து சேர்ந்தோம்;

எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை:—கீழ்ப்பாட்டில் நப்பின்னைப் பிராட்டியை எழுப்பினபின்னர், அவள் உணர்ந்தெழுந்துவந்து “தோழிகாள்! நான் உங்கனில் ஒருத்தியன்றோ? உங்கள் காரியத்தைக் குறையறத் தலைக்கட்டு விக்கிறேன்; நீங்கள் இறையும் வருந்த வேண்டா; நாமெல்லாருங்கூடக் கண்ணபிரானை வேண்டிக்கொள்வோம், வம்மின்” என்ன; அங்ஙனமே நப்பின்னைப் பிராட்டியு முட்பட அனைவருமாகக் கூடிக் கண்ணபிரான் வீரத்தைச்சொல்லி எத்தி, அவளை உணர்த்தும் பாசரம், இது.

முதலிரண்டரை அடிகளால் நந்தகோபருடைய செல்வத்தைப் புகழ்கின்றனர். கீழ், பதினேழாம்பாட்டிலும் பதினெட்டாம் பாட்டிலும் நந்தகோபருடைய அறநெறித்தலைமையும் தோள்வலிவீரமும் புகழப்பட்டன; இப்பாட்டில், அவருடைய சுறவைச் செல்வத்தின் சீர்மை கூறப்படுகின்றதென் றுணர்க. இவ்வாய்ச்சிகள் பலகாலும் கண்ணபிரானை விளக்கும்போது “நந்தகோபன் மகனே!” என்று விளித்தற்குக் கருத்து யாதெனில்; பரமபதத்தி லிருப்பைத் தவிர்த்தும், * பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டும் நீ இத்தருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபர்க்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தது இங்ஙன் கிடந்துறங்கவோ? எங்கள் குறையைத் தீர்க்கவன்றோ நீ * அறிவொன்று மில்லாத ஆய்க்குலத்திற் பிறந்தது; ஆனபின்பு, பிறந்த காரியத்தை நோக்கவேண்டாவோ? என்றபடி..

“ஏற்றகலங்கள்” என்ற சொல்லாற்றலால், கலமிடுவாருடைய குறையே யன்றி, இட்ட கலங்களைப் பசுக்கள் நிறைக்கத் தட்டில்லை என்பதும், சிறிய கலம் பெரியகலம் என்னும் வாசியின்றிக் கடலை மறித்தாலும் நிறைக்கத் தட்டில்லை யென்பதும் பெறப்படும் எதிர்பொங்கி மீது அளிப்ப—ஒருகால் முலையைத் தொட்டுவிட்டாலும் முலைக்கண்ணின் பெருமையாலே ஒரு பிறிலே கலங்கள் நிறைந்து பால் வழிந்தோடா நின்றாலும். முலைக்கடுப்பாலே மேன்மேலும் சொரியுமாதலால் எதிர்பொங்கி மீதளிக்கும். “மாற்றாத்தேபாலசொரியும்” என்ற சொல் நயத்தால், ‘இட்டகலங்கள் நிரம்பின; இனிக் கலமிடுவாரில்லை’ என்று பால் சொரிவதைப் பசுக்கள் நிறுத்தாவாமென்றவாறும். ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில், “வராஸரம் உபகிவரம் கூதவொவ-ராஹிகியு | வெட் தெய்வரீவபுஷ்டி லுணிவகூலிவாடிவா” என்றபடி ஸ்ரீ பராசர மஹர்ஷியை மைத்ரேய பசுவான் தண்டணிட்டு, ‘தத்துவங்களை அருளிச்செய்யவேணும்’ எனப் பிரார்த்திக்க, அங்ஙனமே தத்வோபதேசம் பண்ணிப் போரா நின்ற பராசரர் “ஊடுபவனவஹொவாஹொ வஹுவெடாவாகுபிஸூலீத் | உடிஸூண-வெட் தெயு |” என்று நல்ல அர்த்தங்களை இவன் இழக்கவொண்ண தென்று, மைத்ரேயருடைய பிரார்த்தனையின்றியே சில அர்த்தங்களை உபதேசித் தவாறுபோல இப்பசுக்களும் தமது முலைக்கடுப்பினாலும் மேலும்மேலும் பாலைச் சொரியு மென்க.

வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்=முன்றும் பாட்டில் “வாங்கக் குடம்நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும் பசுக்கள்” என்ற விடத்து உரைத்தவை இங்கு மறியத்தக்கன.

“மகனே! அறிவுறும்” என்ற சொல்லாற்றலால், நீ உன் தந்தையாருடைய செல்வத்தை நினைத்தியேல் அச் செல்வச் செருக்காலே உணர்ந்தெழுந்திருக்க

ப்ராப்தியில்லையாம் ; அவனுக்கு மகனாகப் பிறந்தபடியை நினைத்தியேல் கடுக அறிவுற ப்ராப்தமா மென்றவாரும். அறிவுறும் என்று இவர்கள் எழுப்பவேண்டுமபடி அவன் உள்ளே செய்கிறதென் எனில் ; தனக்கு இத்தனைபெண்கள் கைப்பட்டார்களென்றும், இனி இத்தனை பெண்களைக் கைப்படுத்தவேண்டுமென்றும் ஆராய்ந்துகொண்டு கிடக்கிறுனென்றுணர்க.

ஆரூபிரப்படி:— “ [அறிவுறும்.] ஸர்வஜ்ஞையு முணர்த்தவேண்டுமபடியிறே உள்ளுச் செல்லுகிறபடி. கைப்பட்ட பெண்களைச் சரக்கிலே வாங்கிக் கைப்படாதவர்களைக் கைப்படுத்துகைக்காக வுண்டான உபாயாந்ய பரதையாலே எழுப்புகிறார்கள்.” என்று.

இவர்கள் இங்ஙனம் புகழ்ந்து உணர்த்துவதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், “ இப்புகழ்ச்சி என்கொல்? இப்படிப்பட்ட சுறவைச் செல்வம் இவ்வாய்ப்பாடியில் யார்க்கில்லை? இது நமக்கு ஒரேற்றமோ?” என நினைத்து வாய்திறவா திருக்க, இவர்கள் மீண்டுஞ் சில உத்கர்ஷங்களைக் கூறி உணர்த்துகின்றனர். ஊற்றமுடையாய்! = இதற்கு இருவகையாகப் பெருள் கூறலாம்: ஊற்றமென்று திண்மையாய், அபௌருஷேயமான வேதத்திற்குப் பொருளாயிருக்கையாகிற திண்மையை உடையவனே! என்றும், அடியாரை நோக்குவதில் ஊற்றமுடையவனே! என்றும்.

பேரியாய்!—அளவற்ற வேதங்களெல்லாங் கூடிக் கூறின விடத்தும் எல்லை காணவொண்ணாத பெருமையை யுடையவனே! என்றபடி. அப்படிப்பட்ட பெருமைகள் ஒலைப்புறத்தில் மாத்திரம் கேட்கலாம்படி இராமல், அவற்றை அனைவர்க்கும் நன்கு வெளிப்படுத்தியவாறு கூறும் “ உலகினில் தோற்றமாய்நின்ற கூடரே!” என்னும் விளி. “கதொலிவஜமதஜ்ஜ வொயாயாவுருக லாநாநா. டெவகீவ-டுவ-ஸு யுயாரோவிவ-டுக-டு கீஹ-தூநா ||” என்ற மஹர்ஷிவசந்தை அடியொற்றித் “தோற்றமாய்நின்ற” எனப்பட்டது. பிறக்கப் பிறக்க ஸம்ஸாரிகள் ஒளிமழுங்கப் பெறுவது போலன்றி, “ ஸுஉஸுயாந் ஸவகிஜயபாந்” என்றபடி இவனுடைய பிறவி ஒளியை மல்கச் செய்வதனால் ‘கூடரே!’ எனப்பட்டது. “இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்றபடி ஆச்சரித பாரதத்தியத்தால் வந்த ஒளியை யுடையவனே! என்றபடியுமாம்.

துயிலெழாய்—ரீ இப்போது துயிலெழா தொழியில் ரீ பிறந்துபடைத்த செல்வமும் குணங்களுமெல்லாம் மழுங்கிப்போய் விடுங்கான் ; மிகவும் அருமைப்பட்டு அவற்றை ஸம்பாதித்த ரீ ஒரு நொடிப்பொழுதில் எளிதாக அவற்றை இழவாமல் அவை நிறம்பெறும்படி திருப்பள்ளி யுணர்த்துளாய் என்பது உள்ளுறை.

இவர்கள் இங்ஙனம் வேண்டிக் கேட்ட கண்ணபிரான், “ ஆய்ச்சிகாள்! ஆகிறது; நாம் எழுந்திருக்கிறோம்; நீங்கள் வந்தபடியை ஒருபாசுர மிட்டுச் சொல்லுங்கள்” என்று நியமிக்க, இவர்கள் தாங்கள் வந்தபடிக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த மிட்டுக் கூறுகின்றனர், மாற்றுகளுக்கு என்று தொடங்கி மூன்றடிகளால்.

தில் “ஹஸாஸநாதிவ்யதீவ்யவஸாய நிவ்யதீரோத்ரணாநாடிநஹ் கஜெவா
லிகடி-வி-ஷஹாநஹாபராபாநஹீகாரொண நிராகிஸயஸ-வஸம்வ்யஜ்யெ
வ்யபரெவ்யபகதெ” என்றருளிச் செய்தவாறும் நன்கு நோக்கப்படில் கலக்
கங்கள் கழியும்.

க்ருஷ்ண யஜூர்வேதம் முதற் காண்டம் ஆறாவது ப்ரசநம் பதினேராவது
அறுவாகத்தில் “புஜாவதிம் ஜெதாவெடிபுஜாவதிஸம் வெடியம்புஜாவதி
வெடிவ்யப-னெஜாவதி” என்ற வாக்ஷயம் பரமத ஸ்வீகாரத்தின் சிறப்பை
நன்கு விளக்காநிற்கும். அதன் பொருள்:— ஒருவன் எம்பெருமானை ஸ்வீகரிக்க
கிறான்; எம்பெருமானை ஒருவனை ஸ்வீகரிக்கிறான்; (இவ்விருவர்களுள்) எவனை
எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கின்றானோ அவன்முன் முத்தனவான் என்றபடி. இனி,
இதன் விரிவை நம்முடைய ஸம்பந்தாய வித்தாஞ்சுந்திற்கண்டு தெளிக.

ஆறுபிரப்படி:—“ [போற்றி-புகழ்ந்து-வந்தோம்.] பெரியாழ்வாரைப்போ
லேயும் வந்தோம்; அல்லாதாரைப்போலேயும் வந்தோம்; நாங்கள் செய்வதெல்
லாஞ் செய்தோம்; நீ பெறிலும் பெறு, இழக்கிலும் இழ.” என்று. இதில்,
“ அல்லாதாரைப் போலேயும் ” என்றது-சத்துருக்களைப் போலேயும்
என்றபடி. (உக.)

அங்கண்மா ஞாலத் தரச ரபிமான்

பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட் டிற்கீழே

சங்க மிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்

கிங்கினி வாய்ச்சேய்த தாமரைப் பூப்போலே

செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ

திங்களு மாதித் தியனு மெழுந்தாற்போல்

அங்க ணிரண்டுங்கோண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்

எங்கள்மேற் சாப மிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(உஉ)

அம் கண் மா	{	அழகியதாய் விசால	தாமரை பூ போலே - செந்தாமரைப் பூப்
ஞாலத்து அரசர்		மாய்ப் பெரிதாயுள்ள	[போன்ற
	{	பூமியில் (அரசாட்சி	செம் கண் - சிவந்த திருக்கண்கள்
		செய்த) ராஜாக்கள்.	சிறுச்சிறிது - கொஞ்சங் கொஞ்சமாக
அபிமான பங்கம்	{	(தங்களுடைய) அஹம்	எம் மேல் - எங்கள்மேலே
ஆய் வந்து		கார மடங்கிவந்து	விழியாவோ - விழிக்கமாட்டாவோ?
நின் பள்ளிக் கட்டில் கீழே - உன் சிங்கா			திங்களும் - சந்திரனும்

சங்கம் இருப்பார் போல் - திரள்திரளாக

[இருப்பவர்களைப் போலே

வந்து - (நாங்களும் உன் இருப்பிடத்தே)

[விடைகொண்டு

தலைப்பெய்தோம் -

நம்;

கிங்கினி வாய்ச் செய்த - கிண்கினியின்

வாய்போ விராநின் [பாதிவிக்கலி

தமான்]

ஆதித்தியனும் - ஸூர்யனும்

எழுந்தால் போல் - உதித்தாற்போல்

அம் கண் கொண்டு திருக்கண்

எங்கள்மேல் } எங்களைக் கடாகழித் தருள்

நோக்குதி ஏல் } வாயாகில்

எங்கள் மேல் சாபம் - எங்கள்பக்கவினுள்ள

[பாபம்

இழிந்து - கழிந்துவிடும்;

ஏல் ஓர் எம் பாவம்—.

குறிப்புரை:—கீழ்ப்பாட்டில், “மாற்றாருனக்கு வலிதலைந்து” இப்பாதி யால் தாங்கள் போக்கற்று வந்தவாற்றைக் கூறின விடத்தும், “இன்னமும் இவர்களுடைய அகவாயை அறியக்கடவோம்” என்று கண்ணபிரான் பேசாதே கிடக்க; அது கண்ட ஆய்ச்சிகள், “பிரானே! இப்படியோ இன் னும் உன் திருவுள்ளத்தில் ஒடுவது? எமக்கு நீதான் புகலாகா தொழிந்தா லும் வேறொரு புகல்த்தேடி ஓடாதபடி அநயார்வைகளாய் வந்த அடி பணியா நின்ற எங்களை நீ கடாக்கித்தருளவேணு” மென்று பிரார்த்திக்கும் பாசரம், இது.

[“ஒங்கி உலகளந்த” என்ற பாட்டின் சுற்றடியில் “நிறைந்து” என்றதை “நிறைந்திடும்” என்ற வினைமுற்றின் குறையாகக் கொண்டாற்போல, இப் பாட்டிலும் சுற்றடியில் “இழிந்து” என்பதை “இழிந்திடும்” என்னும் வினை முற்றின் குறையாகக் கொள்ளவேண்டும். இனி, இங்ஙனம் வருந்தாமல் எளிதிற் பொருத்துவாருளரேல் இலக்கண நெறிக்கணங்கப் பொருத்திக்கொள்க.]

பண்டொரு காலத்தில் இப்பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்ட ஹிரண்யாக்ஷன் கடலில் மூழ்கிப்போக, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டு கோளால் மஹா வராஹ ரூபமாகத் திருவவதரித்து அவ்ஹிரணியாக்கனைக் கொன்று பூமியைக் கோட்டாற்குத்தி எடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித் தருளினவன் எம்பெருமானாயிருக்க, தம்மிடத்தில் சுச்வரத்வ புத்தியையுடைய சில அஹங்காரிகளான அரசர்கள் “இப்பூமிக்கு நாம் கடவோம்” என்று அபிமானித்திருந்த அஹங்காரத்தை அடிப்பற்றோடு அழித்துப்போகட்டு ‘லொஹம்’ என்றிருந்த நிலைகுலைந்து ‘ஓலொஹம்’ என்று சேஷத்வத்தை முறையிட்டுக் கொண்டு ஸர்வஸ்வாமியான உன்னுடைய பள்ளிக்கட்டிலின்கீழ் வந்துபுகுந்து கூட்டங்கூட்டமாக இருப்பதுபோல, நாங்களும் எங்களுடைய ஸ்தீர்த்வாபிமாநத் தைத் தவிர்த்துக்கொண்டு இங்ஙனே வந்து புகுந்தோம்; இனி எம்மைக் கடா க்ஷித்தருளுதியேல், இன்றளவும் உன்னைப் பிரிந்திருந்ததற்கு அடியான பாவங்க ளடங்கலும் ஒழிந்துவிடு மென்கிறார்கள்.

அபிமானபங்கமாய்—“ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர், கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைதிய பாணையர், பெருநாடுகொண் இம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்” என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி ராஜ்யம் முதலியவற்றை இழந்து மிக்க பரிபவங்கன்பட்டு அஹங்கார மடங்கப்பெற்றனரென்க, “ஊறிநாந லம்” என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது. சங்கம்—“லம்வம்” என்ற வட சொல் விகாரம்.

அஹங்காரமற்ற அரசர்கள், கண்ணபிரானுடைய பள்ளிக் கட்டிற்கீழே வந்து தங்குவானென்? கண்ணபிரானிடத்திற் பத்தியுடன் தங்களிருப்பிடத்தே கிடக்கலாகாதோ? எனின்; மீண்டும் யாரேனும் கிரீடத்தைக் கொணர்ந்து முடியில் வைத்து ராஜ்யம் பண்ணும்படி நிர்ப்பந்தத்தில், மறுபடியும் மதுகெட்டு அஹங்காரிகளாக வேண்டியவரில் செய்வதென்? என்றஞ்சிப் பிறர் கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி கண்ணன் கட்டிற் கீழே வாழ்வரெனக் கொள்க. ஸ்ரீ பரதாழ்வான்

இராமபிரானைப் பிரிந்து தனிபாகக் குடிவாழ்க்கை வாழவேண்டுமென்று ‘நாஜந்!’ என்பார் கிலரும், ‘கூலிதடி-வெஷா வு ஜலி’ என்பார் கிலருமாய், கண்டார் கண்டபடி பெல்லாம் அலைத்தனர்; இனையபெருமான் அங்குணன்றி இராமபிரானை இறையேனும் பிரியாது நிழலுமடிதாறும் போன்றிருந்தமையாலன்றே ஒரு வல்கயான அகிசங்கைக்கும் அவர் ஆளாகாதொழிந்தார்.

ஆய்ச்சிகள் “வந்துதலைப் பெய்தோம்” என்றதைக் கேட்டகண்ணபிரான், “பெண்கள்! எல்லாம் ஸபலமாயிற்றன்றே? இனி ஒரு குறையுமில்லையே?” என்ன; “உன்னுடைய கடாக்கம்பெற நினைத்தன்றே நாங்கள் வந்தது; அது பெறவேண்டாவோ?” என்கிறார்கள்—“கிங்கினி வாய்ச்செய்த” இத்யா தியால்.

ஏக்காலத்தில் ஞாயிறும் திங்களு முதித்தால் தாமரைமலர் பாதி முகுளித மாயும், பாதிவிசுலிதமாயிருக்கு மென்றுகொண்டு, கண்ணபிரானுடைய திருக் கண்களுக்கு அந்த நிலைமையை வேண்டுகின்றனர். இஃது, இற்பொருளுவமை; வடநூலார், “கூலி-பெஷா” என்பர். கண்ணனுடைய திருக்கண்கள், சேதநருடைய குற்றங் குறைகளை நினைத்துப் பாதி மூடியும், அவர்களுடைய கூக்குரலைக் கேட்டுப் பாதி கிறந்து மிருக்கு மாதலால், அதற்கு இந்த உவமை கூறியது மிகப் பொருந்துமிதே.

முதலிலேயே பூர்ணகடாக்கூஞ் செய்தருளினால் தாங்கப்போகாதென்று, பொறுக்கப் பொறுக்கக் கடாக்கிக்வேணு மென்கிறார்கள், கிறுச் சிறிதே என் பதனால்.

“[எம்மேல் விழியாவோ] கோடையோடின பயிரிலே ‘ஒரு பாட்டம் மழை வர்ஷியாதோ!’ என்னுமாபோலே” என்பது ஆறுயிரப்படி, “கோடை யோடின” —கீர்ஷ்மருதுவில் தபிக்கப்பட்ட என்றபடி.

“கிங்கினிவாய்ச் செய்த” என்றவிடத்து, “செய்த” என்றவித— உவமவருபு; [-உபமாவாசகபதம்.] எனவே, “கிங்கினிவாய்போன்ற” என்ற தாயிற்று. கிண்கினி—அரைச்சதங்கை; பாதிபாகம் மூடினவாறுகவும், பாதி பாகம் திறந்தவாறுகவுஞ் செய்யப்படுவதொரு ஆபரண விசேஷம்.

ஆதித்தியன், சாபம்—வடசொற்றிரிபு. சாபமாவது—அதுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும்படியான துக்கம். “இழந்தேலோர்” என்றபாடம் மதியிழந் தார்க்குத் தரும். (உஉ)

மாசி மலைமுழஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்குஞ்
சீரிய சிங்க மறிவுற்றுத் தீவிழித்து
வேலி மயிர்போங்க வெப்பமும் பேர்ந்துதறி
மூரி நிரிந்த முழங்கிப் புறப்பட்டு

ஓ போதருமா போலே நீ பூவைப்பூ வண்ணவுன்
கோயிலின் றிங்ஙனே போந்தருளிக் கோப்புடைய
சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து யாம்வந்த
காரிய மாராய்ந்த தருளேலோ ரேம்பாவாய்.

(உரு)

மாசி - மழைகாலத்தில்
 மலை முழங்கில் - மலையிலுள்ள குறைகளில்
 மன்னி கிடந்து - (பேடையும் தானும் ஒரு
 [வஸ்து என்னலாம்படி]
 [ஒட்டிக்கொண்டுகிடந்து

புறப்பட்டு போதரும் } வெளிப்புறப்பட்டு
 ஆ போலே } வருகிறதபோல,
 பூவை பூ வண்ண-காயாம்பூப்போன்ற நிற
 [த்தையுடைய பிரானே!
 நீ - நீ

உறங்கும் - உறங்காநின்ற
 சீரிய சிங்கம் - (வீரயமாகிற) சீர்மையை
 [யுடைய சிங்கமானது
 அறிவுற்று - உணர்ந்தெழுந்து
 தீ விழித்து-நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி
 [கண்களை விழித்து
 வேரி மயிர் - (ஜாதிக்கு உரிய) பரிமாள்
 [முள்ள உளையிரக்களானவை

உன் கோயில் } உன்னுடைய திருக்கோ
 நின்ற } யிலி னின்றும்
 இங்ஙனே } இவ்விடத்தேற (ஆஸ்தா
 போந்தருளி } நத்தில்) எழுந்தருளி
 கோப்பு உடைய - அழகிய ஸந்நிவேசத்தை
 [யுடைய

பொங்க - சிலம்பும்படி
 எப்பாடும் - நாற்புறங்களிலும்
 பேர்ந்து - புடைபெயர்ந்து [அசைந்து]
 உதறி - (சரிசுத்தை) உதறி
 மூரி நிமிர்ந்து - சோம்பல் முறித்து
 முழங்கி - கர்ஜனை பண்ணி

சீரிய - லோகோத்தரமான
 சிங்காசனத்து - வலிமையுடையதின்மீது
 இருந்து - எழுந்தருளியிருந்து
 யாம் வந்த காரியம் - நாங்கள் (மனோரதித்
 [துங்கொண்டு) வந்த காரியத்தை
 ஆராய்ந்து - விசாரித்து
 அருள் - கிருபை செய்யவேணும்;
 வல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை:—இவ்வாய்ச்சிகள் “சங்கநிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்” என்று வேறு புகலற்று உன்னை நோக்கிவந்து விழுந்தோ மென்றதைக் கேட்டருளின கண்ணிரான், கடுக உணர்ந்தருளி, “பெண்காள்! மிகவும் வருந்தி இவ்வளவும் வந்தீர்களே! உங்களிருப்பிடத் தேடிவந்து உங்களை நோக்குகையன்றோ எனக்குக்கடமை! என ஸ்வரூபத்தாக நீங்கள் நன்கு உணர்வீர்களன்றோ? யாரேனும் பகைவர்கையி லகப்பட்டு வ்யஸகப்பட்டு நம்மிடம் வந்து முறைப்பட்டால், நான் அவர்களின் வருத்த மிகுதியைக்கண்ணுற்று, ‘ஆ! ஆ!’ உங்களுக்கு ஒரு வருத்தம் வருதற்கு முன்னமே வந்து உங்களை நோக்கவேண்டிய கடமையை யுடையநான் அங்ஙனம் முந்துறவரப் பெருதொழிநிலும் வருத்தம் நேர்ந்தவுடனேயாகிலும் வந்து உதவப்பெறலாமே; அங்ஙனமும் வந்து உதவப் பெற்றிலேனே; வருத்தமுற்ற நீங்களே உற்ற வருத்தத்தை என்னிடம் வந்து முறையிடிக் கொள்ளும்படி நான் அர்ய பரையிருந் தொழிந்தேனே; என்னுடைய இக்குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்தருள வேணும்” என்று அஞ்சிநடுங்கிச் கூறும் முறையை யுடைய என் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் உங்களுக்குத்தெரிந்தவையே

ஓ, “போருமாபோலே” என்றபாடம் எதுகையின்பத்திற்கு இயைந்திருக்கு மென்பர் சிலர்; அது பொருத்தமுடைய பாடமேயாயினும் எங்கும் வழங்காத பாடமாதலாலும், “போதருமாபோலே” என்ற பாடத்தில் விசேஷ விசேஷத்தில்லாமையாலும் முன்னோர் மொழிந்த முறையை யே கொண்டோம்.

யன்றோ : உங்களை நான் இவ்வளவு வருத்தமுறுத்தியதைப்பற்றிப் பொறை வேண்டுகின்றேன் ; இனி உங்கள் காரியத்தைக் குறையறத் தலைக்கட்டித் தருகின்றேன் ; உங்களுக்கு நான் செய்யவேண்டும்தென் ? ” என்ன ; அதனைக் கேட்ட ஆய்ச்சிகள், “ பிரானே ! எங்களுடையமனோரதம் இப்படி ஹம்ஸ்யமாக விண்ணப்பஞ்செய்யக் கூடியதன்று ; பெரிய கோஷ்டியாக எழுந்தருளியிருந்து கேட்டருளவேணும் ” என்று ஆஸ்தாநத்திற் புறப்பாடு ஆகவேண்டிய கிரமத் தை விண்ணப்பஞ் செய்யும் பாகாம், இது.

வர்ஷா காலத்தில் எல்லாவிடங்களும் ஒரு நீர்க்கோப்பாகும்படி மழை பெய்ய, வழிகளெல்லாம் தூறடி ஸஞ்சாரத்திற்கு அயோக்யமாயிருக்குமாதலால் அப்போது அரசர்களும் தத்தம் பகைவரிடத்துள்ள பகையையும் மறந்து, சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போர்புரியப் புறப்படுவதைத் தவிர்த்து நாலாறு திங்கள் வரை அந்தப் புரத்தில் மண்ணிக்கிடப்பர் ; சக்ரவர்த்தித் திருமகனும் பிராட்டியைப் பிரிந்த பின்னர் விரைவில் முயன்று அவளை வருவித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தும் வர்ஷா காலத்தில் மஹா ராஜர் வெளிப்புறப்பட வொண்ண தென்று ஸுகீர்வ மஹா ராஜரைத் தாரையோடு கூடிக்கிடந்துறங்கவிட்டுத் தானும் இளைய பெருமானுமாக மால்யவத் பர்வதத்தில் மிக்க வருத்தத்துடனே அக் காலத்தைக் கழித்தருளினரன்றோ ? ஆனபின்பு, மாரிகாலமானது பிரிந்தார் கூடுங் காலமாயும், கூடினார் ஸுரதரஸ மதுபவிக்குங் காலமாயுமிருக்குமாதலால் சிங்கங் களும் அக்காலத்தில் பர்வத குறைகளிற் கிடந்துறங்கும் ; அக்குறை வாசலில் களிறுகள் வந்தடைந்து பிளிறினாலும் அவ்வொலி செவிப்படாதவாறாகவே அவை கிடந்துறங்கும் ; மாரிகாலங் கழிந்தவாறே அவை உறக்கத்தைவிட் டெழுந்து, ‘ நம் எல்லைக்குள் புகுந்தாரார் ? ’ எனச்சீறி நோக்குவதுபோற் கண் களில் நெருப்புப் பொறி பறக்கும்படி விழித்து காற்புறமும் நோக்கி, உளைமயிர் கள் சிலும்புமாறு சுற்றும் அசைந்து, உறக்கும்போது அவயவங்களை முடக்கிக் கொண்டு கிடந்தமையாலுண்டான திமிர்ப்பு தீரும்படி அவயவங்களைத் தனித் தனியே உதறி, உலாவுகைக்கு உடல் விதேயமாம்படி உடலை ஒன்றாக நிமிர்த்து [—சோம்பல் முறித்து என்றபடி.], மற்ற துஷ்ட மிருகங்கள் கிடந்தவிடத்திற் கிடந்தபடியே உயிர்மாய்ந்து முடியும்படி வீரகர்ஜனைபண்ணிப் பின்பு தன் இருப் பிடத்தைவிட்டு யதேச்சமாக ஸஞ்சரிப்பதற்காக வெளிப்புறப்படுவது இயல்வு. அங்ஙனமே கண்ணபிரான் புறப்பட்டுச் சிங்காசனத்தேற எழுந்தருளுமாறு வேண்டுகின்றனர். சிங்கம் மலைமுழஞ்சிற் கிடந்துறங்குவதுபோல் இவ்வசோதை யிளஞ்சிங்கம் “ நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பா ! ” என்ற படி * நீடா து ௦௦௨ ஹ ந யிரி த டிலு ௦௨ மாயிருக்கும்படி காண்க.

சிங்கம் பிறக்கும்போதே “ ம்ருகேந்திரன் ” என்றும் “ ம்ருகராஜன் ” என்றும் சிறப்புப் பெயரைப் பெறுதல்பற்றிச் சீரியசிங்க மெனப்பட்டது, கண்ண பிரானும் நரவிம்ஹாவதாரத்தின்போற் சிலபாகஞ் சிங்கமாயும் சிலபாகம் மானிட மாயுமிருக்கை யன்றியே “ சிற்றயர் சிங்கம் ” “ எசோதை யிளஞ்சிங்கம் ” என்றபடி பூர்ண விம்ஹமாயிருத்தலால், சீரிய என்னு மடைமொழி இவனுக்கு மொக்குமென்க.

அறிவுற்று—என்ற சொல்லாற்றலால், அடியோடு அறிவில்லாததொரு வன் துவுக்கு அறிவு குடிபுகுந்தமை தோன்றும்; சிங்கம் பேடையைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்துறங்கும்போது அறிவிழந்திருக்கும். கண்ணபிரானும் அடியார் காரியத்தைச் செய்ய நினைத்து உணர்வதற்கு முன்னர் அறிவற்றதொரு பொரு ளாகவே யன்றோ எண்ணப்படுவன்.

தீவிழித்து = கண்ணபிரான் ஆய்ச்சிகளின் கூக்குரலைக்கேட்டு உணர்ந்தனனா தலால், “இவர்கள் இங்ஙனம் கூக்குரலிடும்படி இவர்கட்கு யாரால் என்ன துன் பம் நேர்ந்ததோ!” என்று உடனே திருக்கண்கள் சிற்றந் தோற்றச் சிவக்கு மென்க. (அடியாருடைய பலகவரைப்பற்றின் சிற்றம்.)

வேரிமயிர் பொங்க = சிங்கத்தின் ஸடைகளில் ஜாதிக்கு ஏற்றதொரு பரி மளமுண்டாதல் அறிக. கிடந்துறங்கும்போது உணர்வீர்கள் நெருக்குண்டு அழுங்கிக் கிடக்குமாதலால், உணர்ந்தவுடனே அவற்றை மலரச்செய்வது சாகி யியல்பு. அங்ஙனமவற்றை மலரச் செய்வதற்காக, எப்பாடும் பேர்ந்து உதறும். **எப்பாடும்**—எல்லாப் பக்கங்களிலும் என்றபடி. **பேர்ந்து**—பெயர்ந்து என்ற வாறு; **பெயர்தல்**—அசைதல். **மூரி** என்று—சோம்பலுக்குப் பெயர்; “மூரி கிமிர்ந்து” என்றது—சோம்பல் தீரும்படி கிமிர்ந்து என்றபடி.

“கோயில் நின்மயிங்ஙனே” என்ற பாடமும், “சிங்காசனத்திலிருந்து” என்ற பாடமும் மறுக்கத்தக்கன; வெண்டளை பிறழ கிற்றலால்.

கோப்பு—பெருமை. ஆரூரிரப்படி:—“[கோப்புடைய.] உபய விழுகி றிலுமுண்டான சராசர பதார்த்தங்களை யடங்கலும் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக் கை.” என்று. இனி, மூவாயிரப்படி:—“தர்மஜ்ஞாநாதிகளாலும் அதர்மாஜ் ஞாநாதிகளாலும் கோப்புடைய வரிமஹாஸந மென்றமாம்.” “தர்மம், அதர்மம், ஜ்ஞானம், அஜ்ஞானம், வைராக்யம், அவைராக்யம், ஐச்வர்யம், அநைச்வர்யம் ஆகிற எட்டுக் கால்களான ஸந்திவேசத்தை யுடைத்தாயிருக்கை” என்று அரும் பதவுரைகாரர்.

சிங்காசனம்—லிஹாவஸந மென்ற வடசொல் விகாரம்; இதில் வரிமஹ சப்தம்—சிறப்புக் குறிப்பு; “புருஷவரிமஹம்” “ராஜவரிமஹம்” என்ற விடங் களிற் போல. எனவே, சிறந்த ஆஸந மென்றபடி.

[“யாம்வந்த காரியம்.”] இப்போதே இவர்கள் வந்த காரியம் இன்ன தென்று இயம்பா தொழிவானென்? எனில்; முதலடிபிலேயே சொல்லிவிட் டால் ஸ்வதந்திரானுகிய இவன் மறுத்தா லும் மறுக்கக்கூடுமென்றஞ்சி, இன்னும் நாலடி கிட்டச் சென்றவாறே விண்ணப்பஞ் செய்வோமென்றிருக்கிறார்கள். அதாவது—“சிறந்தஞ்சிறுகாலே” என்ற பாட்டில் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்கள். “உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோமுனக்கே நாமாட் செய்வோம், மற்றை நங்கா மங்கள் மாற்று” என்றது காண்க.

ஆரூரிரப்படி:—“[ஆராய்ந்தருள்.] பெண்கள்! ஒருவரை ஒருவர் எழுப்பி எல்லாருந் திரண்டு நம் வாசற்காக்குமவனை எழுப்பி ஐயரை எழுப்பி,

ஆய்ச்சியை எழுப்பி, நம்மை எழுப்பி. அண்ணரை எழுப்பி, மீளவும் நம்மை எழுப்பி, பேர வ்யஸநப்பட்டிகோளே! என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கிருபை பண்ணி யருளவேணும்.” என்பதாம். (உரு)

அன்றிவ் வுலக மளந்தா யடிபோற்றி
சென்றங்குத் தேன்னிலங்கை செற்றாய் திறல்போற்றி
பொன்றச் சகட முதைத்தாய் புகழ்போற்றி
கன்று குணிலா வெறிந்தாய் கழல்போற்றி
குன்று குடையா வேதேதாய் குணம்போற்றி
வேன்று பகைகேக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி
என்றென்றுன் சேவகமே யேத்திப் பறைகொள்வான்
இன்றியாம் வந்தோ மிரங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(உச)

அன்று - (இந்திரன் முதலானவர்கள் மஹா
[பலியால் நலிவுபட்ட] அக்காலத்தில்,

உலகம் - லோகங்களை

அளந்தாய் - (இரண்டடியால்) அளந்தருளி

அடி - (உன்னுடைய அத்) திருவடிகள்
போற்றி - பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க் ;
அங்கு - பிராட்டியைக் களவுகண்ட இரா
[வண னிருக்குமிடத்தில்]

சென்று - எழுந்தருளி

தென் இலங்கை - (அவனுடைய பட்டண
[மாகிய] அழகிய லங்காபுரியை

செற்றாய் - அழித்தருளினவனே!

திறல் - (உன்னுடைய) மிடுக்கு

போற்றி - பல்லாண்டு வாழ்க் ;

சகடம் பொன்ற - சகடாஸுரன் முடியும்
[படி]

உதைத்தாய் - (அச்சகடத்தை) உதைத்தரு
[ளினவனே!]

புகழ் - (உன்னுடைய) கீர்த்தியானது
போற்றி !—;

கன்று - கன்றாய் நின் ற ஒரு அஸுரனை
[வத்ஸாஸுரனை,]

குணிலா - எறி தடியாக (க்கொண்டு)

எறிந்தாய் - (கபித்தாஸுரன்மீது) எறிந்தரு
ளினவனே! | ௪ ஏல் ஒர் எம் பாவாய்—.

கழல் - (உன்னுடைய) திருவடிகள்
போற்றி !—;

குன்று - கோவர்த்தக கிரியை

குடையா - குடையாக

எடுத்தாய் - தூக்கிவைனே!

குணம் - (உன்னுடைய லௌசீல்ய லௌ
[லப்பாதி] குணங்கள்
போற்றி !—;

வேன்று - (பகைவரை) ஜயித்து

பகை - த்வேஷத்தை

கெடுக்கும் - அழிக்கின்ற

நின் கையில்வேல் } உனது திருக்கையி
போற்றி } லுள்ள வேல் வாழ்க் ;

என்று என்று - என்றிப்படி பலவாறாக மங்
[களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு]

உன் சேவகமே - உன்னுடைய வீர்யங்களை
[யே]

எத்தி - புகழ்ந்துகொண்டு

யாம் - அடியோம்

இன்று - இப்போது

பறை கொள்வான் } பறை கொள்வதற்காக
வந்தோம் } (உன்னிடம்) விடை

கொண்டோம்;

இரங்கு - கிருபை பண்ணியருள்;

குறிப்புரை :—பாரதப் போரில் அர்ஜுநன் ‘ இரண்டு சேனைகளின் நடுவே தேரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்து’ என்ன, அங்கனமே செய்த கண்ணபிரான் பெண்களின் வேண்டுகோளை மறுக்கமாட்டாதானுதலால் அவர்களின் பிரார்த்தனைக்கு இசைந்து, ‘ பெண்காள்! இதோ புறப்பட்டு வருகிறேன்’ என்றுசொல்

லித் திருப்பள்ளியறையில் நின்றும் திவ்ய விம்ஹாஸநத்தளவும் வரத் தொடங்க, அதனைக்கண்ட ஆய்ச்சிகள், பண்டு தண்டகாரணிய வாசிகளானமுனிவர் 'இராம பிராணிக் கண்டவுடனே ராகுஸரால் நமக்கு நேரும் பரிபவங்களைச் சொல்லி முறையிட வேணும்' என்று பாரித்திருந்தவர், இராமபிராணிக் கண்டவாறே ராகுஸ பரிபவங்களை மறந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணத் தொடங்கினாற்போல, இவர்களும் தங்கள் மனோரதங்களையெல்லாம் மறந்து, 'இத் திருவடிகளைக்கொண்டோ இவனை நாம் நடக்கச் சொல்லுவது!' என வருந்தி அத்திருவடிகளை யெடுத்து முடிமேற் புனைந்து கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, பண்டு உலகளந்தரு ளினவாற்றையும் சகட முதைத்தவாற்றையும் நினைந்து வாரிதெரிந்து, இத் திருவடிகட்கு ஒரு தீங்கும் நேராதொழியவேணுமென்று மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாய்ச் செல்லும் பாசரம், இது,

ஒரு குறையுமின்றி அவாப்தஸமஸ்த காமனும் எல்லாரையும் காக்குந்தலை வனுமான எம்பெருமானைக் கண்டால் தமக்கு நன்மைகளை அவனிடத்திற் பிரார்த்திக்கவேண்டியதாயிருக்க, தாம் அவனுடைய மங்களங்களைப் பிரார்த்திப்பது இவர்கட்குப் பொருந்துமோ? எனின்;—எம்பெருமானுடைய திருவருளாற் கிடைத்த பக்தியினால் பரவசப்பட்டு அவ் வெம்பெருமானுடைய ஸர்வ ரகசத்வம் முதலிய குணங்களையும் மறந்து 'பகவானுக்குக் குறையொன்று மில்லாதிருப்பதே நமக்குக் குறையொன்றுமில்லாமை' என்று இவர்கள் நினைத்துச் செய்வதனால் பொருந்தும். இவர்கள் தம்முடைய நன்மையை மறந்து எம்பெருமானுடைய நன்மையைப் பிரார்த்திக்கின்ற இது-அயோத்தியிலுள்ளோர் தேவதைகளையுமுட்பட ரக்ஷித்துப் புகழ்பெற்ற இராமபிரானது சளந்தரியம் முதலிய குணங்களுக்கு ரக்ஷகமாகத் தேவதைகளைப் பிரார்த்தித்ததையும், வீரதா கல்யாணமானபின்பு அயோத்திக்கு மீண்டுவரும்போது பரசுராமன் எதிர்ப்படக் கண்டதசரத சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீராமனுடைய பல பராக்கிரமங்களைக் கேட்டிருந்தும் பயப்பட்டு அப்பரசுராமனிடத்தில் 'அபயமளிக்கவேணும்' என்று பிரார்த்தித்ததையும், விச்வாமித்திர யாகத்தைக் காத்தது முதலிய பெருமாளுடைய பராக்கிரமத்தை அறிந்திருந்தும் இராமபிரான் காட்டுக்கு எழுந்தருளும்போது கௌசலை அப்பிரானுக்கு மங்களத்தைப் பிரார்த்தித்ததையும், தத்துவ தரிசிகளான ரிஷிகள், இராமபிரான் தண்டகாரணியத்திற்கு எழுந்தருளினபோது பெருமாளுடைய வடிவழிகல் ஈடுபட்டு மங்களாசாஸனஞ் செய்ததையும், ஈச்வரனே தமக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்திருக்கிறனென்று அறிந்திருந்தும் ஸ்ரீவஸு தேவரும் தேவகியும் கம்ஸனிடத்திலச்சத்தாலே 'சங்க சக்தாரியாயிருக்கிற இந்த வடிவத்தை மறைக்கவேணும்' என்று சொன்னதையும் போல்வதாகும். இப்புடிச்சொல்வதற்குக் காரணம், அவ்வஸ்துவிலுள்ள ஆதராதி சயமாம்.

'தான் ஈச்வரனால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறவன்' என்றும், 'ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கிறவன்' என்றும் இப்படி தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் உள்ளபடி உணர்ந்திருக்கிற இவர்கள் அதற்குமாறாக இப்படி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோ? எனில்; கரும சம்பந்தத்தினால் ஊண்டாகும் விபரீதஞானமே விடத்தக்கது; பரம்பொருளினுடைய விலக்ஷணமான தன்மை

யைக்கண்டு வரும் இந்தவிபரீத ஞானம் உள்ளவளவு மிருக்கக்கூடியதொன்றாகையால், இது ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதேயாம் அன்றியும், தலைவனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்குதல் அடியவனுக்குக் கடமையாகுமாதலால், தன்னுடைய நன்மையை நாடாமல் எம்பெருமானை மங்களாசாஸனஞ் செய்தல், அடியவனுக்கு முறைமையே யென்க.

“ மங்களாசாசனத்தின் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள், தங்களார்வத்தளவு தானன்றிப்—பொங்கும், பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான், பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர் ” என்ற ஆன்றோரருளிச் செயலின்படி, விட்டுசித்தரென்னும் ஆழ்வார் மற்றை வாழ்வார்களைப்போல எம்பெருமானை ரக்ஷமாக்கப்பற்றித் தம்முடைய வாழ்க்கையைப்பெற நினையாமல் எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்து ‘ பெருமானுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ! ’ என்று அஞ்சி ரைக்க தேடுகின்ற பரமபக்தராய், மற்றையாழ்வார்களின் காட்டிலும் பெருமையை யுடையவரானபடியினால் பேரியாழ்வார் என்னுந் திருநாமம் பெற்றார் என்ற வைபவமும் இங்கு அறியற்பாலதாம்.

அன்றிவ்வுலகமளந்த வரலாறு:—மஹாபலியென்னும் அஸூர ராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன்முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களையுத்தன் வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமலைச்சரண மடைந்துவேண்ட, அப்பெருமான் குள்ளவடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு ஆந்தமாவலியினிடஞ் சென்று தன் காலடியால் மூவடிமண் வேண்டி அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமகை ஆகாயத்தை அளாவிலாந்து ஓரடியார் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலையைவைத்து அவனைப்பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன் என்பதாம். இவ்வரலாற்றால், கொடியவரை அடக்குதற்கு வேண்டியதந்திரம் வல்லவென்றவாறு.

உலகளந்தருளினபோது அமரர்கள் தங்கள்பிரயோஜனத்தைப்பெற்று அவ்வளவோடே மீண்டனரேயன்றி, ‘ இம் மெல்லடிகளைக் கொண்டு காடு மோடையும் அளக்கப்பண்ணினோமே ! ’ என்று வயிமெறிந்து அத்திருவடிகட்குக் காப்பிட்டார் ஆருமில்லை என்கிற குறைதீர இப்போது இவ்வாயர் மாதர் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகின்றனரென்க. இவ்வுலகம் என்ற சொல்லாற்றலால் மென்மை பொருந்திய திருக்கைகளையுடைய பிராட்டிமாரும் பிடிக்கக்கூடப்பட புஷ்ப ஹாஸனுகுமாரமான திருவடி எங்கே ! * உடையுங்கடியனவூன்று வெம்பரற்களுடைக்கடியவெங்குளிடங்கள் எங்கே ! என்றவாறுதோற்றும். அளந்தாய் !—‘ அளந்தான் ’ என்பதன் ஈறுதிரிந்தவிளி. போற்றி, வாழி, பல்லாண்டு இவை ஒரு பொருட்சொற்கள். அடி போற்றி—* தாளாலுலகம்ளந்த அசுவதீரவேணும் என்றபடி.

தென்னிலங்கைசெற்ற வரலாறு பன்னிரண்டாம் பாட்டினுரையில் விரியும்.

சக்ட முதைத்த வரலாறு:—நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒருவண்டியின் சீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிற்பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன், ஒருகால் அச்ச

கடத்திற்கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அணுரனெருவன் வந்து ஆவேசித்துத் தன் மேலேவிழுந்து தன்னைக்கொல்லமுயன்றதை அறிந்து, பாலுக்கு அழுகிற பாவுணியிலே தன்சிறியதிருவடிகளைமேலேதுக்க உதைத்தருள, அவ்வுதைப்பட்ட மாதிரித்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டும் கீழே விழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்த தென்பதாம்.

பொன்ற—பொடி பொடியாம்படி என்றபடி, சகடம்—வடசொல் விகாரம். புகழ்—பெற்றதாயுங்கூட உதவப்பெறாத மையத்தில் தன்வலியையே கொண்டு தன்னைக்காத்மையால் வந்தகீர்த்தி; “ஈடும் வலியுமுடைய இந்நம்பி பிறந்த எழுதிங்களில், ஏடலர் கண்ணியினுனைவளர்த்தி யெழுனை ரீராடப்போனேன், சேடன் திருமறுமார்பன்கிடந்து திருவடியால் மலைபோல், ஒடுஞ்சகடத்தைச்சாடியபின்னை உரப்புவதஞ்சுவனே” என்ற பெரியதிருமொழிப்பாசரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கதாம்.

கன்று குணிலா வேறிந்த வரலாறு:—கம்ஸனாலேவப்பட்ட சுபித்தாணுரன் விளாவின் வடிவமாய்க் கண்ணன் தன்கீழ்வரும் பொழுது மேல்விழுந்து கொல்லதாக எண்ணிவந்து நிற்க, அஃதறிந்த கண்ணபிரான், அவ்வாறே தன்னைக்கொல்லும்பொருட்டுக் கண்ணின்வடிவங் கொண்டுவந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் இறந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்தன ரென்பதாம்.

முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவதுபோல் துஷ்டரைக்கொண்டே துஷ்டரைக்களையும் வல்லமை இவ்வரலாற்றினால் விளங்குமாறுகாண்க. **குணில்—**எறிகருவி. கன்றைக்குணிலாகக் கொண்டெறிந்தது திருக்கையாயிருக்க, அதற்குப்போற்றி யென்னுதே, “கழல் போற்றி” என்றது சேருமாறென்? எனில்; (ஆறுயிரப்படி.) “விளாவை இலக்காகக் குறித்துக்கன்றை எறிகருவியாகக் கொண்டு எறிவதாக இச்சித்து நடந்தபோது குஞ்சித்த திருவடிகளில் வீரக் கழலையும் அகவாயிற் சிவப்பையுங்கண்டு காப்பிடுகிறார்கள்.” “[அடிபோற்றி!—கழல்போற்றி.] நீட்டின திருவடிகளுக்கும் குஞ்சித்த திருவடிகளுக்கும் சூழ்ந்திருந்து பரிவாரைப் போலே பரிகிறார்கள்.”

கன்றுதுடையாவேடித்த வரலாறு:—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களை லாருங்கூடி மழையின் பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்த சோற்றைக் கண்ணபிரான் ஒருகால் அவ்விந்திரனுக்கு இடாதபடியிலக் கிக்கோவர்த்தன மலைக்கு இடச்சொல்லித்தானே ஒரு தேவதா ரூபிங்கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தகம் முதலியபல மேகங்களை ஏவிக் கண்ணன் விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகட்டும் பசுக்கட்டும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் நீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை எடுத்துக்குடையாகப்பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையறுசிறி துமின்றிக் காத்தருளின மென்பதாம்.

இந்திரன் மேகங்களை ஏவிமழைபெய்வித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள சரா சரங்களனைத்துக்கும் பெருத்த தீங்கை உண்டிபண்ணப்புகுத்ததற்குக் கண்ண பிரான் சிற்றமுற்று அவ்விரந்திரன் தலையை அறுத்தெறிய வல்லமை பெற்றிருந்த போதிலும், அப்பிரான் அவன் திறத்து இறையுஞ் சிற்றங்கொள்ளாமல், ‘நம்மி டத்தில் ஆதகூல்யமுடைய இந்திரனுக்கு இக்குற்றம் ப்ராமாதிகமாத வந்த தன்றோ, பெரும்பசியார் பிறந்தகோபத்தினால் இப்போது தீங்கிழைக்க ஒருப் பட்டானேனும் சிறிதுபோது சென்றவாறே தானே ஒழிவன் ; இவனுடைய உணவைக் கொள்ளுகொண்ட நாம் உயிரையுங்கொள்ளை கொள்ளக் கடவேமாம் லோம்’ எனப் பேரருள் பாராட்டி, அடியாரை மலையெடுத்துக்காத்த குணத்திற் குப் பல்லாண்டுபாடுகின்றனர்.

“வென்றுபகை கெடுக்கும்” என்ற அடைமொழி வேலுக்கு இயையும். தச ரதசக்கரவர்த்தியும் வில்பிடித்து, அவனுடைய பரிகரமும் வில்பிடித்து, அவனு டைய பிள்ளைகளும் வில்பிடித்ததுபோல, ஸ்ரீநந்தகோபரும் இடையறும் பிள்ளை களும் வேல்பிடித்துத்திரிவர் என்ப. “கூர்வேற்கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன்” என்று நந்தகோபர் வேல்பிடித்தபடி சொல்லிற்று. “வேலைப்பிடித்தெண்ணைமார்க ள்” [நாச்சியார் திருமொழி, ௩-௩.] என்று இடையர்வேல் பிடிக்கும்படி சொல் லிற்று. இங்கு “நினைகையில் வேல்போற்றி” என்று பிள்ளை வேல்பிடிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

[வேல் போற்றி.] வெறுங்கையைக் கண்டாலும் போற்றி! என்னுமவர் கள், வேல்பிடித்த அழகைக்கண்டால் ‘போற்றி!’ என்னுதொழிவரோ?

ஆறுபிரப்படி:—“அடிபோற்றி, திறல்போற்றி, புகழ்போற்றி, கழல் போற்றி, குணம்போற்றி, வேல்போற்றி! என்று இவர்கள் நாக்குக்கு இடம் ஷட்ரஸமிருக்கிறபடி.”

“பறைகொள்வான் இன்றுயாம் வந்தோம்” என்றது—* எற்றைக்குமே மேற்பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு உற்றோமேயாய் உனக்கே நாமாட்செய்ய வந் தோம் என்றபடி.

யாம் வந்தோம் இரங்கு என்றசொல்லாற்றலால், பாகதஸ்வீகாரமே ஸ்வ ரூபாது ரூபமென்றும், ஸ்வகதஸ்வீகாரம் ஸ்வரூபவிருத்தமென்றும் துணிந்திருக் கின்ற அடியோங்கள் உன்வரவை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியவர்க ளாயினும், ஆற்றாமையின் மிகுதியால் அங்ஙனமிருக்க வல்லமையற்று வந்து விட்டோம், இக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென வேண்டுகின்றமை தோற்றும்.

இன்று + யாம், இன்றியாம்; “யவ்வரின், இய்யாம்” என்பது நன்னூல். (உச)

ஒருத்தி மகனாய் பிறந்தோ ரிரவில்
ஒருத்தி மகன யொளித்து வளரத்
தரிக்கிலா னாகித்தான் தீங்கு நினைந்த
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில்

நெருப்பென்ன நின்ற நெமோலே யுன்னை
அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதி யாசில்
திருத்தக்க செல்வமுஞ் சேவகமும் யாம்பாடி
வருத்தமுந் தீர்த்து மகிழ்ந்தேலோ ரோம்பாவாய்.

(உரு)

ஒருத்தி-தேவகிப்பிராட்டியாகி ஒருத்திக்கு
மகன் ஆய் - பிள்ளையாக

பிறந்து - அவதரித்து

ஓர் இரவில் - (அவதாரகாலமாகிய அந்த)

ஒரு ராத்திரியில் (திருவாய்ப்பாடியில்
நந்தகோபர் திருமாளிகையில் வந்து

[சேர்ந்து,]

ஒருத்தி - யசோதைப்பிராட்டியாகி ஒருத்

[தியிலுடைய

மகன் ஆய் - பிள்ளையாக

ஒளித்து வளர - ஏகாந்தமாக வளருங்காலத்

[தில்

தான் - தான் [-கம்ஸன்]

தரிக்கிலான் ஆகி - (அங்ஙனம் வளர்வதைப்)

[பொறுதவனும்]

சிங்கு நினைந்த - (இவனை எப்படியாகிலும்

கொல்லவேணும் என்று) திங்கைநினைந்த

கஞ்சன் - கம்ஸனுடைய

கருத்தை - எண்ணத்தை

பிழைப்பித்து - வீணாக்கி

வயிற்றில் - (அக்ஞஞ்ஞடைய) வயிற்றில்

நெருப்பு என்ன நின்ற - 'நெருப்பு' என்னும்

[படி நின்ற

நெடு மாலே - ஸர்வாதிகளை எம்பெரு

[மானே!

உன்னை - உன்னிடத்தில்

அருத்தித்து வந்தோம் - (புருஷார்த்தத்தை)

[யாசியா நின்றகொண்டு வந்தோம்,

பறை தருதி ஆகில் - எங்களுடைய மகோ

[ரத்தத்தை நிறைவேற்றித்தருவாயாகில்

திரு தக்க செல்வமும் - பிராட்டி விரும்பத்

[தக்க ஸம்பத்தையும்

சேவகமும் - வீர்யத்தையும்

யாம்பாடி - நாங்கன்பாடி

வருத்தமும் தீர்த்து - (உன்னைப்பிரிந்துபடு

[கிற) துயரம் நீங்கி

மகிழ்த்து - மகிழ்ந்திடுவோம்;

எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை :—கீழ்ப்பாட்டில் மங்களாசாஸனம் பண்ணினை பெண்களேநோக்
கக் கண்ணிரான், 'பெண்கான்! நம்முடைய வெற்றிக்குப் பல்லாண்டுபாடுரை
உங்களுக்கு ஜம்வலித்தம்; இதுகிடக்க; நீங்கள் இக்குளிரிலே உங்களுடைய
பேணுமல் வருத்திவந்தீர்களே! உங்களுடைய நெஞ்சிலோடுகிறது வெறும்
பறையேயோ? மற்றேதேனுமுண்டோ?' எனவினவ; அதுகேட்ட பெண்
கள், 'பிரானே! உன்னுடைய குணங்களை நாங்கள் பாடிக்கொண்டு வருகை
யாலே ஒரு வருத்தமும்படாமல் சுகமாகவந்தோம்; பறை என்று ஒரு வ்யா
ஜத்தைபிட்டு நாங்கள் உன்னையேகான்! பெற்றினையாநின்றோம்' என்று விடை
கூறுவதாய்ச்செல்லும் பாசரம், இது.

அரிய தொழில்களையும் எளிதாகச் செய்துமுடித்தவுனக்கு எங்கள் வேண்டு
கோளைத் தலைக்கட்டித்தருவது மிகவுமெளியதே என்னுங் கருத்துப்படக் கண்ண
பிரானே விளிக்கின்றனர், முன் ஐந்தடிசுளால். [ஒருத்திமகனாய் இத்தியாதி.]
இங்கு உணரவேண்டிய வரலாறு :—கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாகிய தேவ
சியை வஸுதேவர்க்கு விவாஹஞ்செய்வித்து அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவனை
வஸுதேவர் மாளிகையிற்கொண்டு விடுகைக்காகத் தேரேற்றிக்கொண்டு, தான்
தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்துடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரைநடத்திக்
கொண்டு வரும்போது, ஆகாயத்தில், 'அறிவுகேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு
பூண்டிருக்கின்றியோ, அத்தேவகியின் எட்டாலது காப்பும் உன்னைக் கொல்

லப்போகிறது' என்றொரு அசரீரிவாக்குப் பிறக்க, அதனைக்கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் திடுக்கிட்டு, 'இனி நாம் தப்ப வழியாது?' என்று யோசித்து, 'இவன் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளுடைய எட்டாவதுபிள்ளை கம்மைக் கொல்லப் போகிறது, இப்போதே இவனைக் கொன்றுவிடுவோம்' என்றறுதியிட்டுக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொலைசெய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப் பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பாக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரோபிடிவாதமாய் நிற்க, பின்பு வஸுதேவர் 'அப்பா! உனக்கு இவன்கையால் சாவு இல்லை, இவளுடைய பிள்ளைகையினாலல்லவோ சாவுநேரிடப்போகிறது, இவனுக்குப் பிள்ளைபிறந்தவுடன் உன்னிடம் அப்பிள்ளைகளைக் கொடுத்தவிடுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு' என்று சொல்ல, கம்ஸன் அதை யுத்தமென்றுகொண்டு இத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான்; சிலநாள் கழிந்தபின் தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிள்ளைபெற்றாள்; வஸுதேவர் அப்பொழுதே அப்பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து விட, அவன் அதைக் காலைப்பிடித்துக் கல்மேல் அறைந்து கொன்றுவிட்டான்; ("மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத" என்றபடி) இம்மாதிரி ஆறுபிள்ளைகளைக் கொன்றான்; (இனி, ஏழாவதுகர்ப்பத்தின் வரலாறு:—) எம்பெருமானால் டிய மிக்கப்பட்டு யோகசித்திரை பெண்ப்படும் மாயை, நந்தகோபருடைய கோகுலத் திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியான ரோஹினியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறுமாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு, வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதிசேஷாம்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹினியின் வயிற்றிற் சேர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில், (ஏழாவது கருவாக) ஆறுமாஸமும் ரோஹினியின் கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறுமாஸமுமிருந்து பலராமன் பிறந்தனன். பிறகு திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கருப்பத்தில் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவதேவர்களின் கால்கிலங்கு இற்று முறிந்து விழ, அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக்கூடுமென்ற அச்சத்தினால், தாய்தந்தைவர் அத்தெய்வக் குழுவியின் அநுமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அது பிறங்க ஈராத் திரியிலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ரஹஸ்யமாகக்கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவர் மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப் பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட, அதுமுதற் கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையிற் கண்ணபிரான் அக்கோகுலத்திலேயே நந்தகோப குமாரனாய் யசோதைவளர்க்க வளர்த்தருளினன் என்பதாம்.

"தேவகி மகனுப்பிறந்து எசோதைமகனாய் ஒளித்துவளர" என்றமல், "ஒருத்தி மகனுப்பிறந்து...ஒருத்திமகனாய் ஒளித்துவளர" என்றது—அத் தேவகி யசோதைகளின் ஒப்புயர்வற்ற வைவ்வுண்மையை உளப்படுத்தியவாறு. 'தேவகி கண்ணனைப்பெற்ற பாக்கியவதி, எசோதை கண்ணனை வளர்த்தெடுத்த பாக்கியவதி' என்று உலகமடங்கலும் புகழும்படியான அவர்களது விறுபாட்டை, 'ஒருத்தி' என்ற சொல்நயத்தால் தோற்றுவிக்கிறபடி. ஒருத்தி—அத்விதியை என்றபடி.

ஆறாயிரப்படி:—“(ஒராவில்.) பிறந்த இடத்தில் ஓரிரவும் வலிக்கப் பெற்ற தில்லையிதே ஸம்ஸாரிகள்கீழ். நாய்க்குடலுக்கு நறுநெய் தொங்காதாப் போலே ஸம்ஸாரிகள் தன்மை கர்ப்பக்குருணத்தில் ஓரிரத்தங்கவொட்டிற்றில்லை.” என்று. இங்கு, “வாவவ-ஒரரிததெஹாநா-வண்ணுளாய-உரொஹகடி. வரீ-வண்ணுநஹக்யாணா-ஸ-நா-வ்யூத உரொஹகடி.” என்ற ச்லோகம் நினைக்கத்தக்கது. நறுநெய்கலந்த சோற்றை நாய்க்கு இட்டால் அச்சோற்றை நாய் கக்கி உயி முடிவென்பது பிரசித்தம்.

கண்ணபிரான் யசோதையினிடத்து வளர்ந்தவளவையேகொண்டு அவனை அவனதுமகனாகக் கூறுதல் பொருந்துமோ? எனின்; அழுது முலைப்பால் குடித்த இடமே பிறந்தவிடமாதலாலும், கண்ணபிரான் அழுது முலைப்பால் குடித்ததெல்லாம் யசோதையிடத்தே யாதலாலும், திருப்பரதிஷ்டை பண்ணின வாகளிற் காட்டிலும் ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணினவர்களே முக்கியராதலாலும் கண்ணபிரான் யசோதைக்கே மகனாவனென்க.

ஒளித்துவளர = பிறந்தவிடத்தில் ப்ரகாசமாக இருக்கவொண்ணாதப்போலவே, வந்து சேர்ந்தவிடத்திலும் கிஷ்க்ருஷ்டிகளான பூதநாதிகளுக்கு அஞ்சி ஒளித்து வளர்ந்தபடி. “வானிடைத் தெய்வங்கள் காண, அந்தியம்போது அங்கு தில்லை” என்று அறுகூலர் கண்ணிலும் படவொண்ணாதபடி அடக்குமவர் கள் ப்ரதிகூலர்கண்ணில் படவொட்டிவர்களோ? “அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றமு மென்னொருபிர் ஆன்பின்போகேல்” “கண்ணீர் நானத் தொட்டுக் கன்பின்பின் போகேல் கோலஞ்செய் திங்கேயிரு” இதனியாதி.

நரிக்கிலாணி = நாரதாதிகள் கம்ஸனிடத்துச்சென்று ‘உன்னுடைய சத் துரு திருவாய்ப்பாடியிலே வளராதின்றான்’ என்ன, அவன் அதுகேட்டமாத் திரத்திலே, ‘நம் கண்வட்டத்தி வில்லையாகில் என்செய்தாலென்?’ என்றிராமல், ‘ச றரங்கபலத்தோடேகூடி ஐசவர்யத்திற்கு ஒருகுறையுமின்றியே இருந் தோமாகில் வந்தவன்று பொருந்தோம்’ என்று ஆறியிராமல் அப்பொழுதே தொடங்கித் தீங்குசெய்கைக்கு உறுப்பான பொறுமையைச் சொல்லுகிறது.

தீங்குநினைந்த = சகடம், கொக்கு, கன்று, கழுதை, குதிரை, கிளாமரம், குருந்தமரம் முதலிய பலவஸ்துக்களில் அசுரர்களை ஆவேசிக்கச்செய்தும், பூத னையை அனுப்பியும், விலகிழவுக்கென்று வரவழைத்துக் குவலயாபித்ததை எவியும், இப்படியாகக் கண்ணபிரானை நஷிவதற்குக் கஞ் செய்த தீங்குக்கு ஓர் வரையறை யில்லாமையுணர்ச்சு.

கருத்தைப் பிழைப்பித்து = எவ்வகையிலாவது கண்ணனை முடித்துவிட்டு, இறுதியில் மாதல ஸம்பந்தத்தைப்பிராட்டி ‘ஐயோ! என் மருமகன் இறந் தொழிந்தானே!’ என்று கண்ணீர்விட்டு அழுது துக்கம்பாவிக்கக் கடவோம்’ என்று நினைத்திருந்த கம்ஸனுடைய நினைவை அவனோடே முடியும்படி செய்தரு ளினனென்க. பிழைப்பித்தல் = பிழைமை உடையதாகச் செய்தல். பாழாக்கி என்பது தேர்ந்தபொருள்.

கஞ்சன்வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற நெமோலே = “ போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையர் தாழ்த்தான் பொருகிறற் கஞ்சன் கடியன், காப்பாருமில்லை கடல் வண்ண! உன்னைத் தனியே போயெங்குந்திரிதி ” “ என்செய்ய வென்னை வயிறுமறுக்கியு ஏது மோர்ச்சமில்லை. கஞ்சன்மனத்துக்கு உகப்பனவே செய் தாய் காயம்பூவண்ணங்கொண்டாய் ! ” “ வாழ்கில்லேன் வாசதேவா ! ” என்று— கண்ணபிரானுடைய சேஷ்டைகளை நினைந்து வயிறெறிந்துகூறும் பெண்டிரு டைய வயிற்றிலிருந்த நெருப்பையெல்லாம்வாரிக் கண்ணபிரான் கஞ்சன்வயிற் றில் எறிந்தனன்போலும், ஸூக்ருஷ்ணன் தேவகியின் வயிற்றிற்குப் பிள்ளையாக வும் கஞ்சன்வயிற்றிற்கு நெருப்பாகவு மிருப்பனென்க. நெமோலே! என்ற விளியிறைற்றலால்—இப்படி நாட்டிற்றிந்து படாதனபட்டுக் கஞ்சனைக் கொன் றது அடியாரிடத்துள்ள மிக்கவியாமோஹத்தினால் என்பது போதரும்.

இங்ஙனங் கண்ணபிரானை ஆய்ச்சிகள் ஸம்போதிக்க, அதுகேட்ட கண்ண பிரான், ‘ பெண்காள்! நீங்கள் சொல்லியபடி நான் கஞ்சன்வயிற்றில் நெருப் பென்ன நின்றது உண்டு; அதுகிடக்க; இப்போது நான் உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்?’ என்று கேட்க; மறுமொழி கூறுகின்றனர்;—‘ பிரானே! எங்களுக்கு நீ சிறந்துகாட்டவும் வேண்டா; வளர்ந்து காட்டவும் வேண்டா; கொன்று காட்டவும் வேண்டா; உன்னைக்காட்டினால் போதும்’ என்ற கருத் துப்படக் கூறுமாறுகாண்க, [உன்னை அருத்தித்துவந்தோம்.] “ என்னை யாக்கிக் கொண்டெனக்கேதன்னைத்தந்த கற்பகம் ” என்றபடி அடியார்க்கு நீ வேறென் றைக் கொடாதே உன்னையே கொடுக்குமவனானால், நாங்கள் உன்னையே வேண் டிவந்தோம். இவர்கள் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட கண்ணபிரான், ‘ பெண் காள்! “ பறைகொள்வான் இன்று யாம்வந்தோம் ” என்று ஒருகால் சொல்லு கிறீர்கள்; “ உன்னை யருத்தித்துவந்தோம் ” என்று ஒருகால் சொல்லுகிறீர்கள்; இஃது என்னே! பரஸ்பர விருத்தமாகப் பேசுகின்றீர்களே! ” என்று கேட்க; இவர்கள், மீண்டும் “ பறைதருதியாகில் ” என்கிறார்கள்; பறை என்னும் பதத் தின் பொருளைச் “ சிற்றஞ் சிறுகாலை ” என்ற பாட்டிலன்றோ இவர்கள் வெளி யிடுகின்றனர்—“ இற்றைப் பறைகொள்வானன்றுகான் ” இத்தபாதியால்.

“ தருதியாகில் ” என்ற சொல்லாற்றலால், சேதநனுடைய க்ருத்யமொன் றும் பலஸாதநமாகமாட்டாது; பரமசேதநனுடைய நினைவே பலஸாதநமென் னும் ஸத்தஸம்பரதாயார்த்தம் வெளிப்படையாம். (ஆறுபிரப்படி:—) “ இவன் எல்லாஞ் செய்தாலும், அவன் ‘ அல்லேன் ’ என்றவன்று ஸ்வதந்த்ரனை வீரோப் பிட வெண்ணாதே; ஆகையாலே ‘ தருதியாகில் ’ என்கிறார்கள். எத்தனையே னும் மேலானவர்களை எத்தனையேனும் தாழ்த்தவர்கள் ‘ திருவுள்ளமாகில் செய் தருளவேனும் ’ என்றிறே சொல்லுவது. ”

‘ பெண்காள்! உங்களுடைய கருத்தை அறிந்துகொண்டேன்; நீங்கள் வந்தபடிதான் என்? வருகிறபோது மிகவும் வருத்தமுற்றீர்களோ?’ என்று உபசரித்துக்கேட்க; ‘ பிரானே! உன்னுடைய ஐச்வரியத்தையும் ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் அடியோம் வாயாரப்பாடிக்கொண்டு வந்தோமாகையால் எம்க்கு ஒரு வருத்தமுமில்லை ’ என்கிறார்கள்.

“ மகிழ்ந்து ” என்ற வினையெச்சத்தை “ மகிழ்ந்துஇலோம் ” என்ற வினைமுற்றின் சிதைவாகக்கொண்டு பொருளுரைப்பது அரியவழியெனில், “.....சேவகமும் யாம்பாடி வருத்தமும் தீர்த்து மகிழ்ந்து, உன்னை அருத்தித்துவந்தோம் ” என்று அந்நவியித்துப் பொருள்கொள்க. ... (உரு)

மாலே மணிவண்ணு மார்கழி ராவோன்
மேலையார் செய்வனகள் வேண்வேன கேட்டியேல்
ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன
பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்சசன் னியமே
போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பா டையனவே
சாலப் பெரும்பறையே பல்லாண் டிசைப்பாரே
கோல விளக்கே கோடியே லிகானமே
ஆலி லிலையா யருளெலோ ரேம்பாவாய். (உசு)

மாலே - (அடியார்பக்கலில்) வியாபோஹ
[முடையவனே !

மணி வண்ணு - லீலமணிபோன்ற வடிவை
[உடையவனே !

ஆலின் இலையாய்-(ப்ரளயகாலத்தில்) ஆலந்
[தளிரில் பள்ளிகொள்பவனே !

மார்கழி ரீராவோன்-மார்கழி ரீராட்டத்திற்
[காக

மேலையார்-உத்தமபுருஷர்கள்

செய்வனகள்-அதுட்டிக்கும்புற நைமைகளில்
வேண்டுவன - வேண்டியவன்

கேட்டி எல்-கேட்கிறாயாகில், (அவற்றைச்
[சொல்லுகிறோம் ;)

ஞாலத்தை எல்லாம் - பூமியடங்கலும்
நடுங்க - நடுங்கும்படி

முரல்வன - ஒலிசெய்யக் கடவனவும்

பால் அன்ன வண்ணத்து- } பால்போன்ற
உன் பாஞ்சசன்னியமே } நிறமுடைய
போல்வன } தான் உன்னு
டைய பூநீபாஞ்சஜந்யத்தை ஒத்திருப்ப
[னவுமான

சங்கங்கள் - சங்கங்களையும்,
போய் பாடு } மிகவும் இடமுடைய
உடையன } னவும்

சால பெரு - மிகவும் பெரியனவுமான
பறை - பறைகளையும்

பல்லாண்டு இசைப்பார் - திருப்பல்லாண்டு
[பாடுமவர்களையும்

கோலம் விளக்கு - மங்களதிப்பங்களையும்

கொடி - த்வஜங்களையும்

விதானம் - மேற்கட்டிகளையும்
அருள் - ப்ராஸாதித்தருள்வேணும் ;

எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

குறிப்பு:—‘ பெண்கள் ! “ உன்னை யருத்தித்துவந்தோம் பறை தருதியாகில் ” என்றீர்கள் ; நம்முடைய ஸம்சுலேஷ ரஸத்திலே உத்ஸாஹமுடையவர்கள் வேறென்றை விரும்பக்கூடாமையாலே, அதென் சொன்னீர்களென்று அதிலே ஒருஸம்சயம் பிறவாநின்றது ; அதாகிறது ஏது ? அதற்கு மூலம் ஏது ? அதற்கு வேண்டுவன எவை ? அவற்றுக்கு ஸங்கல்ப எத்தனை ? இவற்றை விரியச் சொல்லுங்கள் ’ என்று கண்ணபிரான் நியமித்தருள, அதுக்கட்ட ஆய்ச்சிகள், ‘ பிரானே ! உன் முகவொளியை வெளியிலேகண்டு உன் திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு நோன்பை இடையர் ப்ரஸ் தாவிக்கையாலே உன்னோட்டைக் கலவிக்கு அது அவிருத்தமா யிருக்கின்றமையைக்கருதி இடையர்பக்கலில் நன்றி நினைவாலே அந்நோன்பிலே இழிந்தோம் ; அதற்கு, முன்னோர்கள் செய்தபொருவ தொன்றுண்டு ; அதற்கு வேண்டும் உபகரணங்களான அங்கங்களும் இவை ; அவற்றையும் தந்தருளவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளும் பாசாரம், இது.

இதற்கு முன்பெல்லாம் தாங்கள் அவனை ஆசைப்பட்டார்கள் அச்சுச் சொல்லி வந்த இவ்வாய்மாதர், இப்போது அவனைக் கண்டவாறே தங்களுடைய வ்யாமோஹம் மிகச் சிறிதென்னலாம்படியாய் அத்வேஷகோடியிற் சேர்க்கத்தக்கதாயிருந்தபடியையும், அவனுடைய வ்யாமோஹம் கடல்போலே எட்டப்போகாமல் பிச்ச ஒரு வடிவுகொண்டாற் போலிருந்தபடியையுங்கண்டு, நாயனே ! நாங்கள் வருமளவும் இத்தனைநாள் நீ பாடாற்றினபடி எங்ஙனே ? உன் வ்யாமோஹத்திற்கு நீ என்ன ஸமாதானம் சொல்லிவந்தாய்? எனவினவுகிற புடையிலே, மாலே ! என விளிக்கின்றனர். நாங்கள் முன்பெல்லாம் உன்னை “நாராயணன்” என்றும், “பையத்துயின்ற பரமன்” என்றும், “தேவாதி தேவன்” என்றுஞ்சொல்லி அளவிடவொண்ணாத மேன்மை உனக்கு உண்டென்று சொல்லிவந்தோம் ; இப்போது உன்னைக் கண்டவாறே உனக்கு மேன்மை ஆரோபிதகாரமென்றும், நீர் மையே பிரகிருதியென்றும் சிலையிட்டும் என்னுங்கருத்தும் இவ்விளியில் விளங்குமாறு காண்க.

“பெருமானுக்கு ப்ரதாநமான பூணத்தை ‘சாணுகதவத்ஸலர்’ என்று பூராமாயணத்துக்கு உள்ளீடாக சிலையிட்டாள் பிராட்டி ; அப்படியே க்ருஷ்ணனுக்கு ப்ரதாநகுணமாய் மஹாபாரதத்துக்கு உள்ளீடான ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தை ‘மாலே !’ என்கிற ஸம்பந்தியாலே வெளியிடுகிறார்கள் இடைப்பெண்கள்” என்ற ஆறுபிரவுரை யருளிச்செயல் இங்கு நோக்கத்தக்கது. “மாலாய்ப்பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மனாளை” என்ற நாச்சியார் திருமொழியுங்காண்க.

இவன் ஹிம்ஸகளுளும் விடவொண்ணாதவன் என்கிறார்கள் ‘மணிவண்ண !’ என்னும் விளியால். இங்ஙனம் விளிக்கக்கேட்ட கண்ணபிரான், ‘பெண்காள் ! “என்று மெனக்கணியாளை என்மணிவண்ணனை” என்று நம்மை எசோதை பலகாலும் மணிவண்ணனைப்பதுண்டு ; ஆனபின்பு நான் தாய்க்கு மணிவண்ண னித்தனையன்றோ ? * மணிமாமை குறையில்லாதே “அழகியாரிவ்வுலகு மூன்றுக்கும்” எனப்பட்ட உங்கள் வடிவுக்குத் தக்க வடிவு என்னால் படைக்கப்போமோ ? இத்தனை மிகை நம்மைச் சொல்லுகிறதென் ? வந்த காரியத்தைச் சொல்லுங்கள். என்ன ; “மார்கழி நீராடுவான்” என்று தொடங்கி வந்த காரியத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

இவர்கள் “மார்கழி நீராடுவான்” என்றவுடனே, கண்ணபிரான் மேன்மேலும் இவர்கள் வாயைக்கிளப்பி வார்த்தை கேட்கவிரும்பி, ‘மார்கழியாவதென் ? நீராட்டமாவதென் ? இது யாச்செய்யுங்காரியம் ? அப்ரவீத்தமான தொன்றைச் சொல்லா நின்றீர்களே !’ என்ன ; அதுகேட்ட இவர்கள் “படிபடிவா அரி ஸ்ரேஷ்டம் தத்பெவெதரொஹம்” “யசிஷ்டவஃ யஃ ப்ராணஸு” இத்யாதிகளை நெஞ்சிற்கொண்டு, ‘சிஷ்டாநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமன்றோ ? இந்நோன்பு சிஷ்டாநுஷ்டாந விர்த்தமன்றோ ?’ என்கிறார்கள்.

ஆறுபிரப்படி :— “யாதொன்றை யாதொன்றைச் ச்ரேஷ்டர்கள் ஆசரித்தார்கள், யாதொரு அளவு செய்தார்கள், அவ்வளவு லோகம் அதுவர்த்திக்கும்” என்று சிஷ்டாசாரமே ஸ்திரப்ரமாணமென்று தேர்த்தட்டிலே நின்றமீசான்னை நீ

எங்களைக் கண்டவாதே மறந்தாயோ? சாஸ்த்ரம் விதித்ததெயானதும் சிஷ்டா நஷ்டாந மில்லாதவிடத்தில்தவிரக் கண்டறியாயோ?”

இங்ஙன் இவர்கள் சிஷ்டாநஷ்டாநத்தை எடுத்துக் கூறியவாதே, அவன், ‘பெண்கள்! லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக அவர்கள் அநபேக்ஷிதங்களை யுஞ் செய் யாதித்பர்; அவர்கள் செய்யுமானபாலே அவையெல்லாம் செய்யப்போகாதே’ என்ன; “வேண்டிவன கேட்டியேல்” என்றொருவர். அவர்கள் செய்து போருமவற்றில் இப்போது அதிகரித்த காரியத்திற்கு அபேக்ஷிதமுமாய் ஸ்வரு பத்திற்கு அவிருத்தமுமா யிருக்குமவற்றைக் கேட்கிறாயாகல் என்றபடி.

அவன் முன்னின்று கோரிநிகச்செய்தே “கேட்டியேல்” என்பானென்? எனில்; அவன் பஞ்சலக்ஷப் குடிப்பெண்களினுடையவும் கண்ணிலும் முகையிலும் வடிவிலும் இடையிலும் துவக்குண்டு அந்யபரான யிருத்தமையாலே தட்டி யுணர்த்துகிறபடி.

“ஞாலத்தை எல்லாம்” என்றது “ஞாலமெல்லாம்” என்றபடி; உருப மயக்கம். அன்றேல், “நடுங்க” என்னும் வினையெச்சத்திற்குப் பிறவினைப் பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

“போய்ப் பாடுடையன” என்பதைச் சங்கங்களுக்கு அடைமொழியாக் கி, “மிகவும் புகழையுடையன” என்று பொருளுரைத்தலு மொக்கும்; “சங்க ளையா! உன்செல்வம் சாலவழியேதே” “உன்பது சொல்லில் உலகனாத்தான் வாயமுதம், கண்படைகொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே” “மதுகுதன் வாயமுதம் பன்னாளுமுன்கின்றாய்” என்ற நாச்சியார் திருமொழிகளை அநுஸந்திச்சு.

திருப்பள்ளி யெழுச்சிக்குச் சங்குகள் வேண்டும்; புறப்பாட்டுக்குப் பறை வேண்டும்; பறை கொட்டிக்கொண்டு புறப்படும்போது இதிரே நின்று திருப் பல்லாண்டிபாட அரையர் வேண்டும்; பாடுவார எங்கள் முகத்திலே விழித்து நாங்கள் அவர்கள் முகத்திலே விழித்துக் கொண்டு போம்படி மங்களதீபம் வேண் டும்; நெடுந்தூரத்திலேயே எங்கள் திரைக்கண்டு சிலர் வாழும்படி முன்னே யிடித்துக்கொண்டு போவதற்குக் கொடியேண்டும்; புறப்பட்டிப் போம்போது பணி தலைமேல் விழாதபடி காக்க ஒரு மேற்கட்டி வேண்டும்? ஆகிய இவ்வு பகரணங்கனையெல்லாம் தீ தத்தருளவேணு மென்றார்கள்.

இதுகேட்ட கண்ணபிரான், ‘பெண்கள்! இவ்வளவு பொருள்களை நான் எங்ஙனே சேமித்துத் தரவல்லேன்? இஃது எனக்கு மிகவும் அரிய காரியமாயிற் றே!’ என்ன; உன்னுடைய சிறிய வயிற்றிலே பெரியலோகங்களைல்லாவற்றை யும் வைத்து ஒரு ஆலந்தனிரிசில் கிடந்து அகடி தங்களைச் செய்யவல்ல உனக்குக் கூட அரியதொன்றுண்டே? என்னுங் கருத்துப்பட “ஆனிலிலையாய்!” என விளிக்கின்றனர்.

ஆறுயிரப்படி :—“[அருள்] சக்தியிராமையில்லை; வேண்டியிராதொழி வில் செய்யலாவதில்லை; தரில் அரியதில்லை; தாராதொழியில் வளைப்பிட வொண்ணாது.” (உக.)

கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா வுன்றன்னைப்
பாடிப் பறைகொண்டு யாம்பெறு சம்மானம்
நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாகச்
சூடகமே தோள்வளையே தோடே சேவிப்பூவே
பாடகமே யென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம்
ஆடை யுடுப்போ மதன்பின்னே பாற்சோறு
மூடநெய் பெய்து முழங்கை வழிவாரக்
கூடி யிருந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(உள)

கூடாரை - தன் அடிபணியாதவர்களை

வெல்லும் சீர் - வெல்லுகின்ற குணங்களை

[யுடைய

கோவிந்தா - கண்ணபிரானே !

உன் தன்னை - உன்னை

பாடி - (வாயாரப்) பாடி

பறை கொண்டு - (உன்னிடத்து யாம் வேண்

[டுகின்ற) பறைபைப்பெற்று

யாம் பெறு } (பின்னும்) நாங்கள் பெறும்

சம்மானம் } படியான ஸம்மானமாவது:—

நாடு புகழும் } நாட்டார் புகழும்படி
பரிசினால் } யாக

சூடகம் - (கையிலணியும் ஆபரணமான)

[சூடகங்களும்,

தோள் வளை - தோள்வளைகளும்

தோடு - (காதுக்கிடும் ஆபரணமான) தோடும்

சேவிப்பூ - சுண்ணப்பூவும்

பாடகம் - பாடகர்களும்

என்றனைய } என்று சொல்லப்படும்
பல்கலனும் } இவ்வாபரணங்கள்போன்ற
மற்றும் பல ஆபரணங்க
ளும் (உன்னாலும் நப்பின்
னைப் பிராட்டியினாலும் பூட்டப்பட,)
யாம் நன்றாக அணிவோம்—;

உடுப்போம் - (நீ உடுத்த) உடுத்துக்கொள்
[வோம் ;

அதன் பின்னே - அதற்குப்பின்பு,
பால் சோறு - பாற்சோறுளது [கூட்டாந்ம்]
மூட - மறையும்படியாக
நெய் பெய்து - நெய் பரிமாறி

முழங்கை வழிவார - முழங்கையால் வழி
[யும்படியாக (உண்டு)

கூடி இருந்து - (நீயும் நாங்களுமாகக்) கூடி
[யிருந்து

குளிர்ந்து - குளிரவேணும் ;

எல்லா எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை :—கீழ்ப்பாட்டிற் சங்குகளையும் பறைகளையும் பல்லாண்டுகைப்
பாரையும் கோலவிளக்கையும் கொடியையும் விதானத்தையும் அருளவேண்டு
மென்று அபேக்ஷித்த ஆயர்மாதரை நோக்கிக் கண்ணபிரான், “பெண்காள் ! நம்
மோடு ஒத்த சுச்வரனொருவ னுண்டாகிலன்றோ நம் பாஞ்சஜந்யத்தோடு ஒத்த
தொரு சங்கு உண்டாவது ; அன்றியும் ‘சங்கங்கள்’ என்று பலசங்குகள் வேணு
மென்னு நின்றீர்கள் ; ஒன்றரை தேடினோமாகிலும் பாஞ்ச ஜந்யத்தோடொத்த
பலசங்குகள் கிடையாவே ; நம் பாஞ்ச ஜந்யத்தையும், * புள்ளரையன் கோயில்
வெள்ளை விளிசங்கையும், * ஆதிரையினம் மீளச்சுருதித்த சங்கத்தையும் தருக
றேன், கொள்ளுங்கள் ; இனி, ‘பறை’ என்றீர்களாகில் நாம் உலகளந்தபோது
ஜாம்பவான் நம் ஜயம் சாற்றின பறையைத் தருகிறேன் ; ‘பெரும்பறை’ என்
தீர்களாகில், நாம் இலங்கை பாழாளாகப்படை பொருதபோது நம் ஜயஞ்சாற்
றினதொரு பறையுண்டு ; அதனைத் தருகிறேன் ; அதற்கு மேல் ‘சாலப்பெரும்
பறை’ என்றீர்களாகில், மிகவும் பெரிதான பறையாவது—நாம் * பாரோர்க

எல்லாம் மசிழப் பறைததற்கக் குடாடுகிறபோது நம் அரையிலே கட்டியா டிண்தொகு பறையுண்டு ; அதனைத் தருகிறேன், கொள்ளுங்கள் ; பல்லாண்டு பாடுகைக்கு உங்களுக்குப் பெரியாழ்வாருண்டு ; அவரைப்போலே ‘அடியோ மோடும் தின்னோடும் பிரிவின்றி ஆயிரம் பல்லாண்டு’ என்று உங்களுக்கும் நம்மை யுஞ்சேர்த்துக் காப்பிடுகையன்றியே “பொலிக் பொலிக் பொலிக்!” என்று உங்களுக்கே காப்பிடும் நம்மாழ்வாரையுங் கொண்டுபோங்கள் ; இனி, கோல விளக்குக்காக உபயங்காபரிகையான நப்பிண்ணையைக் கொள்ளுங்கள் ; அதற்கு மேல் கொடிவேணுமாகல் “கருளக்கொடியொன்றுடையீர்” என்று நீங்கள் சொல்லும் பெரியதிருவடியைக் கொண்டுபோங்கள் ; அதற்குமேல் விதானம் வேணுமாகல், நாம் முதலையில் நின்று இச்சேரிக்கு வரும்போது நம்மேல் மழைத்துளி விழாதபடி * தொடுத்து மேல்விதானமாய்வந்த நம் அனந்தனைக் கொண்டுபோங்கள் ; இவ்வளவேயன்றே நான் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டு வது” என

இதுகேட்ட பெண்கள், “பிரானே ! மார்கழி நீராடப்போம் போதைக்கு வேண்டியவை இவை ; நோன்பு நோற்றுத்தலைக் கட்டினபின்பு நாங்கள் உன்னி டத்தப் பெறவேண்டிய பல பஹுமானவிசேஷங்களுள் ; அவற்றையும் நாங்கள் பெற்று மகிழும்படி அருள்புரிய வேணுமென்று பார்த்திக்கும் பாசரம், இது.

“கூடாரை வெல்லுஞ் சீர்க்கோவிந்தா!” என்னும் விளி-கூடுமவர்கட்குத் தோற்று நிற்குமவனே ! என்ற கருத்தை உளப்படுத்தும். ஆசிரிதர் திருத்திலே எல்லாப்படிசளாலும் பரதந்தரனா யிருப்பவனே ! என்கை. ராமாவதாரத்தில் தன்னோடிகூடின ஸுகீரீவ மஹாராஜர்க்குப் பரவசப்பட்டு வழியல்லாவழியில் வானியை வதைசெய்தமையும், திருஷ்ணுவதாரத்தில் பாண்டவர்க்குப் பரவசப் பட்டுப் பொய்சொல்லியும் கபடங்கள்செய்தும் நூற்றுவரை முடித்தமையும் முத லானவை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும் ; இவையெல்லாம் ஆசிரிதர்க்குத் தோற் றுச்செய்யுஞ் செயல்களிறே. இப்போது இவர்கள் இங்ஙனே விளித்தற்குக் காரணமாயாதெனில் ; நீ எங்களுடைய மழலைச் சொற்களுக்குத்தோற்று, நாங் கள் வேண்டியபடியே பறைமுதலியவற்றை யெல்லாம் தந்தருளினவனல்லையோ? என்னுங்கருத்தைக் காட்டுதற்கென்க.

ஆறுபிரப்படி :—“[வெல்லுஞ்சீர்] எல்லாரையும் வெல்லுவது குணத் தாலே ; கூடுவாரை சிலத்தாலேவெல்லும் ; கூடாதாரை சேனாய்த்தாலே வெல் லும் ; ஸௌர்யம் அம்புக்கு இலக்காக்கும் ; சீலம் அழகுக்கு இலக்காக்கும் ; அம்புக்கு இலக்கானார்க்கு மருந்திட்டு ஆற்றலாம் ; சீலமும் அழகும் நின்று ஈராநிற்கும் ; [“சுர்கின்றகுணங்கள்” “தாமரைக்கண்கள் கொண்டர்தியாலோ”]. அம்பு தோல்புரையேபோம் ; அழகு உயிரிக்கொலையாக்கும்.”

கோவிந்தா !—“கூடமாட்டோம்” என்னும் அபினைதியில்லாத வளவே பன்றியே ‘கூடுவோம்’ என்னவழிபாத அசேதங்கனையும் காத்தருள்பவனே ! என்கை.

[உன்றனை இத்தியாதி.] இப்படிப்பட்ட உண்ண நாங்கள் நெடுநாள் துயர மெல்லார் தீரப் பாடி, அப்பாட்டினால் தோற்ற உன்னிடத்துப் பறையைப் பெற்று, மேலும் பெறவேண்டிய பரிசுகள் பல உள்; அவற்றையும் நீ குறையறப் பெறுவிக்க வேணுமென்கிறார்கள்.

நாபேகமும் பரிசினால் = நெடுநாளாக நாங்கள் எல்லாராலும் பட்ட அவமாரும் மறக்கும் படியாக, ‘ஆ! பெண்கள் கண்ணபிரானைக் குறித்து நோன்பு நோற்றுப் பேறுபெற்றபடி என்னே!’ என்று அனைவரும் கொண்டாடும்படி நீ எம்மை பஹுமானிக்க வேணுமென்றபடி.

பஹுமாநிக்கவேண்டியபடியைக் கூறுகின்றனர், சூடகமே என்று தொடங்கி.

பாடகம்—வாடிக்கூட மென்னும் வடசொற்சிதைவு. இன்னவை என்று எடுத்துக் கூறப்பட்ட இவ்வாபரணங்களையும் இவைபோல்வன மற்றும் பல ஆபரணங்களையும் நீ உன்கையால் எங்களுக்குப் பூட்ட, நாங்கள் அணிந்தோமாக வேணும்; அங்ஙனமே ஆடைகளையும் நீ உன்கையால் எங்களுக்கு உடுத்த, நாம் உடுத்தோமாக வேணுமென்கிறார்கள்.

[பாற் சோறு இத்தியாதி.] “வையத்து வாழ்வீர்கள்” என்ற பாட்டில் “நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்” என்று பிரதிஜ্ঞை பண்ணின இவர்கள் இன்று நோன்பு நோற்று முடிக்கையாலே உணவை வேண்டிகின்றன ரென்க. இன்றளவும் ஆய்ச்சிகள் உணவைத் தவிர்த்திருக்கின்றனரே! என்று கண்ண பிரானுனும் உண்ணாதிருந்தமையால் ஊரில் நெய்பால் அளவற்றுக் கிடக்குமாதலால் “பாற் சோறு முட நெய் பெய்து முழங்கை வழிவார” என்கிறார்கள்.

“கூடியிருந்து குளிர்ந்து” என்கையாலே, பசிதிருகைக்காக உண்ண வேண்டுகிற தன்று, பிரிந்து பட்ட துயரமெல்லாம் தீருமாறு எல்லாருங் கூடிக் களித்திருக்கை உத்தேசம் மென்பது போதரும்.

“குளிர்ந்து” என்ற வினையெச்சத்திற்குக் ‘குளிரவேணும்’ என்று பொருளுரைப்பது அரியவழி யெனின், “கூடியிருந்து குளிர்ந்து...பல்கலனும் யாமணிவோம் ஆடையுடுப்போம்” என இயைத்து வினையெச்சப் பொருளையே கொள்க. (உஎ)

கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்த் துண்போம்
அழிவோன்ற மில்லாத வாய்க்குலத்துன் றன்னைப்
பிறவி பேறுத்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்
குறைவோன்ற மில்லாத கோலிந்த வுன்றன்னோ
றேவேல் நமக்கிங் கோழிக்க வொழியா
தறியாத பிள்ளைகளோ மன்பினுவுன் றன்னைச்
சிவபே ரழைத்தனவுஞ் சீரியரு ளாதே
இறைவாந் தாராய் பறையேலோ ரேம்பாவாய்.

ருறை ஒன்றும் இவ்வாத கோவிந்தா;— உன் தன்னோடு உன்னோடு (எங்களுக்
யாம்-நாங்கள் உறவு) குண்டான உறவானது

கறவைகள் பின் பகக்களின் பின்னே இங்கு மெக்கு இங்கு உன்னாலும் எம்
சென்று போய் ஒழிக்க ஒழியாது மாறும் ஒழிக்க ஒழிய

கானம் சேர்ந்து-காலுசேர்ந்து மாட்டாது;

உண்போம்-சரீர போஷணமேபண்ணித் அறியாத பின்னேகளோம்-(லோகமரியாதை
திரியுமவர்களாயும், [ஒன்றும்) அறியாத சிறு பெண்களான
காங்கள்

அறிவு ஒன்றும்) சிறிதளவும் அறிவில் உன் தன்னை - உன்னை
இல்லாத) லாத அன்பினால் - பரிதியினாலே

ஆய் குலத்தில் - இடைக்குலத்தில் சிறு பேர் அழைத்தனவும்-சிறியபேராலே
உன் தன்னை - உன்னை [நாங்கள், அழைத்ததைக் குறித்தும்

பிறவி பெறும் தனை (ஸஜாதியனாகப்
பண்ணியம்) பெறுவதற்குத் தக்க
உடையோம்) புண்ணிய முடைய
வர்களாயு யிராநின்றோம்;
இறைவா-ஸ்வாமியானகண்ணபிரானே ! எவ் ஓர் எம் பாவாய்.—

குறிப்புரை:—“ மார்கழி நீராடுவான் ” என்று கோன்பைப் பரஸ்தாவித்து, அந்நோன்புக்கு உபகரணங்களான சங்குமுதவியவற்றையும், நோன்புதலைக்கட்டினபின்னர் அலங்கரித்துக் கொள்ளுதற்கு உபகரணமான ஆடை-ஆபரணங்களையும், பரிதி பரிவாஹமாகக் கூடித் குளிர்த்து பாற்சோறுண்கையையும் சிழிர்ந்து பாட்டாலும் அபேகித்த ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணாடிரான், “பெண்கள்! உங்களுடைய கருத்து இவ்வளவு என்று எனக்குத் தோற்றவில்லை; நீங்கள் இப்போது அபேகித்தவற்றையும், இன்னுஞ் சில அபேகித்தால் அவற்றையும் நான் தரவேண்டில் உங்களுடைய நிலைமையை அறிந்து தரவேண்டி யிராநின்றது; பேறு உங்களதான பின்பு நீங்களும் சிறிது முயற்சியுடையீர்களா யிருக்க வேண்டும்; அது குடலாக நீங்கள் அநுஷ்டித்த உபாய மேதேனு முண்டோ? ” என்று கேட்டருள், அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள், “ யிரானே ! எங்கள் நிலைமையை நீதான் நேரே கண்ணால் காண்கநிலையோ? அறிவினிகளான நாங்கள் எடுத்துக் கூறவேண்டும்படி நீ உணராத தொன்றுண்டோ? எங்கள் நிலைமையை நன்கு உணரா நின்ற நீ “ நீங்களுட்டித்த உபாய மேதேனுமுண்டோ? ” என வினவியது மிக அற்புதமா யிருந்த தீ ! ” என்று தங்கள் ஸ்வரூப நிருக்கும்படியை அறிவித்து, “ இவ்விடைப்பெண்கள் கேவலம் தயாவிஷய மென்று திருவுள்ளம் பற்றி நீ எங்கள் காரியம் செய்தருள வேணும் ” என்று விண்ணப்பஞ் செய்யும் பாசரம், இது.

கீழ், “ போற்றியாம் வந்தோம். ” “ செங்கண் சிறுச் சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ? ” “ உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் ” என்றிவை முதலான பாசரங்களினால் ஆய்ச்சிகள் தங்களுக்குள்ள ப்ராப்யருசியை வெளியிட்டனர்; அந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உடலாகத் தங்களுடைய ஆகிஞ்சநயத்தையும் அவனுடைய உபாயத்வத்தையும் வெளியிடுகின்றனர், இப்பாட்டில்.

இவர்கள்—கீழ் “யாம்வந்த காரிய மாராயந்தருள்” என்றவாறே அவ்விதி அந்நே ஆராயாமல் ‘இவர்கள் நெஞ்சில் ஸாதநாம்சமாய்க்கிடப்பன ஏதேனுஞ் சில உண்டோ?’ என்று ஆராயத் தொடங்க, அதை யறிந்த ஆய்ச்சிகள் ‘நாயனே! நின்னருளே புரிந்திருக்கிற எங்கள் பக்கலில் எடுத்துக் கழிக்கலாம் படியும் சில உபாயங்களுள் வென்றிருந்தாயோ? ‘இரங்கு’ என்றும் ‘அருள்’ என்றும் நாங்கள் அபேக்ஷித்த அருளுக்குப் ப்ரதிபந்தகமாக எங்கள் திறத்தில் ஸாதநாம்ச மொன்றுமில்லையென்று ஸர்வஜ்ஞனறிய அறிவிக்கிறார்கள்.

ஸாத்யோபாயங்களை ஒழித்து வித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கு மதிகாரிகளுக்குப் பேற்றுக்குக் கைம்முதலாயிருப்பதொரு நற்கரும மில்லையென்கையும், மேலும் யோக்யதை இல்லையென்கைக் காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷத்தை அநுஸந்திக்கையும், மூலஸூக்ருதமான ஈச்வரனுடைய குண பூர்த்தியை அநுஸந்திக்கையும், ஸம்பந்தத்தை உணருகையும், பூர்வாபராதங்களுக்குக் கூாமணம் பண்ணுகையும், உபாய பூதனான ஈச்வரன் பக்கலிலே உபேயத்தை அபேக்ஷிக்கையுமாகிற இவை ஆறும் அதிகார அங்கங்களாதலால் இப்பாட்டில் இவ்வாறும் வெளியிடப் படுகின்றன;

(க) முதலடியில்—பக்கங்களின்பின்னே போய்த்திரிந்து சரீரபோஷணம் பண்ணுமவர்களாயிரா நின்றோ மென்கையாலே தங்களிடத்தில் நற்கருமமொன்று மில்லாமையும்,

(உ) இரண்டாமடியில்—“அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து” என்கையாலே, மேலும் யோக்யதையில்கை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷ அநுஸந்தாநமும்,

(ஈ) நான்காமடியில்—“குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தா!” என்கையாலே மூலஸூக்ருதமான ஈச்வரனுடைய குணபூர்த்தியின் அநுஸந்தாநமும்,

(ஈ) ஐந்தாமடியில் “உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது” என்கையாலே ஸம்பந்தவுணர்ச்சியும்,

(ஊ) ஏழாமடியில்—“சீறியருளாதே” என்கையாலே பூர்வாபராதங்களுக்குக் கூாமணமும்,

(ஊ) எட்டாமடியில்—“இறைவா நீ தாராய்ப்பறை” என்கையாலே உபேயாபேஷையும் விளங்காநின்றமை காண்க.

ஸாங்கமாக வேதங்களை ஓதி, வேதப்பொருளை உணர்ந்து, விவரிதருமங்களை அனுட்டித்து, ப்ராப்ய விரோதியான ப்ராபராதியைப் பறக்கடித்து, அந்த ரங்க சுத்திபெற்று, இத்திரியங்களை வென்று, விஷயாந்தரங்களினின்றும் மீட்கப் பட்ட நெஞ்சை ஆத்மப்ரவணமாக்கி, ஆத்மயோக வித்திபெற்று, அந்தர்யாமி யளவுஞ்சென்று அவனுடைய ஸ்வருபாதிகளைச் சரவண மரங்கல்பண்ணி அர்ச்சுந ப்ரணமாதியூர்வகமான நிரந்தர த்யானத்தைப்பண்ணி இப்படி திரண்ட ஸு

ருத்தாலே ஈச்வரனைப் பெறுவதாக வேதாந்தங்களில் ஒதப்பட்டிருக்கின்றது ; இப்படிப்பட்ட ஈச்வரலாபத்திற்கு ஆதிகாரணமான அத்யயகம் குருகுலவாஸ ஸாபேஷமாயிருக்கும் ; அப்படிப்பட்ட அத்யயகத்தில் தங்களுக்கு அர்வயயில் லாண்மையை முதலடியால் கிளக்குகின்றனர் ; நாங்கள் கறவைகளின்பின்னே குரு குலவாஸம் பண்ணுகிறோ மென்கிறார்கள். பிறப்பிலும் அறிவிலும் ஆசாரத்தி லும் நிஹிதமான பசுக்களின்பின்னே திரிகின்ற எங்களுக்கு ஸாதஸம்பத்து எங் களே வாய்க்கப்படுகின்ற தென்றவாறு.

காணஞ்சேர்த்து என்ற சொல்லாற்றலால் ஷேத்ரவாஸ ரூபமான ஸூக்ருத மும் தங்களுக்கு கில்லாமையை வெளியிட்டவாறு தோற்றும் ; பசுக்களின்பின்னே போய்க் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலிய திருப்பதிகளில் தங்கினோ மல்லோம் ; வெறுங்காடுகளிலே தட்டித்திரிந்தோங்கா ணென்கிறார்கள். காணத் திற்கு ஒரு விசேஷணமு மிடாமையாலே, தண்டகாரணியம், நைமிசாரணியம் முதலிய பகவத்பிரமாந பாத்ரமான காடுகளல்ல வென்னுமிடம் தோற்றும். * எவ் வஞ்சிகை யுடைவேடர்கானிலிறே இவர்களுக்குக் குடியிருப்பு. அடியிடுவார் காலிலே அருவம் நெரிஞ்சிற் காடாதலால் ஸத்துக்கள் பயிலுமிடமன்றே.

இப்படி இவர்கள் ‘ஸத்துக்களின் அறுவர்த்தநமும் புண்யஷேத்ரவாஸமும் பெற்றிலோம்’ என்றதைக்கேட்ட கண்ணபிரான், ‘நீங்கள் இடைக்குலத்தவ ராகையாலே நீங்கள் பண்ணும் பசுஷணத்தை வர்ணதர்மாநுஷ்டாந கோடி யிலே கணக்கிடலாம் ; அதற்குமேலே, காட்டில் தங்குகையை வாநப்ரஸ்தாச்ரம தர்மமாகக்கொண்டு ஆச்ரம தர்மாநுஷ்டாந கோடியிலே கணக்கிடலாம் ; ஆசார்ய நியமநம்பெற்றுப் பசுக்களையேய்த்துக் காடுகளில் தங்குகையும் தர்மமாகவன்றோ சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது ; தபஸ்விகளான முனிவரும் காடுகளில் தங்கி யன்றோ தர்மங்களை ஆர்ஜிப்பது ; ஆகையாலே உங்களுடைய காரியம் கர்மயோ காநுஷ்டாநத்தில் கணக்கிடத்தக்கதன்றோ ?’ என்ன ; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள் “உண்போம்” என்ற ஒரு சொல்லாலே அவனுடைய வார்த்தைகளுக்கெல் லாம் மறுப்புக் கூறுகின்றனர்.

உண்போம்—வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாந புத்தியாலும், ஆசார்யார்த்தமாக வும், அத்ருஷ்டார்த்தமாகவும் நாங்கள் கறவைகள் பின்சென்று காணஞ்சேர்த்தோ மல்லோம் ; காய்க்லேசத்தைப் பிறப்பித்து அத்தாலே ஒரு புண்யம்பெறுதற் காகவுமல்ல ; வயிறு வளர்க்கைக்காகச்செய்த செயல்காண் அது என்றபடி.

“சேர்ந்து உண்போம்” என்ற சொல்லயத்தால், காட்டிற்கென்று புழுதி யும் வேர்வையும்போகக் குளித்து உண்பதில்லை யென்பது பெற்றப்பெடும் ; குளித்து உண்ணில் “ஹிதாஹித” [“குளித்து உண்ணவேண்டியது”] என்ற விதியை அறுவர்த்தத்தாக ஈச்வரன் ஒரு தர்மத்தை ஏறிடக்கூடுமிறே.

இன்னமும் “உண்போம்” என்ற சொற்போக்கால்—அருகிருந்தார் கையிலே ஒருபிடியிட்டு மறியோமென்றவாறுமாம். பிறர்க்கு ஒருபிடியிட்டு உண்ணில் அகிதியுஷை பண்ணினதாக ஒருதருமம் ஏறிட வழியுண்டாயிறே.

ஆய்ச்சிகள் இங்ஙனச் சொல்லக் கேட்ட கண்ணபிரான், ‘பெண்காள்! கழவைகள் பின் செல்வதனால் வருங் குற்றமென்? நான் *காலிப்பின்னே போவதில்லையோ? காடுவாழ் சாதிபுமாகப் பெற்றதில்லையோ?’ “ஆடி அமுதுசெய்” என்று தாய் வேண்டச் செய்தேயும் குளியாமல் *மந்திர விதியிற் பூசனைகளையும் விலக்கித் திரியா நின்றேனன்றோ? எனக்கு ஏதேனும் குற்றமுண்டாகாதின்றதோ?’ என்ன; அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள், ‘ஆ! ஆ!! நல்ல த்ருஷ்டார்த்த மெடுத்துக் கூறினே! இப்படிப்பட்ட பேச்சை மீண்டும் பேசாதே கொள், என்ன; அதற்குக் கண்ணபிரான், “கூலிதேவஜொலிசெஷெண லுக்ருவா பொருவிடி” [‘சிலர் செய்யத் தகாதவை செய்யினும் அவர்களுடைய தேஜோமலிமையினால் குற்றமற்றவராகின்றனர்’] என்ற சாஸ்திரத்தை நோக்கியன்றோ நீங்கள் என்னிடத்திற் குற்றம் கொள்ளா தொழிவது; அங்ஙனமே நீங்களும் மிகு ஞானச் செல்விகளாகையாலே *கழவைகள் பின்சென்று காணஞ்சேர்ந்து உண்கை உங்களுக்கு ஒரு குற்றமாகத் தலைக் கட்டாது; உங்களிடத்தில் ஞானமாகிற தேஜோ விசேஷமில்லையோ?’ என்ன; அறிவொன்று மில்லாத ஆய்க்குல மன்றோ எங்களதென் கிறார்கள்.

அதுகேட்ட கண்ணபிரான், ‘உங்களுக்குக் கர்மஜ்ஞாந பத்திகளொன்று மில்லை யென்கிறீர்கள்; ஆகில் பேற்றுக்கு அடியாக உங்களிடத்தில் உள்ளதென்?’ என்ன; “ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்கிறார்கள். ஸாக்ஷாத் புண்யத்தைப் பாலுஞ்சோறு மிட்டன்றோ நாங்கள் வளர்க்கிறோ மென்கை. எனவே, கீழ் தங்களிடத்தில் ஸூக்ருத மொன்று மில்லை யென்றது ஸாத்யஸூக்ருத மில்லையென்றபடியே யொழிய வித்தஸூக்ருதமுமில்லை யென்றபடியன்று; ஸாக்ஷாத் ஸூக்ருதமான க்ருஷ்ண பரமாத்மாவைத் தங்கள் குலத்திற் பெற்றமையால் வித்தஸூக்ருதத்திற்குக் குறையிலலையே. “பிறவி பெறுந்தனை” என்ற விடத்து, பிறவி என்ற சொல்-வார்த்தைப் பாடு; அதற்குத் தனியே ஒரு பொருளில்லையென்க. பெறுந்தனை புண்ணியம்—பெறுகைக்குத் தக்க பாக்கியம்.

“குறை வொன்றுமில்லாத கோவிந்தா!” என்றது—உனக்கொரு குறை யுண்டாகிலன்றோ எங்களுக்கொரு குறையுண்டாவது என்ற கருத்தைக் காட்டும். கோவிந்தா:—நித்யஸூரிகளுடைய ஒலக்கத்திலே அவாப்த ஸமஸ்த காமரூபிற்கு மிருப்பைத் தவிர்த்து இடைச்சேரியிற் பசு மேய்க்கப் பிறந்தது குறை வாளான எங்களை நிறைவாளராக்க வன்றோ வென்கை.

இங்ஙனே விளித்த ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான், ‘பெண்காள்! நீங்கள் உங்கள் பேற்றுக்கு உறுப்பாக என்னைக் குறைவொன்று மில்லாதவென்றீர்கள்; இது மெய்யே; குறை வொன்று மில்லாதார் ஸ்வதந்திரராயன்றோ உலகத்திலிருப்பது; நீங்கள் சொன்னதுதானே உங்களுடைய இழவுக்கு உறுப்பாயிற்று; நான் ஸ்வாதந்திரியத்தினால் ‘பேறு பெறுவிக்கமாட்டேன்’ என்றால் நீங்கள் செய்வதென்?’ என்ன; ‘ஆ! ஆ! உதாவீரரிடத்துச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தையையோ உறவினர் பக்கவிற் சொல்லுவது; உணக்கும் நமக்கும்

உள்ள உறவை மறந்தாயோ? உறவினர் பக்கலில் ஸ்வாதந்திரியம் ஜீவிக்க விரகூண்டோ? என்று ஆய்ச்சிகள் கூற, அது கேட்ட கண்ணபிரான், ‘இவ்வுறவைக் கொண்டோ நீங்கள் இங்ஙனம் சொல்லுவது; இவ்வுறவு எத்தனை நாளைக்கு நிற்குமென்று நினைக்கிறீர்கள்; ஒரு நீர்க்குட முடைத்தால் கழியவல்ல உறவல்லவோ இது’ என்ன; இவ்வுறவு ஒருவராலும் ஒழிக்க ஒழியா தென்கிரார்கள். குணியை விட்டுக் குணம் பிரிந்து நிற்கமாட்டாத வாறுபோல, இவ்வுறவு நம்மை விட்டுப் பிரித்தெடுக்கக் கூடியதன்று காணென்கை, “நானுனை யன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீ யென்னையன்றியிலே” என்ற நான்முகன்றிருவந்தாதி இங்கு நோக்கத்தகும்.

[“இங்கொழிக்க ஒழியாது.”] இங்கு = உன்ஸ்வாதந்திரிய மடங்கலும் அழிந்து கிடக்கிற இந்திலத்தில் பண்ணிக்கொண்ட இவ்வுறவு ஒழியாதென்கை. ஒழிக்க ஒழியாது = உன்னால் ஒழிக்க வொண்ணாது, எங்களால் ஒழிக்க வொண்ணாது, உன்னுடைய பந்துக்களால் ஒழிக்க வொண்ணாது; எங்கள் பந்துக்களால் ஒழிக்க வொண்ணாது; ஊராக ஸங்கேதித்தாலும் ஒழிக்க வொண்ணாது.

இது கேட்ட கண்ணபிரான் பெண்களை நோக்கி, ‘பெண்கள்! நீங்கள் உங்களை ஆய்ச்சிமாராகவும் என்னைக் கோவிந்தனாகவும் இப்போதன்றோ சொல்லி உறவு கொண்டாடுகிறீர்கள்; இதற்குமுன்பெல்லாம் என்னை நீங்கள் “நாராயணன்” என்றன்றோ சொன்னீர்கள்; ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி பேசுகிற உங்களுடைய நம்பலாகுமோ?’ என்ன; அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள், ‘பிரானே! ஸூலபஞ்ச ஸூசிலஞ்ச வத்ஸலஞ்ச எம்மோடு ஸஜாதியஞ்சப் பிறந்த உன்னை நாங்கள் ப்ரேமத்தாலே நாராயணனென்று சொல்லி அபசாரப் பட்டது மெய்யே; “கோபாலன்” என்றும் “கோவிந்தன்” என்று மித்பாதி பெரும் பேர்க்குருக்க அவற்றைவிட்டு “நாராயண” எனென்ற சிறு பேராலே உன்னை அழைத்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணும்’ என்று காலில் விழுநின்றனர்.

பொறுப்பதற்கு வேறு—“அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால்” என்பது. அறிவினமை, பிள்ளைமை, அன்புடைமை என்ற இம் மூன்று மடியாக வருங்குற்றங்கள் பொறுக்கத்தக்கவையிரே, “பித்தர் சொல்லிற்றும் பேதையர் சொல்லிற்றும் பத்தர் சொல்லிற்றும் பன்னப்பெறுபவோ?” என்ற கம்பராமாயணம் நோக்கத்தக்கது.

இங்குச் “சிறுபேர்” என்றது நாராயண நாமத்தை யென்பர்; இந்திரன் வந்து கண்ணபிரானுக்குக் கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணின பின்பு, அவனை நாராயணனென்கை குற்றமிதே. ஒருவன் முடிசூடப் பெற்றபின்னர், அவனை முன்னைப் பெயரிட்டழைக்கைக்கு மேற்பட்ட குற்றமுண்டோ? (ஆறுபிரப்படி.) “அலாதாரணனாயிருக்கிறவனை ஸாதாரணனென்று சொல்லுகை குற்றமிதே; ஊடினால் சொல்லு மத்தைப் படுக்கைத் தலத்திலே சொல்லலாமோ? அந்தப் புரவாச்சிலே படுகாடு கிடப்பாரை நாட்டுக்குக் கடவனென்கிறது ப்ரணயியல்லென்கையிரே, இவன் உபய விபூதிக்கும் முடிவளித்து பூ வையுண்டத்திலே இருக்குமவனென்று சிறிது ஞானமுண்டா யிருக்கச் செய்தேயிரே இந்தரன்

வந்து 'யக்மேயப்பான்' என்று முடிசூட்டிற்று. உபய விழுதிக்கும் முடிசூட்டின
அங்கு அவ்வருகே ஒரு கிச்சுவர்யமிதே இது."

அழைத்தன = "நாராயணன்" என்று ஒருகாற் சொல்லி நில்லாமல், "நாராய
ணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்றும், "நாற்றத்துழாய் முடி நாராய
ணன்" என்றும், "நாராயணன் மூர்த்தி" என்றும் பலகாற் சொன்னமையால்,
'அழைத்தன' என்று பன்மையாகக் கூறப்பட்டது. இஃது இரண்டாம்
வேற்றுமைத்தொகை.

"உன்மனை-அழைத்தனவும்" என்ற உம்மைக்குக் கருத்து—நாங்கள்
எங்களுக்குள்ளே ஸ்நேஹ பாவச்யத்தாலே "பேய்ப்பெண்ணே!, ஊமையோ?,
செவிடோ?, நாணதாய், பண்டே யுன்வாயறிதும்" என்று பலவாறுகச் சொல்
விக் கொண்டவைகளையும் பொறுத்தருள வேணுமென்பதாம்.

இங்ஙன் 'பொறுத்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்த பெண்டிரை நோக்
கிக் கண்ணிரான், 'நம்மாலே பேறும்படியான உறவு நம்மோடு உண்டாகிலும்,
குற்றத்தைப் பொறுக்கவேணு மென்றாலும் பலனை அறுபவிக்குமவர்கள் நீங்க
ளான பின்பு, நீங்களும் ஏதாவதொன்று செய்ததாக வேண்டாவோ? வ்யாஜ
மாத்ரமாகிலும் வேணுமே; 'இவர்கள் இன்னது செய்தார்கள், இவன் இன்னது
செய்தான்' என்று நாட்டார்க்குச் சொல்லுகைக்கு ஒரு ஆலம்பநம் வேண்டுமே!"
என்ன; அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'எதிர்ந்திலையில் ஒன்றையும் எதிர்பாராமல்
நீ காரியஞ் செய்தால் உன்னை விலக்குகைக்கு உரியாருண்டோ?' என்னுங்
கருத்துப்பட 'இறைவா' என்று விளிக்கிறார்கள். (உஅ.)

சிற்றஞ் சிமுகாலை வந்துன்னைச் சேவித்துன்
போற்று மரையடியே போற்றும் பொருள்கௌயம்
பேற்றம்மேய்த் துண்ணுங் குலத்திற் பிறந்த நீ
குற்றேவ லெங்களைக் கோள்ளாமற் போகாது
இற்றைப் பறைகோள்வா னன்னகாண் கோலிந்தா
எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னே
நேரேமே யாவோ முனக்கேநா மாட்செய்வோம்
மற்றைங்ங் காமங்கள் மாற்றேலோ ரேம்பாவாய். (உக.)

கோலிந்தா-கண்ணிரானே!

சிற்றஞ்சிமுகாலை-உஷ்டகாலத்திலே

வந்து-(இவ்விடத்தேற) வந்து

உன்னை சேவித்து-உன்னைத்தண்டனிட்டிடு

உன் பொன் தாமரை } உனது அழகிய

அடி போற்றும் } வடித் தாமரைகளை

பொருள் } மங்களா சாஸனம்

[பண்ணுவதற்குப் பிரயோஜனத்தை

கௌயம்-கேட்டருளவேணும்;

பெற்றம் மேய்த்து } பசுக்களை மேய்த்து

உண்ணும் குலத்தில் } உண்ணும் இடைக்

பிறந்த நீ } குலத்தில் பிறந்த நீ

எங்களை-எங்களிடத்தில்

குற்றேவல்-அந்தரங்ககைங்கரியத்தை

கோள்ளாமல் போகாது - திருவுள்ளம்பற்றா

[தொழிய வொண்ணாது;

இன்றைப் பறை } இன்று (கொடுக்கப்
கொள்வான் என்று } படுகிற இப்) பறை
கான் } யைப் பெற்றுக்

[கொள்வதற்காக நாங்கள் வந்தோமல்
[லோம்;

எற்றைக்கும்-காலமுள்ளவனவும

எழ் எழ் பிறவிக்கும்-(உன்னுடைய) எவ்வ
[வதாரங்களிலும்

உன் தன்னோடு-உன்னோடே

உற்றோமே ஆலோம்-உறவு உடையவர்க
[ளாகக்கடவோம்;

உணக்கே-உணக்குமாதிரமே

நாம்-அடியோம்

ஆள்செய்வோம் - அடிமைசெய்யக்கட

[லோம்;

நம்-எங்களுடைய

மற்றை காமங்கள்-இதரவிஷய விருப்பங்

[களை

மாற்று-தவிர்த்தருள் வேணும்;

எல் ஓர் எம்பாவாய்,ட

குறிப்புரை :—கீழெல்லாம் “பறை, பறை” என்று சொல்லி வந்த ஆய்ச்சி
கள் அப்பறைபின் பொருளை நிஷ்கர்ஷித்து விண்ணப்பஞ் செய்யும் பாசரம்,
இது. ‘நாட்டார் இசைகைக்காக ‘நோன்பு’ என்று ஒன்றை வியாஜமாகக்
கொண்டு வந்து புருந்தோ மத்தனை யொழிய, எங்களுக்கு உத்தேசம் உன் திரு
வடிகளில் நித்திய கைங்கரியம் பண்ணுகைதான்; இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும்
உன்னைவிட்டு நாங்கள் பிரிந்தோமாக வொண்ணாது: வேறு ஒருவகையான
விருப்பமும் எமக்குப் பிறவாவண்ணம் நீயே அருள்புரியவேணும்’ என்று
காலைக்கட்டு கிரூர்கள்.

“எம்மாலிட்டித் திறமும் செப்பம், நின் செம்மா பாதப்படித் தலைசேர்த்து,
ஒல்லைக் கைம்மாதுன்பங்கடிந்த பிரானே! அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதே”
“ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி, வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டு
நாம்” என்ற ஆழ்வார் ப்ரார்த்தனையை ஒக்கும் இவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையும்.

சிற்றஞ்சிறகாலை—அருளுதையகாலத்தைக் கூறியவாறு. ‘சின்னஞ்சிறுப்
பையன், ‘செக்கச் சிவந்த தலை’ என்னும் பிரயோகங்களை யொக்கும் இப்பிர
யோகம். “கத்தக்கதித்துக் கிடந்த” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியின்
உரையைக் காண்க. திருவாய் மொழியில் “ஒக்கலை வைத்து முலைப்பாலுண்
ணென்று” என்ற பாட்டில் “செக்கஞ் செகவென்று” என்ற அருளிச் செயலை
யும் நோக்குக. “சிற்றஞ்சிறகாலே” என்றும் ஓதவர்.

“காலைவந்து” என்னுமல், ‘சிறுகாலைவந்து’ என்னுமல், “சிற்றஞ்சிறு
காலைவந்து” என்றதற்குக் கருத்து.—எங்கள் பருவத்தை ஆராய்ந்தால் பொழுது
விடிந்து பதினைந்து நாழிகையானாலும் குளிருக்கு அஞ்சிக் குழலைவிட்டுக் கிளம்ப
மாட்டாதா ரென்று தோற்றநிற்க, குளிரை ஒரு பொருளாக நினைபுமல் நாங்
கள் இத்தனை சிறுகாலையில் வந்தது எவ்வளவு ஆற்றாமையின் கனத்தினு லாகக்
கூடுமென்பதை ஸர்வஜ்ஞனான நீயே ஆய்ந்தறிந்துகொள் என்றவாறு.

“உன் பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்” என்றது—
நாங்கள் எதை உத்தேசித்து உன்னைக் காப்படுகின்றோமோ அந்த உத்தேசத்தை
வெளியிடுகின்றோம், கேட்டருள் என்றபடி. அந்த உத்தேசத்தை வெளியிடு
கின்றன, மற்ற அடிகள்.

[பெற்றம் மேய்த்து இத்தியாகி.] நியை ஸூரிகளின் நடுவே எழுவரும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருக்கு மிருப்பைத் தவிர்த்து இவ்விடைக்குலத்தில் நீ வந்து பிறந்ததற்கு ஒரு பயன் வேண்டாவோ? எங்கனிடத்தில் நீ கைங்கரியம் கொள்ளாதொழிவாயாகில் உன்னுடைய இப்பிறவி பயனற்றதாமன்றோ? என்கிறார்கள்.

ஆறாபிரப்படி:—“ [பெற்றம்மேய்த்துண்ணும்] நீ பிறப்பினியாய்ப் பிறவாதார் நடுவேயிருந்து பிறவியற்றார்க்கு முகங்கொடுக்கிற நிலத்திலே [-பரமபதத்திலே என்றபடி.] வந்தோமோ? பிறவிக்குப் போர பயப்பட்டு உன்னையே கால்கட்டுவாருள்ள விடத்தே (பாற்கடல்) வந்தோமோ? பிறவாநிற்கச் செய்தே ஆசார ப்ரதாநர் புழுத்து நியமிக்கும் ராஜகுலத்திற் (இஃவாகுலம்) பிறவியிலே வந்தோமோ? வாலால் உழக்குக்குப் பசுமேய்த்து வந்து வயிறு வளர்க்கும் எங்கள் குலத்திலே நீ என்செய்யப் பிறந்தாயென்று விசாரிக்கலாகாதோ? ”

“ வாலால் உழக்குக்குப் பசுமேய்க்கை ” யாவது:—ஒரு பசு மேய்ப்பதற்குக் கூலி ஒரு உழக்கு நெல் என்று இடையர் கூலி பேசிக்கொண்டு பல பசுக்களை மேய்த்து வந்து, கூலி பெறுங்காலத்தில் ‘ இத்தனை பசுக்களை மேய்த்தோம் ’ என்று கணக்கிட்டுச் சொல்வதற்கு வல்லமை யில்லாமையால், தாங்கள் மேய்த்த பசுக்களை வரிசையாக நிறுத்தி ஒவ்வொரு பசுவின் வாலையும் தொட்டுக் காட்டி ‘ இதற்கு ஒரு உழக்கு, இதற்கு ஒரு உழக்கு ’ என்று சொல்லிக் கூலி பெறுகை, இங்ஙன் சொல்வதற்குக் கருத்து யாதெனில், அறிவு கேட்டுக்கு இடைக்குலம் எல்லையிலமென்கை. “ அறியாதார்க் கானுயனாகிப் போய் ” என்ற பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தின் கருத்தையு மாராய்க.

(விசேஷக் குறிப்பு.) உதாஹரித்த பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில், “ அறியாதார்க்கு ” என்பதற்கு ‘ மறுவய த்வே பரத்வமென்று அறியாதவர்களுக்கு ’ என்று பொருளுரைக்கப் பட்டுள்ளது. பழைய தாள கோசங்களை ஆராய்ந்ததில், அவற்றில் சில பங்க்திகள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன ; அவையாவன:—

“(அறியாதார்க்கு இத்தியாகி.) பட்டர் நிர்வஹிக்கும்படி : அறியாதார்க்குள்ளே ஆனுயனாகிப்போய் என்றாய்த்து ; அறிவுகேட்டுக்கு நிலமாயிருப்பதொரு குடியிலே பிறக்கவேணுமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டவன் அதற்கு எல்லை நிலமான இடைக்குலத்திலே பிறக்கவேணுமோதான் ! கள்ளர், பள்ளர் என்னுங் குலங்களிலே பிறந்தாலாகாதோ? ” என்பன. இப்பங்க்திகள் அச்சுப் பதிப்பில் விடுபட்டனவென்றுணர்க. “ அறியாதார்க்குள்ளே ஆனுயனாகி ” என்றது—அறியாதாரிலுங் கேடுகெட்ட இடையனாய் என்றபடி.

“ குலத்திற் பிறந்து ” என்றும் ஒதுவர். ‘ நீ என் அகத்திற்கு வந்து உண்ணாமல் போகலாகாது ’ என்றால், ‘ என் அகத்திற்கு வந்த நீ உண்ணாமல் போகலாகாது ’ என்று கருத்தாவதுபோல் இங்குங் கருத்தாம்.

எங்களை—உருபு மயக்கம்; ஈந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள் கொள்க. “குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது” என்றவிடத்தில், “கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற் கோர்குற்றேவல், இம்மைப் பிறவி செய்யாதே இனிப் போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென்” என்ற நாச்சியார் திருமொழியை

இப்படி, ‘எங்களிடத்திற் குற்றேவல் கொள்ளவேணும்’ என்று வேண்டின ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான், ‘பெண்கள்! அது அப்படியே ஆகிறது; அந்தரங்கமாக ஏவிக் கொள்ளுகிறேன்; நீங்கள் மார்கழி நீராட்டத்திற்கு உபகரணமாகக் கேட்டவற்றைத் தருகிறேன், கொண்டுபோங்கள் என்று ஒரு பறையை எடுத்துவரப் புக்கான்; அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள், ‘அப்பா! கருத்தறி யாமற் செய்கிறேய்; நாங்கள் ‘பறை’ என்று சொன்னதற்குக் கருத்துரைக்கின் றோம் கேளாய்’ என்று உரைக்கத் தொடங்குகின்றனர் “இற்றைப்பறை” இய்யாதினால்.

இன்று X பறை, இற்றைப்பறை. இப்போது நீ எடுத்துக்கொடுக்கும் பறை என்றபடி. கொள்வானென்று—கொள்வதற்காகவன்று; ‘நாங்கள் வந்தது’ என்று சேஷ பூரணம் செய்க.

ஆறியிரப்படி:—“(கொள்வானென்காண்) எங்களை நீ கொள்ளு மத்தனை யொழிய, நாங்கள் உன் பக்கலிலே உன்னை யொழியவுந் கொள்வதொன்றுண்டு என்றிருந்தாயோ? [கோவிந்தா!] பசுக்களின் பின்னே திரிவார்க்குப் பெண்கள் வார்த்தையின் கருத்துத் தெரியாதிதே; பசுக்களின் பின்னே திரிவார்க்கு அவற்றுகுள்ள ஞானமேயிறையுள்ளது; நாலுநாள் எங்களைவிட்டுக் கெட்டகேடு என்றான்!”

ஏற்றைக்கும்—என்றைக்கு மென்றபடி. “ஏழேழ் பிறவிக்கும்” = “ஒவ்வொவ்வொவ்வொரு பிறவியிலும்” என்றபடி. எம்பெருமானுடைய பிறவிதோறும் ஒக்கப் பிறக்கும் பிராட்டியையப்போலே தாங்களுந் ஒக்கப் பிறந்து ஆட்செய்ய நினைக்கிறார்கள்.

[“மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று.”] இதற்குப் பலபடியாகப் பொருளுரைப்பர்; கைங்கரியத்தில் ஸ்வபரியோஜநத்வ புத்தி நடமாடுகையைத் தவிர்க்கவேணுமென்ற பொருள் முக்கியம். “ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது—* மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்றிருக்கை” என்ற முழுவுரப்படி அருளிச்செயல் அறியத்தக்கது.

(உக)

வங்கக் கடல்கடைந்த மாதவினைக் கேசவினைத்
திங்கள் திழுமுகத்துச் சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி
அங்கப் பறைகொண்ட வாற்றை யணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்டெரியற் பட்டர்பிரான் கோதைசோன்ன

சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பதுந் தப்பாமே
இங்ளிப் பரிசுரைப்பா ரீரிரண்மே மால்வரைத்தோள்
சேங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்
எங்குந் திருவகுள்பேற் றின்புறவ ரேம்பாவாய்.

(௩௦)

வங்கம் கடல் - கப்பல்களையுடைய (திருப்
[பாற்] கடலை

கடைந்த - (தேவர்களுக்காகக்) கடைந்த
மா தவனை - ச்ரியுபதியான
கேசவனை - கண்ணபிரானை

திங்கள் } சந்திரன்போன்ற அழகிய
திரு முகத்து } முகத்தையும் செவ்விய
சே இழையார் } ஆபரணங்களையுமுடை
[ய ஆய்ச்சிகள்

சென்று - அடைந்து

இறைஞ்சி - வணங்கி

அங்கு - அத்திருவாய்ப்பாடியில்

பறை } (தங்கள்) புருஷார்த்தத்
கொண்ட அ } தைப்பெற்ற அந்த வந்த
ஆற்றை } தாந்தத்தை,

அணி புதுவை-அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில்
(திருவவதரித்த)

பை கமலம் } பசுமை பொருந்திய
தண் தெரியல் } தாமரை மலர்களினாலா
பட்டர்பிரான். } ன குளிர்த்த மாலை

[யுடைய பெரியாழ்வாருடைய

(திருமகளான)

கோதை - ஆண்டாள்

சொன்ன - அருளிச்செய்த,

சங்கம் தமிழ் மாலை } திரள்திரளாக அதுப
முப்பதும் } விக்கவெண்டிய தமிழ்
பது பாசுரங்களையும்

தப்பாமே - தப்பாமல்

இந்நிலத்தில்தில்

பரிசு - ண்ணமாக

உரைப்பாரா - ஒதுமவர்கள்

சர் இரண்டு

மால் வரை

தோள்

செம் கண்

திருமுகத்து

பெரியமலைபோன்ற
நான்குதிருத்தோள்களை
யுடையனும்,
சிவந்த திருக்கண்களையு
டைய திருமுகத்தை யு
டையனும்,

செல்வம் - ஐசுவர்யத்தை யுடையனும்,
திரு மாலால் - ச்ரியுபதியுமான எம்பெருமா
[னாலே

எங்கும் - எல்லாவிடத்தும்

திரு அருள் பெற்று-(அவனுடைய) க்ருபை
[யைப்பெற்று

இன்புறுவர் - ப்ரஹ்மநந்த சாலிகளாவர் ;
எம் பாவாய்—.

குறிப்புரை.—முதற்பாட்டில், காலத்தையும், அதிகாரிகளையும், காரியத்
தைத் தலைக்கட்டுவிக்கும் கிருஷ்ணையுங் கொண்டாடிக்கொண்டு நோன்பில்
முயன்று, இரண்டாம்பாட்டில், நோன்புக்கு அங்கமாகச் செய்யவேண்டியவற்
றையும் தவிரவேண்டியவற்றையும் விவேகித்து, மூன்றாம்பாட்டில், நாம் நமக்கு
இனிதாக நோன்பு நோற்க அதுமகிபண்ணின நாட்டார்க்கு ஆறுஷங்கிகமாக வர்
ஷரூபமான பலன் வந்திக்குமென்று சொல்லி, நான்காம்பாட்டில், வர்ஷ தேவ
தையான ப்ரஜந்யனை அழைத்து நாடெங்கும் மழை பெய்ய நியமித்து, ஐந்தாம்
பாட்டில், தாங்கள் தொடங்குகிற நோன்புக்கு ப்ரதிபந்தமான பாவங்கள் எம்
பெருமாளை நாம் வாயினுற்பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்கல் தன்னடையே கழியும்
என்றறதுகிட்டு, தாங்கள் உத்தேசித்த காரியத்தில் பாகவத ஸமுதாய மனைத்
தையும் அந்வயிப்பிக்க விரும்பி ஆளுவது பாட்டுத்தொடங்கிப் பதினைந்தாம் பாட்
டளவுமுள்ள பத்துப் பாசுரங்களாலே தங்களோடொத்த பருவத்தினரான பெண்
களைவரையு முணர்த்தி, பின்பு எல்லாருமாகத் திரண்டு நந்தகோபர் திருமாளி
கையேறப் புகுந்து, பதினொரும் பாட்டில், திருவாசல்காக்கும் முதலியை எழுப்பி,
பதினேழாம்பாட்டில், ஸ்ரீ நந்தகோபர், யசோதைப்பிராட்டி, கண்ணபிரான்,

நம்பி மூத்தபிரான் இவர்களைச் சொல்லும் முறைகள் வழுவாமற் சொல்லி எழுப்பி, பதினெட்டாம் பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டியைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து எழுப்பி, பத்தொன்பதாம்பாட்டிலும், இருபதாம் பாட்டிலும், கண்ண பிரானையும் நப்பின்னைப்பிராட்டியையுஞ் சேரவுணர்த்தி, இருபத்தேராம் பாட்டிலும் இருபத்திரண்டாம் பாட்டிலும், தாங்கள் குணங்களுக்குத் தோற்றுவந்தபடியையும், அபிமாநங்குலைந்து வந்தபடியையும் கடாஹேதாரகமாக வந்தபடியையும் கண்ணபிரான்ஸந்தியில் விண்ணப்பஞ்செய்து, இருபத்துமூன்றாம்பாட்டில், எங்களுக்காகப் புறப்பட்டுச் சீரியசிகங்காசனத்தில் ஆஸ்தாநம் கொண்டருளவே னுமென்று பிரார்த்தித்து, இருபத்தின்காம்பாட்டில், அவ்வாஸ்தாநத்திற்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணி, இருபத்தைந்தாம் பாட்டில், தாங்கள் அர்த்திகளாய் வந்தமையை விண்ணப்பஞ்செய்து, இருபத்தாராம் பாட்டில், நோன்புக்கு உரிய உபகரணங்கள் இன்னவை இன்னவையென்று சொல்லி அபேஷித்து, இருபத்தேழாம்பாட்டில், நோன்பு நோற்றுத் தலைக்கட்டியுள்ள பெறவேண்டும் ஸம்மானங்களை அபேஷித்து, இருபத்தெட்டாம்பாட்டில், தங்கள் நினைவினுள்ளவையும் பலிக்கும்படி தங்கள் சிறுமையையும் அவன் பெருமையையும் அவனோடுள்ள உறவையுஞ் சொல்லிக்கொண்டு பிழைகளைப் பொறுத்தருளவேண்டி, இருபத்தொன்பதாம்பாட்டில், தங்களுடைய உத்தேசயத்தை வெளிப்படையாகக்கூறி, இக்கருத்தை நீ நிறைவேற்றுதொழிய வொண்ணாதென்று நிரப்பந்தித்துப் பிரார்த்திக்க, அவனும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று தலைதுலுக்கப்பெற்று மனோரதம் தலைக்கட்டப் பெற்றபடியைப் பிற்காலத்திலே அக்கருத்து நினைமையோடே ஆண்டாள் அருளிச்செய்த இப்பிரபந்தத்தை ஒதுவார் எம்பெருமானுடைய திருவருட்கு இலக்காகி மகிழப்பெறுவர் என்று நிகமிக்கின்றவாறாகச் செல்லும் பாசரம், இது:

ஆறியிரப்படி :—“ ஸமகாலத்திலே அனுஷ்டித்தாரோபாதிபும், அகந்தா காலத்தில் அருகிரத்தாளோபாதிபும் பிற்பட்டகாலத்தில் கற்றார்க்குப் பலிக்குமென்கை. ‘ கன்றிமுத்த தலைநாகு, தேரலகன்மைமடுக்க அதுக்கிரங்குமாபோலே, ஸ்நேஹிகள் சொன்ன இப்பாசரங்கொண்டுபுகவே அதில்லாத நமக்கும் பலிக்கும் ’ என்று பட்டர்.”

கடல்கடைந்த வரலாறு :—முன்னொருகாலத்தில், விஷ்ணுலோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒருபூமலை பிரசாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்தியாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவினையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவருகையில், தூர்வாசமஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளைவணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள் ; அதன் பெருமையை உணர்ந்து அதனைச் சிரமேற் கொண்ட அம்முனிவன் ஆரந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்குவந்து, அப்பொழுது, அங்கு வெகு உல்லாஸமாக கீராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்நிரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அங்குசத்தால்வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவனில், அம்மத விலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால்மிதித்துத்

துவைத்தது ; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்நிரணைகோக்கி ' இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற நினது ஸீசவரியங்கொல்லாம் கடலில் ஒளிந்து விடக்கடவன் ' என்று சபிக்க, உடனே தேவர் செல்வம்பரையும் ஒழிந்தன ; ஒழியவே, அசுரர்வந்து பொருது அமரரை வெல்வாராயினர் ; பின்பு இந்நிரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து, அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளை யிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி, வாசகி யென்னும் மகாநாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையாலாயினர் : பின்பு அவர்கள் இளைக்கையில், எம்பெருமான் தான் இரண்டு ரூபத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தேவர்கள் பக்கத்திலும் அசுரர்கள் பக்கத்திலும்போய் அவர்கட்குச் சகாயமாக நின்று அமிருதந் தோன்றுமளவும் கடைந்தனன். அப்பொழுது மத் தாகிய மந்தரநகரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீதுகொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடை தற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன் என்பது பிரசித்தம்.

இப்போது இவ்வாய்ச்சிகள் கடல்கடைந்த விருத்தார்த்தத்தைக் கூறியதற்குக் கருத்தாயாதெனில் ; தங்களுக்கு ஆசிரயணியன் க்ருஷ்ணனாகையாலும், அந்த ஆசிரயணம் பலபர்யந்தமாவது பிராட்டி ஸம்பந்தத்தா லாகையாலும், அப்பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு அவன் பண்ணின வ்யாபாரம் அம்ருத மதநமாகையாலும் அந்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அன்றி, ப்ரயோஜநாத்ரபரரான தேவர்கட்காகத் தன் உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்தவன் அந்நய ப்ரயோஜனங்களான நம்முடைய மனோரத்தத்தைத் தலைக்கட்டுவியாதொழியான் என்பதைப் புலப்படுத்துதற்காகவுமாம்.

கடையும்போது கடலில் மிக்கவேகமாக மலை சுழன்றுவந்தது கடலடங்கலும் மரக்கலமயமாய்த் தோற்றினபடியால், “ வங்கக்கடல் ” எனப்பட்டதென்னலாம். மெய்யே கப்பல்களைக் கூறினதாகவுங் கொள்ளலாம்.—கேசவன்—பிரமனுக்கும் உருத்திரனுக்கும் நிர்வாஹகன்.

ஆசிரயித்த அதிகாரிகளின் வைலக்ஷணியஞ் சொல்லுகிறது—இரண்டாமடியில். “ திங்கள் திருமுகத்து ” என்று அவர்களுடைய ஸகல கலாபூர்த்தியும், “ சேயிழையார் ” என்று - ஞானவிரக்தி பூஷணமுடைமையுங் கூறியவாறு. (ஆரூபிரூபாடி.) “ [சேயிழையார்.] ‘ சூடகமே-பாடகமே ’ என்று தாங்கள் ப்ரார்த்தித்தபடியே க்ருஷ்ணனும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் கூட இருந்துபூட்டின ஆபரணங்களை யுடையவர்கள்.” “ [அங்கீர்] திருவாய்ப்பாடியிலே ஸ்ரீநந்த கோபருடைய கோயிலிலே, நப்பின்னைப்பிராட்டி கட்டிலிலே, திவ்யாஸ்தாரத்திலே, திவ்ய விம்ஹாஸத்திலேயிருந்த விருப்பிலே.”

“ அப்பறைகொண்ட வாற்றை ”—பறைகொண்ட அவ்வாற்றை; பறைக்கு முன்புள்ள அகரச்சுட்டு-ஆற்றை என்பதனோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. அன்

றியே, [அப்பறை]-நாட்டார்க்காகச்சொன்ன பறையைக்கழித்து, “எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோ மேயாவோம்” என்றுசொன்ன பறையை என்று முரைக்கலாம்.

பொன்னும் முத்தும் மாணிக்கமுமிட்டுச் செய்த ஆபரணம் போலே நாய்ச் சியாரும் பெரியாழ்வாரும் வடபெருங் கோயிலுடையானுமான தேசமாதலால் “அணி புதுவை” எனப்பட்டது. பைங்குமலத்தண்டேறியல்—அந்தணர்கட்குத் தாமரைமலை அணியுமாறு கூறப்பட்டுள்ளமை உணர்க. பட்டர்பிரான்—பராஹ்மணர்க்கு உபகாரகர் ; பெரியாழ்வார் வேதார்த்தங்களை ராஜகோஷ்டியில் உபந்யஸித்துப் பரதத்வநிர்நயம் செய்தருளின ராதலால், வேதத்தையே செல்வமாகவுடைய அந்தணர்கட்கு உபகாரகராயினர். அன்றியே, “மறை நான்கு முன்னோதிய பட்டனை” என்று திருமங்கையாழ்வார் எம்பெருமானைப்பட்டனாக அருளிச் செய்துள்ளமையாலும், பெரியாழ்வார் தம்முடைய பெண்ணான கோதையை எம்பெருமானுக்கு மணம்புணர்வித்து உபகரித்தமையாலும், இக்காரணம் பற்றிப்பட்டர் பிரானெனப்பட்டாரெனக் கொள்ளுதலும் ஏற்கும்.

கோதை—மொடா என்னும் வடசொல்விகாரம்; ஸீஸூக்கிகளைத் தந்தவள் என்று அதன்பொருள். சொன்ன—கோபிமாருடைய அவஸ்தையை அடைந்து சொன்ன என்றபடி.

[சங்கத்தமிழ் மாலை.] சங்கம்-வஸ்யமென்ற வடசொற்றிரிபு, கூட்டமென்று பொருள். “சங்கமிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்” என்றபடி-பஞ்சல கூங்குடிப்பெண்கள் திரள்திரளாக அதுபவித்த அதுபவத்தை ஆண்டாளருளிச் செய்த பாசுரமாகையாலே “குழாங்களாயடியிருடன் கூடி நின்றாடுமினை” என னும்படி திரள்திரளாக அதுபவிக்க வேண்டும் ப்ரபந்தமென்று தாற்பரியம்.

[தப்பாமே]-முப்பது பாட்டில் ஒருபாட்டும் நடுவாமல் என்கை. விலையிலா மணிகளினுற் செய்த ஏகாவளியில் ஒருமணி நழுவினாலும் நெடும்பாடாமன்றோ?

[இப்பரிகரைப்பார்.] திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்குக் கிருஷ்ணஸுமகால் மாகையாலே க்ருஷ்ண ஸாக்ஷாத்காரங் கிடைத்தது ; அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பிற்காலத்தில் ஆண்டாள் அதுகரித்துப் பெற்றாள் ; அவளிலும் பிற்பட்டவர்கள் அப்பேறு பெறவேண்டில் இப்பாசுரங்களின் உக்திமாத்திரமே போருமென்க.

“ விடிவோறே எழுந்திருந்து முப்பது பாட்டையும் அதுஸந்தித்தல், மாட்டிறநிலனாகில் ‘சிறுநஞ்சுகுறகால்’ என்கிற பாட்டை அதுஸந்தித்தல், அதுவும் மாட்டிறநிலனாகில் நாம் இருந்திருப்பை நினைப்பது ” என்று பட்டர் அருளிச் செய்வார். “ நாம் இருந்திருப்பை ” என்றது—நாம் [பட்டர்] இப்பிரபந்தத்தை அதுஸந்தித்து ஈடுபட்டிருந்த விருப்பை என்றபடி.

ஆக, இப்பாட்டால் இப்பிரபந்தங் கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. இப்பிரபந்தத்தின் பயனைச்சொன்ன இந்தப் பாசுரம்—திருநாமப்

பாட்டென்றும், பலச்ருதியென்றுஞ் சொல்லப்பெறும். இது ஆண்டாள் தன்னைப் பிறன்போலக்கூறியது; இது ஒருவகைக் கவிசமயமாதலால் தற்புகழ்ச்சியாகாது; தற்கிறப்புப்பாயிர மெனப்படும்.

இத்திருப்பாவை முப்பதுபாட்டும்—வெண்டனையால்வந்த எட்டடி நாத சீரொரு விகற்பக் கொச்சகக்கலிப்பா. (௩௦)

திருப்பாவை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சணரம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு:—மார்கழி வையம் ஒங்கி ஆழி மாயன் புள்ளு கீச கீழ்வானம் தூமணி நோற்று கற்று கனைத்து புள்ளின் உங்கள் எல்லே நாயகன் அம்பரம் உந்து குத்து முப்பது ஏற்ற அங்கண் மாரி அன்றி ஒருத்தி மாலே கூடாரை கறவை சிற்றம் வங்கம் கை.

**திருப்பாவையில் அருளிச்செய்யப்பட்ட
பகவச்சரிதங்களின் அடைவு.**

- (க) மாவலிகையில் நீரேற்று உலகமளந்தது.
(3, 17, 24, பாட்டுக்களில்.)
- (உ) கள்ளச்சகடத்தைக் கலக்கழித்தது.
(6, 24, பாட்டுக்களில்.)
- (ஊ) கேசியின்வாயைக்கீண்டெறிந்தது.
(7, 8, பாட்டுக்களில்.)
- (ஈ) மல்லரை மடிவித்தது.
(8-ஆம் பாட்டில்.)
- (இ) தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்றது.
(12, 13, 24, பாட்டுக்களில்.)
- (ஈ) கொக்காகவந்த அஸுரனைக் கொலைசெய்தது.
(13 - ஆம் பாட்டில்.)
- (எ) குவலயாபீடயானையைக் கொன்றெழுத்தது.
(15 - ஆம் பாட்டில்.)
- (அ) கன்று குணிலா வெறிந்தது.
(24 - ஆம் பாட்டில்.)
- (ஊ) கோவர்த்தநகரையைக் குடையாவேத்தது.
(24 - ஆம் பாட்டில்.)
- (கர) தேவசிமகனாய்ப்பிறந்து யசோதைமகனாய் வளர்ந்தது.
(25 - ஆம் பாட்டில்.)
- (கக) அமுதமேரிகைக் கடல்கடைத்தது.
(30 - ஆம் பாட்டில்.)

[குறிப்பு :—இக்கதைகளின் விவரம் அவ்வப்பாட்டுக்களின் உரையில் அருக்கமார வரையப்பட்டுள்ளமை காண்க.]

திருப்பாவைச் செய்யுளகராதி.

	பக்கம்.		பக்கம்.
அங்கண்மாஞாலத்	134	குத்துவிளக்கெரிய	122
அம்பரமேதண்ணீரே	111	கூடானைவெல்லும்	152
அன்றிவ்வுலகம்	140	சிற்றஞ்சிறுகாலை	160
ஆழிமழைக்கண்ணா	48	துமணிமாடத்து	72
உங்கள்புழைக்கடை	93	நாயகனாய்நின்ற	103
உந்துமதகளிற்றன்	115	நோற்றுச்சுவர்க்கம்	76
எல்லையினங்ஙிளி	98	புள்ளின்வாய்க்கீண்டானை	89
ஏற்றகலங்கள்	130	புள்ளஞ்சிலம்பினகாண்	59
ஒருத்திமகனாய்	144	மாயனைமன்னு	53
ஒங்கியுலகளந்த	44	மாரிமலைமுழஞ்சில்	136
கறவைகள்பின்சென்று	154	மார்கழித்திங்கள்	31
கற்றுக்கறவை	82	மாலேமணிவண்ணா	149
களைத்தினங்கற்றெருமை	85	முப்பத்துமூவர்	126
கேகிசென்றெங்கும்	65	வங்கக்கடல்கடைந்த	163
கீழ்வானம்வெள்ளென்று	68	வையத்துவாழ்வீர்	37

திருப்பாவைச் செய்யுளகராதி

முற்றுப்பெற்றது.

